

ДЖ. Р. УОРД
НЕУКРОТИМА ЛЮБОВ

Част 9 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Вера Паунова, 2013

chitanka.info

На светлата памет на Маргарет Бърд

*Посветена на **теб**.*

На теб, истински „брат“.

*Мисля, че си точно там,
където би трябвало да бъдеш...*

*и не съм единствената,
която смята така.*

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“ и поздрав към Съкилийничките!

Страшно съм задължена за подкрепата на: Стивън Акселрод, Кара Уелш, Клеър Зайън и Лесли Гелбман.

Благодаря също така и на всички в „НАЛ“ — тези книги наистина са плод на колективни усилия.

Благодаря ви, Лу и Опал, както и на всичките ни модератори, за всичко, което правите, продиктувано от доброто ви сърце! Както и на Кен, който ме търпи, както и на Шерил — виртуалната кралица на автографите.

С обич на Д., както и с безкрайна благодарност за толкова много неща... особено Кези. „Скитълс“ никога не са били толкова секси.

С обич на Нат, който е с мен при всяка крачка от пътя, търпеливо и мило.

Благодаря ти, лельо Льо Е! Тук всички те обичат... а сега списъкът е още по-голям, нали?

Благодаря също така и на д-р Джес, която е и си остава един от най-умните хора, които познавам — истинска късметлийка съм, че ме търпиш. Както и на Сю Графтън и Бетси Вон, които довършват моя изпълнителен комитет.

Нищо от това не би било възможно без: любящия ми съпруг, който ме съветва, грижи се за мен и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ме е дарила с толкова обич, че никога не бих могла да ѝ се отплатя; семейството ми (както кръвните роднини, така и осиновените) и скъпите ми приятели.

О, и на по-добрата половина от Райтър Дог, разбира се.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

аструкс нотрум — Личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки — Избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — Отлично тренирани вампири воители, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — Вид, различен от Хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превърщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — Основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — Конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — Член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Дънд — Ад.

екзиле дубле — Лошият или прокълнат близък; този, който е роден втори.

ерос — Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — Жени вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изоляция — Статут, налаган от краля на жена вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

крих — Знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб — Вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат

кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — Уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

ленихан — митичен звяр, прочут със сексуалната си мощ. В съвременния жаргон се използва за мъж с необикновен размер и сексуална издръжливост.

лесър — Човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър — Могъща и влиятелна личност.

лийлан — Гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

лис — Инструмент за мъчения.

люлен — Подарък, дар.

мамен — Майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — Прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) — Дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — Царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — Орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — Зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — Период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през

десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — Понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — Настояник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени вампири в изолация.

преобразяване — Критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — Вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — Най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — Кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — Ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — Акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман — Спасител.

симпат — Един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени

такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — Мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — Дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — Дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — Индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

урд — Еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — Вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — Вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ПРОЛОГ

ДРЕВНАТА СТРАНА, 1761 Г.

Кор видя как убиват баща му едва пет години след като бе преминал през преобразяването си.

Случи се пред очите му и въпреки че беше съвсем близо, не можеше да разбере какво стана.

Нощта започна като всяка друга — мрак се спусна над горските дървета и пещерата, а облаците скриха него и спътниците му от лунната светлина. Малката им групичка се състоеше от шестима воители на коне — Трой, Зайфър, тримата братовчеди и самият той. И разбира се — баща му.

Блъдлетър.

Някогашен член на Братството на черния кинжал.

Онова, което ги бе накарало да излязат в нощта, бе същото, което ги зовеше навън всеки път, щом слънцето залезеше — търсеха лесъри, бездушните оръдия на Омега, които избиваха вампирската раса. И ги откриваха. Често.

И все пак те седмината не можеха да се мерят с Братството.

В сравнение с онази прославена тайна група, тази шайка копелета, предвождана от Блъдлетър, не бе нищо повече от обикновени войници. Нямаха никакви церемонии. Не се радваха на преклонението на цивилното население. Никой не ги възхваляваше или възпяваше в песни. Във вените им може и да течеше благородническа кръв, ала те до един бяха отритнати от семействата си — родени с дефекти, или пък заченати извън благословени връзки.

Никога нямаше да бъдат нещо повече от пушечно месо във войната за оцеляване на расата.

Въпреки това те бяха най-елитните войници, най-свирепите, с най-крепките мишици, онези, които се бяха доказали пред възможно най-строгия наставник на расата — бащата на Кор. Избрани лично от него, те бяха смъртоносно оръдие срещу врага; оръдие, за което

законите на вампирското общество не важеха дори когато ставаше дума за убийство. Нямаше значение дали набеязаната жертва беше лесър, човек, животно или вълче изчадие — неминуемо щеше да се лее кръв.

Бяха дали един-единствен обет — неговият баща беше техен повелител, той и никой друг. Където и да отидеше, те го следваха. Толкова по-просто от ненужно сложните измишльотини на Братството. Дори ако кръвта във вените му го позволяваше, Кор пак не би проявявал интерес към това да влезе в Братството. Не търсеше слава — какво бе тя в сравнение със сладкия екстаз на убийството. По-добре да остави подобни безполезни традиции и ненужни ритуали на онези, които отказваха да се въоръжат с друго, освен с черен кинжал.

Самият той би използвал всяко оръжие, което му попаднеше.

Също като баща си.

Тропотът на конски копита забави темпото си, а после съвсем затихна, когато бойците излязоха от гората и се озоваха на една просека, обградена от дъбове и шубраци. Вятърът разнасяше пушек от огнища, ала имаше и друго доказателство, че най-сетне са открили селището, което търсеха. Високо над тях, кацнал върху стръмна урва като орел, се издигаше укрепен замък, основите му — впити в скалата като хищни нокти.

Хора. Воюващи един с друг.

Колко скучно.

И все пак, постройката заслужаваше възхищение.

Ако Кор някога решише да се установи някъде, можеше да избие онези, които живееха там, и да сложи ръка на крепостта. Много по-лесно бе да заграбва, отколкото да строи.

— Към селото — нареди баща му. — Напред към забавленията.

Говореше се, че там имало лесъри. Бледите чудовища се смесвали със селяните, които бяха завзели късчета земя и си бяха издигнали каменни къщи в сянката на замъка. Типично за начина, по който Обществото на лесърите набираше нови членове — проникваха в някое селище, привличаха мъжете в редиците си един по един, а жените и децата избиваха или продаваха в робство, след което слагаха ръка на конете и оръжията и се прехвърляха на следващото селище, още по-многобройни от преди.

В това отношение Кор мислеше като врага си. Когато приключеше някоя битка, той винаги вземаше всичко, което можеше да му е от полза, преди да продължи към следващата схватка. Ноц след ноц, Блъдлетър и войниците му напредваха през земята, която хората наричаха Англия, а когато достигнеха границите на шотландските територии, се обръщаха и поемаха обратно на юг, извървявайки всички тези километри отново. И отново. И отново.

— Ще оставим провизиите си тук — заяви Кор и посочи едно дърво с дебел дънер, паднало до близкия поток.

Докато прехвърляха скромните си запаси, не се чуваше нищо, освен поскърцването на кожа и от време на време — пръхтенето на някой от конете. Когато всичко бе струпано под падналия дъб, те отново се метнаха на седлата на чистокръвните си жребци — единственото ценно нещо, освен оръжията им, което притежаваха. Кор не виждаше ползата от красиви предмети и ненужни удобства — те можеха единствено да ги забавят. Ала силният кон и умело изработеният кинжал бяха безценни.

Седмината препуснаха в долината, без да се опитват да заглушат тропота от копитата на конете си. Бойни викове обаче нямаше. Те бяха прахосване на енергия — враговете им не се нуждаеха от особена покана, за да се покажат и да ги посрещнат.

Вместо поздрав за добре дошли, един-двама човеци надникнаха през вратите на къщите си, след което побързаха да ги заключат. Кор не им обърна внимание, а вместо това обходи с поглед ниските каменни постройки, площада и укрепените дюкяни, търсейки някоя двукрака фигура, бяла като призрак и воняща на труп, намазан със захарен петмез.

Баща му се приближи до него; жестока усмивка извиваше устните му.

— Може би след това ще имаме възможност да се насладим на плодовете на градините им.

— Може би — промърмори Кор, а жребецът му тръсна глава. В действителност нямаше особено желание да бъде с жена, или пък да принуждава мъже да му се подчиняват, ала баща му не търпеше възражения дори в прищевките си за забавления.

С жестове, Кор нареди на трима от групичката да поемат наляво, където се издигаше неголяма постройка с кръст на

островърхия покрив. Той и останалите щяха да поемат надясно, а баща му щеше да прави каквото си иска. Както винаги.

Да карат жребците да вървят бавно, можеше да затрудни и най-крепките мишици, но Кор бе свикнал да удържа юздите с желязна ръка и седеше сигурно в седлото, докато пронизващият му поглед обхождаше сенките, хвърляни от лунните лъчи, изпитателен, търсец...

Групичката убийци, излезли изпод навеса на ковачницата, бяха въоръжени до зъби.

— Петима — изръмжа Зайфър. — Благословена да бъде тази нощ.

— Трима — поправи го Кор. — Двама от тях все още са хора... макар че да ги убием също ще бъде удоволствие.

— С кого ще се заемеш, господарю? — попита войникът до него, с почит, която бе извоювана, а не отдадена заради баща му.

— С хората — отвърна Кор и се приведе в седлото, подготвяйки се за мига, в който щеше да пришпори жребеца. — Ако наоколо има и други лесъри, това ще ги накара да се покажат.

След това, сякаш слял се със седлото, препусна към лесърите, които го очакваха, с ризници и въоръжени до зъби. Двамата човеци до тях обаче едва ли щяха да се покажат толкова безстрашни. Макар и не по-зле въоръжени, зърнеха ли проблясването на вампирски зъби, те щяха да се обърнат и да побегнат като коне, подплашени от топовен изстрел.

Поради което Кор се спусна надясно още преди жребецът му да бе направил и три стъпки в галоп. Зад колибата на ковача той дръпна юздите и скочи на земята. Конят му беше буен, но му се подчиняваше, когато ставаше дума за слизане от седлото, и щеше да го изчака...

Една жена изскочи от задната врата; бялата ѝ нощница се развяваше зад нея, докато тя се опитваше да се задържи на крака в разкаляната земя. Изведнъж го зърна и се вцепени ужасена.

Естествена реакция. Той бе поне два, ако не и три пъти по-едър от нея, облечен не за сън, а за битка. Ръката ѝ се вдигна към гърлото. Кор долови миризмата ѝ. Ммм, баща му може и да беше прав за вкушването на тукашните плодове...

При тази мисъл от гърдите му се откъсна гърлено ръмжене, което накара вкаменилата се жена да хукне панически. При вида на

бягството ѝ хищникът у Кор взе връх. Жажда за кръв стисна вътрешностите му и му напомни, че от седмици не се е хранил от своята раса. Вярно, тази девойка беше обикновено човешко същество, но все щеше да свърши работа.

За съжаление, точно сега нямаше време за забавления... въпреки че баща му несъмнено щеше да я залови по-късно. Ако Кор се нуждаеше от кръв, за да изкара до следващия път, щеше да си я набави от тази жена, или пък от някоя друга.

Обърна ѝ гръб, разкрачи се и извади любимото си оръжие. Въпреки че кинжалите си имаха своите плюсове, той предпочиташе косата — с дълга дръжка и пригодена за ножницата, която препасваше през гърба си. Въпреки тежестта ѝ, той я владееше до съвършенство и сега с усмивка на уста размаха жестокото извито острие, докато чакаше то да изиграе ролята на мрежа, която щеше да улови двете риби, които несъмнено щяха да доплуват...

О, да! Колко хубаво е да се окажеш прав.

Броени мигове след като откъм главната улица се разнесе пукащ звук, придружен от ярка светлина, двамата човеци изхвърчаха иззад ковачницата, пицейки, сякаш по петите ги гонеха убийци.

Само че грешаха. Убиецът им ги очакваше тук.

Кор не извика, нито изруга, нито дори изръмжа. Просто се втурна да бяга, стиснал косата в двете си ръце, докато яките му крака стопяваха разстоянието. Един поглед към него и двамата мъже рязко спряха, размахали ръце, за да запазят равновесие, досуц като патоци, пляскащи с криле, докато кацат върху водата.

Времето сякаш забави ход, когато Кор връхлетя отгоре им. Любимото му оръжие описа огромен кръг, улавяйки и двамата на нивото на шията.

Главите им бяха отсечени с един-единствен замах и Кор зърна изумените им лица за миг, преди да се преметнат във въздуха. Бликналата от шиите им кръв го оплиска, а после двете тела, освободени от увенчавалите ги доскоро глави, рухнаха на земята с причудливо, плавно изящество, свличайки се в неодушевена бъркотия от крайници.

Сега вече Кор изкрещя.

Обърна се, стъпи здраво в калта, пое си дълбоко дъх и го изпусна в гръмогласен рев, докато въртеше косата пред себе си, аленото ѝ

острие — гладно за още. Въпреки че жертвите му бяха обикновени хора, възбудата от убийството бе по-моцна от оргазъм; чувството, че бе отнел живот и бе оставил след себе си бездушни трупове, се разля из вените му като медовина.

Подсвирквайки през зъби, той повика коня си, който начаса се втурна към него. Един скок и ето че беше на седлото, вдигнал косата с десницата си, докато с лявата ръка държеше юздите. Усетил шпорите в хълбоците си, жребецът полетя в галоп и само след няколко мига двамата изскочиха наред битката.

Останалите копелета от отряда му здравата се бяха развихрили. Дрънчене на мечове и гръмки крясъци отекваха в нощта, докато вампирите се биеха с враговете си. И точно както Кор беше предсказал, още половин дузина лесъри връхлетяха отгоре им, възседнали чистокръвни жребци, като лъвови, излезли да бранят територията си.

Кор препусна към приближаващия враг, прикрепвайки юздите към седлото, размахал косата си, докато конят му се носеше към останалите коне, оголил зъби. Черна кръв и парчета месо се разхвърчаха във въздуха, когато започна да посича убийците, работейки в съвършен синхрон с жребеца си, сякаш в нападението си двамата се бяха слели в едно.

Докато острата стомана се впиваше в тялото на поредния лесър, прерязвайки го през гърдите, Кор почувства, че бе роден именно за това. Нямаше по-добър начин да използва времето си на този свят. Той беше убиец, не бранител.

Биеше се не за своята раса... а заради себе си.

Всичко свърши прекалено бързо. Много скоро нощната мъгла вече се вихреше около падналите лесъри, гърчещи се в локви от собствената си черна като катран кръв. Нараняванията, понесени от малобройния му отряд, не бяха съществени. Рамото на Троу беше срязано от някакво острие, а по крака на накуцващия Зайфър се стичаше кръв и засъхваше върху ботуша му. Ала това не забавяше, нито тревожеше някой от двамата.

Кор дръпна юздите на коня си, скочи от седлото и прибра косата в ножницата. След това извади кинжала си и започна да пронизва падналите лесъри в гърдите, като докато ги изпращаше

обратно при създателя им, бе обзет от съжаление. Искаше му се да има повече врагове, с които да се бие, не по-малко...

Пронизителен писък го накара да обърне глава. Жената с нощницата се носеше по чакълестия път, белите ѝ крака се движеха с ужасена бързина, сякаш някой я бе изкарал от скривалището ѝ. Плътено зад нея, седнал странично в седлото, препускаше бащата на Кор. Масивното му тяло се приведе напред, когато я настигна, слагайки край на обреченото ѝ бягство. Сграбчи я с една ръка и я метна на скута си.

Не спря, нито накара коня си да забави крачка, но въпреки това я беляза. Въпреки че жребецът му препускаше в галоп, а жената се мятеше отчаяно, бащата на Кор успя да впие зъби в тънката ѝ шия, сякаш искаше да я прикове на място само със захапката си.

Това щеше да я убие. Несъмнено щеше да я убие.

Ако Блъдетър не бе умрял пръв.

От гъстата мъгла изведнъж изникна призрачна фигура, изтъкана сякаш от влагата, която тегнеше във въздуха. В мига, в който я зърна, Кор присви очи и подуши, осланяйки се на остроото си обоняние.

Като че ли беше жена. От неговата раса. Облечена в бяла роба.

А миризмата ѝ му беше позната, макар да не можеше да се сети за какво точно му напомня.

Бе застанала на пътя на баща му, но сякаш изобито не се боеше нито от коня, нито от садистичния воин, който всеки миг щеше да връхлети отгоре ѝ. Баща му обаче изглеждаше поразен от появата ѝ. В мига, в който я забеляза, той пусна човешката жена, сякаш бе агнешка кост, от която вече бе оглозгал месото.

Нещо тук не беше наред, помисли си Кор. Та той беше могъщ и енергичен мъж, който не се боеше от никоя жена... ала всичко в тялото му го предупреждаваше, че това ефирно създание е опасно. Смъртоносно.

— Хей! Татко! — извика Кор. — Върни се!

Кор подсвирна на жребеца си и животното начаса пристигна. Метна се на седлото и го пришпори, понасяйки се напред така, че да пресече пътя на баща си, подтикван от странна паника.

Не успя да стигне навреме. Баща му връхлетя върху жената, която бавно беше приклепнала.

О, боже, тя се готвеше за скок върху...

С едно съвършено премерено движение, бялата фигура се издигна във въздуха и сграбчи крака на баща му, използвайки го, за да се метне върху коня. След това улови едрия мъж за гърдите и се прехвърли от другата страна, сваляйки го от седлото с един мощен тласък, който бе в рязък контраст както с пола ѝ, така и с ефирния ѝ вид.

Значи бе изтъкана от плът и кръв; не беше призрак.

Което означаваше, че може да бъде убита.

Докато Кор се готвеше да връхлети върху тях, жената нададе вик, в който нямаше нищо женско. Всъщност той много повече приличаше на собствения му боен вик и се вряза в тропота от копитата на коня и шума на останалите от групичката им, които се събираха, за да отблъснат тази неочаквана атака.

Ала всъщност нямаше непосредствена нужда да се намесват.

Баща му, преодолял първоначалния шок от това, че го бяха свалили от седлото, се претърколи по гръб и извади камата си, разкривил лице в животинска гримаса. Кор изруга и дръпна юздите. Нямаше защо да го спасява — баща му несъмнено щеше да се справи сам. Блъдлетър не беше някой, комуто се притичваш на помощ. В миналото го беше бил за това и Кор си бе научил урока.

Все пак слезе от седлото и зае позиция наблизо, готов за действие, в случай че наоколо се навъртат и други като тази валкирия^[1].

Ето защо съвсем ясно я чу да изрича едно име.

— Вишъс.

Яростта на баща му бе заменена от мимолетно объркване. Преди той да успее отново да заеме отбранителна позиция, жената засия с нещо, което несъмнено беше нечестива светлина.

— Татко! — изкреця Кор и се втурна напред.

Ала беше твърде късно. Тя го бе докоснала.

Пламъци изригнаха около суровото брадато лице на баща му и обгърнаха тялото му, сякаш бе сено. Със същата грация, с която го бе смъкнала от седлото, жената отскочи назад и загледа как той трескаво се мъчи да потуши огъня. Напразно. Нечовешките писъци на Блъдлетър отекнаха в нощта, докато пламъците, срещу които кожениите му дрехи бяха безсилни, го изгаряха жив.

Неспособен да се приближи до огнения ад, Кор се закова на място и вдигна ръка пред себе си, опитвайки да се предпази от горещината, която бе много по-силна, отколкото би трябвало да бъде.

И през цялото време жената стоеше над гърчещото се, потръпващо тяло; красивото ѝ, свирепо лице, се осветяваше от треперливото оранжево сияние.

Кучката се усмихваше.

А после вдигна глава и го погледна. В първия миг Кор отказа да повярва на очите си. Ала светлината на пламъците не лъжеше.

Взираше се в женско копие на Блъдлетър. Същата черна коса, бледа кожа и светли очи. Същата структура на костите. И най-вече — същата отмъстителна светлина в свирепите очи, същата смесица от екстаз и задоволство, причинени от отнемането на чужд живот, която самият Кор познаваше толкова добре.

Изчезна миг по-късно, потъвайки в мъглата по начин, различен от този, по който се дематериализираше расата му.

Веднага щом можеш, Кор се втурна към баща си, но не беше останало нищо, което да спаси... и почти нищо, което да погребее. Рухнал на колене, пред димящите кости и вонята, за миг той бе обзет от срамна слабост — в очите му се появиха сълзи. Блъдлетър беше истински звяр, ала като единствен признат негов син, двамата с Кор бяха близки... всъщност те сякаш бяха едно.

— В името на всичко свято — дрезгаво се обади Зайфър. — Какво беше това?

Кор примига няколко пъти, преди да хвърли яростен поглед през рамо.

— Тя го уби.

— Аха. И още как.

Докато шайката копелета се приближаваше към него, Кор помисли какво да каже, какво да стори.

Изправяйки се сковано, той се опита да повика коня си, ала устата му бе твърде пресъхнала, за да подсвирне. Баща му... негов отколешен съперник, но и опора, беше мъртъв. Мъртъв. И всичко бе станало толкова бързо, прекалено бързо.

Баща му си беше отишъл.

Убит от жена.

Когато най-сетне можеш, Кор огледа мъжете пред себе си един по един: двамата върху конете, двамата на земята и онзи от дясната му страна. Внезапно осъзна, че съдбата им, каквато и да бе тя, зависеше от онова, което щеше да направи в този миг, тук и сега.

Не беше готов за подобна отговорност, ала нямаше да обърне гръб на онова, което трябваше да стори.

— Чуйте ме добре, защото ще го изрека само веднъж. Ще запазите случилото се в тайна. Баща ми загина в битка с врага и аз изгорих тялото му, за да го почета и да го задържа до себе си. Закълнете ми се.

Копелетата, заедно с които бе живял и воювал толкова дълго, се подчиниха и след като плътните им гласове отлетяха в нощта, Кор се наведе и като зарови пръсти в пепелта, ги поднесе към лицето си и ги прокара по бузите си, оставяйки черни дири чак до вените от двете страни на шията си. После взе единственото, останало от баща му — димящия, овъглен череп — и като го вдигна над главата си, заяви правата си върху войниците пред себе си.

— Сега аз съм единственият ви повелител. Вречете ми се, тук и сега... или сте мои врагове. Е, какво ще бъде?

Нямаше никакво колебание. Мъжете паднаха на едно коляно, извадиха кинжалите си и като нададоха гръмък боен вик, забиха остриетата в земята пред себе си.

Кор се загледа в сведените им глави и му се стори, че усеща как върху плещите му ляга мантия на отговорност. Блъдлетър беше мъртъв. Напуснал света на живите, той щеше да се превърне в легенда, водеща началото си от тази нощ.

И точно както бе правилно и подобаващо, синът щеше да поеме по стъпките на баща си и да поведе тези войници, които нямаше да служат на Рот, краля, който не искаше да властва, нито на Братството, което отказваше да се принизи до това... а само и единствено нему.

— Ще поемем натат, откъдето дойде жената — заяви той. — Ще я открием, дори да ни отнеме векове, и ще я накараме да се разкайва за стореното тук. — Сега вече Кор подсвирна на жребеца си пронизително и ясно. — Лично аз ще я накарам да заплати със собствената си кожа тази смърт.

След това се метна на седлото, улови юздите и пришпори огромния жребец в нощта. Шайката копелета прпусна след него, готова да го последва дори в смъртта.

Докато излизаха от селището с гръм и трясък, Кор пхна черепа на баща си в кожената бойна риза, точно над сърцето си.

Щеше да си отмъсти, дори това да го убиеше.

[1] В скандинавската митология — войнствени девици, които решават кой да умре в битка и кой — не. — Бел.прев. ↑

1.

Наши дни

Хиподрумът „Акведукт“, Куинс, Ню Йорк

— Искам да ти духам.

Доктор Мани Манело обърна глава надясно и погледна жената, която го беше заговорила. Не можеше да се каже, че за първи път чува тези думи, а в устните, които ги бяха изrekli, определено имаше достатъчно силикон, за да послужи като приятна, мека възглавничка. И въпреки това те го изненадаха.

Кандис Хансън му се усмихна и намести шапчицата в стил Джаки Онасис с ръката си с грижливо поддържан маникюр. Очевидно бе решила, че комбинацията от изискана дама и мръсница е привлекателна... и навярно за някои мъже наистина беше така.

Какво ти, ако я бе срещнал в друг период от живота си, той самият сигурно щеше да се възползва от предложението ѝ, следвайки принципа „Защо не, по дяволите?“. Ала сега? Забравй.

Без изобщо да се смути от липсата му на ентузиазъм, Кандис се приведе напред, тиквайки под лицето му бюст, който не просто предизвикваше законите на гравитацията, ами направо им показваше среден пръст, обиждаше майка им и пикаеше върху обувките им.

— Знам къде можем да отидем.

О, той изобщо не се съмняваше в това.

— Надбягването ще започне всеки момент — каза Мани.

Тя се нацупи. А може би устните ѝ все още бяха подуты от наскорошната инжекция. Господи, преди десетина години сигурно е имала младо, свежо лице, но сега времето му бе лепнало белезите на отчаянието, към които се добавяха и обичайните за процеса на остаряване бръчки... процес, с който тя очевидно се бореше като професионален боксьор.

— Значи след това.

Мани се извърна, без да отговори. Нямаше представа как изобщо се бе добрала до местата, отделени за собствениците на коне. Трябва

да е било в блъсканицата на зрителите да се върнат по местата си след оседлаването край хиподрума... пък и тя без съмнение бе свикнала да прониква там, където всъщност нямаше право да бъде. Кандис беше една от онези манхатънски светски „дами“, на които им липсваше единствено сводникът, за да могат спокойно да бъдат наречени проститутки, и в много отношения беше като оса — ако не обръщаш внимание на досадното ѝ жужене, тя рано или късно ще се лепне на нещо друго.

Или както в този случай — на някой друг.

Вдигнал ръка, за да ѝ попречи да се доближи още повече, Мани се облегна на перилата на своята ложа и зачака да изведат на пистата неговата кобилка. Бяха я сложили в крайния коридор, което беше добре. Тя предпочиташе да не се бутва с останалите, а това, че трябва да измине мъничко повече разстояние, никога не я беше притеснявало.

Хиподрумът в Куинс не беше толкова престижен, колкото „Белмонт“ или „Пимлико“, да не говорим пък за достолепния родоначалник на всички хиподруми, „Чърчил Даунс“, но въпреки това си го биваше. Разполагаше с писти с естествена настилка (и пръст, и трева), както и с такава с препятствия. Побираше около деветдесет хиляди зрители, храната беше сносна, но така или иначе никой не идваше тук, за да яде. Понякога, както днес, имаше доста добри състезания — наградният фонд в „Уд Мемориъл Стейкс“ беше 750 000 долара, и тъй като се провеждаше през април, беше добро мерило за качествата на участниците в „Трипъл Краун“...

А, да! Ето я и нея! Неговото момиче.

Когато Мани прикова поглед в Глори Глори Алилуя, шумът на тълпата, ярката дневна светлина и леко поклащащата се редица на останалите коне сякаш изчезнаха. Единственото, което той виждаше, беше великолепната черна кобила. Лъскавата ѝ кожа блестеше на слънцето, мускулите на стройните ѝ крака потръпваха, а деликатните ѝ копита риеха пръстта. Докато тя беше висока почти метър и осемдесет, жокеят на гърба ѝ приличаше на смачкана муха и тази разлика в размерите напълно отговаряше на съотношението на силите им. От самото начало на подготовката си кобилата бе дала да се разбере едно — може и да търпеше дразнещите дребни човечета на гърба си, ала тяхната роля беше общо взето на пътници. Тя бе тази, която командваше.

Властният ѝ темперамент вече бе струвал на Мани двама треньори. Що се отнася до третия, онзи, когото използваша в момента, той не изглеждаше особено доволен, но това се дължеше просто на кончината на чувството му за контрол, стъпкано под конските копита. Глори даваше забележителни времена, но заслугата изобщо не беше на треньора. А пък Мани слабо го вълнуваше напомпаното его на мъже, които си изкарваха прехраната, като командореха коне. Неговото момиче беше истински боец и знаеше какво прави, и той нямаше нищо против да я оставя да действа както си знае и да се забавлява, докато я гледа как смазва конкуренцията.

Без да я изпуска от поглед, той си припомни глупака, от когото я беше купил преди малко повече от година. Да се сдобие с нея срещу двайсет хилядарки си беше чиста проба кражба, като се имаше предвид чистокръвното ѝ потекло, но едновременно с това беше и същинско състояние с оглед на темперамента ѝ и това, че не бе ясно дали изобщо ще получи лиценз, за да се състезава. Тогава тя беше страшно непокорна едногодишна кобила на ръба на това никога да не бъде допусната до състезания... или дори да бъде превърната в кучешка храна.

Ала Мани се бе оказал прав. Стига само да ѝ отпуснеш достатъчно юздите и да я оставиш да командва парада, тя беше великолепна.

Когато участниците се приближиха до стартовата линия, някои от конете взеха да потропват нетърпеливо с копита, но неговото момиче беше като изваяно от камък, сякаш знаеше, че е безсмислено да хаби енергията си за подобни глупости, преди състезанието да е започнало. Въпреки отредения им коридор, Мани беше оптимист за изхода от надбягването, тъй като жокоят на гърба ѝ беше страхотен. Знаеше точно как да се държи с нея и в това отношение беше потговорен за успеха ѝ, отколкото нейните треньори. Неговата стратегия бе да се погрижи Глори да може да види всички най-добри маршрути по трасето, след което да я остави да си избере един и да препусне.

Мани се изправи на крака и сграбчи боядисания железен парапет пред себе си, присъединявайки се към тълпата, която също се надигна от местата си, изваждайки безброй бинокли. Сърцето му задумка, ала това го зарадва. Ако не се броеше времето, прекарано във фитнеса, напоследък го даваше прекалено вяло. През последната година и нещо

животът му сякаш бе просмукан с някаква ужасяваща вцепененост и може би именно заради това кобилата беше толкова важна за него.

Може би тя бе всичко, което Мани имаше.

Не че възнамеряваше да мисли за това.

На стартовата линия всички вече изгаряха от нетърпение да се изстрелят напред. Когато се опиташ да завреш петнайсет темпераментни коня с крака като вейки и адреналинови жлези, които стреляха като гаубици, в миниатюрни метални кутийки, не можеш да си позволиш да губиш време. Само след минута-две трасето беше затворено и работниците забързаха към оградата.

Удар на сърцето.

Издрънчаване на звънец.

Бум!

Преградата се вдигна и тълпата изрева, когато конете изхвърчаха напред, сякаш изстреляни от гърлата на топове. Условиата бяха съвършени. Сухо. Хладно. Пистата беше бърза.

Не че неговата кобилка я беше грижа. Тя щеше да тича и в плаващи пясъци, ако се наложи.

Чистокръвните коне препускаха, а грохотът на копитата им и насърчителните викове на коментатора все повече и повече разпалваха възбудата по трибуните. Мани обаче остана спокоен, без да отлепва ръце от парапета пред себе си, приковал очи в пистата, докато групичката коне вземаше първия завой в кълбо от гърбове и опашки.

Огромният екран му показваше всичко, което трябваше да види. Предпоследна, кобилата му подтичваше в лек галоп, докато останалите препускаха с пълна сила. Къде ти, дори шията ѝ не беше опъната напред. Жокоят ѝ обаче си вършеше работата — грижеше се тя да не се доближи твърде много до оградата, като в същото време ѝ даваше възможност да заобиколи групичката коне или пък да мине между тях, когато е готова.

Мани знаеше точно кое от двете щеше да избере тя. Щеше да връхлети върху другите коне като топуз за рушене на сгради.

Така правеше тя.

И наистина — когато излязоха на правата отсечка от другата страна, тя започна да се развихря. Сnižи глава, изпъна шия, крачките ѝ се удължиха.

— Само така! — прошепна Мани. — Покажи им, момичето ми.

Глори се превърна в същинска мълния, стрелнала се покрай останалите коне с толкова мощно ускорение, че място за съмнение нямаше — беше го направила нарочно. Не ѝ стигаше просто да ги победи — тя трябваше да го направи в последната половин миля, отвявайки копелетата като плява в последния момент.

От гърдите на Мани се откъсна гърлен смях. Тя бе точно неговият тип момиче.

— За бога, Манело! Виж я само!

Мани кимна, без да поглежда към мъжа, проговорил в ухото му, тъй като в този момент в челото на групичката коне ставаше нещо важно. Жребецът, който водеше, загуби инерция, силите започнаха да го напускат и той взе да изостава. В отговор жокеят започна да го налага по хълбоците с нагайката... което беше също толкова ефективно, колкото и някой шофьор да вземе да ругае колата си, останала без гориво. Жребецът на второ място (едро, доресто животно с гаден нрав и огромна крачка), начаса се възползва от забавянето и от отпуснатите от жокея му юзди.

В продължение на един миг двата коня препускаха муцуна до муцуна, а после дорестият жребец пое контрол над състезанието. Само че това нямаше да трае дълго. Момичето на Мани бе избрало именно този момент, за да се вмъкне между трите коня зад него и да се залепи за задника му като гербова марка.

Да, Глори се беше развихрила, ушите ѝ — прилепнали към главата, зъбите — оголени.

Щеше да закуси с него. И Мани нямаше как да не предположи, че нещата ще се развият по подобен начин и през първата събота на май, в „Кентъки Дерби“...

Стана толкова бързо.

Всичко свърши... само за миг.

С нарочно странично движение жребецът се блъсна в Глори с такава мощ, че я запрати в оградата. Момичето на Мани бе едро и силно, но не достатъчно, за да посрещне нещо подобно, не и когато се движеше с шейсет и пет километра в час.

В продължение на секунда Мани бе сигурен, че ще се справи. Въпреки начина, по който се наклони на една страна и преплете крака, той очакваше тя да възвърне равновесието си и да даде един добър урок на това буйно копеле.

Само че тя падна. Точно пред трите коня, които беше задминала преди малко.

Касапницата беше моментална — коне свиваха рязко, за да избегнат препятствието на пътя си, жокеи отпускаха юздите в опит да се задържат на седлата.

Всички се справиха някак. С изключение на Глори.

Тълпата ахна, а Мани се хвърли напред, метна се над парапета на ложата си и започна да прескача хора, столове и перила, докато не стигна до пистата.

Прехвърли се над оградата и се затича към нея. Годините на тренировка си казваха думата и той се носеше с главоломна скорост към съкрушителната гледка.

Тя се мъчеше да се изправи. Бог да поживи голямото ѝ, буйно сърце, тя се мъчеше да стане, приковала очи в останалите коне, сякаш изобщо не я беше грижа, че е ранена — искаше единствено да настигне онези, които я бяха оставили да им диша прахта.

За съжаление, предният ѝ крак имаше други планове. Докато тя се бореше, той се мятеше насам-натам от коляното надолу — Мани не се нуждаеше от дългогодишната си практика като ортопедичен хирург, за да е наясно, че тя е закъсала.

Здравата.

Когато стигна до нея, жокеят плачеше.

— Доктор Манело, опитам... о, господи...

Мани спря рязко и посегна към юздите в мига, в който ветеринарите пристигнаха и вдигнаха параван около разиграващата се драма.

Когато тримата мъже в униформи се приближиха до Глори, очите ѝ сякаш обезумяха от болка и объркване. Мани стори каквото му беше по силите, за да я успокои, оставяйки я да мята глава колкото си иска, докато той я милваше по шията. И тя наистина се поукроти, когато ѝ сложиха инжекция.

Поне отчаяното куцане престана.

Главният ветеринар хвърли един поглед към крака ѝ и поклати глава. Което в света на конните надбягвания бе равносилно на „Трябва да бъде приспана“.

Мани завря лице на сантиметри от това на ветеринаря.

— Дори не си го и помисляй. Обездвижете фрактурата и я откарайте в клиниката „Трикаунти“ още сега. Ясно?

— Никога вече няма да се състезава... прилича ми на множество...

— Изведете шибания ми кон от тази писта и го откарайте в клиниката...

— Не си заслужава...

Мани сграбчи предницата на ризата му и го вдигна във въздуха, докато почти не опря нос в този на доктор Евтаназия.

— *Направете го. Веднага.*

Последва миг на пълно недоумение, сякаш малкото леке не бе свикнало да се държат с него по този начин.

После, за да е сигурен, че са го разбрали, Мани изръмжа:

— Няма да я изгубя, но на драго сърце ще те нокаутирам. Тук и сега.

Ветеринарят се сви уплашено, сякаш знаеше, че го грози опасността да получи сериозно кроше.

— Добре... добре.

Мани нямаше намерение да изгуби кобилата си. През последната година бе преживял загубата на единствената жена, която някога бе означавала нещо за него, бе започнал да се съмнява в собствения си здрав разсъдък и бе започнал да се налива със скоч, въпреки че открай време го ненавиждаше.

Ако Глори умреше... май нямаше да му остане кой знае какво.

2.

*Колдуел, Ню Йорк, Тренировъчният център,
Имението на Братството
— Шибан... евтин... боклук.*

Вишъс стоеше в коридора пред клиниката на Братството, с ръчно свита цигара между устните и палец, който започваше да се уморява. Пламъче обаче така и не се появяваше, независимо колко усърдно въртеше ли, въртеше малкото колелце.

Щрак, щрак, щрак...

Сериозно издразнен, Вишъс метна калпавата браква в кошчето за боклук и посегна към подсилената с олово ръкавица, която покриваше дланта му. Махна я и се взря в сияещата си ръка. Размърда пръсти и я изви в китката.

Тя беше наполовина огнехвъргачка, наполовина атомна бомба, която бе в състояние да разтопи всеки метал, да превърне камъка в стъкло и да направи на кайма всеки самолет, влак или автомобил, който той поискаше. Именно благодарение на нея Вишъс можеше да прави любов със своята шелан и освен това бе едно от двете неща, които бе наследил от майка си.

А честно казано, ясновидските му умения бяха горе-долу толкова забавни, колкото и тази ръка на смъртта.

Той я поднесе към лицето си и я доближи до цигарата, макар и не твърде много, защото иначе щеше да направи поредната доза никотин на пух и прах и после трябваше да си губи времето да свива друга. Нещо, за което нямаше нерви дори когато имаше добър ден, да не говорим пък за момент като този...

Ах, прекрасното първо вдишване.

Ви се облегна на стената, запъна подметките на тежките си ботуши в линолеума и запуши. Не че това щеше да му оправи скапаното настроение, но поне му даваше нещо по-добро за правене от другата възможност, която се въртеше из главата му през последните

два часа. Докато отново си нахлузваше ръкавицата, му се прииска да вземе своя „дар“ и да отиде да изпепели нещо, каквото и да било...

Наистина ли близначката му беше от другата страна на тази стена? В болнично легло... парализирана?

Исусе... само си представи да си на триста години и да откриеш, че имаш сестра.

Браво на тебе, мамо. Направо страхотно.

А пък той си бе помислил, че се е справил с повечето от проблемите с родителите си. От друга страна, само един от двамата беше мъртъв. Ако Скрайб Върджин решише да последва примера на Блъдлетър и да ритне камбаната, може би най-сетне щеше да има някакъв шанс.

Ала както стояха нещата сега, този най-нов и неочакван обрат, съчетан с безсмислената мисия на Джейн в света на хората, го караха...

Да, направо не му достигаха думи.

Извади мобилния си телефон. Погледна го. Отново го прибра в джоба на кожените си панталони.

Мамка му, колко типично за Джейн. Съсредоточи се ли се върху нещо, всичко друго сякаш губеше значение. Не че и той не беше съвсем същият, но в моменти като този не би имал нищо против да го държат в течение на случващото се.

Шибано слънце. Заради него не можеше да излезе навън. Ако беше със своята шелан, „великият“ Мани Манело нямаше да има никаква възможност да се прави на интересен и да се дърпа. Ви просто щеше да го нокаутира, да метне тялото му в кадилака и да докара талантливите му ръце тук, за да оперират Пейн.

За Вишъс свободната воля беше привилегия, а не право.

Когато изпуши цигарата, угаси остатъка в подметката на ботуша си и го метна в кошчето. Пиеше му се и то как, но не вода или нещо такова. Половин каса „Грей Гус“ щеше да го поуспокои мъничко, но с малко повече късмет, много скоро щеше да асистира в операционната зала, така че трябваше да е трезвен.

Когато влезе в стаята за прегледи, раменете му се напрегнаха и той стисна зъби. За частица от секундата не беше сигурен колко още може да понесе. Ако имаше нещо, което безотказно го изкарваше от

кожата, това беше някой от поредните номера на майка му, а трудно можеше да си представи нещо по-гадно от тази лъжа на лъжите.

Проблемът бе, че животът не беше като машина за пинбол, където онзи, който я раздрусва твърде много, губи реда си.

— Вишъс?

Мекият тих глас го накара да затвори за миг очи.

— Да, Пейн. — След това премина на Древния език. — *Аз съм.*

Отиде в средата на стаята и се настани на въртящото се столче до леглото. Пейн беше завита с куп одеяла, главата ѝ беше обездвижена с помощта на блокчета, а вратът ѝ беше стегнат в медицинска яка. Течността в торбичката, висяща на стойка от неръждаема стомана, се вливаше в ръката ѝ, докато други тръбички, излизащи по-ниско от тялото ѝ, бяха свързани с катетъра, който Елена ѝ беше поставила.

Въпреки че стаята беше светла, чиста и лъскава, а медицинското оборудване бе толкова заплашително, колкото чашите и чиниите в някоя кухня, Вишъс имаше чувството, че двамата се намират в мръсна пещера, заобиколени от мечки гризли.

Колко по-добре би било, ако можеше да излезе и да пречука шибаняка, виновен за състоянието на сестра му. Проблемът бе, че това би означавало да убие Рот, което определено би било кофти. Едрото копеле не само беше техен крал, но и един от Братството... да не говорим пък за незначителната подробност, че онова, което я бе докарало дотук, беше станало с нейно съгласие. Тренировъчните двубои, които двамата водеха през последните няколко месеца, ги бяха поддържали във форма, а разбира се, Рот не бе имал никаква представа с кого се бие, защото беше сляп. Дали е знаел, че е жена? Много ясно. Нали беше от Другата страна, а там нямаше мъже. Ала увреденото зрение на краля означаваше, че не би могъл да види онова, което се набиваше в очите на всички в мига, в който прекрачеха тази стая.

И сплетената ѝ на плитка черна коса, и кожата на Пейн имаха съвсем същия цвят като тези на Ви, фигурите им също бяха еднакви — високи, стройни, силни. А очите... по дяволите, очите.

Ви потърка лице. Баща им, Блъдлетър, беше създал безброй копелета, преди да бъде убит в схватка с лесъри в Древната страна, ала за Ви децата на тези случайни жени не означаваха нищо. С Пейн обаче беше различно. Двамата имаха една и съща майка, при това не коя да е, а самата Скрайб Върджин. Майката, така да се каже, на цялата им раса.

Независимо каква кучка беше всъщност.

Пейн го погледна и Ви усети, че дъхът му секва. Ирисите, които срещнаха неговите, бяха леденобели, точно като неговите, а тъмносините ореоли, които ги опасваха, бяха същите, които виждаше всеки път, щом се погледнеше в огледалото. А интелигентността, отразена в тези арктически дълбини, бе същата, която се криеше и зад собственото му чело.

— *Не чувствам нищо* — каза тя.

— *Знам.* — Вишъс поклати глава и повтори: — *Знам.*

Устните ѝ потръпнаха — сякаш при други обстоятелства би се усмихнала.

— Можеш да говориш на който език си поискаш — каза тя на английски, макар и с акцент. — Аз владея... много езици.

Също като него. Което означаваше, че в момента не знае какво да отговори на цели шестнайсет езика. Браво на него.

— Чу ли се... с твоята шелан? — попита тя заеквайки.

— Не. Искаш ли нещо за болката?

Звучеше по-немошно от предишния път.

— Не, благодаря. От хапчетата... се чувствам особено.

Последва дълго мълчание. Което се проточи. Сякаш никога нямаше да свърши.

Исусе, може би трябваше да улови ръката ѝ... в края на краищата нали не беше изгубила чувствителността в горната половина на тялото си. Само че какво можеше да ѝ предложи? Лявата му ръка трепереше, а дясната беше смъртоносна.

— Вишъс, времето не е...

Гласът на сестра му утихна и той довърши изречението ѝ наум: „... на наша страна“.

Господи, колко му се искаше да не е права. Ала когато ставаше дума за гръбначни травми, също както при инсултите и сърдечните удари, всяка минута забавяне беше от значение.

Дано онзи човек наистина беше толкова брилянтен, колкото Джейн твърдеше, че е.

— Вишъс?

— Да?

— Искан ли ти се да не бях идвала?

Той здравата се намръщи.

— За какво говориш, по дяволите? Естествено, че искам да бъдеш с мен.

Започна да потропва с крак и се зачуди колко ли дълго щеше да издържи, преди да излезе за още една цигара. Направо се задушаваше, седейки тук, безсилен да направи каквото и да било, докато сестра му страдаше, а умът му се давеше във въпроси. Поне десет хиляди „какво“ и „защо“ се гонеха из главата му, само дето не можеше да ги зададе. Пейн изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изпадне в кома от болката, така че сега не беше най-подходящият момент да си бърбят за това и онова.

Мамка му, вампирите може и да оздравяваха със забележителна бързина, ала определено не бяха безсмъртни. Като нищо щеше да изгуби близначката си, преди да бе имал възможност да я опознае.

Като стана дума за това, той погледна жизнените ѝ показатели върху монитора. Тяхната раса по принцип имаше ниско кръвно, но това на Пейн почти се бе сринало. Пулсът ѝ беше бавен и неравномерен, сякаш някой адски нескопосан тип се опитваше да свири на барабани. А кислородният сензор вече бе изключен, защото предупредителното му пиццене изобщо не спираше.

Очите ѝ се затвориха и Вишъс се разтревожи, че може би е за последен път, а какво бе сторил той за нея? Само дето не ѝ се беше разкрещял, защото му беше задала въпрос. Чувствайки се като истински задник, той се приведе напред.

— Дръж се, Пейн. Ще дойде някой, който ще ти помогне, но трябва да издържиш дотогава.

Клепачите на близначката му се повдигнаха и тя го погледна, неспособна да помръдне глава.

— Твърде много стоварих на плещите ти.

— Не се тревожи за мен.

— Винаги само това съм правила.

Ви отново се намръщи. Очевидно това, че са брат и сестра, беше новост единствено за него и нямаше как да не се зачуди откъде, по дяволите, тя бе научила за него. И какво точно знаеше.

Мамка му, още една причина да му се искаше да си пада по конвенционалния секс.

— Толкова си сигурен в този лечител, когото търсите — промълви тя.

Как ли пък не. Единственото, в което бе сигурен, беше, че ако копелето я убие, тази нощ щеше да има две погребения... при положение че от човека останеше нещо, което да бъде погребано.

— Вишъс?

— Моята шелан му има доверие.

Очите на Пейн се повдигнаха и си останаха така. Тавана ли гледаше, зачуди се той. Операционната лампа, която висеше над нея? Нещо, което той не можеше да види?

Най-сетне тя каза:

— Попитай ме колко дълго изпълнявах волята на майка ни.

— Сигурна ли си, че имаш сили за това? — Погледът, който му отправи, беше почти свиреп, и Вишъс едва не се усмихна. — Колко дълго?

— Коя година е тук? — Той й отговори и очите й се разшириха. — Нима? В такъв случай — стотици години. Бях пленена от нашата мамен в продължение на стотици години.

Вишъс усети как връхчетата на кучешките му зъби изтръпват от ярост. Тази тяхна майка... трябваше да се досети, че що-годе мирните отношения, установили се между тях, няма да траят дълго.

— Сега вече си свободна.

— Нима? — Пейн сведе поглед към краката си. — Не мога да сменя един затвор с друг.

— Няма да се наложи.

Леденобелият й поглед стана пронизващ.

— Не мога да живея по този начин. Разбираш ли какво искам да кажа?

Вътрешностите му се смразиха.

— Слушай, ще ти доведе онзи лекар и...

— Вишъс — дрезгаво каза тя. — Кълна се, че бих го направила, стига да бях в състояние, ала не съм, а няма към кого друго да се обърна. Разбираш ли ме?

Когато срещна погледа й, Вишъс усети, че му идва да се разкрещи; стомахът му се сви на топка, пот обля челото му. Той беше убиец — такъв беше роден и като такъв беше обучен, но и през ум не му бе минавало да използва тези умения върху собствената си плът и кръв. Е, ако се изключеше майка му, разбира се. И може би баща му, но той така или иначе беше хвърлил топа.

Добре, поправка — не му беше минавало през ума да ги използва върху сестра си.

— Вишъс. Раз...

— Да. — Той сведе поглед към прокълнатата си ръка и сви пръсти. — Разбирам.

Вътре в него, в най-дълбоката му същност, нещо трепна. Беше усещане, което бе познавал през почти целия си живот... и едновременно с това — огромен шок. Не го беше изпитвал, откакто Бъч и Джейн се бяха появили в неговия живот и завръщането му сега беше... ами още една порция гадост, която му се сервираше.

В миналото това чувство сериозно го бе изкарало от релсите и го бе запратило в света на неконвенционалния секс и цял куп опасни крайности. При това — със свръхзвукова скорост.

Гласът на Пейн беше изтънял.

— Е, какво ще бъде?

По дяволите, та той едва-що я бе срещнал.

— Да. — Вишъс напрегна мускулите на смъртоносната си ръка. — Ще се погрижа за теб. Ако се стигне дотам.

Докато Пейн се взираше нагоре от килията на вкамененото си тяло, единственото, което можеше да види, бе острия профил на близнака си. Ненавиждаше се заради положението, в което го поставяше. Беше прекарала времето, откакто бе дошла тук, мъчейки се да открие друг път, друг начин, друга... възможност.

Ала онова, от което се нуждаеше, не бе нещо, което би могла да поиска от някой непознат. От друга страна, самият той беше непознат.

— Благодаря ти — изрече на глас. — Братко мой.

Вишъс кимна веднъж и продължи да се взира право напред. На живо той беше много повече от сбора на огромното си тяло и чертите на лицето си. Преди да бъде пленена от тяхната мамен, Пейн дълго го бе наблюдавала в кристалните купи с вода за предсказания на Избраниците. Беше го познала в мига, в който образът му се появи в плитката вода — достатъчно бе да го погледне, за да види себе си.

Какъв живот бе водил само. Първо, военният лагер и бруталността на баща им... а сега — това.

Под хладната му сдържаност бушуваше буря. Усещаше я с костите си, сякаш някаква невидима връзка помежду им ѝ позволяваше да види повече от онова, което очите ѝ показваха. На повърхността той бе каменно спокоен, като здраво иззидана стена, ала вътрешно кипеше, което намираще външен израз в десницата му. Под ръба на ръкавицата се виждаше ярка светлина... която постепенно се усилваше. Особено след като тя изрече молбата си.

Това щеше да бъде единственото им време, прекарано заедно, помисли си Пейн и очите ѝ отново се замъглиха.

— Обвързан си с лечителката, нали? — промълви тя.

— Да.

Отново се възцари тишина. На Пейн ѝ се искаше да го попита още нещо, но ѝ беше ясно, че той отговаря само от учтивост. Въпреки това му повярва, когато ѝ каза, че се радва, задето е дошла. Не ѝ се струваше от онези, които биха излъгали — не заради морални задръжки, или за да е възпитан, а защото за него подобно усилие би било загуба на време и просто не беше в стила му.

Пейн отново впери очи в яркия огнен кръг, който висеше над главата ѝ. Щеше ѝ се той да улови ръката ѝ или да я докосне по някакъв начин, но и така беше поискала твърде много от него.

Докато лежеше върху леглото на колелца, усещаше тялото си ужасно странно — едновременно тежко и безтегловно; единствената ѝ надежда бяха спазмите, които минаваха по краката и гъделичкаха стъпалата ѝ, карайки ги да потръпват. Безсъмнено това означаваше, че не всичко е изгубено, повтаряше си тя.

Само дето всеки път, щом опиташе да си вдъхне увереност по този начин, една мъничка част от ума ѝ нашепваше, че мисловният покрив, който се опитва да съгради, няма да издържи на дъжда, надвиснал над онова, което бе останало от живота ѝ. Когато размърдаше ръце, макар да не можеше да ги види, усещаше гладките, свежи чаршафи и хладната, лъскава повърхност, върху която лежеше. Но когато кажеше на краката си да сторят същото... беше все едно че се намира в спокойната, топла вода на басейните от Другата страна, притисната като в пашкул от невидима прегръдка. Не усещаша нищо.

Къде беше този лечител?

Времето... изтичаше.

От нетърпимо, чакането стана направо убийствено; трудно ѝ бе да прецени дали задушавачното чувство в гърлото ѝ се дължи на състоянието ѝ или на тишината в стаята. Дватама с близнака ѝ буквално тънеха в безмълвие, макар и по много различни причини. Тя нямаше какъде да бърза, докато той бе на ръба да изригне.

Жадуваща за нещо, което да я разсее... каквото и да било, Пейн промълви:

— Разкажи ми за учителя, който идва.

Хладната струя, която я блъсна в лицето, и тъмният дъх на подправки, нахлул в носа ѝ, красноречиво говореха, че е мъж.

— Той е най-добрият — промърмори Вишъс. — Джейн винаги говори за него така, сякаш е бог.

Тонът му не бе никак ласкателен, ала обвързаните вампири не обичаха около жените им да се навъртат други мъже.

Кой ли от расата им беше той, запита се Пейн. Единственият, когото беше зърнала в купите, беше Хавърс. А него нямаше защо да го търсят, нали? Навярно имаше и друг, когото не бе видяла. В крайна сметка, не беше прекарала чак толкова много време, попълвайки празнините в познанието си за този свят, а според близнака ѝ между нейното пленяване и освобождаването ѝ (доколкото можеше да се нарече така) бяха минали много, много години...

Изтощението я връхлетя като мощна вълна, разпиля мислите ѝ, просмука се чак до мозъка на костите ѝ и я притисна още по-здраво към леглото. И все пак, когато затвори очи, успя да изтърпи обгърналия я мрак само за миг, преди паниката да я накара да ги отвори. Докато майка ѝ я държеше в онова състояние на летаргия, тя твърде добре усещаше безкрайната празнота, която я обграждаше, както и миговете, изнизващи се убийствено бавно. Парализата, сковала я сега, твърде много приличаше на онова, което бе трябвало да понася в продължение на стотици години.

И именно затова бе отправила ужасяващата си молба към Вишъс. Просто не бе в състояние да дойде в Далечната страна само за да се озове в абсолютно същото положение, от което толкова отчаяно бе искала да избяга.

Сълзи замъглиха погледа ѝ, размазвайки светлината над нея. Как ѝ се искаше брат ѝ да я улови за ръката.

— Моля те, не плачи — каза Вишъс. — Не... плачи.

В действителност Пейн беше изненадана, че е забелязал.

— Всъщност си прав. Плачът не решава нищо.

Събирайки цялата си решимост, тя се насили да бъде силна, но не ѝ бе никак лесно. Въпреки че познанията ѝ по медицина бяха ограничени, достатъчно бе да разсъди логично, за да разбере срещу какво е изправена. Тъй като беше от изключително силно потекло, тялото ѝ бе започнало да се оправя в мига, в който бе пострадала в двубоя със Слепия крал. Проблемът бе, че именно този възстановителен процес, който при други обстоятелства щеше да спаси живота ѝ, сега още повече утежняваше състоянието ѝ... и най-вероятно го правеше необратимо.

Когато някой гръбначен стълб се счупеше и започнеше да се оправя от само себе си, бе малко вероятно да го направи както трябва — нещо, за което парализата на краката ѝ бе красноречиво доказателство.

— Защо все поглеждаш към ръката си? — попита тя, все така, без да откъсва очи от светлината.

Последва миг на мълчание. Още един от многото досега.

— Защо смяташ, че го правя?

Пейн въздъхна.

— Защото те познавам, братко мой. Знам всичко за теб.

Той не каза нищо и възцарилата се тишина бе толкова приятна, колкото и разпитите в Древната страна.

О, каква ли поредици от събития беше пуснала в ход?

И къде ли щяха да се окажат те, когато всичко свърши?

3.

Понякога единственият начин да разбереш колко далеч си стигнал, е да се върнеш там, откъдето си тръгнал.

Когато прекрачи прага на болницата „Свети Франсис“, Джейн Уиткъм имаше чувството, че отново е въввлечена в някогашния си живот. От една страна, пътуването не беше особено дълго — само преди година тя завеждаше травматологичното отделение тук и живееше в апартамент, пълен с вещите на родителите ѝ, прекарвайки по двайсет часа на ден в тичане между спешното отделение и операционните зали.

Но с това вече бе свършено.

Красноречив пример за настъпилата промяна бе начинът, по който влезе в хирургичната клиника. Нямаше защо да си губи времето с въртящата се врата. Или онази, която отвеждаше във фоайето. Вместо това влезе направо през стъклените стени и мина покрай охраната, без никой да я забележи.

Това му беше хубавото да си дух.

Откакто бе превърната в такъв, Джейн можеше да ходи, където си поиска, и да влиза, където ѝ се прище, без никой да има представа, че е там. Ала освен това можеше да става от плът и кръв, когато пожелаеше. В едното състояние бе напълно безтелесна, а в другото — човешко същество, също както преди, способно да се храни, да обича, да живее.

Което ѝ беше от огромна полза в работата като личен хирург на Братството.

Като сега например. Как иначе щеше да проникне в света на хората, вдигайки възможно най-малко шум около себе си?

Тя забърза по лъснатия каменен под на фоайето, мина покрай мраморната стена, върху която бяха гравирани имената на различни дарители, и си запроправя път в тълпата. Толкова много лица ѝ бяха познати — администратори, лекари, медицински сестри, с които бе работила в продължение на години. Дори изнервените пациенти и

техните семейства — макар никога да не ги бе виждала, тя ги познаваше. Маската на скръб и тревога бе винаги една и съща, независимо от лицето, на което бе надяната.

Джейн се отправи към задното стълбище в търсене на някогашния си шеф. Исусе, почти ѝ идваше да се разсмее. През всичките години, в които бяха работили заедно, тя бе идвала при Мани Манело с най-различни критични ситуации, но това, което щеше да му сервира сега, биеше и най-тежката автомобилна катастрофа, срутена сграда или паднал самолет.

Взети заедно.

Тя мина през металния аварийен изход и пое по задното стълбище, без да докосва стъпалата с крак, носейки се нагоре като повей на вятъра.

Трябваше да се получи. Трябваше да убеди Мани да дойде и да се погрижи за гръбначната травма. Точка по въпроса. Нямахме други опции, резервни планове, никакви отклонения от този път. Това бе единственият им отчаян шанс... и тя можеше само да се надява, че онзи, от когото зависеше всичко, няма да ги разочарова.

Добре че я биваше под напрежение. И че познаваше мъжа, който ѝ трябваше, като десетте си пръста. Мани щеше да приеме предизвикателството. Въпреки че толкова много неща нямаше да са му ясни и че най-вероятно щеше да побеснее, задето тя все още е „жива“, нямаше да е в състояние да обърне гръб на пациент в нужда. Просто не му беше в характера.

Когато стигна до десетия етаж, Джейн се просмука през още един аварийен изход и се озова в административната част на хирургичното отделение. Мястото бе обзаведено като адвокатска кантора — издържано в тъмни тонове, със сериозен и богаташки вид. Кое то беше разбираемо. Хирургията беше голям източник на доходи за всяка учебна болница, така че доста пари отиваха за наемането, задържането и помещаването на брилянтните, арогантни специалисти, които си изкарваха прехраната, кълцайки хората.

Измежду онези, които въртяха скалпела в „Свети Франсис“, Мани Манело беше на върха на хранителната верига, не просто завеждащ отделение като нея, ами шеф на цялата хирургична клиника. Това означаваше, че е едновременно филмова звезда, главнокомандващ и президент на САЩ, събрани накуп в едно високо, едро копеле.

Имаше избухлив характер, ум като бръснач и забележително къс фитил.

И то в добрите си дни.

Освен това беше невероятно талантлив.

Открай време запазената му марка бяха високоплатените атлети — беше оправил цял куп колена, бедра и рамена, които без него биха сложили край на не една и две кариери в бейзбола, футбола и хокея. Ала имаше и голям опит с гръбначните стълбове и макар че би било добре да имат подръка и неврохирург, с оглед на онова, което показваха изследванията на Пейн, проблемът определено беше ортопедичен. Ако гръбначният стълб беше прекъснат, никаква неврологична процедура нямаше да ѝ помогне. Медицината все още не беше напреднала чак толкова.

Джейн сви зад администрацията и спря. От лявата ѝ страна се намираше някогашният ѝ кабинет, мястото, където бе прекарала безброй часове, затънала в бумажина или пък в консултации с Мани и останалите от екипа. Сега върху табелката на вратата пишеше: „Д-р Томас Голдбърг, завеждащ отделение, травматологичен хирург“.

Голдбърг беше отличен избор.

И въпреки това, при вида на новата табелка, незнайно защо я жегна болка.

О, я стига. Да не беше очаквала Мани да запази бюрото и кабинета ѝ като паметник в нейна чест? Животът продължаваше. Нейният. Неговият. Този на болницата.

Джейн се скастри сама и продължи по покрития с килим коридор, като си играеше с бялата престилка, химикалката в джоба си и телефона, който все още нямаше причина да използва.

Сега нямаше да има време да обяснява номера със завръщането си от мъртвите, нито пък да се опитва да придумва Мани, или да му помага да се справи с шока, който се канеше да му поднесе. Нямаше и друг избор, освен да го убеди да дойде с нея.

Пред затворената му врата тя спря, стегна се и мина право през...

Зад бюрото му нямаше никого. Нито пък на заседателната маса в нишата. Бързо надзъртане в личната му баня... не, и там го нямаше. Не се виждаше и влага по стъклените врати, нито пък мокри кърпи край умивалника.

Обратно в кабинета, Джейн си пое дълбоко дъх... и преглътна с мъка, усетила далечния повей на афтършейва му.

Господи, той наистина ѝ липсваше.

Тръсна глава и като отиде до бюрото, се вгледа в неразборията върху него. Болнични картони на пациенти, купчини напомнящи бележки, доклади от Комисията за оценка и качество на грижата за пациента. Беше събота, малко след пет следобед и тя бе очаквала да го завари тук. През почивните дни нямаше планирани операции, така че ако не беше на повикване и в момента не се занимаваше с някой случай, Мани би трябвало да е тук, паркирал задника си зад този хаос, за да се оправи поне донякъде с купищата бумага.

Защото описанието работохолик беше твърде слабо за Мани.

Джейн излезе от кабинета и провери бюрото на административния му асистент. Не откри нищо, макар че работният му график се съхраняваше в компютъра.

Следващата спирка бяха операционните зали. В „Свети Франсис“ те бяха разположени на няколко етажа, подредени по специалност, така че Джейн отиде там, където Мани работеше най-често. Надникна през двукрилата стъклена врата и видя, че вътре оправят една гадно счупена раменна става. И макар че лекарите носеха хирургически маски и шапки, беше очевидно, че нито един от тях не е Мани. Неговите плещи бяха достатъчно едри, за да опънат и най-широката лекарска униформа, освен това музиката, която се носеше, не пасваше. Моцарт? Как ли пък не. Поп? Само през трупа му.

Мани слушаше ейсид рок и хеви метъл. До такава степен, че ако не беше против правилата, сестрите от години да се разхождаха с тапи в ушите.

Мамка му... къде се беше дянал? По това време на годината не се провеждаха конференции, а той нямаше живот извън болницата. Единствените други възможности бяха да е в „Комодор“ — или проснат изтощен на дивана в апартамента си, или във фитнеса на луксозната сграда.

Докато вървеше към изхода, Джейн извади мобилния си телефон и набра болничната централа.

— Да, здравейте — каза, когато ѝ вдигнаха. — Бих искала да оставя съобщение на пейджъра на доктор Мануел Манело. Как се

казвам ли? — Мамка му. — Тъъ... Хана. Хана Уит. А това е номерът ми.

Когато затвори, си помисли, че няма никаква представа какво ще каже, ако той ѝ върне обаждането, но открай време страшно я биваше да импровизира — можеше само да се надява, че умението ѝ и този път ще се окаже на ниво. Работата бе там, че ако слънцето беше залязло, един от братята можеше да дойде с нея и да го хипнотизира набързо, за да улесни довеждането му в имението на Братството.

Но не и Вишъс. Някой друг. Който и да било.

Инстинктът ѝ нашепваше да ги държи възможно най-далеч един от друг. Вече си имаха един спешен медицински случай на главата. Последното, от което се нуждаеше, беше някогашният ѝ шеф да се окаже гипсиран до уши, защото съпругът ѝ е решил, че трябва да си защитава територията и сам се е заел да понамести някой гръбнак. Малко преди смъртта на Джейн, Мани бе изявил желание за нещо повече от професионална връзка с нея. Така че ако случайно не се беше оженил за някое от онези барбита, с които държеше да излиза, той и досега беше необвързан... и ако се вярваше на израза, че раздялата засилвала чувствата, сигурно още изпитваше нещо към нея.

От друга страна, напълно възможно бе да ѝ каже да върви на майната си, задето го бе излъгала, че е мъртва. Добре че после нямаше да си спомня нищо от това.

Виж, самата тя едва ли щеше да забрави следващите двайсет и четири часа.

Ветеринарна клиника „Трикаунти“, специализирана в лечението на коне, беше обзаведена най-съвременно и се намираше на петнайсетина минути от хиподрума. Тя разполагаше с абсолютно всичко — операционни зали, отделения за възстановяване с пълно обслужване, басейни за хидротерапия и уреди за образна диагностика. Както и служители, за които конете бяха нещо повече от загуба или печалба на четири копита.

В операционната зала Мани погледна рентгеновата снимка на момичето си и му се прииска да можеше лично да се погрижи за нея. Съвсем ясно виждаше пукнатините в радиалната кост, но не това го тревожеше. Няколко парченца кост се бяха отчупили и сега острите

късчета обикаляха около закръгления край на дългата тръбеста кост като луни около планета.

Само защото Глори беше от друг вид, не означаваше, че той не може да се справи с операцията. Стига само анестезиологът да си знаеше работата, Мани щеше да се погрижи за останалото. Костите са си кости.

Само че нямаше намерение да се държи като задник.

— Е, какво мислите? — попита той.

— Професионалното ми мнение е — отвърна главният ветеринар, — че изгледите не са добри. Това е множествена фрактура с разместване. Възстановяването ще отнеме дълго време и пак няма гаранция, че ще постигнем стабилност.

Точно там беше работата. Конете бяха създадени, за да стоят изправени, а теглото им — разпределено равномерно между четирите им крака. Когато някой от тях се счупеше, най-големият проблем не беше самото нараняване, а това, че тежестта им трябваше да бъде разпределена по нов начин и те бяха принудени да разчитат на здравата си страна, за да се задържат на крака. И оттам тръгнаха неприятностите.

Основавайки се на онова, което Мани виждаше пред себе си, повечето собственици биха избрали евтаназия. Момичето му беше родено, за да прегулка, а тази тежка травма щеше да направи това невъзможно, дори и само за удоволствие... при положение че изобщо оцелееше. А като лекар, той бе отлично запознат с жестокостта на онези „спасителни“ процедури, които оставяха пациента в състояние, пред което дори смъртта бе за предпочитане... или просто болезнено удължаваха неизбежното.

— Доктор Манело? Чухте ли какво казах?

— Да. Чух.

За разлика от онова копеленце на пистата, този тип изглеждаше също толкова съкрушен, колкото и Мани.

Той се извърна, отиде до мястото, където я бяха сложили да легне, и сложи ръка върху муцуната ѝ. Черната ѝ козина лъщеше под яркото осветление; на фона на бледите плочки и неръждаемата стомана тя беше като сянка — захвърлена наред стаята и забравена.

В продължение на един дълъг миг, Мани наблюдаваше как гръдният ѝ кош ту се надига, ту се спуска. Докато я гледаше такава,

просната върху операционната маса, красивите ѝ крака — опънати като клечки, а опашката ѝ — бършеца пода, Мани за пореден път си даде сметка, че животни като нея бяха създадени, за да стоят на четири крака. Това беше напълно неестествено. И несправедливо.

Да я остави жива, само защото не бе в състояние да приеме смъртта ѝ, не беше правилният отговор. Повиквайки на помощ цялата си сила, той отвори уста...

Вибрирането, долетяло от вътрешния джоб на самото му, го прекъсна. Мани изруга грозно, извади блекберито и погледна екрана, в случай че беше от болницата. Хана Уит? Непознат номер?

Не я познаваше и освен това не беше на повикване. Навярно операторът в централата го беше набрал по погрешка.

— Искам да оперирате — чу се да казва, докато прибираще телефона.

Краткото мълчание, последвало тези думи, беше предостатъчно, за да си даде сметка, че изборът му намирисва на страхливост. Просто не можеше да я изгуби. Само че нямаше намерение да се оплита в тези психодрънканици, иначе съвсем щеше да изперка.

— Нищо не мога да ви обещаю. — Ветеринарят отново се вторачи в рентгеновите снимки. — Не знам как ще се развият нещата, но ви се кълна, че ще направя всичко по силите си.

Господи, сега разбра как се чувстваха семействата на пациентите му, когато говореше с тях.

— Благодаря. Може ли да гледам?

— Разбира се. Ще ви намеря хирургически дрехи, а за миенето и сам знаете, докторе.

Операцията започна двацет минути по-късно. Мани гледаше, застанал до главата на Глори, и макар че тя беше под пълна упойка, я милваше по челото с облечената си с ръкавица ръка. Докато наблюдаваше как ветеринарят си върши работата, не можеше да не отдаде заслуженото на уменията и техниката му... общо взето единственото нещо след падането на Глори, което беше както трябва. Процедурата отне по-малко от час — парченцата кости бяха или извадени, или фиксирани на място. След това обездвижиха и превързаха крака ѝ и я откараха в един от басейните, за да не си счупи някой друг крайник, когато излезе от упойката.

Мани остана с нея, докато се събуди, след което отиде при ветеринаря.

— Операцията мина успешно, а и показателите ѝ са добри — каза ветеринарят, — но това бързо може да се промени. Ще отнеме време, докато разберем как ще се развият нещата.

Мамка му. Тази кратка реч бе абсолютно същата като онази, която и той сервираше на роднините на своите пациенти, когато дойдеше време те да си отидат у дома и да си починат малко, в очакване да стане ясно как се справя пациентът след операцията.

— Ще ви се обадим — увери го ветеринарят. — Когато има нещо ново.

Мани свали хирургическите ръкавици и извади визитката си.

— В случай че го няма в картона ѝ.

— Имаме го — отвърна ветеринарят, но въпреки това я взе. — Вие пръв ще научите, ако нещо се промени, а аз лично ще ви държа в течение на всеки дванайсет часа, когато минавам на визитация.

Мани кимна и му подаде ръка.

— Благодаря, че се погрижихте за нея.

— Няма защо.

След като си стиснаха ръцете, Мани кимна към двукрилата врата.

— Нещо против да ѝ кажа „чао“?

— Моля.

Мани се върна при своята кобила. Господи... това направо болеше.

— Дръж се, момичето ми — прошепна, защото му беше трудно да си поеме дъх.

Когато се изправи, служителите го гледаха с тъга, от която Мани знаеше, че няма да се отърси скоро.

— Ще се грижим за нея много добре — увери го ветеринарят.

Мани му вярваше и единствено това му даде сили да излезе във фойето.

Сградата на клиниката беше голяма, така че му отне известно време, докато се преоблече и излезе през главния вход, до който беше паркирал. Видя, че слънцето е залязло — бързо избледняващото сияние с прасковен цвят караше Манхатън да изглежда така, сякаш тлее. Въздухът беше хладен, но уханен от опитите на ранната пролет

да съживи безплодния зимен пейзаж. Мани започна да го поема на толкова големи глътки, че главата му се замая.

Господи, до този миг времето беше препускало светкавично, ала ето че сега минутите изведнъж се занизаха едва-едва, сякаш трескавата бързина бе изцедила източника си на енергия. Или пък се бе блъснала в тухлена стена и се бе гътнала в несвяст.

Докато вадеше ключовете за колата си, Мани се почувства направо древен. Главата му пулсираше, а артритната тазобедрена става го болеше непоносимо — очевидно онзи спринт на хиподрума, за да стигне до Глори, се бе оказал повече, отколкото ставата можеше да понесе.

Това изобщо не беше завършекът на деня, който бе очаквал. Беше си представял как купува питиета на всички останали собственици, които беше победил... и може би как в прилив на въодушевление от успеха решава да се възползва от щедрото орално предложение на госпожица Хансън.

Влезе в поршето и запали двигателя. Колдуел се намираше на четирийсет и пет минути от Куинс, а колата му почти можеше да стигне до „Комодор“ сама. Което беше добре, понеже той бе истинско шибано зомби.

Никакво радио. Никаква музика на айпода. Никакво звънене по телефона.

Когато излезе на „Нортуей“, зарея поглед към пътя пред себе си и потисна порива да обърне и да... Какво щеше да направи? Да спи до коня си?

Работата беше там, че ако успееше да се прибере цял и невредим, вкъщи го очакваше спасение. Цяла бутилка „Лагавулин“. Дори не бе сигурен дали ще си губи времето с разни чаши. Що се отнасяше до болницата, той беше в почивка до шест часа сутринта в понеделник, така че възнамеряваше да се напие и да си остане пиян.

Докато едната му ръка държеше облечения с кожа волан, другата бръкна под копринената риза, търсейки златния кръст отдолу. Обви пръсти около него и изрече молитва.

„Господи, моля те... нека се оправи.“

Не можеше да понесе да изгуби още едно от момичетата си. Не и толкова скоро. Джейн Уиткъм беше умряла преди цяла година... или

поне календарът казваше така. Измервано със скръбта му, оттогава бе изминала само минута и половина.

Не искаше отново да преживява същото.

4.

Центърът на Колдуел се състоеше предимно то високи сгради с много прозорци, ала малко от тях можеха да се сравняват с „Комодор“. Със своите трийсет етажа, тя беше сред най-високите сгради в бетонната джунгла, а шейсетината апартамента в нея бяха неимоверно луксозни, издържани в мрамор, никелиран хром и дизайнерско какво ли не.

На двайсет и седмия етаж, Джейн обикаляше апартамента на Мани, търсейки признаци на живот... но не откриваше нищо. Буквално. Мястото спокойно можеше да мине за дансинг, толкова беше празно — няколко мебели в хола и огромно легло в голямата спалня.

Това беше всичко.

Това, както и няколко тапицирани с кожа столове край барплота в кухнята. Що се отнасяше до стените, единственото, което висеше на тях, беше плазмен телевизор с размерите на рекламен билборд. По дървените подове нямаше килими, а само спортни сакове... и още спортни сакове... и маратонки. Кое то не означаваше, че е разхвърляно. Нямаше достатъчно неща, за да е разхвърляно.

С нарастваща паника, Джейн влезе в спалнята му и видя половин дузина сини хирургически дрехи, оставени на купчинки по пода, като локвички след дъжд, и... нищо друго. Вратата на дрешника беше отворена и тя надникна вътре...

„По дяволите!“

Комплектът куфари, подредени на пода, се състоеше от малък, среден и голям... и средният го нямаше. Липсваше и един костюм, ако се съдеше по празната закачалка, която висеше между останалите панталони и сака. Беше заминал някъде. Може би за уикенда.

Без особена надежда, тя отново набра номера на болницата и помоли да го потърсят по пейджъра...

В този миг се разнесе сигналът за изчакващо повикване — някой опитваше да се свърже с нея. Джейн погледна екранчето и изруга. Пое си дълбоко дъх и вдигна.

— Здравсти, Ви.

— Нищо?

— Не е в болницата, нито в апартамента си. — Тихото ръмжене, долетяло от другата страна, още повече засили усещането за безизходица. — Проверих и във фитнеса, докато се качвах насам.

— Проникнах в компютърната система на „Свети Франсис“ и видях графика му.

— Къде е?

— Пишеше единствено, че на повикване е Голдбърг. Виж, слънцето залезе. Ще дойда при теб за...

— Не, не... ти остани с Пейн. Елена е страхотна, но мисля, че трябва да си там.

Последва дълга пауза, сякаш Ви бе наясно, че тя се опитва да го задържи настрана.

— Е, къде ще пробваш да го търсиш сега?

Джейн стисна телефона още по-здраво и се зачуди на кого ли трябва да се помоли. На Бог? На неговата майка?

— Не съм сигурна. Но изпратих съобщение на пейджъра му. Всъщност — две.

— Когато го намериш, ми позвъни и ще дойда да ви взема.

— И сама мога да...

— Няма да му сторя нищо, Джейн. Нямам интерес да го разкъсам на парчета.

Да, ама ако се съдеше по студения му тон, Джейн не можеше да не си спомни израза за добрите намерения и пътя към ада... Е, наистина вярваше, че Мани ще живее достатъчно дълго, за да се погрижи за близначката на Ви. Но след това? Имаше някои съмнения... особено ако нещо се объркаше на операционната маса.

— Ще почакам тук още мъничко. Може и да се появи. Или да ми звънне. Ако не го направи, ще измисля нещо друго.

В дългото мълчание, което се възцари, почти ѝ се стори, че усети леден повей откъм слушалката. Нейният партньор беше добър в много неща: в битките, в правенето на любов, във всичко, свързано с компютрите. Но да го принуждават да не прави нищо? Определено не беше силната му страна. Всъщност гарантирано щеше да го подлуди.

И все пак това, че ѝ няма доверие, я накара да го почувства някак далечен.

— Остани при сестра си, Вишъс — каза тя с равен тон. — Ще се чуем пак.

Мълчание.

— Вишъс, затвори и отиди при нея.

Без да каже нищо повече, той прекъсна връзката.

Докато натискаше бутона за затваряне, Джейн изруга. Секунда по-късно вече набираше друг номер. В мига, в който чу плътния глас, разнесъл се от другата страна, трябваше да избърше една сълза, която при цялата си прозрачна безплътност, беше твърде истинска.

— Бъч — каза дрезгаво. — Нуждая се от помощта ти.

Когато и последните следи от залеза изчезнаха, заличени от застъпилата на смяна нощ, колата на Мани вече би трябвало да си е вкъщи. Би трябвало да го откара право в Колдуел.

Вместо това Мани се бе озовал в южния край на града, където дърветата бяха високи, а тревните площи бяха далеч повече от асфалта. В което нямаше нищо чудно. Гробищата се нуждаеха от мека земя — не беше като да можеш да напъхаш ковчег в бетона.

Е, всъщност можеше — наричаше се мавзолей.

Гробището „Пайн Гроув“ беше отворено до десет часа вечерта. Масивната му метална порта зееше широко, безброй улични лампи от ковано желязо грееха с масленожълта светлина из лабиринта от алеи. Мани свърна надясно и ксеноновите фарове на поршето осветиха ширналите се зелени площи.

Мястото, което го зовеше към себе си, всъщност беше като сигнален фар, който не обозначава нищо. Под гранитния надгробен камък не почиваше никакво тяло — не бе останало такова. Нямаше и прах, който да бъде прибран в урна... или поне не такъв, за който човек да е сигурен, че не е от станало на пепел ауди.

След около половин километър непрестанни завои, Мани свали крак от газта и остави колата да спре плавно. Като че ли беше сам в цялото гробище и това му харесваше. Нямаше нужда от публика.

Когато слезе, хладният въздух не можа да проясни главата му, но за сметка на това поне дробовете му имаха нещо за правене, докато крачеше по тревата, вдишвайки дълбоко. Внимаваше да не настъпва гробовете — вярно, мъртвите нямаше да разберат, че е навлязъл във

въздушното им пространство, но му се струваше по-почтително да постъпи така.

Най-сетне стигна до гроба на Джейн и спря пред онова, което не бе останало от нея, така да се каже. В далечината се разнесе свирка на влак — глух, жаловит звук, толкова архивен, че Мани се почувства сякаш се намира в някой от онези филми, които никога не би изтърпял дори вкъщи, още по-малко пък би отишъл да гледа на кино.

— По дяволите, Джейн.

Приведе се напред и прокара пръсти по неравния ръб на камъка. Именно той го беше избрал — наситеночерен, защото знаеше, че тя не би искала нищо бледо или пастелно. Надписът също беше простичък и изчистен — само нейното име, датите и едно-единствено изречение: „Почивай в мир“.

Да. Направо заслужаваше шестица за оригиналност.

Спомни си точно къде се намираше, когато разбра, че тя е мъртва — в болницата, естествено. Беше в края на особено дълго денонощие, започнало с коляното на един хокеист и завършило с впечатляваща реконструкция на рамо, благодарение на някакъв наркоман, решил да се опита да полети.

Когато излезе от операционната, откри Голдбърг да го чака край мивките. Един поглед към преbledнялото като платно лице на колегата му го бе накарал да се вцепени, както си сваляше хирургическата маска. Тя остана да виси като лигавник под брадичката му, докато той настояваше да узнае какво, по дяволите, не беше наред... като през цялото време си мислеше, че става дума за верижна катастрофа на магистралата, паднал самолет или пожар в някой хотел. Нещо, което можеше да се нарече обществена трагедия.

Само че когато погледна над рамото на Голдбърг, видя пет сестри и трима лекари, които до един бяха в същото състояние на шок... но никой от тях не се бе разбързал да събира останалите от екипа или да подготвя операционни зали.

Ясно. Наистина беше обществена трагедия. Само дето засягаше *тяхното* малко общество.

— Кой? — настоя да узнае.

Голдбърг бе хвърлил поглед към подкреплението зад себе си и тогава Мани се бе досетил. И все пак, макар че вътрешностите му се

бяха вледенили, той бе останал вкопчен в отчаяната надежда, че името, което ще излезе от устата на хирурга, ще е всяко друго, но не и...

— Джейн. Автомобилна злополука.

— Кога ще я докарат? — бе попитал Мани, без да трепне.

— Няма да я докарат.

Този път Мани не бе казал нищо. Просто бе дръпнал маската от лицето си, смачкал я бе на топка и я бе метнал в най-близкото кошче.

Докато минаваше покрай Голдбърг, колегата му бе отворил уста.

— Нито дума — отсякъл бе Мани. — Нито. Дума.

Останалите от екипа се бяха запрепъвали трескаво, за да му направят път, разделяйки се като парче плат, разкъсано надве.

Върнал се в настоящето, Мани не можеше да си спомни къде бе отишъл след това, нито какво бе направил. Независимо колко пъти преживяваше онази нощ в главата си, тази част си оставаше бяло петно. По някое време все пак трябва да се бе добрал до апартамента си, тъй като два дни по-късно се бе събудил там, все още облечен в окървавените дрехи, с които беше оперирал.

Една от многото потресаващи иронии на случилото се бе това, че Джейн бе спасила толкова много хора, пострадали в тежки автомобилни катастрофи. Мисълта, че самата тя бе загинала по този начин, му се струваше отмъщението на Мрачния жътвар, задето бе измъкнала толкова много души от костеливите пръсти на смъртта.

От свирката на друг влак, отекнала в нощта, му се прииска да изкрещи.

Това и непрестанното бръмчене на шибания пейджър.

Хана Уит. Отново?

Коя, по дяволите...

Мани се намръщи и погледна към надгробния камък. Ако не бъркаше, по-малката сестра на Джейн се казваше Хана. Уит. Уиткъм?

Само че тя беше умряла като малка.

Нали?

Трескаво крачеше напред-назад. „Господи, май трябваше да си взема спортните обувки“, помисли си Джейн, докато обикаляше апартамента на Мани. Отново.

Нямаше да стои тук, ако имаше по-добра идея къде да отиде, ала дори нейният ум, колкото и да бе остър, не бе в състояние да измисли друго...

Телефонът ѝ се раззвъня, което изобщо не я зарадва. Не изгаряше от желание да каже на Вишъс, че четирийсет и пет минути по-късно все още няма какво да му съобщи. Извади апарата.

— Господи!

Този номер. Тези десет цифри, които бяха запаметени в менюто за бързо набиране на всеки телефон, който бе притежавала преди сегашния. *Мани*.

Докато натискаше копчето, за да отговори на обаждането, всяка мисъл се изпари от съзнанието ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Скъпият ѝ стар приятел и колега...

— Ало? — каза той. — Госпожица Уит?

Джейн чу как от другата страна на линията нещо изсвири.

— Ало? Хана? — Този тон... беше съвсем същият, както и преди една година — нисък, властен. — Чувате ли ме?

И отново онова тихо просвирване.

Исусе, помисли си Джейн. Знаеше откъде се обажда.

Затвори телефона и се изстреля от апартамента му, от центъра на града през предградията. Пътувайки със скоростта на светлината, молекулите ѝ се придвижваха в нощта като вихрушка, изминавайки километри така, сякаш бяха сантиметри.

Гробището „Пайн Гроув“ беше от онези места, в които ти трябва карта, за да се справиш, ала когато си просто етер във въздуха, можеш да обходиш сто акъра за броени секунди.

Когато излезе от мрака край гроба си, Джейн си пое накъсано дъх и едва не изхлипа. Ето го. От плът и кръв. Нейният шеф. Нейният колега. Онзи, когото бе напуснала. А сега той стоеше до черен надгробен камък, върху който бе издълбано нейното име.

Е, добре, вече знаеше, че е постъпила правилно, като бе предпочела да не отиде на собственото си погребение. Все пак беше прочела за него в „Колдуел Куриър Джърнъл“ и снимката на всички онези хирурзи, болнични служители и пациенти едва не я бе съкрушила.

А това сега беше далеч по-ужасно.

Мани изглеждаше точно така, както се чувстваше и тя — вътрешно съсипан.

Исусе, афършейвът му миришеше все така приятно... и въпреки че бе поотслабнал, той все още бе адски красив с тъмната си коса и сурово лице. Костюмът му на тънки райета бе свършено ушит... ала около ръбовете на добре изгладения панталон имаше пръст. Обувките му също бяха изцапани и тя се зачуди къде ли е бил. Със сигурност не беше само от гробището. Една година след погребението, пръстта се бе слегнала и бе обрасла с трева.

О, чакай малко. Гробът ѝ вероятно изглеждаше така от самото начало — нали не бе оставила след себе си тяло, което да погребат.

Докато съзерцаваше пръстите му, почиващи върху черния камък, Джейн разбра, че именно той го бе избрал. Никой друг не би могъл да се спре точно на това, което тя би искала. Нищо претрупано и многословно. Кратко, мило и без ненужни увъртания.

Джейн се прокашля.

— Мани.

Той вдигна рязко глава, но не я погледна... сякаш бе сигурен, че му се е причуло.

— Мани — повтори Джейн по-силно, докато тялото ѝ се материализира напълно.

При други обстоятелства реакцията му би била повод за бурен смях. Той се обърна рязко, извика стреснато, препъна се в надгробния камък и тупна по дупе на земята.

— Какво... по дяволите... правиш тук? — ахна, а ужасът, изписал се първоначално върху лицето му, бързо отстъпи място на пълно изумление.

— Съжалявам. — Отговорът ѝ беше страшно тъп, но нищо друго не можа да излезе от устата ѝ.

О, да — адски я биваше да импровизира, няма що! Срещнала кафявите му очи, Джейн усети, че няма какво да каже.

Мани скочи на крака и я огледа от главата до петите. После пак. И пак... докато погледът му не се впи в лицето ѝ. И тогава изригна гневът. Както и главоболието, ако се съдеше по начина, по който той изкриви лице в гримаса и започна да разтрива слепоочията си.

— Това някаква шега ли е?

— Не. — Де да беше. — Толкова съжалявам.

Яростното му изражение ѝ беше толкова познато... каква ирония, че изпита такъв прилив на носталгия при вида на подобна гневна гримаса.

— Съжсаяваш?

— Мани, аз...

— Аз те погребях. А ти съжсаяваш? Какво, по дяволите, е това?

— Мани, нямам време за обяснения. Нуждая се от теб.

Той продължи да я гледа свирепо в продължение на един дълъг миг.

— Появяваш се, след като си била мъртва в продължение на цяла година и се нуждаеш от мен?

Мисълта за това колко много време бе минало наистина, се стовари като тежък товар върху плещите ѝ.

— Мани... не знам какво да ти кажа.

— Нима? Освен „А, между другото, аз съм жива“ ли? — Мани продължаваше да се взира в нея. Най-сетне каза с дрезгав глас: — Имаш ли представа какво беше да те изгубя? — Той прокара ръка през очите си. — Имаш ли?

Болката в гърдите ѝ беше толкова силна, че ѝ бе трудно да диша.

— Да. Защото и аз те изгубих... изгубих живота си с теб и болницата.

Мани започна да крачи напред-назад пред надгробния ѝ камък. И макар че ѝ се искаше да го направи, Джейн знаеше, че не бива да се приближава твърде много.

— Мани... ако имаше начин да се върна при теб, щях да го сторя.

— Ти го направи. Веднъж. Мислех, че е сън, но не е било. Нали?

— Не.

— Как влезе в апартамента ми?

— Просто го направих.

Той спря и я погледна. Надгробният ѝ камък ги разделяше.

— Защо се престори на умряла, Джейн?

Е, всъщност не беше точно така.

— Сега нямаме време за обяснение.

— Тогава защо си тук? Защо не ми обясниш поне това?

Джейн се прокашля.

— Имам пациент, чието състояние е прекалено тежко за моите способности. Искане ми се да видиш какво може да се направи. Не мога

да ти кажа къде ще те откарам, нито пък да ти дам много подробности. Знам, че не е честно спрямо теб... но се *нуждая* от теб.

Искаше ѝ се да си заскубе косата. Да се хвърли на земята и да зариде. Да го прегърне. Ала вместо това продължи. Защото нямаше друг избор.

— Търся те от цял час, така че не разполагам с никакво време. Знам, че си бесен и объркан и не те виня. Но ми се сърди по-късно... сега просто ела с мен. *Моля те.*

След това не ѝ оставаше друго, освен да чака. Мани не беше от онези, които можеш да убедиш с много приказки. Той сам трябваше да реши да го стори... или не.

За съжаление, ако откажеше, Джейн щеше да е принудена да повика братята. Колкото и да обичаше някогашния си шеф, колкото и той да ѝ липсваше, Вишъс бе нейният мъж и проклета да бе, ако допуснеше нещо да се случи със сестра му.

По един или друг начин, тази вечер Мани щеше да оперира.

5.

Бъч О'Нийл не беше от мъжете, които оставят една жена в беда.

Това беше гласът на старата школа... на ченгето в него... на дълбоко вярващия католик. Само че точно в този случай (телефонния разговор, който току-що бе провел с прекрасната и талантива доктор Джейн Уиткъм) кавалерството не играеше никаква роля. Ни най-малко.

Когато излезе от Дупката, само дете не се втурна по подземния коридор, отвеждащ в тренировъчния център на Братството. Неговите и нейните интереси съвпадаха напълно — и двамата бяха ужасени, че Ви отново може да изгуби контрол над себе си.

Всички признаци вече бяха налице — достатъчно бе да го погледне човек, за да види напрежението, клокочещо под повърхността, като лава във вулкан, който всеки миг щеше да изригне. То трябваше да бъде освободено по някакъв начин, а в миналото това обикновено бе оставяло след себе си огромна бъркотия.

Бъч прекрачи прага на тайната врата и като свърна надясно, пое с цялата бързина, на която беше способен, по коридора, отвеждащ в лечебницата. Слабият аромат на турски тютюн, който се усещаше във въздуха, му подсказа точно къде да открие онзи, когото търсеше... сякаш имаше място за съмнение.

Пред затворената врата на стаята за прегледи, Бъч оправи ръкавелите на ризата си „Гучи“ и си намести колана. Почукването му беше леко. Ударите на сърцето — тежки.

Вместо да го повика да влезе, Вишъс излезе и затвори вратата зад гърба си.

Мамка му, изглеждаше ужасно. А докато свиваше поредната цигара, ръцете му трепереха. Наплюнчи хартийката, за да я залепи, а Бъч извади запалка от джоба си, щракна я и я поднесе напред.

Когато най-добрият му приятел се наведе над оранжевото пламъче, той разпозна всички признаци върху това жестоко, безстрастно лице. Джейн беше абсолютно права. Нервите на горкото копеле бяха опънати до краен предел, ала задържаше всичко в себе си.

Вишъс вдиша дълбоко, а после се облегна на стената, стъпил здраво на земята и вперил очи право напред.

— Не ме питаш как съм — промърмори той най-сетне.

— Не е нужно — отвърна Бъч, който бе заел същата поза.

— Мисли ли четеш?

— Аха. Такъв съм си аз.

Ви се наведе на една страна и изтръска цигарата си в кошчето.

— Е, кажи ми какво си мисля тогава?

— Сигурен ли си, че искаш да се разпусвам толкова близо до сестра ти? — Ви се изсмя и Бъч се загледа в профила му. Татуировките около окото му изглеждаха особено заплашително, като се имаше предвид властната аура, която го обгръщаше.

— Вярвай ми, не искаш да взема да гадая на глас, Ви — меко продължи Бъч.

— Хайде де, пробвай.

Това означаваше, че Ви има нужда да поговорят, но в типично свой стил, беше прекалено голям темерут, за да го признае просто така. Открай време не беше по приказките, но напоследък все пак беше малко по-добре. Преди изобщо не би отворил вратата.

— Помолила те е да се погрижиш за нея, ако операцията не успее, нали? — каза Бъч, изричайки на глас онова, от което най-много се боеше. — И нямам предвид медицински грижи.

Отговорът на Ви беше издишване, което продължи поне с петнайсет минути повече от цяла вечност.

— Какво ще направиш? — попита Бъч, макар да знаеше отговора.

— Няма да се поколебая.

„Нищо, че това ще ме довърши“ си остана неизречено.

Шибан живот. Понякога ситуациите, в които поставяше хората, бяха прекалено жестоки.

Бъч затвори очи и облегна глава на стената. За вампирите семейството беше всичко. Техните шелани. Братята, рамо до рамо, с които се биеха. Онези, в чиито вени течеше същата кръв... това бе целият им свят. Което означаваше, че докато Ви страдаше, и той, и всички други от Братството страдаха заедно с него.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам. — Бъч погледна към затворената врата. — Доктор Джейн ще намери онзи тип. Тя е като

булдог...

— Знаеш ли какво ме осени преди около десетина минути?

— Какво?

— Че дори да не беше посред бял ден, тя пак би поискала да отиде да го потърси сама.

„Много ясно“, помисли си Бъч, усетил миризмата на обвързване, лъхаща от приятеля му. Джейн и онзи хирург са били близки в продължение на години, така че ако щеше да го убеждава, по-добре бе да го направи насаме... при положение че успееше да стигне по-далеч от въпроса за завръщането ѝ от мъртвите. Освен това Ви беше вампир. Ехо? Сякаш им трябваше допълнително да утежняват положението.

И като стана дума за това, добре би било, ако хирургът се окажеше висок около метър и шейсет, кривоглед и с косми по гърба. Грозотата би била най-добрият им съюзник, ако същината на Ви на обвързан мъжки вампир се беше пробудила.

— Не се засягай — измърмори Бъч, — ама можеш ли да я виниш?

— Става въпрос за моята *близначка*. — Вишъс прокара пръсти през черната си коса. — По дяволите, Бъч... моята *сестра*.

Бъч знаеше твърде добре какво е да изгубиш сестра, така че му беше ясно какво изпитва приятелят му. И нямаше намерение да се отдели от него. Двамата с Джейн бяха единствените, които изобщо имаха някакъв шанс да озаптят Вишъс, когато започнеше да излиза от релсите. А Джейн щеше да си има предостатъчно работа с онзи хирург и пациентката си...

В този миг телефонът на Ви иззвъня и накара и двамата да подскочат, ала Вишъс се съвзе пръв и го поднесе към ухото си, преди да беше иззвънял за втори път.

— Да? Така ли? Благодаря... мамка му... да. Да. Ще ви чакам в гаража. Добре.

Последва кратка пауза, в която Ви погледна за миг към Бъч, сякаш му се щеше да е сам.

Обзет от желание да се изпари, Бъч сведе поглед към обувките си на „Диор“. Ви не бе от онези, които си падат по публичните демонстрации на привързаност, нито пък имаше навика да говори лични неща на Джейн, когато наблизко имаше други. Обаче Бъч не

беше чистокръвен вампир, така че не можеше да се дематериализира, а нямаше и къде да отиде.

След едно набързо смотолеveno „чао“, Ви дръпна силно от цигарата си, а когато издиша дима, измърмори:

— Вече можеш да престанеш да се преструваш, че не си до мен.

— Радвам се. Никак не ми се удава.

— Не е твоя вината, че заемаш място.

— Значи го е намерила? — Ви кимна и Бъч стана адски сериозен. — Обещай ми нещо.

— Какво?

— Че няма да убиеш хирурга. — Бъч знаеше точно какво е усещането да се препънеш и да пропаднеш надолу в заешката дупка на вампирския свят, също като Алиса в Страната на чудесата. В неговия случай всичко се бе наместило някак си, но с този Манело? — Вината не е негова, нито пък всичко това е негов проблем.

Ви метна угарката от цигарата си в кошчето за боклук и погледна приятеля си с диамантени очи, ледени като арктическа нощ.

— Ще видим как ще се развият нещата, ченге.

С тези думи той се завъртя и се върна в стаята, където беше сестра му.

Е, копелето поне беше честно, помисли си Бъч, изругавайки.

На Мани определено не му беше приятно друг да кара поршето му. Всъщност, ако не се броеше механикът му, никой друг не го правеше.

Ала тази вечер той разреши на Джейн да седне зад кормилото, първо, защото тя беше добър шофьор и можеше да сменя скоростите, без да задави двигателя, второ, защото го беше уверила, че единственият начин да отидат там, където искаше да го отведе, бе тя да кара, и трето, защото той все още не се беше съвзел от факта, че бе видял как някой, когото бе погребал, изскача от храстите, за да си поприказват, сякаш нищо не се бе случило.

Така че може би не бе чак толкова добра идея да управлява тежка машина, която се движеше със сто и десет километра в час.

Просто все още не можеше да повярва, че седи до нея в колата си и двамата се носят на север. Разбира се, че се беше съгласил. Открай

време не можеше да отказва на жени в беда... и освен това беше хирург, пристрастен към това да върти скалпела.

Така де.

Въпреки това имаше много въпроси. И голяма доза гняв. Вярно, искаше му се да постигне някакво състояние на покой, светлина и всичките онези сладникави измишльотини, но не беше като наистина да очакваше това да стане. Което си беше направо ирония. Колко пъти се беше взирал в тавана нощем, стгушен в леглото с новата си любов на име „Лагавулин“, молейки се да стане някакво чудо и Джейн да се върне!

Мани погледна профила ѝ. В светлината на таблото тя изглеждаше все така умна. Все така силна. Все така точно неговият тип жена.

Само че това нямаше да се случи. Вече не. Дори ако оставеше настрана цялата история с лъжата покрай смъртта ѝ, на лявата си ръка тя носеше металносив пръстен.

— Омъжила си се — отбеляза той.

Джейн продължи да шофира, без да го поглежда.

— Да. Омъжих се.

Главоболието, което го бе стиснало в мига, в който я бе видял да се появява, начаса се усили. Ала едновременно с това подмолни спомени се завихриха под повърхността на съзнанието му, предизвикваха го и му нашепваха да продължи да разпитва, докато не научи всичко.

Не, трябваше да сложи край на това, преди да е получил аневризъм от напрежението. Пък и нямаше да стигне доникъде по този начин. Колкото и да се опитваше, не можеше да се добере до онова, което усещаше, че е там вътре в главата му, а имаше чувството, че може да си нанесе трайна вреда, ако продължи да се рови.

Погледна през прозореца и видя клонести борове и напъпили дъбове да се възправят в лунната светлина. Докато те се отдалечаваха все повече от задушавачката примка на гъстонаселения град, гората, която се издигаше около Колдуел, постепенно се сгъстяваше.

— Ти умря тук — мрачно отбеляза Мани. — Или поне се престори.

Някакъв моторист се бе натъкнал на аудито ѝ между дърветата край една отсечка от пътя. Но така и не бяха намерили тялото ѝ... и то

не заради огъня, както се оказваше.

Джейн се прокашля.

— Имам чувството, че единственото, което мога да ти предложа в отговор, е „Съжалявам“. И това е отвратително.

— Е, и за мен не е най-приятното изживяване.

Мълчание. Страшно много мълчание. Само че той нямаше намерение да продължи да разпитва, когато единственото, което получаваше в отговор, беше „Съжалявам“.

— Ще ми се да можех да ти кажа — рязко заяви тя. — С теб ми беше най-трудно да се разделя.

— Но работата си не си зарязала, нали? Все още работиш като хирург?

— Така е.

— Какъв е съпругът ти?

Тя потръпна.

— Ще се запознаеш с него.

Страхотно. Направо върхът.

Джейн намали скоростта и направи десен завой, излизайки на един... черен път. Това пък какво беше, по дяволите?

— За твое сведение — измърмори той, — тази кола е направена за писти, не за третокласни пътища.

— Не можем да стигнем от другаде.

„Да стигнем къде?“, зачуди се Мани.

— Длъжница си ми за това.

— Знам. Ти си единственият, който може да я спаси.

Мани я стрелна с поглед.

— Не спомена, че става дума за жена.

— Има ли някакво значение?

— Като се има предвид колко неща не знам, всяка подробност има значение.

Едва десетина метра по-късно минаха през първата от безброй локви, които сякаш бяха дълбоки като езера. Докато поршето разпръскваше водата, Мани почти можеше да усети драскотините, които плъзваха по нежното тяло на колата.

— Майната ѝ на пациентката — процеди той. — Искам да ми платиш за това, което правиш с колата ми.

Джейн се засмя тихичко и от това гърдите на Мани се свиха. О, я стига. Сякаш някога изобщо са били двойка. Вярно, тя го бе привличала. И то как. Освен това се бяха целунали. Веднъж. Но нищо повече.

А сега тя беше омъжена. Да не говорим пък за шибаното завръщане от мъртвите.

Исусе, ама че живот беше неговият. От друга страна, можеше да е просто сън... което го ободри, защото би означавало, че и Глори не беше паднала.

— Още не си ми казала за каква травма става въпрос.

— Счупен гръбначен стълб. Между шести и седми гръден прешлен. Никаква чувствителност от кръста надолу.

— По дяволите, Джейн... това е адски сложно.

— Сега вече знаеш защо толкова се нуждая от теб.

След около пет минути стигнаха до порта, която сякаш беше от времето на Пуническите войни и висеше под най-причудлив ъгъл. Беше неимоверно ръждясала, а оградата, наред която се издигаше, изобщо не си струваше да се споменава. Висока не повече от метър и осемдесет, тя бе направена от бодлива тел за добитък и определено беше видяла по-добри дни. Въпреки това шибаното нещо се отвори съвсем гладко. А когато влязоха, Мани забеляза първите видеокамери.

Докато пъплеха едва-едва, сякаш от нищото започна да се стеле причудлива мъгла, която забули цялото място, така че Мани не виждаше на повече от трийсетина сантиметра пред колата. За бога, сякаш бяха попаднали в епизод на „Скуби Ду“.

Освен това имаше някаква странна прогресия. Следващата порта беше в малко по-добро състояние, тази след нея бе още по-нова, а четвъртата изглеждаше направена преди не повече от година.

Последната порта, през която минаха, сякаш беше тук едва от вчера... и докарана направо от затвора „Алкатраз“. Беше висока близо осем метра и цялата покрита с предупреждения за високо напрежение. Ами стената, наред която се издигаше? Тя можеше да спре не просто стадо крави, ами динозаври, а зад бетонната замазка несъмнено се криеха поне трийсет (ако не и шейсет) сантиметра солиден камък.

Мани завъртя глава, за да погледне Джейн, когато минаха през портата и се запускаха в тунел, пред който спокойно можеше да има табела „Холанд“ или „Линкълн“^[1]. Колкото по-навътре навлизаха,

толкова по-настойчив ставаше въпросът, който го измъчваше от мига, в който я видя — защо бе симулирала смъртта си? Защо бе хвърлила в такъв хаос и неговия живот, и този на всички, с които бе работила в болницата? Никога не е била жестока, нито склонна към лъжи, нямаше и финансови проблеми, нито пък нещо, от което да се опитва да избяга.

И тогава разбра, без тя да е казала и дума.

Американското правителство.

Място като това, с подобни мерки за сигурност... скрито близо до град, който бе достатъчно голям, но все пак не така огромен като Ню Йорк, Лос Анджелис или Чикаго. Трябва да беше правителството. Кой друг можеше да си позволи нещо такова?

И коя, по дяволите, бе жената, която се очакваше да излекува?

Тунелът свърши в обикновен на вид подземен паркинг, с обичайните колони и боядисани в жълто правоъгълници... ала, макар да изглеждаше доста голямо, мястото беше празно, ако не се брояха няколко невзрачни пикапа със затъмнени стъкла и един малък автобус, чиито прозорци също бяха затъмнени.

Още преди Джейн да беше паркирала поршето, една стоманена врата се отвори и...

Мани едва бе погледнал към огромния мъж, който прекрачи прага, и главата му сякаш избухна. Болката зад очите му стана толкова силна, че той буквално се свлече в седалката; ръцете му се отпуснаха покрай тялото, а лицето му се разкриви в агония.

Джейн му каза нещо. Вратата от нейната страна се отвори. А после и тази откъм него се откряна. Посрещна го сух въздух с далечен мирис на пръст... в който се долавяше и още нещо. Одеколон. Дървесна миризма, която беше едновременно скъпа и приятна, ала в същото време го изпълваше с необяснимото желание да се махне от нея.

Мани се насили да повдигне клепачи. Зрението му беше замъглено, но направо беше за учудване какво можеше да изтръгне от спомените си човек, когато се налага... И докато мъжът пред него идваше на фокус, Мани установи, че се взира в копелето с козя брадичка, което...

Заля го нова вълна разкъсваща болка, очите му се извъртяха нагоре и той едва не повърна.

— Трябва да освободиш спомените му — чу да казва Джейн.

След това последва разговор, в който гласът на някогашната му колежка се смесваше с плътния тон на мъжа с татуировката на слепоочието.

— Това го убива...

— Твърде опасно е...

— Как, по дяволите, ще оперира в това състояние?

Възцари се дълго мълчание. А после болката изведнъж изчезна, като воал, който някой бе отметнал назад. За миг цялото напрежение се стопи... и на негово място в ума му нахлуха спомени.

Пациентът на Джейн. От „Свети Франсис“. Мъжът с козята брадичка и... шесткамерното сърце. Онзи, който се бе появил в кабинета му и бе прибрал файловете за сърдечната си аномалия.

Мани отвори очи и ги впери в гадното на вид лице пред себе си.

— Познавам те.

— Ти го изкарай от колата — бе единственият отговор на типа с козята брадичка. — Нямам си достатъчно доверие, за да го докосна.

На това му се казваше топъл прием.

А зад огромното копеле имаше още някой. Мъж, когото Мани бе сигурен, че е виждал и преди... Трябва да е било само мимоходом, защото не можеше да си спомни нито име, нито къде го е срещнал.

— Да вървим — каза Джейн.

Да. Страхотна идея. Определено се нуждаеше да насочи вниманието си към нещо различно от тази бъркотия.

Макар умът на Мани да се бореше да преглътне онова, което се случваше, краката му все още го слушаха. Джейн му помогна да слезе и да се изправи и той последва брадатия злобар в сграда, която изглеждаше точно толкова безлична и чиста, колкото всяка болница. По коридорите нямаше нищо, светлината идваше от флуоресцентни лампи на тавана, навсякъде миришеше на дезинфектант. На равни интервали по стените бяха монтирани охранителни камери, сякаш сградата бе чудовище с много очи.

Докато вървяха, Мани прояви здравия разум да не задава въпроси. Още повече че умът му бе толкова объркан, че едва ли бе в състояние да се справи с каквото и да било, освен с това да ходи. И разбира се, да не забравяме типа с козята брадичка и убийствения поглед, който определено не предразполагаше към дружески разговор.

Врати. Минаха покрай цял куп врати. Които до една бяха затворени и несъмнено — заключени.

Симпатични думички като „местонахождението се пази в тайна“ и „национална сигурност“ се гонеха из главата му, което доста му помогна, като го накара да си каже, че навярно — рано или късно — би могъл да прости на Джейн, задето се бе изпарила по този начин.

Най-сетне тя спря пред една двукрила врата и започна да си играе неспокойно с реверите на бялата си престилка и стетоскопа в джоба си. От което Мани се почувства сякаш са му опрели пистолет в главата. В операционната, изправена пред най-ужасни травми, тя никога не губеше самообладание. Това беше запазената ѝ марка.

Само че случващото се тук беше лично. Каквото и да се намираще от другата страна на вратата, я засягаше лично.

— Имам добро оборудване — обясни тя, — но не разполагам с всичко. Нямам магнитен резонанс. Само компютърен томограф и рентген. Операционната би трябвало да е напълно достатъчна, при това не само че ще ти асистирам, но имам и отлична сестра.

Мани си пое дълбоко дъх и повика на помощ цялата си сила, за да се стегне. Нареди си да прогони всички въпроси и остатъци от болка в главата си, както и да се отърси от това внезапно озоваване в света на Джеймс Бонд.

Първото, което трябваше да стори? Да се отърве от киселите кибици.

Той хвърли поглед към типа с козята брадичка.

— Искам да ми дадеш малко пространство, мой човек. Ще чакаш отвън.

Отговорът, който получи, беше направо... страховит. Копелето оголи чифт кучешки зъби, дълги почти колкото ръката му, и изръмжа като пес.

— Добре — намеси се Джейн, заставайки между двамата. — Добре. Вишъс ще изчака отвън.

Вишъс? Наистина ли бе чул правилно?

От друга страна, скъпата майчица на това момче определено бе улучила в десетката с това име... като се имаше предвид зъболекарското представление, което му беше изнесъл преди малко. Но все тая. Мани имаше работа за вършене, така че копелето можеше да ходи да се гръмне.

Той бутна вратата на стаята за прегледи и...

О... господи.

Всемогъщи... боже.

Пациентката върху носилката лежеше неподвижна като вода... и навярно бе най-красивото създание, което Мани някога бе виждал. Смолисточерната ѝ коса беше сплетена на гъста плитка, която почиваше до главата ѝ. Кожата ѝ бе златистокафява — сякаш във вените ѝ течеше италианска кръв и доскоро бе сгрявана от лъчите на слънцето. Очите... очите ѝ бяха като диаманти — безцветни и искрящи, обрамчени от тъмен ореол.

— Мани?

Гласът на Джейн долетя съвсем близо зад него, ала той имаше чувството, че тя е на километри оттук. Всъщност целият свят сякаш бе някъде другаде и единственото, което съществуваше, бе погледът на пациентката му, когато тя вдигна очи и ги спря върху него.

„*Най-сетне се случи*“, помисли си той, докато пъхваше ръка под ризата си, за да улови тежкото разпятие. През целия си живот се бе чудил защо никога не се е влюбвал и ето че вече знаеше отговора: беше чакал този момент и тази жена.

„*Тази жена ми принадлежи*“, помисли си.

И макар че в това нямаше никакъв смисъл, убеждението бе толкова силно, че той изобщо не го постави под съмнение.

— Ти ли си лечителят? — попита тя с нисък глас, от който сърцето му спря за миг. — Заради мен... ли си тук?

Имаше силен — и прекрасен — акцент и звучеше леко изненадана.

— Да. — Мани свали сакото си и го метна в ъгъла, без да го е грижа къде ще падне. — Тук съм заради теб.

Докато той се приближаваше, поразяващите ѝ леденобели очи овлажняха.

— Краката ми... имам чувството, че ги движа, ала подозирам, че не помръдват.

— Болят ли те?

— Да.

Фантомна болка^[2]. Не беше учудващо.

Мани спря до нея и погледна към завитото ѝ с чаршаф тяло. Беше висока. Трябва да имаше поне метър и осемдесет. Стройна и

силна.

„Истински боец“, помисли си Мани, докато преценяваше коравите мускули на ръцете ѝ.

И това, че някой като нея бе изгубил подвижността на тялото си, направо спираше дъха му. Дори за онези, които прекарват живота си, изтегнати на дивана пред телевизора, да бъдат приковани към инвалидна количка беше гадно, но за някого като нея беше направо смъртна присъда.

Мани посегна, за да вземе ръката ѝ в своята... и в мига, в който я докосна, през тялото му сякаш премина електричество, като че тя бе контактът за вътрешния му щепсел.

— Ще се погрижа за теб — каза, приковавайки поглед в нейния.
— Искам да ми вярваш.

Тя преглътна мъчително и една кристална сълза се търкулна по слепоочието ѝ. Инстинктивно, Мани посегна и я спря с върха на пръста си...

Ръмженето, разнесло се откъм вратата, предвещаваше побой по-сигурно от всякаква заплаха. Само дете, когато се обърна към типа с козята брадичка, Мани изпитваше единствено желание да изръмжи в отговор. В което също нямаше смисъл. Без да пуска ръката на пациентката си, той изляя на Джейн:

— Изкарай това нещастно копеле от операционната ми. И ми покажи проклетите снимки. *Веднага*.

Щеше да спаси тази жена, дори това да му струваше живота. Ако се съдеше по омразата, която гореше в очите на типа с козята брадичка... ами, нищо чудно да се стигнеше дотам.

[1] Големи нийоркски тунели. — Бел.прев. ↑

[2] Усещане за болка в ампутирани или изгубили чувствителност крайник. — Бел.прев. ↑

6.

Куин беше излязъл сам.

За първи път в живота си.

Което, като се замислеше, си беше направо статистическа невъзможност. Бе прекарал толкова много нощи като се биеше, пиеше и правеше секс във и около клубовете на Колдуел, че поне един-два пъти все трябва да му се е случило да е бил сам. Но не. Когато влезе в „Желязната маска“, за първи път не беше заедно с двамата си „съучастници“.

Само че сега нещата бяха различни. Времената се бяха променили. Приятелите му — също.

Джон Матю беше щастливо обвързан, така че когато не беше дежурен (като тази вечер), си оставаше вкъщи при Хекс, своята шелан, и се опитваше да види точно колко може да издържи леглото им. Вярно, Куин може и да беше неговият *аструкс нотрум*, обаче Хекс беше *симпат* убиец, така че бе повече от способна да се грижи за безопасността на своя мъж, а и имението на Братството беше същинска крепост, в която не би могъл да проникне дори отряд на спецчастите. Така че двамата с Джон се бяха разбрали... без да го обявяват на всеослушание.

А що се отнася до Блей...

Куин нямаше намерение да мисли за най-добрия си приятел. Не. Ни най-малко.

Той включи на автопилот за забивки и започна да оглежда посетителите на заведението. Имаше една-единствена причина да идва тук... и тя бе същата, довела и останалите гости. Не търсеше романтична връзка. Нито дори малко близост. Ставаше въпрос единствено и само за секс, а когато той свършеше, следваше просто „Благодаря, госпожо (или господине — в зависимост от настроението му), аз бях дотук“. Защото после щеше да има нужда и от друг. Или дори — други.

И тази нощ нямаше начин един път да му е достатъчен. Направо му идеше да си смъкне кожата, толкова отчаяно тялото му се нуждаеше от освобождаване. Човече, открай време си падаше по чукането, но през последните няколко дни либидото му се беше превърнало в истински звяр...

Можеше ли изобщо да се каже, че Блей все още беше най-добрият му приятел?

Куин поспря и се огледа за някоя стена, в която да си удари главата. За бога, да не беше на пет години! Порасналите вампири нямаха „най-добри приятели“. Не се нуждаеха от такива. Особено ако въпросният вампир чукаше някой друг. По цял ден. Всеки ден.

Куин се приближи до бара.

— „Херадура“. Двойна. И нека да е „Селекшън Сюзприма“.

Зад плътния молив и изкуствените мигли очите на жената блеснаха.

— Това като за начало ли ще е?

— Аха.

Ако се съдеше по начина, по който тя прокара ръка по плоския корем и бедрото си, Куин очевидно би могъл да си поръча и нея. Подаде ѝ кредитната си карта и тя я пое, като разлюля гърди пред него и се наведе толкова напред, сякаш се опитваше да вдигне нещо от пода със зърната си.

— Веднага ще ти донеса питието.

Каква изненада.

— Чудесно.

Тя се отдалечи, полюшвайки бедра, но всъщност си губеше времето — изобщо не беше онова, което Куин търсеше за тази вечер. Ама ни най-малко. Първо, не беше от правилния пол. И второ, той нямаше намерение да си избере някого с тъмна коса. Всъщност и сам не можеше да повярва какво иска.

Да си далтонист си има своите недостатъци, но когато носиш единствено черни дрехи и работиш през нощта, през по-голямата част от времето това не е проблем. Пък и очите му бяха толкова чувствителни, когато ставаше дума за различните отсенки на сивото, че той буквално различаваше „цветове“ — беше просто въпрос на наситеност. Например можеше да разпознае блондинките в заведението. Да различи чернокосите от онези с кестенява коса. Вярно,

можеше да се заблуди с онези шибани идиотки, които си боядисваха косата, ала обикновено усещаше, че нещо не е наред, защото оттенъкът на кожата им никога не пасваше.

— Заповядай — каза барманката.

Куин се пресегна, вдигна малката чашка и я изпразни, а после я остави обратно на бара.

— Защо не опитаме същото още един-два пъти?

— Веднага. — Тя отново навря едрите си гърди в лицето му, без съмнение — с надеждата той да ги опита. — Ти си моят клиент номер едно. Защото очевидно не се плашиш от пиене.

Аха. Сякаш способността да обърнеш двойна доза текила на един дъх беше нещо забележително. Господи, при мисълта, че някой с подобна ценностна система има правото да гласува, отново му се прииска да заблъска глава в някоя стена.

Човеците бяха направо жалки.

Макар че, помисли си той, когато се обърна и обходи тълпата с поглед, може би нямаше да е лошо да поукротитопката на гадното си отношение. Тази вечер самият той също бе доволно жалък. Особено когато в ъгъла забеляза двама мъже, притиснати толкова плътно, че ги разделяха единствено кожените им панталони. Естествено, единият от тях беше рус. Досуц като братовчед му. Както можеше да се очаква, пред очите му начаса се заредиха най-различни хипотетични сценарии, включващи Блей и Сакстън — като стадо коне, отприщени на моравата на съзнанието му, оплесквайки я цялата с отпечата̀ци от копита и конски фъшкии.

Само дето те изобщо не бяха хипотетични, нали? В края на всяка нощ, след Последното хранене, когато всички в имението на Братството ставаха от масата и се разотиваха, за да си вършат своята работа, Блей и Сакстън дискретно се отправяха към голямото стълбище, поемаха по коридора на горния етаж и изчезваха в спалните си.

Никога не се държаха за ръце. Никога не се целуваха пред другите. Не си разменяха страстни погледи скришом. Но нали Блей беше джентълмен. А Сакстън, изисканата му курва, го биваше да се преструва.

Да, братовчед му си беше истинска курва...

„Не, не е“, изтъкна едно тъничко гласче. „Ти просто го мразиш, защото чука твоето момче.“

— Той *не* е моето момче.

— Какво каза?

Куин хвърли яростен поглед към онзи, който се бе обадил... и побърза да укроти топката. Бинго!

До него бе застанал мъж, около метър и осемдесет, със страхотна коса, хубаво лице и невероятни устни. Дрехите му не бяха чак толкова готически, но все пак на бедрото му имаше някакви вериги, както и две халки в едното ухо. Ала онова, което реши въпроса, беше цветът на косата му.

— Говорех си сам — промърмори Куин.

— А! И аз често го правя. — Мъжът се усмихна за миг и отново насочи вниманието си към...

— Какво пиеш? — попита Куин.

Мъжът вдигна полупразна чаша.

— Водка с тоник. Не понасям плодовите гадости.

— Нито пък аз. Текила. Чиста.

— „Патрон“?

— Никога. Само „Херадура“.

— А! — Типът се обърна и се загледа в тълпата. — Падаш си по истинските неща.

— Аха.

Куин искаше да попита господин Водка с тоник дали оглежда мадамите или мъжете, но си замълча. Човече, косата му беше страхотна. Гъста. Леко начупена по краищата.

— Търсиш ли някого специално?

— Може би. А ти?

— Определено.

Типът се засмя.

— Пълно е с готини жени. Изборът си го бива.

Мамка му. Ама че късмет — оказа се хетеро. От друга страна, защо да не споделят нещо и да видят как ще се развият нещата.

Мъжът се приведе и му протегна ръка.

— Казвам се...

Погледите им се срещнаха и той така и не довърши, но това нямаше значение. Куин изобщо не го бе грижа за името му.

— Очите ти различен цвят ли имат? — попита мъжът.

— Аха.

— Това е адски... готино.

Е, да. Освен ако не си вампир, роден в глимерата. В такъв случай беше физически дефект и означаваше, че си генетично увреден, следователно — срам за семейството си и обречен никога да не се обвържеш.

— Благодаря — каза на глас. — Твоите какъв цвят са?

— Не можеш ли да го различиш?

Куин потупа сълзата, татуирана под окото му.

— Далтонист.

— Ясно. Моите са сини.

— И си червенокос, нали?

— Как разбра?

— Оттенъкът на кожата ти. Освен това си блед и имаш лунички.

— Невероятно. — Типът се огледа наоколо. — Тук е толкова тъмно... не предполагах, че е възможно да се забележи.

— Е, явно е възможно.

А наум добави: „Защо не ти покажа и някой друг от триковете, които умея?“

Новото приятелче на Куин се усмихна и отново се зае да оглежда тълпата. След минута обаче каза:

— Защо си ме зяпнал по този начин?

„Защото искам да те чукам.“

— Напомняш ми на един човек.

— На кого?

— Някой, когото изгубих.

— О! Мамка му, съжалявам.

— Няма нищо. Вината беше моя.

Кратка пауза.

— Значи си гей, а?

— Не.

Типът се засмя.

— Извинявай. Просто си помислих... Значи е бил просто добър приятел, така ли?

Не последва отговор.

— Ще си поръчам още едно. Защо не се погрижа и за теб?

— Благодаря, мой човек.

Куин се обърна и повика барманката с жест. Докато я чакаше да се приближи, обмисляше тактиката си. Още малко пиене. А после — жени. Стъпка номер три щеше да бъде да отидат в някоя от тоалетните и да изчукат момичето (или момичетата).

А след това... още контакт с очи. За предпочитане, когато един от тях или и двамата бяха вътре в някоя жена. Защото колкото и червенокосото копеле да обясняваше как си пада по мадами, то също бе усетило искрата между тях, когато се бяха погледнали... а „хетеро“ беше относителен термин. Малко като „девствен“.

Кое то в случая важеше и за двамата. В крайна сметка, Куин никога, ама никога не чукаше червенокоси.

Ала тази нощ щеше да направи изключение.

7.

Докато лежеше върху металната маса под светлината на причудливия полилей, Пейн не можеше да повярва, че лечителят ѝ е човек.

— Разбираш ли какво казвам? — Гласът му беше плътен, с акцент, който тя не познаваше, макар да не го чуваше за първи път: жената на нейния близък говореше със същата интонация и извивки. — Ще те отворя и...

Докато ѝ обясняваше, той се приведе напред, навлизайки в зрителното ѝ поле. На Пейн това ѝ хареса. Той имаше кафяви очи, ала не с цвета на дъбова кора или стара кожа. Те имаха прекрасен червеникав оттенък — като полиран махагон... и бяха също толкова лъчисти.

Откакто той бе пристигнал, наоколо кипеше трескава дейност, от която поне едно ѝ бе станало ясно — че много го бива да дава заповеди и че е страшно уверен в уменията си. Всъщност имаше и още нещо... Като че ли изобщо не го бе грижа, че брат ѝ начаса го бе намразил.

Ако мирисът на обвързането на Вишъс се усилише още малко, сигурно щеше да се види как е натезал във въздуха.

— Разбираш ли?

— Ушите ѝ са си съвсем добре.

Пейн погледна, доколкото може, към вратата. Вишъс отново се бе появил на прага, оголил зъби, сякаш всеки миг щеше да нападне. За щастие, от едната му страна стоеше друг мъж, почти като кучешка каишка от плът и кръв. Ако близъкът ѝ понечеше да се нахвърли върху лечителя, мъжът с тъмната коса очевидно бе готов да го сграбчи и да го изведе насила от стаята.

Което беше добре.

Пейн отново насочи вниманието си към своя лечител.

— Разбирам.

Очите му се присвиха.

— Тогава повтори какво ти казах.

— Защо?

— Това е твоето тяло. Искам да съм сигурен, че разбираш какво ще правя с него, но се тревожа за езиковата бариера.

— Тя разбира какво й казваш, по дяволите...

Лечителят метна свиреп поглед през рамо.

— Ти *още* ли си тук?

Тъмнокосият мъж сложи ръка върху гърдите на Вишъс и му каза нещо шепнешком. След това се обърна към лечителя с малко по-различен глас:

— Успокой топката, мой човек. Или ще го оставя да те направи на пастърма, задето му държиш такъв тон. Ясен ли съм?

Пейн не можеше да не одобри начина, по който лечителят й посрещна този израз на агресия, без дори да трепне.

— Ако искате да оперирам, ще го направя по моя начин и при моите условия. Така че или той ще чака в коридора, или си търсете друг хирург. Е, какво избирате?

Думите му бяха последвани от разправия, при която Джейн дотича от прозореца с наредените снимки. В началото говореше меко, но постепенно и нейният глас се извиси и стана силен като техните.

Пейн се прокашля.

— Вишъс. *Вишъс. Вишъс!*

Когато не й обърнаха внимание, тя долепи устни и изсвири толкова пронизително, че стъклата наоколо едва не се строшиха.

Всички притихнаха като внезапно угасена свещ, макар че гневът им остана да виси във въздуха като струйка дим, извиваща се над фитила.

— Той ще ме лекува — немощно рече Пейн; яростта в стаята бе като треска, която обгръщаше тялото й и я правеше още по-отпусната. — Той... ще ме лекува. Това е желанието ми. — Очите й потърсиха нейния лечител. — Ще се опиташ наново да счупиш срасналите се прешлени, както ги нарече, и се надяваш, че гръбначният ми стълб не е прекъснат, а само наранен. Освен това заяви, че не можеш да предскажеш изхода, но когато „си вътре“, ще можеш по-добре да прецениш размерите на травмата. Нали така?

Лечителят й я погледна особено. Дълбоко. Сериозно. В очите му тя видя нещо, което я объркваше... но не я плашеше. Ни най-малко... всъщност от него по тялото й сякаш се разля топлина.

— Правилно ли съм запомнила?

Лечителят ѝ се прокашля.

— Да. Правилно си запомнила.

— Тогава оперирай ме... както го нарече.

Пейн чу как на вратата тъмнокосият мъж каза нещо на близнака ѝ, а после Вишъс вдигна ръката в ръкавицата и я насочи към човека.

— Умре ли тя, умираш и ти.

Пейн изруга и затвори очи. За кой ли път ѝ се прииска да не бе получила онова, за което копнееше толкова отдавна. По-добре да беше отишла в Небитието, отколкото да стане причина за смъртта на един невинен...

— Съгласен.

Пейн повдигна клепачи. Лечителят ѝ стоеше гордо изправен, без изобщо да се уплаши от големината и силата на нейния близнак, нито да се огъне под тежестта, която бяха стоварили върху плещите му.

— Но ти ще излезеш — продължи той. — Искам да се пръждосаш отгук и да стоиш отвън. Няма да позволя да ми отвличаш вниманието с глупостите си.

Огромното тяло на близнака ѝ потръпна, ала той кимна отсечено.

— Съгласен.

А после Пейн остана сама със своя лечител, ако не се брояха Джейн и другата сестра.

— Един последен тест. — Лечителят ѝ се наведе и взе тънка пръчица от един плот. — Ще прокарам тази химикалка по крака ти. Искам да ми кажеш дали усещаш нещо.

Пейн кимна и когато той излезе от зрителното ѝ поле, затвори очи и се съсредоточи, напрягайки се, за да усети нещо. Каквото и да било. Несъмнено, ако имаше някаква реакция, колкото и да бе слаба, това би било добър знак...

— Усещам нещо — каза тя с прилив на енергия. — От лявата страна.

Последва пауза.

— Ами сега?

Тя умоляваше краката си за същата реакция и трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди да успее да отговори.

— Не. Нищо.

Прошумоляването на меките чаршафи бе единственото потвърждение, че отново я бяха завили. Но поне беше почувствала нещо.

Само дето, вместо да се обърне към нея, лечителят и жената на близнака ѝ си зашущукаха, така че тя да не може да ги чуе.

— Няма ли да благоволите да ме включите в разговора си? — обади се Пейн и когато те се приближиха, видя, че не изглеждат доволни. — Добре е, че все пак изпитах нещо, нали?

Лечителят ѝ дойде малко по-близо до главата ѝ и тя усети топлата сила на дланта му, стиснала нейната. Докато той я съзерцаваше, Пейн отново бе покорена: миглите му бяха толкова дълги. По силната му челюст и по бузите тъмнееше сянката на едва набола брада. Гъстата му тъмна коса бе така лъскава.

Освен това страшно ѝ харесваше миризмата му.

Но той все още не ѝ бе отговорил.

— Не е ли така, лечителю?

— Тогава не те докосвах по левия крак.

Пейн примигна няколко пъти при тези неочаквани и разстройващи думи. И все пак, след цялото това време, което бе прекарала, неспособна да помръдне, би трябвало да е подготвена за нещо подобно, нали така?

— Е, ще започвате ли?

— Още не. — Лечителят ѝ погледна за миг към Джейн, а после отново се обърна към нея. — Ще трябва да те преместим за операцията.

— Коридорът не е достатъчно далеч, друже.

При звука на разумните думи на Бъч, на Ви му се прииска да му скрита задника. Желание, което се усили, когато копелето продължи:

— Защо да не идем в Дупката?

Вярно, съветът беше добър. И все пак...

— Започваш да ме нервираш, ченге.

— Нищо ново под слънцето. И за твое сведение — не ме е грижа.

Вратата на стаята за прегледи се отвори и Джейн излезе при тях. Тъмнозелените ѝ очи не бяха щастливи.

— Сега пък какво? — излая Ви; не беше сигурен дали е в състояние да понесе още лоши новини.

— Иска да я премести.

След един дълъг миг, в който примигваше като крава, Ви тръсна глава, сигурен, че не е разбрал нещо.

— Моля?

— В „Свети Франсис“.

— За нищо на света!

— Вишъс...

— Това е човешка болница!

— Ви...

— Да не си полудяла...

В този миг шибаният хирург излезе в коридора и имà доблестта (или пък лудостта) да се опълчи на Ви:

— Не мога да я оперирам тук. Да не искаш собственоръчно да се погрижа завинаги да остане парализирана? Използвай шибаната си глава — трябва ми ядрено-магнитен резонанс, микроскопи, оборудване и персонал, все неща, с които не разполагате. Нямаме време, а и тя не може да бъде преместена много надалеч... освен това, ако работите за правителството, много лесно ще потулите болничния й картон и ще се погрижите пресата да не надуши нищо, а и с моя помощ няма да изтече никаква информация.

Правителството? Какво, по... Всъщност все тая.

— Тя няма да ходи в някаква си човешка болница. Точка по въпроса.

Хирургът се понамръщи при думата „човешка“, но не задълба по въпроса.

— Тогава няма да оперирам...

Ви се нахвърли върху него. Стана за части от секундата. В един миг той беше здраво стъпил на тежките си ботуши, а в следващия вече беше полетял във въздуха... поне докато не се блъсна в добрия чичко доктор и не го залепи за бетонната стена.

— Влизай там и започвай да режеш — изръмжа той.

Човекът едва успяваше да диша, ала недостигът на кислород не му попречи да се опъне на Ви. Срещна погледа му, без да трепне и тъй като не можеше да говори, устните му оформиха беззвучно: „Няма. Да. Го. Направля.“

— Пусни го, Ви. И го остави да я отведе, където трябва.

При гласа на Рот, прорязал изпълнения с напрежение въздух, желанието на Ви да изпепелява стана почти неустойимо. Сякаш им трябваше още един зяпач. Да не говорим пък за такъв, дето раздаваше шибани заповеди.

Ви стисна яката на хирурга, сякаш беше торба за боклук.

— Няма да я местиш никъде...

Ръката, поставена върху рамото му, беше тежка, а разнеслият се глас — остър като кама.

— Не ти заповядаш тук. Отговорността за нея е моя, не твоя.

Рот едва ли можеше да каже нещо по не на място. По толкова много причини.

— Във вените ни тече една и съща кръв — изръмжа Ви.

— А аз съм този, заради когото е в това състояние. А на всичкото отгоре съм и шибаният ти крал, така че ще правиш каквото ти наредя, Вишъс.

Миг преди да бе казал и направил нещо, за което да съжалява, трезвите думи на Джейн достигнаха съзнанието му:

— Ви, в този момент проблемът си ти. Не състоянието на сестра ти, нито решението на Мани. Трябва да се отдръпнеш, да проясниш ума си; да помислиш, а не да реагираш инстинктивно. Аз ще бъда с нея през цялото време, а Бъч ще дойде с мен, нали?

— Абсолютно — отвърна ченгето. — Ще вземем и Рейдж. Нито за миг няма да я оставим сама.

Мъртвешка тишина. По време на която разумът на Ви се бореше за контрол... а човекът отказваше да бъде сплашен. Въпреки че само едно пронизване в сърцето го делеше от това да се озове в ковчег, кучият му син продължаваше да го гледа свирепо.

Исусе, почти можеше да изпита уважение към него заради това.

Ръката на Джейн, легнала върху неговата, изобщо не беше като тази на Рот. Нейният допир беше лек, успокояващ, внимателен.

— Прекарах години в тази болница. Познавам всички кабинети, всички служители, цялото оборудване. Познавам всеки сантиметър като петте си пръста. Двамата с Мани ще работим заедно и ще се погрижим тя да влезе и да излезе оттам възможно най-бързо... както и да бъде защитена. Като шеф на „Хирургия“ Мани може да прави каквото си поиска, а аз ще бъда с нея през цялото време...

Джейн продължи да говори, ала Ви не чу нищо повече, тъй като внезапно го връхлетя видение, уловено сякаш с антена. С кристална яснота пред очите му изникна образът на сестра му — възседнала кон, тя препускаше в галоп покрай една гора. Яздеше без седло и юзди, а косата ѝ се развяваше зад нея на лунната светлина.

Смееше се. С пълна и всепоглъщаща радост.

Беше свободна.

През целия си живот беше виждал картини от бъдещето... затова сега веднага разбра, че тази не беше от тях. Виденията му бяха преди всичко за смърт — тази на братята и на Рот, както и на техните шелани и деца. Да знае как тези около него ще умрат, бе част от причините за съдържаността му и именно на това се дължеше лудостта му — знаеше единствено начина, но не и часа на смъртта, така че не можеше да стори нищо, за да я предотврати.

Затова онова, което виждаше сега, не беше бъдещето. А това, което искаше за близначката си, която бе открил твърде късно и която може би щеше да изгуби твърде бързо.

„Ви, в този миг проблемът си ти.“

Тъй като си нямаше доверие да говори с когото и да било от тях, той пусна лекаря и се отдръпна. Човекът си пое дъх, а Ви впери поглед право в Джейн.

— Не мога да я изгубя — изрече немощно, въпреки че наоколо имаше свидетели.

— Знам. Ще бъда до нея през цялото време. *Имай ми доверие.*

Ви притвори очи за миг. И той, и неговата шелан бяха страшно добри в това, което правеха. Отдадени на работата си, те съществуваха в паралелни светове, които си бяха създали сами и върху които бяха насочили цялото си внимание: за него това бяха битките, за нея — медицината.

Така че думите ѝ бяха равнозначни на това Ви да ѝ обещае, че ще убие някого заради нея.

— Добре — дрезгаво каза той. — Но ми дайте една минутка.

Докато вървеше към леглото на близначката си, ясно си даваше сметка, че това може би е последният път, когато говори с нея. Също като хората, вампирите можеха да умрат по време на операция. И то се случваше.

Тя изглеждаше още по-зле от преди, както лежеше напълно неподвижна, очите ѝ — не просто затворени, а плътно стиснати, сякаш изпитваше болка. Мамка му, Джейн имаше право — той беше този, който бавеше нещата. Не шибаният хирург.

— Пейн.

Клепачите ѝ се повдигнаха бавно, все едно бяха тежки като греди.

— Братко мой.

— Отиваш в човешка болница. — Тя кимна, а Вишъс с ужас видя, че кожата ѝ е толкова бяла, колкото и чаршафът. — Ще те оперира там.

Тя кимна отново. Устните ѝ се разтвориха и дъхът ѝ излезе накъсано, сякаш ѝ беше трудно да диша.

— Това е за добро.

Господи... а сега какво? Дали не трябваше да ѝ каже, че я обича? А то май си беше така... по неговия собствен, прецакан начин.

— Слушай... грижи се за себе си — измърмори той.

Страхотно, няма що. Ама че вързан в устата скапаняк. Обаче само това бе в състояние да измисли.

— Ти... също — простена тя.

Сякаш надарена със собствена воля, нормалната му ръка се вдигна и бавно се плъзна върху нейната. Докато я стисваше лекичко, Пейн не помръдна, нито отговори и за миг Вишъс се уплаши, че е пропуснал шанса си, че тя вече си е отишла.

— Пейн.

Клепачите ѝ потрепнаха.

— Да?

Вратата се отвори и Джейн надникна в стаята.

— Трябва да тръгваме.

— Добре.

Ви стисна ръката на сестра си за последен път и забързано излезе от стаята.

Когато се озова в коридора, видя, че междувременно се бе появил и Рейдж, както и Фюри и Зи. Което беше добре. Фюри особено го биваше в хипнотизирането на хора... пък и преди го беше правил в „Свети Франсис“.

Ви се приближи до Рот.

— Тя ще пие от теб, нали? Когато се събуди след операцията, ще има нужда да се нахрани, а твоята кръв е най-силната, с която разполагаме.

Докато излагаше искането си по този категоричен начин, навярно трябваше поне малко да го е грижа, че Бет, кралицата, може и да не е във възторг от това, че се налага да дели мъжа си по този начин. Ала каквото себично копеле си беше, изобщо не го интересуваше.

Само че Рот просто кимна.

— Моята шелан първа го предложи.

Ви стисна очи. По дяволите, на това му се казваше достойна жена. Без грешка.

Преди да си тръгне, той погледна за последно своята шелан. Джейн изглеждаше непоклатима като къща, издигната върху скала, лицето и очите излъчваха сила и увереност.

— Нямам думи — дрезгаво промълви той.

— А аз знам точно какво искаш да ми кажеш.

Ви остана така, закован за пода, на метър от нея, мечтаейки си да беше различен мъж. Мечтаейки си... всичко да беше различно.

— Върви — прошепна тя. — Аз се заемам с това.

Ви хвърли поглед към Бъч и когато ченгето кимна, решението беше окончателно взето. Вишъс му кимна в отговор, а после си тръгна от тренировъчния център, прекоси подземния тунел и се върна в Дупката.

Където моментално си даде сметка, че физическата дистанция с нищо не му помагаше. Все още имаше чувството, че се намира на сред цялата шибана драма... и определено си нямаше достатъчно доверие, че няма да се върне там, за да „помогне“.

Навън. Трябваше да иде някъде и да се махне от всички тях.

Излезе от къщата, отиде на двора... и остана там, неподвижен, без да отива никъде, също като колите, спрели една до друга срещу фонтана.

Докато стоеше там като истукан, някакъв странен шум привлече вниманието му. В началото Ви не можа да разбере откъде идва, но после сведе поглед надолу и видя — ръката му, онази в ръкавицата, трепереше и се блъскаше в бедрото му. Сиянието, което струеше изпод ръба на подплатената с олово кожа, беше толкова силно, че го накара да примижи.

По дяволите. Толкова близо бе до ръба, че спокойно можеше да е вдигнал крак, за да престъпи над него.

Изруга, а после се дематериализира. Отиваше там, където ходеше винаги, когато изпаднеше в това състояние. Не искаше да го прави, нетърпима му бе и мисълта за причината, подтикнала го да излезе в нощта... ала също като Пейн, съдбата му не беше в неговите ръце.

8.

Древната страна

Наши дни

Сънят беше отколешен. Явяваше му се от векове. И все пак образите бяха ясни и свежи като нощта, променила всичко преди цялото това време.

Дълбоко в съня си Кор видя призрака на една жена, изтъкана сякаш от ярост. В студения въздух мъглата се вихреше около белите ѝ одежди като морска пяна. Щом я зърна да се появява, Кор веднага разбра защо бе излязла от гъстата гора, ала набеязаната ѝ жертва все още не си даваше сметка нито за присъствието ѝ, нито за намеренията ѝ.

Възседнал жребеца си, баща му беше твърде зает да преследва човешката жена.

И едва тогава Блъдлетър видя призрака.

От тук нататък, последователността на събитията беше неизменима, запечатана дълбоко в съзнанието на Кор като бръчките по челото му. Той извика предупредително и пришпори коня си, докато баща му пускаше жената, която беше хванал, и се нахвърляше върху призрака. Кор никога не успяваше да стигне навреме и винаги гледаше с ужас как жената скача високо и поваля баща му на земята.

А след това огънят... пламъците бяха лумнали само за миг, ярки и наситенобели, изпепелили тялото на Блъдлетър за броени мигове. А после вонята на изгоряла плът...

Кор се изправи рязко; ръката му притискаше гърдите, дробовете му се издуваха, ала в тях не проникваше въздух.

Забивайки юмруци в купчината одеяла, той се надигна. Адски се радваше, че бе сам в стаята. Никой не трябваше да го вижда в това състояние.

Докато се мъчеше да се върне в настоящето, звукът от дишането му се отразяваше от празните стени и отекваше в стаята, усилен многократно, докато не заприлича на кръсък. Кор побърза да запали

свещта на пода с помощта на ума си. Това помогна. После се опъна и това обтягане и наместване на костите и мускулите също помогна на ума му.

Нуждаеше се от храна. И кръв. И битка.

Чак тогава отново щеше да бъде себе си.

Нахлузи износените кожени дрехи, втъкна един кинжал в колана си и излезе във ветровития коридор. В далечината се разнасяха ниски гласове и дрънчене на калаени съдове — Първото хранене вече се поднасяше в голямата зала на долния етаж.

Замъкът, в който той и шайката му копелета живееха, бе същият, на който се бяха натъкнали в нощта, когато умря баща му. Онзи, който бе надвиснал над сънливото селце, което впоследствие се бе превърнало в прединдустриално селище, а в наши дни бе станало малко градче с около петдесет хиляди жители.

Което, като се има предвид колко широко се бе разпространил Хомо сапиенс, си бе направо нищо работа.

Крепостта им вършеше чудесна работа и то по същите причини, които го бяха привлекли първоначално към това място. Здравите каменни стени и крепостният ров с мост и до днес си бяха на мястото и държаха неканените гости настрана. Към тях се добавяха и измислиците и полуистините, които хвърляха мрачен покров над земите, дома и другарите му. Всъщност през последните стотина години Кор и шайката му бяха правили всичко по силите си, за да подхранят глупашките митове за вампирите, като от време на време „витаеха“ по пътищата наоколо.

Което не бе особено трудно, когато си убиец и можеш да се дематериализираш, когато си поискаш.

Рядко изкарването на нечий акъл можеше да се осъществи толкова ефективно.

И все пак имаше и проблеми. След като собственоръчно бяха изстребили почти всички лесъри в Стария свят, бяха принудени да намират други начини да поддържат уменията си на убийци. За щастие, хората бяха попълнили внезапно появилата се празнина, макар че Кор и братята му трябваше да внимават истинската им самоличност да си остане в тайна.

И тук се намесваше човешкият стремеж към отмъщение.

Хората имаха една-единствена достойна за възхищение черта и това беше яростта им към онези сред тях, които извършваха зверства. Кор и копелетата му избираха да преследват единствено изнасилвачи, педофили и убийци, и в замяна към техните „престъпления“ биваше проявявана доста по-голяма търпимост. Знаеха, че нападнела ли някой високоморален тип, хората щяха да заприличат на пчели, изхвърчали на сърдит рояк от кошера, за да защитят територията си. Ала когато ставаше дума за злодеи?

Око за око, така казваше тяхната Библия.

И именно по този начин шайката копелета се поддържаше във форма.

Така продължаваше вече две десетилетия, винаги с надеждата, че истинският им враг, Обществото на лесърите, ще им изпрати по-подходящи врагове. Но те така и не се появяваха и заключението, което започваше да се оформя в главата на Кор, бе, че в Европа не бяха останали никакви лесъри, нито се очакваше да пристигнат нови. В края на краищата всяка нощ той и другарите му преброждаха стотици километри във всяка посока, търсейки човешките злодеи, които преследваха сега. Ако имаше лесъри, нямаше как досега да не са се натъкнали на някой от тях.

Уви, лесъри нямаше.

Кое то всъщност беше обяснимо. Войната много отдавна се бе преселила на друг континент. Когато Братството на черния кинжал бе отпътувало за Новия свят, Обществото на лесърите ги бе последвало като кучета, оставяйки след себе си само утайката, която Кор и копелетата му бяха разчистили. В продължение на дълго време тя представляваше достатъчно предизвикателство и битките продължиха със същото темпо. Но това време беше отминало, а човеците не бяха достойни противници.

Лесърите поне можеха да бъдат забавно предизвикателство.

Усещане на неудовлетвореност налегна Кор, докато слизаше по грубо издяланото стълбище, а ботушите му мачкаха древния изтърган килим, който отдавна трябваше да бъде сменен. В огромното, подобно на каменна пещера помещение на долния етаж нямаше нищо друго, освен грамадна дъбова маса, поставена пред огнище с размерите на планина. Хората, които бяха построили тази крепост, бяха покрили стените ѝ с гоблени, ала както върху килимите, времето бе имало

същия ефект и върху картините. Оръфани, избелели нишки стърчаха печално от гвоздеите, докато долните краища увисваха все повече и един ден несъмнено щяха да достигнат пода.

Пред бумтящия огън шайката му копелета се бяха настанили върху издялани столове и ядяха месото на елените, яребиците и гълъбите, които бяха отстреляли в земите на имението, а след това бяха изчистили навън и сготвили в огнището. Пиеха бира, която сами приготвиха и оставяха да ферментира в подземните изби, и се хранеха върху калаените съдове с ловджийски ножове и големи вилици за сервиране.

В имението почти нямаше електричество. Според Кор изобщо не се нуждаеха от такова, но Троу беше на друго мнение. Той бе настоял за стая, където да държи компютрите си и това бе довело до прокарването на цял куп жици, които бяха не само безинтересни, но и не особено благонадеждни. Ала осъвременяването на мястото си имаше и добрите страни. Въпреки че Кор не можеше да чете, Троу можеше, а хората не само вършеха безброй зверства, но и ги намираха за крайно интересни... и именно по този начин Кор и шайката му откриваха плячката си из целия континент.

Столтът начело на масата беше предназначен за него и в мига, в който Кор седна, останалите престанаха да ядат и свалиха ръце.

Почетното място от дясната му страна беше за Троу, чиито бледи очи грееха.

— Как си?

Този сън, този проклет сън. Истината бе, че кожата му сякаш едвам го удържаше... не че останалите някога щяха да го научат.

— Бива. — Той посегна с вилицата си и набучи един бут. — По изражението ти съдя, че имаш нещо наум.

— Аха. — Троу извади от джоба си някакви листа, които приличаха на изрезки от вестник. Най-отгоре се виждаше голяма черно-бяла снимка. Той я посочи и заяви:

— Искам него.

Мъжът на снимката беше тъмнокос здравеняк с чупен нос и ниско маймунско чело. Макар че за Кор надписът под снимката, както и колоните текст край нея бяха просто куп неразбираеми знаци, той съвсем ясно прочете злобата, изписана върху това лице.

— Защо точно него, трейнър? — попита, макар да знаеше.

— Убил е жени в Лондон.

— Колко?

— Единайсет.

— Значи няма дори една дузина.

Изражението на Троу страшно приличаше на неодобрение. Кое то си беше направо удоволствие.

— Накълцвал ги, докато са били живи и е чакал да умрат, преди да ги... вземе.

— Да ги изчука, искаш да кажеш? — Кор откъсна парче месо със зъби и когато не получи отговор, повдигна вежди. — Искаш да кажеш, че ги е чукал, така ли, Троу?

— Да.

— А! — В усмивката на Кор се прокрадна язвителност. — Мръсен малък глупак.

— Цели единайсет жени.

— Да, вече го спомена. Значи е доста похотлив и извратен малък глупак.

Троу започна да прелиства изрезките от вестници, взирайки се в лицата на нищо не струващите човешки жени. Без съмнение, в този миг се молеше на Скрайб Върджин, с надеждата да получи възможност да помогне на раса, чиито членове само една церемония по въвеждането делеше от това да се превърнат в техни врагове.

Жалка работа.

А не можеше да отпътува сам и именно заради това изглеждаше толкова покрусен. Уви, клетвата, която тези петимата бяха дали в нощта, когато Блъдлетър бе изпепелен, ги бе привързала към Кор като с железни окови. Не можеха да отидат никъде без неговото съгласие и одобрение.

А пък Троу бе обвързан с него дори от по-рано.

Във възцарилото се мълчание пипалата на съня отново плъзнаха в съзнанието на Кор... заедно с изгарящото го отвътре знание, че и досега не бе открил онази призрачна жена. Кое то не беше правилно. Въпреки че нямаше нищо против да бъде част от митовете на човеците, той не вярваше в призраци, магии или проклетия. Баща му бе загинал от ръката на нещо, изтъкано от плът и кръв... нещо, което ловецът в него искаше да намери и убие.

— Е, какво имаш да кажеш? — настоя Троу.

Съвсем в негов стил. Истински герой.

— Нищо. Иначе щях да съм го казал, не е ли така?

Троу затропа с пръсти по старото, изпоцапано дърво на масата. Кор нямаше нищо против да го остави да се прави на малкия барабанчик. Останалите продължиха да се хранят — доволни, че не трябва да правят нищо, освен да чакат този двубой да бъде разрешен по един или друг начин. За разлика от Троу, тях не ги беше грижа как става набелязването на жертвите им. Стига да ги хранеха, пояха и да им осигуряваха секс, те бяха готови за битка, когато и където им кажеха.

Кор набучи още едно парче месо и се облегна в масивния дъбов стол. Очите му бяха привлечени от изпокъсаните, избелели гоблени с картините на войници, възседнали жребци, които одобряваше, и нарамили оръжия, които адски го дразнеха. Чувството, че се намира на погрешното място, плъзна по гръбнака му и го направи толкова неспокоен, колкото бе и вампирът от дясната му страна.

Двайсет години без нито един лесър, принудени да поддържат формата си, като избиваха хора — не, това не беше подходящият живот нито за него, нито за шайката му. И все пак в Древната страна все още имаше вампири и той също бе останал на този континент с надеждата да открие сред тях онази, която виждаше единствено насън.

Призрачната жена, която бе погубила баща му.

Само че докъде го бе довело това маене?

Решението, което отдавна се въртеше в главата му, отново изкристализира в ума му, приемайки ясни, недвусмислени очертания. И докато преди поривът винаги отслабваше малко по-късно, този път кошмарът му придаде някаква неотменимост, която превърна идеята в действие.

— Отиваме в Лондон — обяви той.

Троу начаса престана да потропва с пръсти.

— Благодаря ти, господарю.

Кор наклони глава на една страна и се усмихна на себе си, мислейки си, че Троу може и да получи възможност да пречука онзи човек. Или пък не.

Ала пътуване наистина щеше да има.

9.

Болницата „Свети Франсис“

Колдуел, щата Ню Йорк

Медицинските комплекси бяха като пъзели. С изключение на това, че техните части не си пасваха така добре. Което в нощ като тази не беше чак толкова лошо, помисли си Мани, докато си миеше ръцете.

Част от него още не можеше да се начуди, че всичко бе минало толкова леко. Главорезите, които го бяха докарали дотук заедно с пациентката му, бяха паркирали в един от хилядите тъмни ъгли по покрайнините на „Свети Франсис“, след което Мани лично се бе обадил на шефа на охраната и му бе обяснил, че води ВИП пациент, който се нуждае от пълна дискретност и затова ще бъде вкаран през задния вход. Следващото позвъняване бе до сестринския му екип, а обяснението, което им сервира — същото. Пристига специален пациент. Подгответе операционната в дъното на третия етаж и повикайте техниците, отговарящи за ядрено-магнитния резонанс. Последното обаждане бе за транспорт и за негова изненада, носилката се появи незабавно.

Само петнайсет минути след като приключиха с ядрено-магнитния резонанс, пациентката вече беше в седма операционна зала, където я подготвяха за интервенцията.

— Е, коя е тя?

Въпросът бе изречен от старшата сестра и Мани бе готов за него.

— Олимпийска състезателка по конен спорт. От Европа.

— А, това обяснява нещата. Мърмореше си нещо, но никой от нас не разбра езика. — Сестрата прехвърли някакви документи (които Мани трябваше да се погрижи да свие, когато всичко свършеше). — Защо е цялата тази потайност?

— От кралски произход е.

Което си беше самата истина. Докато идваха насам, Мани нито за миг не бе откъснал очи от царствените ѝ черти. Ама че сантиментален глупак.

Старшата сестра хвърли предпазлив поглед към коридора.

— Това обяснява охраната... господи, ще рече човек, че сме банкови обирджии.

Мани се наведе назад, за да погледне, докато търкаше под ноктите си с твърдата четка. Тримата, които бяха влезли в болницата с него, стояха в коридора, на няколко метра от тях, облечени в черни дрехи, под които имаше доста издутини.

Без съмнение — от пистолети. Или ножове. Може би една-две огнехвъргачки. Един господ знаеше.

Достатъчно, за да излекува човек от представата, че всички, които работят за правителството, са хърбави типове, затънали до уши в бумащина.

— Къде са формулярите за съгласие за операция? — попита сестрата. — В системата няма нищо.

— Всичко е у мен — излъга Мани. — Резултатите от ядрено-магнитния резонанс тук ли са?

— На екрана... но операторът каза, че имало грешки. Иска да го повтори.

— Нека да погледна преди това.

— Сигурен ли сте, че искате да бъдете посочен като отговорен за тази процедура? Тя няма ли застраховка?

— Пациентката трябва да остане анонимна. После ще ми възстановят разходите.

Така поне се надяваше... не че го беше грижа.

Мани изплакна кафеникавия дезинфектирац разтвор от ръцете си и ги изтръска. След това ги вдигна във въздуха и като отвори вратата с гръб, влезе в операционната зала.

Вътре имаше две сестри, които проверяваха инструментите върху застланите със синя покривка таблички на колелца. Анестезиологът пък бе зает да нагласява машините, които щеше да използва, за да държи пациентката приспана. Въздухът беше хладен, за да забавя кръвенето и миришеше на кръвоспиращи вещества; компютърното оборудване бръмчеше тихичко, заедно с осветлението на тавана и операционната лампа.

Мани се насочи право към мониторите... и в мига, в който видя ядрено-магнитния резонанс, сърцето му подскочи в гърдите. Той се

взира в дигиталните изображения дълго и изпитателно, докато накрая не бе в състояние да го понесе повече.

Обърна глава към прозорците в горната част на двукрилата врата и спря преценяващ поглед върху суровите лица на тримата мъже, които бяха приковали студени очи в него.

Те не бяха хора.

Погледът му се върна на пациентката му. Нито пък тя.

Отново насочи вниманието си към дигиталните изображения и дори се приведе малко по-близо към мониторите, сякаш това щеше да оправи по магически начин аномалиите, които виждаше.

Човече, а той си беше помислил, че шесткамерното сърце на копелето с козята брадичка е странно!

Чул как двукрилата врата се отваря, Мани затвори очи и си пое дълбоко дъх. След това се обърна и застана лице в лице с другия лекар, който бе влязъл в залата.

Джейн се бе подготвила за операцията, така че единственото, което се виждаше от нея, бяха наситенозелените ѝ очи зад плексигласовата хирургична маска. Мани бе обяснил присъствието ѝ, представяйки я за частния лекар на пациентката, което не беше лъжа. Незначителната подробност, че тя познава всички наоколо, както и че те я познават, и двамата предпочетоха да запазят за себе си.

Очите ѝ се впиха в неговите без помен от извинение и на Мани му се прииска да изкрещи. Само че имаше работа за вършене. Той се съсредоточи, прогони всичко, което не можеше да му е от полза в този момент, и насочи вниманието си към уврежданията на прешлените, планирайки подхода си.

Съвсем ясно виждаше мястото на срастването след фрактурата: гръбнакът ѝ беше красив рисунък от свършено разположени костни фрагменти и тъмни, уплътняващи дискове... с изключение на шестия и седмия гръдни прешлени. Което обясняваше парализата.

Не можеше да види къде точно гръбначният мозък бе притиснат или изцяло прекъснат и нямаше как да разбере същинските размери на нараняването, докато не я отвореше. Но нещата не изглеждаха добре. Гръбначните компресии бяха пагубни за този деликатен тунел от нерви, необратими увреждания можеха да настъпят за броени минути или часове.

Защо тогава толкова бяха бързали да го намерят, почуди се той и погледна към Джейн.

— На колко седмици е счупването?

— Случи се преди... четири часа — отвърна тя толкова тихо, че никой друг не можеше да я чуе.

Мани се сепна.

— Какво?

— Четири. Часа.

— Значи е имало по-стара травма?

— Не.

— Трябва да поговорим. Насае. — Докато я придърпваше в един ъгъл, той се обърна към анестезиолога: — Задръж за малко, Макс.

— Няма проблем, доктор Манело.

Приближавайки се съвсем близо до Джейн, Мани изсъска:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Ядрено-магнитният резонанс обяснява всичко.

— Не е на човешко същество, нали?

Джейн просто го гледаше, приковала очи в неговите, без да трепне.

— В какво си се забъркала, Джейн? — шепнешком настоя да узнае той. — И какво, по дяволите, ми причиняваш?

— Искам да ме чуеш много добре, Мани, и да повярваш на всяка моя дума. Ти ще спасиш живота ѝ и по този начин ще спасиш и моя. Това е сестрата на моя съпруг и ако той... — Гласът ѝ изневери за миг. — Ако я изгуби, преди да е имал възможност дори да я опознае... това ще го убие. Моля те, стига си задавал въпроси и дай най-доброто от себе си. Знаем, че не е честно и бих сторила всичко, за да го променя... с изключение на това да я загубя.

Внезапно си припомни раздиращите главоболия, които го измъчваха през последната година... всеки път, щом се замислеше за дните преди катастрофата ѝ. Същата дяволска пронизваща болка, която се бе завърнала в мига, в който я видя отново... само за да изчезне и да разкрие пластове спомени, които бе усещал, но никога не бе успял да изтръгне от съзнанието си.

— Ще направите така, че да не си спомням нищо — изрече на глас. — Както и останалите. Нали?

Мани поклати глава, давайки си сметка, че се бе натъкнал на нещо далеч по-голямо от някакви си шпионски истории. Друг вид? Който съществуваше паралелно с хората?

Само че тя нямаше да му каже истината, нали?

— Върви по дяволите, Джейн. Сериозно.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато тя го улови за ръката.

— Направи това за мен и ще ти бъда задължена.

— Добре. *Никога* вече не идвай да ме търсиш.

Остави я в ъгъла и отиде до пациентката си, която лежеше по корем.

Наведе се до нея и каза:

— Аз съм... — По някаква причина искаше да използва малкото си име, но заради останалите наоколо, предпочете да запази професионална дистанция: — Доктор Манело. Ще започваме. Обещавам ти, че няма да усетиш нищо.

След един миг тя промълви немошно:

— Благодаря ти, лечителю.

При звука на гласа ѝ Мани затвори очи. Господи, само тези три думички имаха главозамайващ ефект върху него. Но към какво точно изпитваше такова привличане? Какво беше тя?

Образът на кучешките зъби на брат ѝ изплува в съзнанието му... ала той го пропъди. По-късно щеше да има време за това. Изруга тихичко, докосна я по рамото и кимна на анестезиолога.

Време бе да се залавят за работа.

Сестрите вече бяха намазали гърба ѝ с йод-повидон и докато упойката я приспиваше, той опипа гръбнака ѝ с пръсти.

— Някакви алергии? — обърна се към Джейн, макар че вече я беше питал.

— Не.

— Нещо, което трябва да знаем, докато е под упойка?

— Не.

— Добре тогава.

Пресегна се и нагласи микроскопа малко по-близо, но не точно над нея. Първо трябваше да я среже.

— Искате ли музика? — попита сестрата.

— Не. Нищо, което да отвлича вниманието ми в този случай.

Щеше да оперира така, сякаш животът му зависеше от това и то не само заради заплахите на брат й.

Макар да не разбираше защо, да изгуби тази жена... каквото и да беше тя... би било трагедия, каквато не би могъл да изрази с думи.

10.

Първото, което Пейн видя, когато излезе от упойката, бяха две мъжки ръце. Очевидно седеше изправена в някакво приспособление, което поддържаше главата и врата ѝ. А въпросните ръце се намираха на ръба на леглото до нея. Красиви и умели, с ниско изрязани нокти, те прелистваха цял куп листове.

Мъжът, на когото принадлежаха, се бе намръщил, докато четеше, и от време на време драсваше нещо с помощта на някакво пособие за писане. Брадата му беше пораснала от предишния път, когато го бе видяла и именно така Пейн разбра, че трябва да бяха минали часове.

Лечителят ѝ изглеждаше толкова изтощен, колкото се чувстваше и самата тя.

Докато бавно си възвръщаше съзнанието, тя установи, че нещо пиука тихичко до главата ѝ... както и че по гърба ѝ пълзи тъпа болка. Предполагаше, че са ѝ дали отвари за притъпяване на чувствителността, но тя не го искаше. Предпочиташе умът ѝ да е напълно буден... сега ѝ се струваше, че е обгърната от купища памук и усещането беше странно ужасяващо.

Тъй като все още не можеше да говори, тя се огледа наоколо. Двамата с човека бяха сами и то не в същата стая, в която бяха преди. Отвън гласове, говорещи с онзи особен акцент, се бореха за надмощие с неспирния звук от стъпки.

Къде бяха Джейн, братята...

— Помогни... ми...

Лечителят ѝ рязко вдигна глава и начаса метна листовите върху една масичка на колелца. След това скочи на крака и се наведе над нея, така че прекрасната му миризма погъделичка ноздрите ѝ.

— Здравей.

— Не усещам... нищо...

Той улови ръката ѝ, но Пейн не усети нито допира, нито топлината му и това още повече я уплаши. Ала той беше до нея, готов да я подкрепи.

— Шшш... не, не, добре си. Това са само обезболяващите. Добре си, а аз съм тук. Шшш...

Гласът му я успокои така, както би го сторил и допирът му.

— Кажи ми какво... се случи — настоя тя с изтънял глас.

— Нещата в операционната минаха задоволително — бавно отвърна той. — Наместих прешлените, а гръбначният мозък не беше напълно увреден.

Пейн изпъна рамене и се опита да раздвижи натежалата си от болка глава, но приспособлението, което я придържаше, не й позволи да го стори.

— Тонът ти... казва повече от думите.

Не получи отговор веднага. Вместо това той продължи да я утешава с ръце, които тя не можеше да почувства. Ала очите му разговаряха с нейните... и новините не бяха добри.

— Кажи ми — настоя Пейн рязко. — Заслужавам да знам.

— Не беше провал, но не съм сигурен какъв ще е изходът. Единствено времето ще покаже.

Пейн затвори очи за миг, ала мракът я изпълни с ужас и тя побърза да повдигне клепачи. Вкопчи се като удавник в гледката на своя лечител... и с болка видя самообвинението върху красивото му мрачно лице.

— Вината не е твоя — дрезгаво каза тя. — Става така, както е писано.

Поне в това бе сигурна. Беше се опитал да я спаси и беше дал всичко, на което бе способен... недоволството, което изпитваше към себе си, беше очевидно.

— Как се казваш? — попита той. — Не знам името ти.

— Пейн. Казвам се Пейн^[1].

Лечителят отново се намръщи и тя разбра, че името ѝ не му харесва особено. Прииска ѝ се да я бяха кръстили по друг начин. Ала имаше и още една причина за неодобрението му, нали така? Беше я видял отвътре и несъмнено беше разбрал, че е различна от него.

Трябва да знаеше, че тя е „друга“.

— Онова, което предполагаш — промълви. — Вярно е. — Лечителят ѝ си пое дълбоко дъх и го задържа, сякаш никога нямаше да го изпусне. — Какво става в ума ти? Кажи ми.

Усмивка подръпна крайчетата на устните му и о, колко прекрасно бе това. Колко прекрасно. Жалко, че не беше от радост.

— Точно в този момент... — Той прокара пръсти през гъстата си, тъмна коса. — ... се чудя дали да плюя на всичко и да се престоря, че не знам какво става. Или да бъде искрен.

— Искрен — заяви Пейн. — Не мога да си позволя лукса да изгубя дори един миг в лъжи.

— Имаш право. — Очите му се впиха в нея. — Мисля, че...

Вратата се откряна и една фигура в хирургически дрехи надникна вътре. Ако се съдеше по деликатния, приятен аромат, трябва да беше Джейн, скрита зад синия плат и маската.

— Време е — каза тя.

Лицето на лечителя придоби почти вулканичен израз.

— Не съм съгласен.

Джейн влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Пейн, ти си будна.

— Да. — Тя опита да се усмихне и се надяваше, че устните ѝ са помръднали. — Така е.

Лечителят застана между нея и Джейн, сякаш се опитваше да я защити.

— Не може да я местите. Трябва да мине поне една седмица.

Пейн погледна към завесите, които се спускаха от тавана до пода. Почти беше сигурна, че от другата страна на светлата тъкан има стъклени прозорци, а ако беше така, лъчите на слънцето щяха да нахлуят в стаята, щом се зазореше.

Сърцето ѝ изведнъж задумка толкова силно, че тя го усети как се блъска в гърдите ѝ.

— Трябва да вървя. Колко време остава?

Джейн погледна часовника на китката си.

— Около час. А и Рот идва насам. Което ще помогне.

Може би затова бе толкова немощна. Имаше нужда да се нахрани.

Лечителят ѝ изглежда се канеше да заговори, но тя го изпревари, обръщайки се към жената на своя близник.

— Аз ще се оправя с това. Моля те, остави ни.

Джейн кимна и излезе, но без съмнение не отиде далеч. Човекът разтърка очи, сякаш се надяваше, че така ще промени начина, по който

виждаше нещата... или пък действителността, в която се намираха.

— Какво име би искал да имам? — попита тихичко.

Той свали ръце и я гледа в продължение на един миг.

— Майната му на името. Не можеш ли просто да бъдеш откровена с мен?

Честно казано, съмняваше се, че може да му обещае подобно нещо. Макар че погребването на спомени не беше трудно, тя не бе достатъчно запозната с последиците от него и се тревожеше, че колкото повече знаеше лечителят ѝ, колкото повече неща трябваше да бъдат скрити, толкова по-голяма вреда щяха да му нанесат.

— Какво искаш да знаеш?

— Каква си ти.

Очите ѝ се върнаха на дръпнатите пердета. Дори и с живота, който беше водила, така далеч от всичко земно, тя знаеше за легендите, които човешката раса бе създала за нейния вид. Неживи. Убийци на невинните. Без душа и без морал.

Нищо, с което да се хвали. Нито пък да губи последните им скъпоценни мигове заедно.

— Не мога да се излагам на слънчева светлина. — Очите ѝ отново се спряха върху него. — Възстановявам се далеч по-бързо от теб. И трябва да се нахраня, преди да ме преместят... след като го сторя, ще бъда достатъчно стабилна, за да пътувам.

Той сведе очи към ръцете си и Пейн се зачуди дали му се искаше да не я бе оперирал.

Тишината се проточи, коварна като бойно поле и също толкова опасна за прекосяване. И въпреки това тя се чу да казва:

— Има си име за онова, което съм.

— Аха. Но аз не искам да го изрека на глас.

Някаква особена болка стегна гърдите ѝ. С огромно усилие вдигна ръка и я положи отгоре им. Колко странно, че макар цялото ѝ тяло да бе като вцепенено, бе усетила това...

Внезапно образът му се размаза.

Начаса изражението му омекна и той посегна, за да докосне бузата ѝ.

— Защо плачеш?

— Плача ли?

Той кимна и ѝ показа показалеца си. Върху меката възглавничка проблясваше една-единствена кристална сълза.

— Боли ли те?

— Да. — Тя примига няколко пъти, мъчейки се безуспешно да го види ясно. — Тези сълзи са страшно дразнещи.

Смехът му, както и гледката на равните му бели зъби сякаш я повдигнаха, макар все така да лежеше в леглото.

— Не си от онези, които плачат, а? — промълви той.

— Никога.

Той се наведе и взе квадратно парче от някаква материя, с която попи онова, което се стичаше по лицето ѝ.

— Тогава защо сега плачеш?

Трябваше ѝ известно време, докато успее да го изрече, но най-сетне го стори:

— Вампир.

Лечителят ѝ се облегна в стола си до нея и най-задълбочено се зае да сгъва квадратното парче само за да го изхвърли в един голям кош.

— Предполагам, че затова Джейн изчезна преди около година, а? — каза той най-сетне.

— Не изглеждаш шокиран.

— Знаех, че е нещо голямо. — Той сви рамене. — Видях ядрено-магнитния ти резонанс. Бях в теб.

По някаква причина тези думи я накараха да пламне.

— Да. Така е.

— Все пак си приличаме достатъчно. Гръбнакът ти не беше чак толкова различен, че да не знам какво правя. Имахме късмет.

Всъщност тя не споделяше мнението му. След дълги години, в които изобщо не се интересуваше от мъжете, ето че изведнъж се усещаше магически притеглена от този мъж и това бе нещо, което би искала да разбере по-добре, стига нещата да бяха различни. Ала както бе научила много отдавна, съдбата рядко се интересуваше какво иска тя.

— Е — каза лечителят ѝ, — вие ще ми направите нещо, нали? Ще се погрижите всичко това да изчезне. — Той вдигна ръка в неясен жест. — Няма да си спомням нищо. Точно както стана, когато брат ти дойде в болницата преди една година.

— Възможно е да ти се явяват сънища. Нищо повече.

— Така ли остава скрита твоята раса?

— Да.

Лечителят ѝ кимна и се огледа наоколо.

— Сега ли ще го направите?

Искаше ѝ се да разполагат с още време заедно, но нямаше причина той да я вижда как пие от Рот.

— Много скоро.

Той погледна към вратата, а после впи очи в нейните.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. За мен ще бъде удоволствие да ти служа.

Едната му вежда подскочи и Пейн бе готова да се закълне, че от тялото му се разнесе нова вълна от прекрасния му аромат. Ала миг покъсно той отново стана страшно сериозен.

— Кажу ми на Джейн... че разбирам. Защо е постъпила така.

— Влюбена е в брат ми.

— Да. Видях. В... където и да бяхме. Кажу ми, че всичко е наред. Между нас двамата. В крайна сметка, не можем да избираме в кого ще се влюбим.

Да, помисли си Пейн. Колко вярно.

— Влюбвала ли си се? — попита той.

Тъй като хората не умееха да четат мисли, Пейн си даде сметка, че трябва да го бе изрекла на глас.

— Тъх... не. Аз... не. Не съм.

Макар че краткото време, което бе прекарала с лечителя си, бе отворило очите ѝ. Той я очароваше — начинът, по който се движеше, как изпълваше бялата престилка и сините дрехи, мирисът му, гласът му.

— Обвързан ли си? — попита, макар да се боеше от отговора.

Той се изсмя рязко.

— Господи, не.

Пейн изпусна дъх с шумна въздишка, макар и сама да се чудеше защо ѝ се струва толкова важно дали той си има някого или не. А после отново се възцари тишина.

Ах, колко тъжно, че времето просто изтичаше. Какво ли трябваше да му каже в тези последни минути, които им оставаха?

— Благодаря ти, че се погрижи за мен.

— За мен беше удоволствие. Надявам се да се възстановиш както трябва. — Гледаше я така, сякаш се мъчеше да я запомни и на Пейн ѝ се прииска да му каже да не се опитва. — Искам да знаеш, че съм насреща, ако ти потрябвам за нещо. Имаш ли нужда от помощ... просто ела и ме открий. — Лечителят ѝ извади малка, твърда картичка и написа нещо на нея. — Това е мобилният ми телефон. Обади ми се.

Протегна се и го пъкна в немоцната ѝ ръка, която почиваше върху гърдите ѝ. Докато обвиваше пръсти около онова, което той ѝ беше дал, Пейн се замисли за всички последици.

И усложнения.

С нисък стон тя се размърда.

Лечителят начаса скочи на крака.

— Искаш да се наместиш ли?

— Косата ми.

— Скубе ли те?

— Не... моля те, разплети косата ми.

Мани замръзна и се взря в лицето на пациентката си. По някаква причина да разплете дебелите кичури на косата ѝ му се струваше съвсем близко до това да я съблече... и я виж ти — либидото му беше страшно навито.

Исусе... беше получил шибана ерекция. Направо под хирургическите дрехи.

„Ето, това е непредсказуемият закон на привличането в действие, тук и сега“, помисли си той. Кандис Хансън му бе предложила да му духа, а той бе проявил толкова голям интерес, колкото и към това да се облече в рокля. Ала тази... жена?... го бе помолила да разплете косата ѝ и той само дете не бе задишал тежко.

Вампир.

Думата отекна в главата му, изречена с нейния глас и нейния акцент... и онова, което го шокира най-силно, бе липсата му на реакция. Да, ако се замислеше какво означава това, процесорът му започваше да пръска искри — вампирските зъби вече не съществуваха единствено във филмите на ужасите и костюмите за Хелюин.

И все пак най-странното на ситуацията беше, че изобщо не му се струваше странна.

Това, както и сексуалното привличане, което изпитваше.

— Косата ми — каза пациентката.

— Да... — прошепна Мани. — Ей сега.

Ръцете му не трепереха едва забележимо. Не. Ни най-малко.
Те направо се тресяха.

Краят на плитката ѝ беше завързан с парче от най-меката материя, която Мани някога бе докосвал. Не беше памук; не беше коприна... А нещо, което никога преди не бе виждал. Нещо, върху което изкусните му пръсти на хирург се чувстваха груби и неловки, докато се опитваха да развържат възела. А после косата ѝ... мили боже, в сравнение с вълнистата ѝ черна коса платът, с който бе прихваната, бе като коприва.

Сантиметър по сантиметър той раздели трите кичура, едновременно гладки и прилепващи. И понеже беше истинско копеле, единственото, за което можеше да мисли, бе как тя се разпилява по голите му гърди... по корема... по члена му...

— Достатъчно — каза тя.

И още как. Връщайки развратника в себе си обратно в царството на учтивия разговор, той заповяда на ръцете си да спрат. Дори с разpletена едва до половина коса, тя представляваше невероятна гледка. Ако беше красива с вързана коса, сега бе направо сияйна, с тези вълни, разпиляли се около кръста ѝ.

— Вплети я вътре — помоли тя, подавайки му картичката с немощната си ръка. — Така никой няма да я открие.

Мани примига и си помисли: „Абсолютно вярно!“. Копелето с козята брадичка за нищо на света не би одобрило сестра му да потърси хирурга си, да го докосва...

Или не, не да го докосва, поправи се той.

Е, може би съвсем *мъничко*. Та той искаше да я има. Тъъ... да я докосва.

„Време е да си затвориш устата, Манело, въпреки че не говориш на глас.“

— Блестящо хрумване — каза. — Толкова си умна.

Това я накара да се усмихне и... мили боже! Кучешките ѝ зъби бяха остри, бели, дълги... и пригодени да се забият в нечие гърло.

Оргазъм опари връхчето на възбудата му...

И в този миг по лицето ѝ пробяга гримаса.

Мамка му!

— Тъъ... можеш ли да четеш мисли?

— Когато съм по-силна — да. Но просто миризмата ти току-що стана по-наситена.

Значи го караше да се поти и го знаеше. Само че... май нямаше представа защо, което я правеше още по-възбуждаща. Докато го гледаше, у нея нямаше никаква преструвка.

Разбира се, възможно бе просто да не мисли за него по този начин, понеже той бе човек. Пък и нали току-що бе излязла от операционната, така че не бе като да са на някой екзотичен плаж.

Мани прекъсна поредния си вътрешен диалог и сгъна визитката надве. Хубавото на дългата ѝ коса бе, че му отне само миг, за да скрие парченцето хартия в нея. Когато стигна до края на плитката, той уви нежния плат около него и го завърза на панделка, след което внимателно я положи на леглото до нея.

— Надявам се да използваш картичката — каза. — Наистина.

Печалната ѝ усмивка красноречиво говореше, че шансът да го стори е страшно малък, но нима можеше да се учудва? Контактът между двете раси явно не беше от любимите им практики, в противен случай изразът „кръвна банка“ би имал съвсем различно значение.

Но поне имаше номера му.

— Какво ще стане според теб? — попита тя и кимна към краката си.

Очите му проследиха погледа ѝ.

— Не знам. Очевидно при вас много неща са различни... така че всичко е възможно.

— Погледни ме — каза тя. — Моля те.

Мани се усмихна.

— Никога не съм вярвал, че ще го кажа, но... не искам да го направя. — Мани се стегна, но въпреки това не можа да вдигне очи към лицето ѝ. — Просто ми обещавай нещо.

— Какво желание искаш да ти изпълня?

— Обади ми се, ако имаш възможност.

— Ще го сторя.

Ала всъщност нямаше такова намерение. Не бе сигурен откъде го знае, но го знаеше. Защо тогава искаше да задържи картичката? Нямаше никаква представа.

Мани погледна към вратата и си помисли за Джейн. По дяволите, би трябвало да ѝ се извини лично, задето се бе държал като задник.

— Преди да си тръгнеш, искам да...

— Ще ми се да можеш да ти оставя нещо от себе си.

Мани се завъртя рязко и прикова очи в нея.

— Каквото и да е. Искам всичко, което би могла да ми дадеш.

Думите излязоха като дрезгаво ръмжене от устните му и Мани отлично си даваше сметка, че говори за нещо сексуално... и че се държи като истински задник.

— Стига да не е нещо материално. — Тя поклати глава. — То би могло да ти навреди.

Погледът му се плъзна по силното ѝ красиво лице... и се задържа върху устните ѝ.

— Имам една идея.

— Какво би искал? — Невинността в очите ѝ спря дъха му. И разпали пожара на либидото му.

Не че то се нуждаеше от допълнително подклаждане.

— На колко години си? — попита рязко.

Може и да беше развратник, но никога не налиташе на непълнолетни. Вярно, тя определено изглеждаше като напълно съзряла жена, ала кой знае как стояха нещата при тяхната раса...

— На триста и пет.

Мани примига. И после пак. И пак. Е, със сигурност беше пълнолетна, помисли си.

— Значи можеш да се омъжиш?

— Да. Само че не съм обвързана с никого.

Значи все пак имаше Бог.

— Тогава вече знам какво искам.

Нея. Гола. Притисната до него. Но щеше да се примири и с далеч по-малко.

— Какво?

— Целувка. — Той вдигна ръце, сякаш се оправдаваше. — Не е нужно да е страстна или нещо такова. Просто... една целувка.

Тя не отговори и на Мани му се прииска да си скрита задника. И най-сериозно се замисли дали да не остави брат ѝ да му дръпне боя, който заслужаваше.

— Покажи ми как — прошепна тя.

— Твоята раса не се ли... целува?

Един бог знаеше какво правят. Но ако легендите бяха верни, сексът беше една голяма част от репертоара.

— О, целуват се. Просто досега не съм... Лошо ли ти е? — Тя протегна ръка към него. — Лечителю?

Мани отвори очи... които явно се бяха затворили сами.

— Може ли да те попитам нещо? Била ли си с мъж?

— Никога с човек. Пък и... с никакъв друг мъж.

Възбудата му само дето не се взриви. Което си беше истинска лудост. Досега изобщо не го бе интересувало дали една жена е била с други... или не. Всъщност мадамите, по които принципно си падаше, обикновено бяха изгубили девствеността си още като тийнейджърки... и никога не бяха съжалявали.

Бистрите, светли очи на Пейн го гледаха изпитателно.

— Мирисът ти е още по-силен.

Сигурно защото се беше изпотил, мъчейки се да не свърши.

— Харесва ми — добави тя с по-дрезгав глас.

Мигът, който последва между тях, бе толкова възпламеняващ, че Мани не вярваше каквато и да било магия за забрава да е в състояние да го заличи. А после устните ѝ се разтвориха и връхчето на розовия ѝ език ги овлажни... сякаш тя си представяше нещо, което я изпълваше с жажда.

— Мисля, че бих искала да те вкуся — каза Пейн.

Много добре. Майната му на целуването. Ако искаше да го изяде жив, той пак би се съгласил. И това беше преди да види как кучешките ѝ зъби се издължиха още повече.

Мани усети, че диша тежко, но не чуваше нищо друго, освен бученето на кръвта в ушите си. По дяволите, беше на ръба на това да изгуби контрол... и то не в преносен смисъл. Буквално беше на сантиметър от това да смъкне завивките от нея и да я покрие с тялото си. Въпреки тракцията. И въпреки че досега не бе имала друг мъж. И че дори не беше от неговата раса.

Трябваше да повика на помощ всичките си сили, за да се изправи и да отстъпи назад.

После се прокашля. Два пъти.

— Май ще е по-добре да пасувам.

— Да пасуваш?

— Да не го правя.

Начаса лицето ѝ се промени — прекрасните му черти се опънаха и скриха уязвимата страст, която се четеше в тях допреди миг.

— Но... разбира се. Както желаеш.

Ненавиждаше се, задето ѝ причиняваше болка, ала нямаше как да ѝ обясни колко силно я желае, без думите му да прозвучат вулгарно. А тя все още бе девствена, за бога! И заслужаваше нещо по-добро от него.

Мани задържа погледа си върху нея, заповядвайки на мозъка си да я запомни. Нуждаеше се да не я забравя.

— Направи онова, което трябва. Сега.

Очите ѝ се плъзнаха по него и се спряха малко по-дълго върху бедрата му. Когато си даде сметка, че тя гледа члена му, който се бе надигнал, Мани дискретно покри с ръце онова, което ставаше под хирургическите му дрехи.

Гласът му одрезгавя.

— Направо ме убиваш. Нямам си доверие да бъда с теб в този момент. Така че ти трябва да го направиш. Моля те. Господи, просто го...

[1] От английската дума, означаваща „болка“. — Бел.прев. ↑

11.

— Ravasz. Sbarduno. Grilletto. Trekker.

Думата „спусък“ се блъскаше в главата на Ви на всички езици, които той говореше. Мозъкът му си правеше тази шега с него, защото иначе сигурно би се взривил. Докато си играеше на „Гугъл Преводач“, краката му кръстосваха апартамента в „Комодор“, отново и отново, сякаш беше хамстер в колелото си, струващо милиони долари.

Черни стени. Черен таван. Черен под. Изглед към нощен Колдуел... не че някога идваше тук заради гледката.

Кухнята, холът, спалнята и обратно.

Отново. И отново.

На светлината на черни свещи.

Беше купил апартамента преди около пет години, докато сградата все още се строеше. В мига, в който скелетът ѝ се бе издигнал край реката, той бе решил, че трябва да притежава половината от най-горната му част. Но не за да си създаде дом или нещо такова. Открай време имаше местенце, различно от това, където спеше. Дори преди Рот да събере Братството в имението на Дариъс, Ви имаше навика да не смесва мястото, където спеше и държеше оръжията си, с... останалите си занимания.

Фактът, че тази нощ и чувствайки се по този начин, бе дошъл именно тук, бе едновременно обясним и нелеп.

През десетилетията и вековете той си бе спечелил не само слава сред расата, но и цял куп мъже и жени, които се нуждаеха от онова, което той имаше да им даде. И в мига, в който се сдобил с това място, бе започнал да ги води в тази черна дупка, за да се отдадат на един крайно специфичен вид секс.

Тук бе проливал кръвта им.

Беше ги карал да крещят.

Беше ги чукал или бе оставял те да го чукаат.

Ви спря до работната си маса. Старото дърво беше белязано не само от инструментите на неговия „занаят“, но и от кръвта, оргазмите

и восъка. Господи, понякога единственият начин да разбереш колко далеч си стигнал е да се върнеш там, откъдето си тръгнал. Пресегна се с ръката в ръкавицата и улови един от каишите, с които връзваше покорните си, за да ги задържи там, където искаше.

Беше връзвал, поправи се той. В миналото. Откакто имаше Джейн, вече не правеше всички тези неща... не изпитваше желание да ги прави.

Погледна към стената, където беше окачена колекцията му от играчки: камшици, вериги и бодлива тел. Щипки, наустници, ножчета. Бичове. Окови.

Игрите, които играеше — които *бе* играл — не бяха за онези със слаби сърца, начинаещите или за тези, които просто бяха любопитни. За истинските покорни границата между сексуалното освобождаване и смъртта *бе* съвсем малка... и двете те довеждаха до края, но от второто нямаше връщане назад. Буквално. А той имаше пълна власт над тях, можеше да ги отведе там, където искаха да стигнат... и дори мъничко по-далеч. Поради което те всички свършваха за него. *Бяха* свършвали за него... *При* него, поправи се той.

Мамка му.

Ето защо връзката му с Джейн *бе* същинско откровение. Откакто *тя* *бе* в живота му, Вишъс *не* *бе* усещал изгарящата нужда за всичко това. Нито за относителната анонимност, нито за контрола, който упражняваше над своите покорни, нито за болката, която с удоволствие си причиняваше, нито за усещането за власт и пулсиращото освобождаване.

След цялото това време *вярваше*, че се е преобразил.

Само *че* *бе* грешал.

Онзи вътрешен механизъм, който все още *бе* в него, изведнъж *се* *бе* включил.

Разбира се, желанието да извършиш майкоубийство, *бе* адски стресиращо... когато е неосъществимо.

Ви *се* *приведе* *напред* и *прокара* *пръсти* *по* *един* *кожен* *камшик*, *чиито* *каиши* *завършваха* *с* *топки* *от* *неръждаема* *стомана*. Докато *каишите* *се* *плъзгаха* *по* *пръстите* *на* *голата* *му* *ръка*, *му* *се* *прииска* *да* *повърне*... *защото* *докато* *стоеше* *тук*, *би* *дал* *всичко* *за* *късче* *от* *някагашната* *си* *страст*...

Не, чакай малко. Докато се взираше в масата, осъзна, че това не бе съвсем вярно. Защото той не искаше да има покорен, а самият той да бъде такъв. Преди Джейн беше правил секс като доминант, защото само така се бе чувствал достатъчно сигурен, за да успее да довърши акта... и част от него винаги се бе чудила (особено докато, така да се каже, въртеше камшика) защо покорните му желаят онова, което им дава.

Сега като че ли разбираше. Това, което се блъскаше вътре в него, беше толкова отровно и агресивно, че се нуждаеше от вентил за освобождаване на напрежението...

Той се приближи до една от черните свещи, без дори да си даде сметка, че ботушите му прекосяват пода. Допря я до дланта си, още преди да осъзнае, че я е взел в ръка. Копнежът му накара пламъка да се разгори по-силно... а после той наклони запаления връх към гърдите си. Горещият черен восък покапа по ключицата му и се стече под яката на тениската му. Затворил очи, Ви отметна глава назад и си пое дъх със съскане.

Още восък върху голата му кожа. Още болка.

Докато получаваше ерекция, част от него бе напълно готова, ала останалата се чувстваше като истински шизофреник. Ръката с ръкавицата обаче не страдаше от такова раздвоение на личността и моментално откопча кожения панталон и освободи члена му. На светлината на свещта Ви се видя как я приближава до ерекцията си, как я задържа над нея... и как я накланя. Една черна сълза се процеди изпод пламъчето и капна...

— *По дяволите...*

Когато клепачите му се отпуснаха достатъчно, за да успее да ги повдигне, той погледна надолу и видя вече втвърдилият се восък върху ерекцията си — тънка линия, проследяваща пътя му, докато бе капнал на пода. Този път, когато отново наведе свещта, от гърлото му се откъсна нисък стон... защото знаеше какво предстои.

Нов стон. Още восък. Силна ругатня, последвана от ново изсъскване.

Нямаше нужда да се докосва. Болката беше достатъчна, ритмичното капене върху члена му изпращаше електрически шокове в тялото му. От време на време преместваше свещта нагоре или надолу, за да открие късче чиста плът, и възбудата му подскачаше всеки път,

когато восъкът я докоснеше... докато не реши, че встъпителната част е траяла достатъчно дълго.

Сложи свободната ръка под тестисите и повдигна члена си. Восъкът уцели най-точното място и острата агония бе толкова наситена, че той едва не се строполи на пода... ала оргазмът попречи на краката му да омекнат; силата на освобождаването беше такава, че го вкамени от главата до стъпалата, докато свършваше мощно.

Черен восък навсякъде. Семенна течност по ръката и дрехите му.

Точно както в доброто старо време... с изключение на едно — беше толкова празно. Не, чакай малко. Това също беше част от доброто старо време. Разликата между тогава и сега беше, че тогава не знаеше, че съществува и нещо друго. Нещо като Джейн...

От внезапното извъняване на телефона му се стори, че са го простреляли в главата. Макар звукът да не беше силен, от него тишината се пръсна на безброй парченца, отразили образа му такъв, какъвто той изобщо не искаше да го вижда: макар и щастливо обвързан, беше тук, в своята стая на перверзиите, и си правеше чекия.

Замахна и метна свещта през стаята. Тя угасна, докато летеше във въздуха... което бе единствената причина шибаното място да не лумне в пламъци.

И това бе преди да види кой го търси.

Неговата Джейн. Без съмнение, с новини от човешката болница. За бога, един достоен мъж би стоял пред операционната, очаквайки сестра му да излезе от упойката и подкрепяйки своята шелан. Вместо това го бяха изгонили, защото не можеше да се контролира, и той бе дошъл тук, за да се усамоти с черния восък и ерекцията си.

Вдигна телефона, докато натъпкваше все още твърдия си член в кожения панталон.

— Да.

Пауза. По време на която трябваше да си напомни, че тя не може да чете мисли и слава богу. Исусе, какво бе направил току-що?

— Добре ли си? — попита тя.

Ни най-малко.

— Аха. Как е Пейн?

Моля те, нека да не е лоша новина.

— Ами... преживя операцията. Вече пътуваме към имението. Тя се справи добре, а Рот я нахрани. Жизнените ѝ показатели са стабилни

и изглежда не изпитва дискомфорт, макар че няма как да знаем какъв ще е дългосрочният резултат.

Вишъс затвори очи.

— Поне все още е жива.

А после се възцари продължителна тишина, нарушавана единствено от тихото бръмчене на колата, в която Джейн се возеше.

Най-сетне тя проговори:

— Е, поне преодоляхме първото препятствие. Операцията протече възможно най-гладко... Мани беше брилянтен.

Ви благодарно пренебрегна последната й забележка.

— Някакви проблеми с персонала в болницата?

— Не. Фюри направи своята магия. Все пак ще е добре известно време да следим регистрите им, в случай че сме пропуснали нещо.

— Аз ще се погрижа.

— Кога ще се прибереш?

Вишъс трябваше да стисне зъби, докато закопчаваше копчетата на панталона си. След около половин час топките му щяха да са толкова сини, сякаш са фенове на Университета на Кентъки, с неговия син герб — един път никога не бе достатъчен за него. Обикновено се нуждаеше от пет-шест пъти, докато получи онова, което му трябваше... а в тази нощ нямаше нищо обикновено.

— В апартамента ли си? — тихичко попита Джейн.

— Аха.

Последва напрегната пауза.

— Сам?

Е, свещта беше неодушевен предмет.

— Аха.

— Всичко е наред, Ви — промълви тя. — Нормално е в главата ти да се въртят подобни мисли.

— Откъде знаеш какво ми се върти в главата?

— Нима би могло да бъде другояче?

Исусе... на това му се казваше достойна жена.

— Обичам те.

— Знам. Аз също. — Пауза. — Искаш ли... да беше с някой друг?

Болката в гласа й почти не се долавяше под спокойния й тон, ала за него чувството бе повече от очевидно.

— Това остана в миналото, Джейн. Вярвай ми.

— Вярвам ти. Напълно. По-скоро би отрязал нормалната си ръка. „Тогава защо попита?“, помисли си, докато навеждаше глава, стиснал здраво очи. Е, много ясно защо. Твърде добре го познаваше.

— Господи... изобщо не те заслужавам.

— Не е вярно. Ела си у дома. Виж сестра си...

— Права бе, когато ми каза да се махна. Съжалявам, че се държах като задник.

— Позволено ти е. При този стрес...

— Джейн?

— Да?

Опита се да изрече нещо, но не успя и между тях отново се проточи тишина. По дяволите, независимо колко се мъчеше да сглоби някакво изречение, всеки път установяваше, че няма магическа комбинация от срички, която да изрази както трябва онова, което изпитваше. Разбира се, възможно бе проблемът да не е толкова в речника, колкото в онова, което току-що бе направил със себе си. Имаше чувството, че трябва да й признае нещо, ала не можеше да го стори.

— Прибери се у дома. — Гласът на Джейн наруши мълчанието. — Ела да я видиш и ако не съм в клиниката, ме намери.

— Добре.

— Всичко ще бъде наред, Вишгъс. Искам да запомниш едно.

— Какво?

— Знам за кого се омъжих. Знам кой си. Няма нищо, което може да ме шокира. А сега затвори телефона и си ела у дома.

Докато й казваше довиждане и натискаше бутона за затваряне, Ви не бе чак толкова сигурен за това с шокирането. Тази вечер бе изненадал дори себе си... и то — съвсем не приятно.

След като прибра телефона, той си сви цигара и започна да търси запалка из джобовете си, преди да се сети, че я беше метнал в кошчето. Завъртя глава и погледна една от проклетите черни свещи. Нямахше друг избор, така че се приближи и се наведе над пламъчето.

Идеята да се върне в имението беше добра. Хубав, правилен план. Твърде жалко, че от него му идваше да закрепци, докато не остане без глас.

След като допусеше цигарата, възнамеряваше да угаси свещите и да си отиде право вкъщи. Наистина.

Само че не успя да го направи.

Мани сънуваше. Трябва да сънуваше.

Смътно си даваше сметка, че се намира в кабинета си, легнал по очи на кожения диван, където редовно оставаше да преспи. Както обикновено, под главата му вместо възглавница имаше направени на топка хирургически дрехи, освен това беше събул маратонките си. Всичко си беше както обикновено, съвсем в реда на нещата.

Само че после кратката му дрямка изведнъж се промени... и изведнъж той вече не беше сам. Намираше се върху жена...

Дръпна се сепнато и тя вдигна към него очи с цвят на лед, които сега сякаш горяха.

— Как влезе тук? — попита Мани дрезгаво.

— Аз съм в ума ти. — Акцентът ѝ беше чуждоземен и страшно секси. — Вътре в теб.

И в този миг Мани внезапно осъзна, че под тялото му тя бе гола и топла, и... Исусе, дори така объркан, той пак я желаше. Това бе единственото нещо, което имаше някакъв смисъл.

— Научи ме — гърлено каза тя; устните ѝ се разтвориха, бедрата ѝ се раздвижиха под неговите. — Вземи ме.

Ръката ѝ се пъхна между тях, откри ерекцията му и я погали, изтръгвайки стон от гърдите му.

— Без теб съм празна — каза тя. — Изпълни ме. *Сега*.

След покана като тази, Мани забрави всичко друго. Трескаво смъкна хирургическите си дрехи, а после...

— О, господи! — простена, когато коравият му член се плъзна по гладката ѝ женственост.

Едно движение и щеше да потъне дълбоко в нея, но той си заповяда да не прониква в сърцевината ѝ. Първо щеше да я целуне и най-вече, щеше да го направи както трябва, защото... никога досега не я бяха целували...

Откъде го знаеше?

Кой го беше грижа, по дяволите!

А и устните ѝ нямаше да бъдат единственото място, което щеше да открие със своите.

Отдръпвайки се лекичко, той плъзна очи по дългата ѝ шия, по ключицата... и още по-надолу... или поне се опита.

Което беше първият признак, че нещо не е наред. Въпреки че виждаше всяка подробност от силното ѝ красиво лице и дългата, сплетена на плитка коса, образът на гърдите ѝ бе някак мъглив и си оставаше такъв: независимо колко присвиваше очи, той не ставаше по-ясен. Не че имаше значение — за него тя бе свършена, независимо как изглеждаше.

Свършена... за него.

— Целуни ме — прошепна тя.

Бедрата му потръпнаха при звука на гласа ѝ и ерекцията му докосна най-съкровеното ѝ място, което го накара да простене. Господи, да я усеща притисната така плътно до себе си, когато почти бе проникнал в нея, търсейки онова най-сладостно местенце...

— Лечителю — дрезгаво промълви тя, докато извиваше гръб; езикът ѝ се показва и овлажни долната ѝ устна...

Кучешки зъби.

Белите връхчета на дългите зъби го накараха да замръзне. Онова, което лежеше под него, готово да го приеме в себе си, не беше човешко същество.

Вампир.

Би трябвало да е шокиран и ужасен. Ала не беше. Тъкмо обратното, истинската ѝ същност го накара още по-отчаяно да закопнее да проникне в нея... толкова, че го обля пот. Имаше и още нещо... изпълни го с желание да я маркира.

Каквото и да означаваше това.

— Целуни ме, лечителю... и не спирай.

— Няма — простена той. — Никога няма да спра.

Докато навеждаше глава, за да долепи устни до нейните, оргазмът му изригна и я обля цялата...

Мани се сепна от собственото си пъшкане, което бе толкова силно, че би могло да събуди и мъртвите.

Мамка му, беше започнал да еякулира и то как! Бедрата му се притискаха към дивана, докато прекрасните, обвити в мъгла спомени за девствената жена на мечтите му, му даваха усещането, че ръцете ѝ

са навсякъде върху кожата му. По дяволите! Въпреки че сънят очевидно бе свършил, оргазмът продължаваше.

Когато всичко свърши, Мани рухна по лице върху дивана, мъчейки се да си поеме въздух, защото бе почти сигурен, че вторият рунд тепърва предстои. Пипалата на съня го възбуждаха и изпълваха с желание да се върне обратно в онзи момент, който никога не бе съществувал и въпреки това му се струваше така реален, както и действителността, в която се намираше сега. Разрови в ума си, подръпвайки нишките на спомена, мъчейки се отново да извика жената...

Главоболието, което стисна слепоочията му, само дете не го нокаутира... ако вече не лежеше, сигурно щеше да се сгромоляса на пода.

— Мамка му...

Болката беше поразяваща, сякаш някой го беше цапардосал по тила с оловна тръба; отне му доста време, преди да събере достатъчно сили, за да се обърне по гръб и да се помъчи да стане.

Първият опит не мина особено добре. Вторият се увенча с успех, само защото подпря ръце от двете си страни, за да се задържи да не падне назад. Докато главата му се люшкеше на раменете като спихнал балон, той се взираше в персийския килим и чакаше да се съвземе достатъчно, за да успее да се изстреля към банята и да се нагълта с болкоуспокояващи.

Беше получавал същите главоболия и преди. Точно преди Джейн да умре...

При мисълта за някогашната му колежка го връхлетя нова вълна на болка, от която на човек направо можеше да му се прииска да си тегли куршума.

Дишайки съвсем повърхностно, Мани си наложи да не мисли за нищо, за абсолютно нищо и само това му помогна да преживее пристъпа. Когато агонията най-сетне започна да утихва, той вдигна глава... много предпазливо, в случай че и най-малката промяна доведеше до нова атака на главоболие.

Старинният часовник зад бюрото му показваше четири часа и шестнайсет минути.

Четири часът сутринта? Какво, по дяволите, беше правил цяла нощ, след като си бе тръгнал от клиниката „Трикаунти“?

Мани върна мислите си назад и си спомни как си тръгва от Куинс, след като Глори бе излязла от упойката. Беше възнамерявал да се прибере у дома, ала очевидно не го беше направил. Нямаше представа колко дълго бе спал в кабинета си. Когато погледна хирургическите си дрехи, видя, че тук-таме има кръв... а върху маратонките, които бе събул по-рано, бяха надянати сини калцуни, с които се влизаше в операционната. Очевидно бе работил над някой пациент...

Нов пристъп на болка избухна в ума му, толкова свиреп, че всеки мускул в тялото му се напрегна, докато се мъчеше да запази контрол. Знаейки, че това е единственият му шанс, той изпразни съзнанието си от абсолютно всякакви мисли и се съсредоточи единствено върху това да диша бавно и равномерно.

Вперил поглед в часовника, Мани гледаше как стрелката се премества върху седемнайсетата минута... после върху осемнайсетата... деветнайсетата...

Двайсет минути по-късно най-сетне успя да се изправи и се завлече в банята. Отвътре тя беше като пещерата на Али Баба, цялата в мрамор, кристал и месинг... все лъскави неща, от каквито тази нощ най-малко се нуждаеше.

Завъртя кранчетата в душкабината, а после отиде до умивалника, за да извади болкоуспокояващите от шкафчето. Пет таблетки наведнъж беше повече от препоръчителната доза, но нали беше лекар, дяволите да го вземат, така че сам си препоръчваше да вземе повече от две.

Топлата вода беше същинска благословия, отмивайки не само останките от невероятното му изпразване, но и напрежението от последните дванайсет часа. Господи... Глори. Страшно се надяваше да е добре. А и онази жена, която беше опе...

Усетил задаващия се пристъп на болка, Мани начаса захвърли като отрова мисълта, която се канеше да се настани в ума му, и се съсредоточи върху усещането от това, как струята на душа пада върху тила му, как се разплисква по раменете и се стича по гърба му.

Пенисът му все още беше твърд. Като скала.

Иронията, че проклетото нещо си оставаше напълно будно, докато „другата му глава“ беше тотално прецакана, изобщо не беше забавна. Последното, за което имаше настроение точно сега, бе още

ръчна аеробика, но имаше чувството, че ако не се погрижи, възбудата му щеше да се окаже като скулптура за морава — вечна.

Когато сапунът се хлъзна от месинговата сапунерка и тупна върху стъпалото му като камък, той изруга и заподскача на един крак... а после се наведе, за да го вдигне.

Хлъзгав. Толкова хлъзгав.

След като върна сапуна на мястото му, Мани отпусна ръка, за да хване ерекцията си. Докато прокараваше длан нагоре-надолу, топлата вода и плавното, гладко движение имаха ефект, ала въпреки всичко бяха жалък заместител на това да усеща онази жена...

Остра. Болка. Право в главния мозък.

Господи, беше все едно въоръжени стражи охраняваха всяка мисъл за нея.

Мани изруга и изключи ума си, защото знаеше, че трябва да довърши онова, което бе започнал. Подпря се с една ръка на мраморната стена и отпусна глава, докато продължаваше ритмичните си движения. Открай време имаше огромно либидо, но това беше нещо съвсем различно, някакъв глад, който пробиваше лустрото на възпитанието и стигаше до най-дълбоката му същност. И това му беше непознато.

— Мамка му...

Когато оргазмът го връхлетя, той стисна зъби и го отприщи срещу мокрите стени на душкабината. Освобождаването беше също толкова силно, колкото и онова на дивана, разтърсващо цялото му тяло, докато пенисът му вече не беше единственото нещо, което потръпваше неконтролируемо. Всеки негов мускул сякаш участваше и той трябваше да прехапе устни, за да не изкрещи. Когато най-сетне се съвзе от подобното на земетресение преживяване, лицето му беше притиснато до стената, а дишането му беше толкова тежко, сякаш току-що бе тичал от единия край на Колдуел до другия.

Или пък до Канада.

Обърна се към струята на душа, изплакна се, излезе изпод водата, взе една кърпа и...

Погледът му се спусна надолу.

— Трябва да се майтапиш!

Ерекцията му бе точно толкова голяма, колкото и първия път. Неустрашима. Гордо щръкнала.

Все тая. Той беше дотук.

В краен случай щеше да скрие проклетото нещо в панталона си. Очевидно методът му на „облекчение“ не действаше, а вече не му бяха останали сили. Кой знае, може би беше хванал грип или нещо такова? Бог бе свидетел, че като работиш в болница, можеш да пипнеш цял куп неща.

Включително и амнезия, както изглеждаше.

Мани уви една кърпа около кръста си и се върна в кабинета... където замръзна на място. Във въздуха витаеше странна миризма... нещо подобно на тъмни подправки? Не беше неговият одеколон, това поне бе сигурно.

Той прекоси персийския килим с боси крака, отвори вратата и надникна навън. Административните офиси бяха тъмни и празни, а и миризмата определено не идваше оттам.

Мани се намръщи и погледна към дивана в кабинета си, като внимаваше да не мисли за онова, което се бе случило там преди малко.

Десет минути по-късно вече си бе облякъл чисти хирургически дрехи и се беше обръснал. Пенисът му, който все още бе в пълна бойна готовност, беше надлежно прибран в панталона му и завързан на място, като животно, каквото си беше. Мани взе куфарчето и костюма, който беше носил на хиподрума, и ето че бе повече от готов да остави и съня, и главоболието, и цялата шибана вечер зад гърба си.

Прекося офисите на хирургичното отделение и взе асансьора до третия етаж, където се намираха операционните зали. Членове на екипа му си вършеха работата — правеха спешни интервенции, организираха настаняването или транспортирането на пациенти, почистваха и подготвяха залите. Той кимаше на различни хора, но не каза нищо... за тях всичко си беше както обикновено. Което бе истинско облекчение. Почти успя да стигне до паркинга, без да привлича излишно внимание.

Оттеглянето му обаче пропадна, когато стигна до стайте за възстановяване. Беше възнамерявал да мине покрай тях, ала краката му спряха от само себе си, а умът му защрака... и ето че изведнъж усети неудържим импулс да влезе в една от стайте. Подчини се, без да обръща внимание на моментално завърналото се главоболие, и отиде право в помещението в дъното, точно до аварийния изход.

Леглото до стената беше съвършено оправено, чаршафите — опънати и подпъхнати прилежно под дюшека. Върху таблото за бележки не беше написано нищо, не бръмчаха машини, а компютърът не беше включен.

Ала във въздуха все още витаеше мирис на дезинфектант. Както и дъх на парфюм...

Тук бе имало някой. Някой, когото той беше оперирал. Тази вечер. И тя беше...

Агонията беше заслепяваща и Мани трябваше да хване касата на вратата, за да се задържи на крака. Мигрената (или каквото и да беше това) се влоши, принуждавайки го да се превие надве...

И точно тогава я видя.

Залитайки, с разкривено от болка лице, той се добра до масичката край леглото и приклепна. Пъхна ръка отдолу и заопипва пода, докато не намери сгънатата картичка. Знаеше какво представлява още преди да я е погледнал. И по някаква причина, когато я сложи върху дланта си, това едва не разби сърцето му.

Изпъна прегънатото картонче и загледа щампованото си име и титла, както и адреса, телефона и факса на болницата. В празното поле до логото на „Свети Франсис“ със собствения му почерк беше написан мобилният му номер.

Коса. Тъмна коса, вързана на плитка. Пръстите му, развързващи...

— Мамка му!

Протегна ръка, за да се подпре, но въпреки това здравата се удари в линолеума, преди да се претърколи по гръб. Докато стискаше главата си в длани, напрягайки се, за да надвие агонията, си даваше сметка, че очите му са отворени, ала не виждаше нищо.

— Шефе?

Гласът на Голдбърг накара болката в слепоочията му да поутихне мъничко, сякаш умът му се бе вкопчил в звука като в спасително въже, използвайки го, за да се издърпа далеч от акулите. Поне временно.

— Здравсти — простена той.

— Добре ли си?

— Аха.

— Главоболие?

— Ни най-малко.

Голдбърг се изсмя.

— Виж, явно е някакъв вирус. Четири сестри и двама администратори гушнаха пода като теб. Изпратих ги да си вървят у дома и повиках допълнителен персонал.

— Добре си направил.

— И познай какво?

— Няма защо да го казваш. Отивам си, отивам си.

Мани се надигна с усилие и седна, а после, когато беше готов, си вдигна жалкия задник от пода, използвайки страничните решетки на леглото за опора.

— Този уикенд се предполагаше да си почиваш.

— Е, върнах се.

За щастие Голдбърг не го попита за резултатите от конното надбягване. Разбира се, той не знаеше за него. Никой нямаше и понятие какво прави Мани извън болницата, най-вече защото той никога не го бе смятал за достатъчно важно, в сравнение с работата, която вършеха тук. Защо изведнъж целият му живот му се струваше така празен?

— Имаш ли нужда някой да те откара? — попита шефът на „Травматология“.

Господи, как му липсваше Джейн.

— Тъъ... — Какъв беше въпросът? А, да. — Взех хапче... ще се оправя. Изпратете ми съобщение на пейджъра, ако ви потрябвам. — Докато отиваше към вратата, потупа Голдбърг по рамото. — Ти си шефът до седем сутринта.

Така и не чу отговора на другия лекар.

Което явно беше лайтмотивът на вечерта. Изобщо не забелязваше какво става около него, докато отиваше към асансьора, който щеше да го свали в паркинга — сякаш последният рунд с болката най-сетне беше нокаутирал мозъка му. Когато излезе от асансьора, продължи да слага единия си крак пред другия, докато не стигна до мястото си за паркиране...

Къде, по дяволите, беше колата му?

Огледа се наоколо. Всички шефове на отделения имаха свои места за паркиране, ала ето че поршето му го нямаше. Ключовете също не бяха в джоба му. Единствената добра новина беше, че обзелата го

яроост окончателно прогони главоболието... макар това вероятно да беше резултат от хапчетата.

Къде. По. Дяволите. Беше. Проклетата. Му. Кола.

Мамка му, човек не можеше просто да строши прозореца, да запали двигателя и да отпраши. Нуждаеше се от чип картата, която държеше в... Портфейла му също го нямаше.

Страхотно. Точно от каквото се нуждаеше: открадната пачка пари, поршето му — на път към някой гараж, където щеше да бъде разглобено и продадено на части, а той — разправящ се с полицаите.

Офисът на охраната беше на изхода от гаража, така че Мани пое натам, вместо да се обади, защото... ами защото и мобилният му го нямаше, естествено...

Ала после забави крачка. И спря. На половината разстояние до изхода, там, където паркираха пациентите и техните семейства, имаше сиво порше 911 Турбо. Същата година като неговото. Същият стикер на Нюйоркската асоциация за конни надбягвания на задното стъкло. Същият регистрационен номер.

Приближи се до колата бавно, сякаш от долната ѝ страна беше прикрепена бомба. Вратите бяха отключени и той предпазливо отвори онази откъм мястото на шофьора. Портфейлът, ключовете и мобилният му телефон бяха под предната седалка.

— Докторе? Добре ли си?

Добре. Явно тази нощ имаше два лайтмотива — никакви спомени и хора, които му задаваха един и същи въпрос, на който не можеше да отговори откровено.

Вдигна очи и се зачуди какво би могъл да каже на служителя от охраната: „Хей, някой да е предал сивото ми вещество в бюрото за «Изгубени вещи»?“

— Защо си паркирал тук? — попита мъжът със синя униформа.

„Нямам представа.“

— Някой беше заел моето място.

— Мамка му! Трябваше да се обадиш, мой човек. Веднага щяхме да оправим нещата.

— Нямаш грешка. — Това поне не беше лъжа.

— Е, май е най-добре да идеш да си починеш. Не изглеждаш добре.

— Хубав съвет.

— Трябваше да стана лекар. — Пазачът му махна с фенерчето си.
— Лека нощ.

— Лека.

Мани седна в появилото се като по чудо порше, запали двигателя и включи на задна. Докато излизаше от гаража, извади пропуска си и с негова помощ мина през изхода без проблем. Когато се озова на авеню „Свети Франсис“, сви рязко и се отправи към центъра. Докато караше към „Комодор“, беше сигурен в едно-единствено нещо.

Беше започнал да губи шибания си ум.

12.

Ви трябваше вече да се е прибрал, помисли си Бъч, докато се взираше пред себе си.

— Би трябвало да е тук — обади се Джейн зад него. — Чухме се преди почти час.

— Великите умове мислят еднакво — промърмори Бъч, докато поглеждаше часовника си. За пореден път. След това стана от кожата диван в Дупката, където се намираха, заобиколи малката масичка и отиде до компютрите на най-добрия си приятел. Четирите играчки, както викаха на тези високотехнологични копелета, струваха поне петдесет хилядарки... и това бе всичко, което Бъч знаеше за тях. Това, както и как да използва мишката, за да открие джипиес чипа в мобилния телефон на Ви.

Нямаше нужда от кой знае какви издирвания. Адресът му каза всичко, което му трябваше... и накара вътрешностите му да се свият.

— Все още е в апартамента.

Джейн не каза нищо и Бъч я погледна над мониторите. Тя стоеше до джагата, скръстила ръце пред гърдите си. Профилът и тялото ѝ бяха прозрачни, така че Бъч можеше да види кухнята от другата ѝ страна. За една година напълно бе свикнал с различните ѝ състояния — това обикновено означаваше, че е потънала в мисли твърде дълбоко, за да си губи времето да придава плътност на тялото си.

Бъч бе готов да се обзаложи, че си мислят едно и също — това, че Ви стоеше в „Комодор“ толкова до късно, макар да знаеше, че сестра му вече се е прибрала в имението след претърпяната операция, беше подозрително... особено като се имаше предвид настроението му.

И крайностите му.

Бъч отиде до дрешника и извади велуреното си палто.

— Дали би могъл... — Джейн спря и се засмя. — Прочете ми мислите.

— Ще го доведе вкъщи. Не се безпокой.

— Добре. Ами... Аз ще отида да постоя с Пейн.

— Добра идея — съгласи се той веднага и то не само заради медицинската полза от това до сестрата на Ви да има лекар.

Зачуди се дали и Джейн го знаеше. Но разбира се, тя изобщо не беше глупава.

А и един господ знаеше какво ще завари в апартамента на Ви. Мисълта, че той може да изневерява на Джейн с някоя никаквица, му беше отвратителна, но хората правеха грешки, особено когато се намираха под огромен стрес. А беше по-добре някой друг, а не Джейн, да види какво се разиграва там.

На излизане той я прегърна за миг... и тя отвърна на прегръдката му, приемайки незабавно физическата си форма.

— Надявам се... — Джейн така и не довърши.

— Не се тревожи — успокой я той, макар и сам да не си вярваше.

След минута и половина вече беше зад волана на кадилака, настъпил газта до дупка. Въпреки че вампирите можеха да се дематериализират, той не беше чистокръвен вампир, така че това крайно полезно умение не му беше по силите.

Добре че изобщо не му пукаше дали превишава ограниченията за скоростта. Ама ни най-малко.

Центърът на Колдуел все още бе на режим „сън“ и нямаше да се събуди скоро, за разлика от работните дни, когато различните доставчици и онези, които работеха далеч и трябваше да тръгнат рано, излизаха още преди изгрев-слънце. Неделята беше ден за почивка... или за колапс, в зависимост от това колко здраво работеше човек. Или пиеше.

Докато беше детектив от колдуелската полиция, Бъч бе опознал много добре дневния (и нощен) ритъм на този лабиринт от улици и сгради. Знаеше къде най-често биваха захвърляни или скривани труповете. Както и къде се подвизаваха криминалните елементи, които бяха превърнали убиването в своя професия или хоби.

Безброй пъти се бе носил из града по този начин — с бясна скорост, без да има представа какво го очаква. Макар че, като се замислеше... беше направо безобидно в сравнение с новата му работа за Братството, онова с поглъщането на лесъри, както и с прилива на адреналин и неумолимата сигурност, че смъртта го очаква.

И съвсем на място, когато бе само на две пресечки от „Комодор“, усещането за надвиснало... каквото и да бе... изведнъж

изкристализира в нещо по-точно — лесъри.

Врагът беше наблизно. И бяха цяла група.

Това не беше инстинкт. А увереност. Откакто Омега беше направил каквото там бе направил с него, той беше като металотърсач за лесъри и макар да ненавиждаше злото в себе си и нарочно да избягваше да мисли за него, умението му беше страшно полезно във войната.

Той беше Дистройър от пророчеството, приел облик от плът и кръв.

Докато космите на врата му настръхваха, Бъч се чувстваше раздвоен между войната и приятеля си. След един доста дълъг период, в който Обществото на лесърите сякаш си беше дало почивка, убийците отново бяха започнали да се появяват из града, вливайки свежа кръв във вените си с нови попълнения. Така че бе напълно възможно някои от братята да изкарат няколко рунда с врага... а в такъв случай най-вероятно щяха да му се обадят, за да дойде и да направи онова, което той си знаеше.

По дяволите, възможно бе дори това да е Ви. Това би обяснило защо още не се беше прибрал.

Кой знае, може пък положението да не беше чак толкова гадно, колкото си мислеха. Със сигурност беше достатъчно близо до „Комодор“, за да обясни показаното от джипиеса: когато си се счепкал в ръкопашен бой, не върви да извадиш телефон и да вземеш да пишеш съобщения за това кога ще се прибереш.

Бъч сви зад ъгъла и фаровете му осветиха дълга, тясна уличка — градски еквивалент на черво. Тухлените сгради, които се издигаха от двете ѝ страни, бяха мръсни и влажни, асфалтовата ѝ настилка бе осеяна с кални локви...

— Какво, по... — ахна той.

Вдигна крак от газта и се наведе над волана... сякаш така щеше да промени онова, което виждаше. В другия край на улицата кипеше битка — трима лесъри налагаха един-единствен противник. Който изобщо не се защитаваше.

Бъч спря колата и изскочи на бегом. Убийците бяха обградили Вишъс и копелето се въртеше бавно в кръга... ала не за да им скрита задниците, нито дори за да се брани. Оставяше ги да го удрят един след друг... а те имаха вериги.

На неугасващите светлини на града, Бъч видя алената кръв, която се стичаше по кожените дрехи на Ви, докато тялото му поемаше ударите на металните халки, плющящи около него. Стига да искаше, братът можеше да сграбчи краищата на веригите, да издърпа лесърите към себе си и да се разправи с тях без проблем — те бяха такива новаци, че косите и очите им все още не бяха изгубили цвета си; улични плъхове, които бяха преминали през церемонията по въвеждане в Обществото едва преди часове.

Исусе, със своя самоконтрол Ви преспокойно можеше да се съсредоточи и да се дематериализира оттам, стига да искаше. Само че той стоеше наред кръга, вдигнал ръце, така че между него и веригите на врага не стоеше нищо.

Гадното му копеле щеше да изглежда като претърпял катастрофа, ако продължаваше така. Че и по-зле.

Когато стигна до мястото на побоя, Бъч още повече усили крачка и се нахвърли върху най-близкия лесър. Двамата се стовариха върху паважа и без да губи нито миг, ченгето го сграбчи за все още тъмната коса и му преряза гърлото. Бликна струя черна кръв и убиецът се загърчи, ала Бъч нямаше време да го обръща по гръб, за да изсмуче същността му в дробовете си. По-късно щеше да се занимава с това.

Скочи на крака и сграбчи края на една верига, профучаваща във въздуха край него. Дръпна с всичка сила, а после се обърна толкова рязко, че лесърът изведнъж се оказа далеч от Ви и се сгромоляса пред един контейнер за боклук.

Докато неживият убиец остана да лежи там като парцал, Бъч се завъртя, готов да довърши започнатото... но за негова изненада Ви изведнъж бе решил да се залови за работа. Въпреки че очевидно беше ранен, братът си оставаше страховит противник, докато нанасяше мощен ритник на последния от лесърите. След това се нахвърли отгоре му с оголени зъби — впи ги в рамото на убиеца като булдог, а после го прониза в стомаха с кинжала си. Докато вътрешностите на скверното създание се изсипаха върху паважа в гнусна купчинка, Ви го пусна и той плъсна по лице на земята.

А после се чуваше единствено тежко дишане.

— Какво... по дяволите... правеше? — изплющя гласът на Бъч.

Ви се преви одве, подпрял ръце на коленете си, ала очевидно това не беше достатъчно, за да облекчи агонията му, и в следващия миг

той вече беше на колене до лесъра, който току-що беше изкормил, и просто... дишаше.

— Отговори ми, задник такъв. — Бъч беше толкова вбесен, че почти му се искаше да зарита копелето в главата. — Какво, *по дяволите*, правиш?

Заваля студен дъжд. От устата на Ви се процеждаше кръв и той се закашля. Това беше всичко.

Бъч прокара ръка през влажната си коса и вдигна лице към небето. Ледените капки тупкаха по челото и бузите му и като някаква хладна благословия, го поуспокоиха. Но не можаха да сторят нищо, за да облекчат буцата, която тежеше в стомаха му.

— Колко далеч щеше да ги оставиш да стигнат, Ви?

Не искаше отговор. Дори не говореше на най-добрия си приятел. Просто се взираше в небето с бледите звезди и безмълвния безкрай, надявайки се да намери малко сила. И тогава го осени. Далечното проблясване високо горе не бяха светлините на града... а слънцето, което се канеше да покаже лицето си над тази част от света и да го огрее с лъчите си.

Трябваше да побърза.

Докато Ви изплюваше още една порция кръв на паважа, Бъч се стегна и извади камата си. Нямаше време да видиша убийците, но имаше и друга, по-важна причина да не го прави. След като свършеше да се прави на прахосмукачка за лесъри, винаги се нуждаеше от целителните умения на Ви, в противен случай го очакваше пътуване в страната на сухите напъни за повръщане, задавян от скверните, подобни на сажди останки на Омега. Ала сега? Сега не бе сигурен дали има достатъчно доверие на Ви, за да седи до него в колата, на път към Дупката.

Мамка му, Ви искаше някой да му дръпне един хубав бой. А Бъч имаше чувството, че изобщо не би възразил да го стори.

Прониза изкормения лесър, изпращайки го обратно при Омега, а Вишъс дори не мигна при изпукването и проблесналата до него бяла светлина. Като че ли не забелязваше нищо, докато Бъч се преместваше на следващия убиец, типа с прерязаното гърло.

Последният бе онзи до контейнера за боклук, който междуременно някак си бе успял да се изправи и се подпираше на

него, увиснал безжизнено като някакво зомби. Бъч изтича натам, вдигна дръжката на кинжала над рамото си, готов да...

Тъкмо когато се канеше да нанесе удар, до носа му достигна мирис — не само на парфюм „Лесър“, но и на още нещо. Нещо, което познаваше твърде добре.

Прониза убиеца, а когато лумналата за миг светлина угасна, надникна в контейнера. Едната половина на капака му беше затворена, а другата висеше настрани разкривена, сякаш някой камион я беше отнесъл. Смътната светлина, която нахлуваше вътре, му беше достатъчна. Очевидно в сградата, на която принадлежеше контейнерът, се извършваше някаква металообработваща дейност, защото вътре беше пълно с безброй къдрави метални стружки, досущ като някаква шантава перука за Хелюин...

А между тях се подаваше мръсна бледа ръка с малки, тънки пръстчета...

— Мааааамка му — прошепна той.

Годините на подготовка и опит го изстреляха в режим „детектив“, но той си напомни, че няма време да остава на улицата. Зората приближаваше и ако не си размърдаше задника и не се върнеше в имението, щеше да стане на прах и пепел.

Това си беше работа на хората. Не негова.

В абсолютно отвратително настроение, Бъч изтича до кадилака, запали шибания двигател и натисна газта до дупка, макар че имаше да измине само двайсетина метра. Когато натисна спирачката, гумите изсвистяха и колата поднесе върху влажния паваж, преди да спре на около крачка от превитото тяло на Ви.

Докато чистачките се движеха напред-назад, Бъч свали прозореца откъм мястото до шофьора.

— Качвай се — нареди, като гледаше право напред.

Никакъв отговор.

— Качвай се в *шибаната* кола.

Когато се върна в лечебницата на имението, Пейн бе настанена в друга стая, различна от онази, където беше преди. Ала всичко й се струваше съвсем същото — лежеше неподвижно по гръб върху легло, което не беше нейно, в състояние на безсилна тревога.

Единствената разлика бе, че сега косата ѝ беше разпусната.

Мисли за последните ѝ мигове с учителя нахлуха в ума ѝ, но тя ги остави да вилнеят в главата ѝ, твърде уморена, за да се опитва да ги прогони. В какво състояние го беше оставила? Да скрие спомените му ѝ се бе сторило същинска кражба, а празният му поглед след това я бе ужасил. Ами ако му беше навредила...

Той нямаше никаква вина в цялата тази история... бяха го използвали и захвърлили, а той заслужаваше нещо много по-добро. Дори и да не я беше излекувал, беше направил всичко по силите си, в това поне бе сигурна.

След като му бе наредила да отиде там, където обикновено се застояваше по това време на нощта, се бе почувствала съсипана от вина... и освен това прекрасно си бе дала сметка, че си няма доверие да притежава номера му. Онези наелектризиращи моменти между тях я изкушаваха твърде силно, за да им устои, а последното, което искаше, бе да се наложи да му отнема още спомени.

Със сила, родена от страха, тя бе разплела плитката си, която той бе сплел за нея... докато мъничката му картичка не бе паднала на пода.

А ето че сега тя беше тук. Да, единственият правилен начин да постъпят, бе да прекъснат всякакво общуване помежду си. Ако тя оцелееше... ако той наистина я бе изцелил... щеше да го потърси и... защо точно?

О, кого заблуждаваше. Целувката, която така и не се бе случила. Ето защо щеше да го потърси. И нямаше да спрат дотам.

В главата ѝ нахлуха мисли за Избраницата Лейла и ѝ се прииска да можеше да се върне към разговора, който двете бяха водили едва преди няколко дни. Лейла бе открила мъж, с когото искаше да се обвърже, и Пейн бе решила, че е полудяла... мнение, продиктувано от невежеството ѝ, както се бе оказало впоследствие. За по-малко време, отколкото отнемаше едно хранене, човешкият учител я бе научил, че и тя може да изпитва нещо към противоположния пол.

О, съдби, никога нямаше да забрави как изглеждаше, застанал до леглото ѝ, тялото му — възбудено и готово да я вземе. Мъжете бяха великолепни, когато бяха такива... с изненада бе научила тя.

Е, поне нейният учител беше великолепен. Съмняваше се, че би изпитвала същото, ако беше някой друг. И се зачуди какво ли би било

да усети устните му върху своите. Тялото му — в своето... Ах, какви фантазии можеха да те споделят, когато си сам и тъжен.

Наистина, какво бъдеще биха могли да имат? Тя беше жена, която не знаеше къде е мястото ѝ. Жена воин, пленена в безстрастната кожа на Избраница... да не говорим пък за проблема с парализата. Докато той беше пращяц от здраве, сексуален мъж от друга раса.

Съдбата никога не би сметнала за подходящо да ги събере и това навярно бе за добро. Би било твърде жестоко и за двамата, тъй като истинско обвързване между тях беше невъзможно — нито церемониално, нито физическо. Тя бе затворена тук, в тайния анклав на Братството и ако правилата на краля не бяха достатъчни, за да ги държат разделени, агресивната жилка у брат ѝ определено беше.

Не беше писано.

Когато вратата се отвори и Джейн влезе в стаята, за Пейн беше облекчение да може да се съсредоточи върху нещо, каквото и да било, и тя се опита да извика усмивка върху устните си при вида на призрачната шелан на своя близник.

— Будна си — отбеляза Джейн, докато се приближаваше.

Пейн се намръщи при вида на напрегнатото ѝ изражение.

— Как си?

— По-важното е ти как си. — Джейн приседна на ръба на леглото; очите ѝ оглеждаха уредите, които следяха всеки удар на пулса и всяко поемане на въздух. — Удобно ли ти е?

„Ни най-малко.“

— О, да. И ти благодаря за онова, което стори за мен. Кажи ми, къде е брат ми?

— Той... още не се е прибрал. Но скоро ще си дойде. Ще иска да те види.

— И аз него.

Жената на Ви сякаш не знаеше какво да отговори на това. Ала мълчанието казваше толкова много.

— Нямаш представа къде е, нали? — промълви Пейн.

— О... знам мястото, където се намира. И то твърде добре.

— Значи се тревожиш за неговите наклонности. — Пейн потръпна лекичко. — Прости ми, ако съм прекалено откровена.

— Няма нищо. Всъщност предпочитам прекалената откровеност пред любезността. — Джейн затвори очи за миг. — Значи знаеш... за

него?

— Всичко. Наистина всичко. И го обичам още отпреди да го срещна.

— Как... откъде...

— Знам? Лесно е, когато си Избраница. Купите за гадаене ми позволиха да го наблюдавам през всички периоди от живота му. И смея да отбележа, че това време, с теб, безсъмнено е най-доброто, което е имал.

Джейн издаде някакъв неразбираем звук.

— Знаеш ли какво ще се случи тепърва?

Ах, вечният въпрос... и когато се замисли за краката си, Пейн усети, че и тя се чуди за същото.

— Уви, не мога да кажа, тъй като единствено миналото ни се разкрива, или пък онова, което следва непосредствено в настоящето.

Последва дълго мълчание. А после Джейн каза:

— Понякога ми е толкова трудно да достигна до Вишъс. Може да стои срещу мен... и въпреки това не съм в състояние да го докосна. — Тъмнозелените ѝ очи проблеснаха за миг. — Той ненавижда чувствата. И е страшно независим. Е, и аз съм същата. За съжаление, в моменти като този ми се струва, че двамата с него сме не толкова заедно, колкото един до друг, ако в това има някакъв смисъл. Господи, чуй ме само как се разприказвах... пък и звуча така, сякаш съм недоволна от него.

— Тъкмо обратното. Знам, че го обожаваш. А и много добре познавам истинската му същност. — Пейн се замисли за малтретирането, което близнакът ѝ бе понесъл. — Някога говорил ли ти е за баща ни?

— Не.

— Не се учудвам.

Очите на Джейн задържаха погледа ѝ.

— Какъв беше Блъдлетър?

Как да отговори на този въпрос?

— Да кажем, че... го убих заради онова, което стори на брат ми... и да спрем дотук.

— Господи...

— По-скоро дяволът, ако използваме човешките традиции.

Джейн се намръщи така, че челото ѝ се набръчка.

— Ви никога не говори за миналото. Никога. И само веднъж спомена какво се е случило с... — Тя спря. Не беше и нужно да продължава, тъй като Пейн отлично знаеше кого има предвид. — Може би трябваше да настоявам повече, но не го сторих. Да говори за толкова сериозни неща го разстройва, така че предпочетох да го оставя на мира.

— Познаваш го добре.

— Така е. И именно затова се тревожа какво е направил тази нощ.

А, да. Окървавените любовници, които Вишъс предпочиташе.

Пейн посегна и докосна прозрачната ръка на лечителката. За нейна изненада, мястото под пръстите ѝ начаса стана плътно. Джейн се сепна и тя побърза да се извини, ала жената на брат ѝ поклати глава.

— Не се извинявай. Колко интересно... единствено Ви може да го направи. Всички други просто минават през мен.

Пейн изрече напълно убедена:

— Ти си най-подходящата шелан за близнака ми. И той обича единствено теб.

Гласът на Джейн се прекърши.

— Ами ако не съм в състояние да му дам онова, от което се нуждае?

Пейн нямаше готов отговор на този въпрос. Преди да успее да измисли нещо, Джейн продължи:

— Не би трябвало да ти говоря за това. Не искам да се тревожиш за нас двамата, нито пък да те поставям в неловко положение.

— И двете го обичаме и познаваме истинската му същност, така че няма нищо неловко. И преди да си ме помолила — няма да му кажа нищо. С теб станаме сестри, свързани от обща кръв, в мига, в който ти прие да бъдеш негова шелан, и аз винаги ще пазя споделеното от теб близо до сърцето си.

— Благодаря ти — каза Джейн тихо. — Милион пъти благодаря.

В този миг между тях се възцари онова разбирателство, онази връзка без думи, която е силата и основата на всяко семейство, независимо дали е свързано от кръв или от обстоятелствата.

„Колко силна и достойна жена“, помисли си Пейн. Коего ѝ напомни за нещо.

— Лечителят ми. Как го наричаш?

— Хирургът ти? Имаш предвид Мани... доктор Манело?

— Да. Помоли да ти предам нещо. — Джейн сякаш настръхна.
— Каза, че ти прощава. За всичко. Мога само да предполагам, че знаеш какво има предвид?

Жената на Вишъс издиша и раменете ѝ се отпуснаха.

— Господи... Мани. — Тя поклати глава. — Да, знам. Наистина се надявам да е добре след всичко това. Доста спомени изтрихме от главата му.

Пейн беше повече от съгласна с нея.

— Може ли да попитам... откъде го познаваш?

— Мани? Беше ми шеф в продължение на години. Най-добрият хирург, с когото съм работила.

— Обвързан ли е? — Пейн можеше само да се надява, че гласът ѝ е прозвучал нехайно.

Джейн се разсмя.

— Ни най-малко... макар че, бог ми е свидетел, около него е пълно с жени.

Едва доловимо ръмжене се разнесе във въздуха и накара добрата лекарка да примига изненадано. Пейн побърза да потуши собственическото чувство, което се бе надигнало в нея и което нямаше никакво право да изпитва.

— Какви... какви жени предпочита?

Джейн извъртя очи.

— Русокоси, дългокраки и едрогърди. Не знам дали си запозната с Барби, но открай време именно тя е неговият тип.

Пейн се намръщи. Тя не беше нито русокоса, нито пък имаше особено големи гърди. Виж, дългокрака... е, май можеше да мине за дългокрака...

Защо изобщо мислеше за това? Затвори очи и установи, че се моли лечителят ѝ никога да не срещне Избраницата Лейла. Ама че нелепо...

Жената на близнака ѝ я потупа нежно по ръката.

— Знам, че си изтощена, затова ще те оставя да си починеш. Ако ти потрябвам, просто натисни червения бутон върху страничната решетка и веднага ще дойда.

Пейн с усилие повдигна клепачи.

— Благодаря ти, лецителко. И не се тревожи за близнака ми. Той ще се върне при теб преди слънцето да е разпръснало лъчите си над света.

— Надявам се — каза Джейн. — Наистина се надявам... Слушай, сега си почини, а пък следобед ще опитаме малко физиотерапия.

Пейн й пожела хубав ден и отново затвори очи.

Останала сама, тя установи, че разбира какво изпитва Джейн при мисълта, че Вишъс е с друга. Само като си представеше лецителя си край Избраницата Лейла, стомахът й се свиваше... въпреки че нямаше никаква причина да страда от лошо храносмилане.

В каква бъркотия се бе озовала само. Прикована върху болнично легло, с ум — оплетен в мисли за мъж, на когото нямаше право по толкова много причини...

И въпреки това при мисълта как той споделя сексуалната си енергия с която и да било друга, освен нея, ставаше направо агресивна. Само като си представеше, че около лецителя й има жени, търсеци онова, което той бе изглеждал готов да й даде; желаещи онова, което напираше в панталона му, натиска на устните му върху тези на другите жени...

Когато от гърдите й се откъсна ново ръмжене, Пейн разбра, че е постъпила правилно, разделяйки се с картичката с телефона му. Иначе би посяла смърт сред жените, които той имаше...

В крайна сметка, за нея не беше проблем да убива.

Историята го доказваше.

13.

Куин влезе в имението през главния вход. Което беше грешка. Трябваше да мине през гаража, ала истината бе, че ковчезите, натрупани в ъгъла, му действаха на нервите. Винаги имаше чувството, че някой капак ще се отвори и отвътре ще изпъзни някое създание като от филм на ужасите и ще направи бог знае какво с него.

Обаче беше крайно време да престане да бъде такъв страхопъзльо.

Благодарение на бързодействието си първото, което видя, когато влезе във фойето, бяха Блейлок и Сакстън, слизащи по стълбите, и двамата — издокарани за Последното хранене. И двамата носеха панталони, а не дънки, пуловери, а не горнище на анцуг, както и обувки, а не тежки ботуши. И двамата бяха гладко избръснати, прилежно сресани и напарфюмирани, но въпреки това у тях нямаше нищо женствено.

Честно казано, това би направило нещата далеч по-лесни.

По дяволите, страшно му се искаше поне единият от кучите синове да почне да се облича като травестит, с боа от пера около врата и лакирани нокти. Обаче не. Те продължаваха да изглеждат като двама сексапилни мъже, които знаеха как да похарчат парите си в модните магазини... докато той се разкарваше с кожени панталони и впити тениски, и (както тази вечер) „прическа“, която се дължеше на голяма порция груб секс, и „одеколон“, ако можеше да се нарече така, изваден от същата серия продукти за уличници.

От друга страна, беше готов да се обзаложи, че не изглеждат като него само благодарение на дълъг, горещ душ и отбиване в дрешника — бас държеше, че бяха изкарвали цялата нощ, вкопчени един в друг. Изглеждаха твърде задоволени, докато слизаха за храненето, за което очевидно бяха прегладнели.

Когато двамата стигнаха до мозайката, изобразяваща разцъфнало ябълково дърво, сините очи на Блей се спряха върху Куин и го огледаха от главата до петите. Лицето му не изразяваше нищо. Вече не.

От някогашната болка не бе останала и следа... и то не защото забавленията на Куин не бяха свършено очевидни.

Сакстън каза нещо, Блей извърна поглед и... ето го. Леко изчервяване върху бледата кожа, когато сини очи срещнаха сиви очи.

„Не мога да го направя“, помисли си Куин. „Не и тази вечер.“

Избягвайки трапезарията, той се насочи към вратата под стълбището. В мига, в който тя се затвори, бърбрещите гласове зад него заглъхнаха, и той бе обгърнат от безмълвна тъмнина. А, така беше много по-добре.

Надолу по стъпалата. После през още една врата с код и в подземния тунел, отвеждащ до тренировъчния център. Останал сам, той постепенно намали скоростта, докато накрая краката му отказаха да го слушат и трябваше да се подпре на гладката стена. Отметна глава назад, затвори очи... и му се прииска да си пръсне черепа.

Беше оправил онзи червенокос хетеро в „Желязната маска“. Оправил го бе и още как.

Случило се бе точно както очакваше. Двамата бяха продължили да си дрънкат на бара и да оглеждат мадамите. Не след дълго един особено пищен бюст се бе завъртял около тях на високите си ботуши. Бяха си поприказвали с нея. Бяха пили с нея... и с приятелката ѝ. А час по-късно четиримата вече се бяха натъпкали в една от тоалетните.

Което беше втората част от плана му. Ръцете си бяха ръце и в толкова тясно пространство, с толкова много натискане, никога не можеше да си сигурен кой те докосва. Гали. Опипва.

През цялото време, докато бяха с мадамите, Куин бе измислял различни стратегии, за да се отърве от тях... и му бе отнело много повече време, отколкото му се искаше. След секса момичетата не си бяха тръгнали веднага — бяха останали да си поговорят, да си разменят телефонните номера, да ги попитат дали не искат да хапнат нещо.

Да бе, как ли пък не. Не му трябваша никакви номера, защото никога нямаше да им се обади. Не обичаше да си губи времето с безцелно висене дори с хора, които харесваше, а онова, което искаше да сложи в устата си, изобщо не беше мазната храна на някоя закусвалня.

Най-сетне беше принуден да ги накара да си отидат с помощта на ума си... при което бе изпитал рядък момент на съжаление към мъжете

от човешката раса, които не притежаваха това полезно умение.

След това той и пляквата му бяха останали насаме. Червенокосият все още се възстановяваше, облегат на умивалника, и Куин се престори, че прави същото до вратата. Най-сетне погледите им се бяха срещнали... този на човека — нехаен, този на Куин — много сериозен.

— Какво? — попитал бе човекът.

А после бе разбрал... издадоха го очите му.

Куин се бе пресегнал зад себе си и бе заключил вратата, за да не ги безпокоят.

— Все още съм гладен.

Изведнъж червенокосият бе погледнал към вратата така, сякаш искаше да си тръгне... ала пенисът му говореше друго. Зад копчетата на дънките... той се беше втвърдил.

— Никой няма да разбере — мрачно бе казал Куин.

По дяволите, можеше да се погрижи и червенокосият да не си спомня нищо... макар че стига онзи да не надушеше вампирската му същност, нямаше причина да му прави промивка на мозъка.

— Нали каза, че не си гей... — В гласа на мъжа се бе прокраднала жалостива нотка, сякаш не се чувстваше съвсем комфортно с онова, което тялото му желаше.

В следващия миг Куин вече беше до него и гърдите им се притискаха. А после го бе сграбчил за тила и бе притиснал устните му към своите. Целувката бе сторила онова, което бе целяла — да прогони всяка мисъл от тоалетната, оставяйки единствено физическите усещания.

След това всичко бе протекло като по ноти. Два пъти.

Когато всичко свърши, мъжът не му бе предложил телефонния си номер. Беше се справил забележително, но беше очевидно, че това му бе за пръв и последен път... и Куин нямаше нищо против. Бяха се разделили, без да си кажат нито дума и всеки от тях бе тръгнал по пътя си. Червенокосият — обратно към бара, а Куин — навън, за да обикаля сам из улиците на Колдуел.

Единствено приближаването на зората го бе накарало да се прибере в имението.

— Мамка му... — изруга на глас.

Цялата нощ беше упражнение по това как да влоши едно бездруго гадно положение. Вярно, в живота имаше моменти, когато заместителите работеха — като например да изпратиш някой друг да гласува от твое име на заседание на съвета. Или когато ти трябва нещо от супермаркета, да дадеш списъка на някой доген. Или когато си обещал на някого да играете бiliarд, но си твърде пиан, за да държиш щеката, така че някой друг го прави вместо теб.

За съжаление, този механизъм на заместване определено не действаше, когато си мечтаеш ти да си онзи, отнел нечия девственост, но понеже не си, да решиш, че следващата най-добра идея е да отидеш на клуб, да откриеш някой, който прилича на него (като например по това, че има същата коса) и да го изчукаш.

В този случай резултатът бе, че се чувстваш изпразнен и то не защото си еякулирал, докато не ти е останала и капчица.

Застанал в тунела, съвсем сам, Куин се чувстваше съвършено празен в собствената си кожа. Като град, в който не бе останал жив човек.

За съжаление, либидото му изобщо не бе изчерпало потенциала си за страхотни идеи. В тихата си самота Куин започна да си представя какво би било, ако вместо братовчед му, той бе слязъл по стълбите заедно с Блей, за да отидат на вечеря. Ако той делеше не само леглото, но и стаята си с него. Ако се изправеше и заявеше: „Хей, това е моят партньор...“

Засечката на ума му, която последва малката му фантазийка, беше толкова пълна, че сякаш го бяха ударили по главата.

И точно там беше проблемът, нали така?

Докато потъркваше очите си с различен цвят, той се замисли за това колко много го беше ненавиждало семейството му. Беше израснал, вярвайки, че генетичният му дефект да има едно синьо и едно зелено око означава, че е ненормален изрод, а те се бяха държали с него така, сякаш бе срам за рода им.

Всъщност беше дори по-лошо. В крайна сметка го бяха изритали от вкъщи и бяха изпратили бранителите на честта да му дадат урок. И именно така той бе станал *уокър*.

А като си помислеше, че така и не бяха разбрали за другите „ненормалности“, които се криеха в него. Като например това, че искаше да бъде с най-добрия си приятел.

Исусе, изобщо не му трябваше огледало, за да види истинското си лице — на измамник и страхливец... но не можеше да направи нищо по въпроса. Беше заключен в килия без ключ, натикан в нея заедно с години на обиди, нанасяни му от семейството. Истината зад необуздания му характер бе, че е слабак. Виж, Блей беше силен. Уморен да чака, той бе обявил кой е в действителност и бе намерил някой, с когото да бъде.

По дяволите, това му причиняваше болка.

Куин изруга, прекъсна вътрешното си хленчене и се насили да продължи напред. С всяка крачка се стягаше все повече, потискайки бъркотията, която цареше в него и подсилвайки вътрешните си укрепления.

Животът беше постоянна промяна. Блей се бе променил. Джон се бе променил.

А той очевидно беше следващият, тъй като просто не можеше да продължава така.

Докато влизаше в тренировъчния център през задния вход на офиса, реши, че ако Блей е успял да отгърне нова страница, значи и той може да го стори. Животът бе това, което човек сам направеше от него — независимо къде те запратеше съдбата, свободната воля означаваше, че можеш да направиш от това, което имаш, всичко, което поискаш.

А той определено не искаше онова, което имаше в момента. Анонимния секс. Отчаяната глупост. Изгарящата ревност и съжалението, което не му даваше мира и което не водеше доникъде.

Тъй като нямаше тренировъчни класове, съблекалнята беше празна, така че той се преоблече съвсем сам, нахлузвайки черни гащета и чифт черни маратонки.

След това включи стерео уредбата и започна да прехвърля песен след песен с дистанционното, докато не стигна до „Клинт Истууд“ на „Горилаз“. После отиде до бягащата пътека. Мразеше да тренира... направо ненавиждаше цялото безмозъчно бягане, като хамстер в малкото си колело. По-добре да се чука или да се бие, както винаги казваше.

Само че когато си заклещен между четири стени заради слънцето навън и си твърдо решен да се отдадеш на сексуално въздържание, да

бягаш, без да стигаш никъде, бе съвсем уместен начин за изразходване на енергията.

Засили темпото и затича, припявайки на музиката.

Съсредоточен върху боядисания в бяло бетон, той слагаше крак пред крак, отново и отново, и отново, докато от ума и тялото му не остана нищо, освен ритмичните стъпки, ударите на сърцето му и потта, оросила голите му гърди, стомаха и гърба.

За първи път в живота си не усили машината докрай. Скоростта беше нагласена така, че той да поддържа равномерно темпо, на което можеше да издържи с часове.

Когато се опитваш да избягаш от себе си, обикновено клониш към шумното и натрапчивото, към крайностите и безразсъдството, защото това те кара да се стегнеш и да се вкопчиш със зъби и нокти в скалите, които сам издигаш пред себе си.

Точно както Блей, Куин също оставаше верен на себе си: макар да му се искаше да не крие истинската си същност и да бъде заедно с мъжа, когото... обича, не можеше да се принуди да го стори.

Но по дяволите, поне можеше да престане да бяга от собствената си страхливост. Трябваше да бъде верен на себе си — дори ако това го караше да се мрази до дъното на душата си. Защото тогава може би най-сетне щеше да престане да отвлича вниманието си със секс и алкохол и да си изясни какво всъщност иска.

Освен Блей, разбира се.

14.

Седнал до Бъч в кадилака, Ви бе една двуметрова, стокилограмова контузия.

Докато с главоломна скорост се носеха обратно към имението, всеки сантиметър от тялото му пулсираше от болка, която образуваше мъгла, успокояваща кръсъците вътре в него.

Така че бе получил част от онова, което търсеше.

Проблемът бе, че облекчението започваше да се стопява и това го изпълваше със солидна доза ярост, насочена към добрия самарянин зад волана. Не че Бъч го беше грижа. Той не спираше да набира някакъв номер на мобилния си телефон и да затваря, да набира и да затваря, сякаш пръстите на дясната му ръка страдаха от тикове.

Най-вероятно звънеше на Джейн, а после размисляше в последния момент. Слава богу...

— Да, бих искал да съобщя за открит труп — разнесе се гласът му изведнъж. — Не, няма да ви дам името си. Намира се в контейнер за боклук в една пресечка на Десета улица, на две преки от „Комодор“. Прилича ми на бяла жена, около двайсетинагодишна... Не, няма да ви дам името си... Хей, защо просто не изпратите някого на адреса и не престанете да се тревожите за мен!

Докато Бъч затваряше на оператора, Ви си намести задника в седалката и усети как счупените ребра от дясната му страна изстенаха. Това беше добре. Ако му потрябваше още някой удар, за да разпусне, спокойно можеше да направи няколко коремни преси и отново да се озове на въртележката от болка...

Бъч метна телефона върху таблото и изруга. После още веднъж. След това реши да излее част от гадното си настроение върху Ви.

— Колко далече щеше да им позволиш да стигнат, Ви? Докато те понижат? Докато те оставят на слънцето? Това щеше ли да ти е достатъчно?

— Не се преструвай, сякаш не знаеш какво е — каза Ви през подути устни.

— Да се преструвам? — Бъч завъртя глава към него; очите му бяха направо свирепи. — Моля?

— Че не знаеш какво е. Виждал съм те на какво си способен... виждал съм... — Той се закашля. — Виждал съм те пиан като кирка, стиснал по една чаша във всяка ръка. Така че не ми се прави на светец.

Бъч отново насочи вниманието си към пътя.

— Ти си едно нещастно копеле.

— Е, и?

Да, дотук бяха с разговорите.

Докато Бъч паркира пред имението, и двамата вече се мръщеа и примигваха, сякаш някой им беше пръснал солидна доза сълзотворен газ във физиономиите. Слънцето все още не се бе показало над хоризонта, но бе достатъчно близо, за да оцвети небето в розов оттенък, на който му трябваша само още няколко мегавата, за да изпържи вампирите.

Не влязоха в голямата къща. Как ли пък не. Последното хранене щеше да започне всеки момент, а като се имаше предвид в какво настроение бяха и двамата, нямаше нужда да дават допълнителни поводи за клюки.

Без да каже нито дума, Ви влезе в Дупката и се насочи право към спалнята си. За нищо на света нямаше да се види с Джейн или сестра си в това състояние. По дяволите, като се имаше предвид как усещаше лицето си, нищо чудно да не можеше да се срещне с тях и след като си вземеше душ.

Отиде в банята и пусна водата, а после се разоръжи, което в случая означаваше, че извади единствения си кинжал от ножницата на кръста и го сложи върху плота. Дрехите му бяха мръсни, покрити с кръв, восък и други гадости, и той ги пусна на пода, без да е сигурен какво ще прави с тях.

След това се пхна под струята, още преди тя да се бе стоплила. Изсъска, когато студената вода обля лицето и гърдите му. Внезапният шок се прехвърли върху пениса му и го накара да се втвърди... не че имаше каквото и да било намерение да направи нещо по въпроса с ерекцията си. Вместо това затвори очи, докато кръвта (и неговата, и тази на враговете му) се отцеждаше от тялото му и се стичаше в канала.

Човече, след като се измиеше, определено щеше да си облече поло. Лицето му беше здравата прецакано, но навярно би могъл да го отдаде на схватката с врага. Виж, това, че целият беше покрит със синини и рани — надали.

Отметна глава назад и остави водата да се разлива по носа и брадичката, мъчейки се отчаяно да изпадне в същото вцепенено състояние, което беше докарал в колата. Само че болката (неговото любимо лекарство) започваше да отслабва и светът отново идваше на фокус.

Господи, гневът и усещането, че губи контрол, го задушаваша така сигурно, както и ако някой бе сключил ръце около врата му.

Шибаният Бъч, с неговото желание да се прави на добрия самарянин и да си пъха носа, където не му е работата.

Десет минути по-късно излезе изпод душа, грабна една черна кърпа и започна да се търка с нея, докато се връщаше в спалнята. Отвори дрешника, запали черна свещ с помощта на ума си и... видя цял куп тесни потници. И кожени панталони. Ето какво се случва с гардероба ти, когато битките са ти ежедневно занимание и спиш гол.

Не се мяркаше никакво поло.

Е, може би щетите не бяха чак толкова тежки...

Обърна се към огледалото върху вратата на дрешника и се сепна. Изглеждаше така, сякаш беше издран от звяра на Рейдж — дълги, червени резки обвиваха тялото му, покриваха ръцете и пресичаха раменете му. А лицето... лицето му беше същински ужас. Едното му око беше толкова подпухнало, че клепачът изобщо отказваше да му се подчини... долната му устна беше разцепена... челюстта му изглеждаше така, сякаш бе катерица, натъпкала ядки в бузите си.

Страхотно. Приличаше на състезател по кеч.

След като вдигна мръсните дрехи от пода и ги натъпка в дъното на дрешника, подаде подутата си като балон глава в коридора и се заслуша. Отляво се чуваше ESPN. Отдясно — звук от наливане на някаква течност.

Запъти се към стаята на Бъч и Мариса чисто гол. Нямахше причина да крие синините си от Бъч — кучият му син с очите си бе видял какво се бе случило. Когато прекрачи прага, завари Бъч на ръба на леглото. Беше подпрял лакти на коленете си, в ръцете си стискаше чаша „Лагавулин“, а бутилката беше между обувките му.

— Знаеш ли за какво си мисля? — попита ченгето, без да вдига глава.

Ви беше сигурен, че списъкът е километричен.

— Казвай.

— За нощта, в която ти се хвърли от балкона пред очите ми. Нощта, когато помислих, че си мъртъв. — Бъч отпи от чашата си. — Мислех, че сме го оставили зад себе си.

— Ако от това ще ти олекне — аз също.

— Защо не отидеш да се видиш с майка си? Говори с нея за всичко това.

Сякаш все още имаше нещо, което тя можеше да каже.

— Ще я убия, ченге. Не знам как ще го направя... но ще убия кучката заради това. Първо ме оставя на онзи социопат, баща ми, въпреки че е съвсем наясно какво представлява той... та нали вижда всичко със собствените си очи? След това пази в тайна от мен истината за себе си в продължение на триста години, преди изведнъж да се появи на рождения ми ден, защото иска да стана мъжкар за разплод за шибаната ѝ религия. И все пак, някак си щях да го преглътна. Обаче сестра ми, моята близначка? Била я е затворила, ченге. Държала я е против волята ѝ. В продължение на векове. Без изобщо да ми каже, че имам сестра. Това е прекалено. Аз бях дотук. — Ви се загледа в бутилката. — Да ти се намира малко от тази течност в излишък?

Бъч затвори бутилката и му я подхвърли, а когато Ви я улови, каза:

— Да възкресяваш онова, което е мъртво и погребано, не е решението. Нито пък да се оставиш да ти сритат задника по този начин.

— Защо, да не предлагаш ти да го направиш? Защото усещам, че полудявам и трябва да се отърва от това чувство по някакъв начин, Бъч. Сериозно ти казвам. Опасен съм, когато съм такъв... — Ви отпи от бутилката и изруга, когато алкохолът изгори сцепената му устна, сякаш беше налупал някоя цигара наопаки. — И не мога да измисля никакъв начин да го изтръгна от себе си... защото кълна се, че няма да се върна към старите си навици.

— Изобщо ли не си изкушен да го сториш?

Ви се стегна и отново отпи. Изкриви лице и каза:

— Нуждая се от освобождаване, но няма да бъда с друг, освен с Джейн. За нищо на света няма да се върна в общото ни легло, пропит с мириса на някоя курва... то би съсипало всичко, не само за нея, но и за мен. Пък и онова, от което се нуждая сега, е доминант, не покорна... а няма никой, на когото да имам доверие. — С изключение на Бъч навярно, ала това би престъпило твърде много граници. — Така че съм хванат в безизходно положение. В главата ми сякаш има ръмжащ хищник, а аз съм безсилен да го заглуша... и това ме побърква.

Исусе... беше го изрекъл на глас. Абсолютно всичко.

Браво на него.

Наградата му беше ново отпиване от бутилката.

— По дяволите, устната ме боли.

— Не се засягай, обаче се радвам. Заслужаваш си го! — Лешниковите очи на Бъч се повдигнаха и след миг устните му се извиха в усмивка, разкриваща нацърбения му зъб, както и острите вампирски зъби. — Знаеш ли, за около минута наистина бях започнал да те мразя, честно ти казвам. И преди да си попитал, пуловерите с поло яка са на закачалките в другия край. Вземи си и някой анцуг. Краката ти изглеждат така, сякаш са те налагали с някое банджо, а едната ти топка определено е на път да избухне.

— Благодаря, човече. — Ви отиде до мястото, където бяха подредени цял куп закачалки от кедрово дърво. Едно нещо не можеше да му се отрече на Бъч — гардеробът му предлагаше богат избор. — Никога не съм си мислел, че ще съм благодарен, задето си такъв маниак на тема дрехи.

— Мисля, че изразът е „елегантен тип“.

Бостънският акцент на Бъч си пролича съвсем ясно в думите му и Ви се зачуди дали някога бе имало време, когато това специфично произношение не бе отеквало в ушите му.

— Какво ще правиш с Джейн?

Ви остави бутилката на пода, навлече едно кашмирено поло... и с неудоволствие установи, че то едва покрива пъпа му.

— Предостатъчно ѝ се струпа на главата. На никоя шелан не би ѝ било приятно да научи, че мъжът ѝ е излязъл, за да му дръпнат един хубав бой... Не искам и ти да ѝ казваш.

— А как смяташ да ѝ обясниш какво е сполетяло мутрата ти, умнико?

— Подуването ще спадне.

— Не достатъчно бързо... отидеш ли да видиш Пейн в това състояние...

— Тя също няма нужда от тази приятна гледка. Просто ще стоя настрана през следващия ден. Пейн е в стабилно състояние и се оправя... поне така ми каза Джейн, тъй че ще слеза в ковачницата.

Бъч протегна чашата си.

— Ако обичаш.

— Нямах проблем. — Ви му напълни чашата, на свой ред отпи от шишето и навлече някакъв панталон. След това разпери ръце и се завъртя. — Така по-добре ли е?

— Виждам само глезени и китки... Между другото, с този разголен корем приличаш на шибаната Майли Сайръс... никак не е привлекателно.

— Майната ти. — Ви отпи нова глътка от бутилката и реши, че новият му план е да се нафирка. — Аз ли съм виновен, че ти си такава джудже?

Бъч се изсмя, а после отново стана сериозен.

— Ако още един път направиш подобна простотия...

— Ти сам ми каза да си взема от дрехите ти.

— Нямах *това* предвид.

Ви подръпна ръкавите на полото... без особен успех.

— Няма да е нужно да се намесваш, ченге. И няма да си намеря смъртта. Не е там въпросът. Знаем къде е границата.

Бъч изруга и лицето му помръкна.

— Казваш го и според мен наистина го вярваш. Ала всяка ситуация бързо може да излезе от контрол... особено ситуации като онази по-рано. В един момент може да се носиш по вълната на... каквото и да е онова, от което се нуждаеш... а в следващия тя да се обърне срещу теб.

Ви сви пръстите на ръката си в ръкавицата.

— Не е възможно. Не и с това тук... и сериозно ти казвам, не искам да говориш с момичето ми за станалото, ясно? Обещай ми. Не се намесвай в това.

— Тогава ти ще трябва да говориш с нея.

— Как бих могъл да ѝ кажа... — Гласът му изневери и той се прокашля. — Как, по дяволите, бих могъл да ѝ обясня нещо толкова?

— Как би могъл да не го направиш? Тя те обича.

Ви поклати глава. Не можеше да си представи как казва на своята шелан, че е искал да му причинят физическа болка. Това щеше да я убие. А и последното, което искаше, бе тя да го види в тази светлина.

— Виж, сам ще се погрижа. За всичко.

— Точно от това се страхувам, Ви. — Бъч преглътна остатъка от скоча си на един дъх. — Това е... най-големият ни проблем.

Джейн гледаше как пациентката ѝ спи, когато телефонът в джоба ѝ избръмча. Не беше обаждане, а съобщение от Ви: *Вкъщи съм. Отивам в ковачн. да работя. Как е П? А ти?*

Въздишката, откъснала се от гърдите ѝ, не беше на облекчение. Беше се прибрал десетина минути преди изгрев-слънце, но не бе дошъл да види нито нея, нито сестра си.

Майната му, помисли си тя, докато се изправяше и излизаше от болничната стая. След като помоли Елена, която беше в стаята за прегледи, да поеме нещата, Джейн пое по коридора, сви вляво към кабинета и излезе през склада. Нямаше нужда да си губи времето с въвеждане на кодове, просто мина през...

И ето го Вишъс в тунела, само на двайсетина крачки... отдалечаваше се от нея, за да навлезе още по-дълбоко под планината.

Флуоресцентните лампи го осветяваха отгоре, отразявайки се в широките плещи и якото тяло. Ако се съдеше по това колко лъскава изглежда, косата му явно беше мокра, слабият дъх на сапуна, който използваше винаги, бе още едно потвърждение, че току-що си бе взел душ.

— Вишъс.

Изрече името му само веднъж, ала то се удари в стените и ехото го подхвана, умножавайки двете срички сякаш до безкрай.

Той спря.

Това бе единственият му отговор.

След като почака да каже нещо, да се обърне... да покаже, че е забелязал присъствието ѝ, Джейн откри нещо ново за своето призрачно състояние — въпреки че не беше жива, дробовете ѝ все още можеха да горят, сякаш се задушават.

— Къде беше тази нощ? — попита, без да очаква отговор.

И не го получи. Само че той беше спрял точно под една от лампите и тя видя как раменете му се напрегнаха.

— Защо не се обръщаш, Вишъс?

Мили боже... какво беше правил в апартамента? Исусе...

Интересно, имаше причина хората да си „изграждат“ съвместен живот. Въпреки че изборите, които правят заедно като мъж и жена, не са тухли, а времето не е мазилка, все пак те строят нещо осезаемо и истинско. И сега, когато нейният хелрен отказваше да се приближи... по дяволите, отказваше дори да ѝ покаже лицето си, Джейн имаше чувството, че онова, което бе смятала за солидна основа, се тресе като при земетресение.

— Какво направи тази нощ? — задавено попита тя.

Сега вече той се завъртя на пета и направи две големи крачки към нея. Ала не за да се приближи. А за да излезе изпод пряката светлина. Но дори така...

— *Лицето ти!* — ахна Джейн.

— Сбих се с няколко лесъри. — Тя понечи да пристъпи напред, ала той вдигна ръка. — Добре съм. Просто се нуждая да остана сам за известно време.

„*Нещо не е наред*“, помисли си Джейн. Ненавиждаше въпроса, който изскочи в ума ѝ... толкова много, че отказваше да го изрече на глас. Само че тогава щеше да им остане единствено тишината.

— Как е сестра ми? — попита той отсечено.

— Все още си почива — с мъка процеди Джейн през свито гърло. — Елена е при нея.

— Ти също трябва да си починеш малко.

— Ще го направя.

Как ли пък не! С неща като тези, натежали между тях, сигурно никога вече нямаше да може да заспи.

Ви прокара ръката с ръкавицата през косата си.

— Не знам какво трябва да кажа сега.

— С друга ли беше?

Той изобщо не се поколеба.

— Не.

Джейн го погледна изпитателно... а после бавно изпусна дъха си. Ако имаше нещо, което бе абсолютно сигурно за нейния хелрен, нещо,

на което човек винаги можеше да разчита, то бе, че не лъже. При всичките му недостатъци, този не беше сред тях.

— Добре — каза тя. — Знаеш къде да ме намериш. Ще бъда в леглото ни.

Сега тя бе тази, която се обърна и тръгна в обратната посока. Въпреки че разстоянието между тях ѝ късаше сърцето, нямаше да го принуждава да прави нещо, на което не бе способен... и ако имаше нужда да остане сам... така да бъде.

Но не завинаги, това бе сигурно.

Рано или късно Вишъс щеше да говори с нея. Трябваше да го стори, иначе тя... господи, и сама не знаеше какво.

Ала любовта ѝ не можеше да оцелее до безкрай във вакуум. Просто не можеше.

15.

Това, че докато отиваше към центъра на Колдуел, Хосе де ла Крус мина през „Дънкин Донътс“, беше огромно клише. Всеобщо мнение бе, че всички инспектори от отдел „Убийства“ се наливат с кафе и ядат понички, но това невинаги бе вярно. Понякога просто нямаха време.

Пък и телевизионните сериали и криминалните романи можеха да вървят по дяволите — истината бе, че той действаше по-добре, когато в тялото му имаше кофеин и малко захар.

И страшно обичаше глазираните с мед понички. Но това на кого му влизаше в работата?

Обаждането, което бе събудило и него, и жена му, бе дошло около шест сутринта, което си беше почти приличен час, като се имаше предвид, че му звъняха по всяко време на денонощието. Мъртвите тела, също като живите със здравословни проблеми, нямаха работно време и почивни дни, така че този направо сносен час си беше същинска благословия.

А и това не бе единственото, в което му потръгна. Тъй като беше неделя сутрин, пътищата и магистралата бяха празни като писти за боулинг, така че пристигна от предградията дотук забележително бързо — кафето в чашата му все още пареше, когато навлезе в района на складовете.

Полицейските коли, които бяха спрели наоколо, известяваха къде беше открито тялото много по-недвусмислено, отколкото жълтата лента, опъната около мястото като панделка около някакъв извратен коледен подарък. Хосе изруга и след като паркира до каменната стена на уличката, се запъти към групичка мрачни на вид униформени полицаи, посръбвайки от кафето си.

— Здравсти, инспекторе.

— Как е, инспекторе.

— Здраво, инспекторе.

Той кимна на момчетата.

— Добро утро на всички. Какво става?

— Не сме я докосвали. — Родригес кимна към контейнера. — Ей там е. Джоунс вече направи първоначалните снимки. Следователят и момчетата от екипа за събиране на улики идват насам. Както и мъжемразката.

А, да. Вярната им фотографика.

— Благодаря.

— Къде е новият ти партньор?

— Идва.

— Готов ли е за нещо такова?

— Ще видим.

Без съмнение това място бе видяло немалко хора да се разделят с обяда си, така че ако гледката дойдеше в повечко на новака, нямаше да навреди на пейзажа.

Хосе се пхна под лентата и отиде до контейнера. Както винаги, когато се приближаваше до труп, установи, че слухът му е станал почти нетърпимо остър. Тихото бърбене на мъжете зад него, шумът от подметките му върху асфалта, песента на бриза, появяващ се откъм реката... всичко беше прекалено силно, сякаш някой току-що бе надул копчето за звука на целия свят.

И разбира се, иронията бе, че причината той да е тук, на тази уличка, в тази сутрин... причината всички коли, мъже, лентата да са тук... беше съвършено безмълвна.

Хосе стисна здраво стиропорената чаша, докато надничаше над ръждясалия ръб на контейнера. Ръката ѝ беше първото, което видя — бледи пръсти с изпочупени нокти, под които имаше нещо кафяво. Която и да бе тя, явно се бе съпротивлявала.

Докато стоеше надвесен над поредното мъртво момиче, страшно му се прииска в работата му да настъпи по-умрял месец, или седмица... мамка му, дори една нощ. Какво не би дал за застой в работата — с професия като неговата бе трудно да изпитваш удовлетворение от това, което правиш. Дори да разрешиш случая, някой все пак трябваше да погребее любим човек.

Гласът на ченгето до него долетя, сякаш усилен от мегафон.

— Да отворя ли и другата половина?

Хосе за малко да му каже да не крещи толкова, но си даде сметка, че нищо чудно човекът да говореше тихо, сякаш се намира в

обществена библиотека.

— Да. Благодаря.

С помощта на палката си полицаят повдигна капака достатъчно, за да може светлината да нахлуе в контейнера, но не погледна вътре. Просто си стоеше там, като един от онези истукани пред Бъкингамския дворец, взрян някъде напред.

Когато се повдигна на пръсти и надникна в контейнера, Хосе установи, че не може да го вини. Насред легло от метални стружки, жената беше гола. Сивата, покрита с петна кожа — някак странно светла под бледите лъчи на зората. Ако се съдеше по лицето и тялото ѝ, трябва да бе около двайсетинагодишна. Косата ѝ беше изрязана до корен, на места толкова близо, че имаше рани. Очите... бяха изтръгнати от очните ябълки.

Хосе извади химикалка от джоба си, протегна се и много внимателно разтвори вкочанените устни. Нямаше зъби... нито един не се подаваше от разранените венци.

Хосе направи крачка надясно и повдигна ръката ѝ, така че да види възглавничките на пръстите ѝ. Кожата им беше изрязана дълбоко.

Обезобразяването не се ограничаваше до главата и ръцете... По тялото зееха дупки — една в горната част на бедрото ѝ, друга над лакътя и две от вътрешните страни на китките ѝ.

Хосе изруга тихичко. Очевидно беше подхвърлена в този контейнер — мястото не беше достатъчно усамотено, за да ѝ е било причинено тук всичко това. Подобна гадост изискваше време и инструменти... и нещо, с което да я вържат, за да не мърда.

— Е, какво имаме тук, инспекторе? — обади се новият му партньор зад него.

Хосе погледна през рамо към Томас дел Векио, младши.

— Закусвал ли си?

— Не.

— Хубаво.

Той се отдръпна, така че Век да може да погледне. Тъй като Век беше по-висок от партньора си с поне петнайсет сантиметра, нямаше нужда да се повдига на пръсти, за да надникне в контейнера — достатъчно бе да се наведе лекичко. А после се взря в онова, което бе вътре. Не се подпря на стената, за да повърне. Не ахна. Изражението му не се промени.

— Тялото е било подхвърлено тук — каза той. — Със сигурност.

— Тя.

Век го погледна с умните си, спокойни очи.

— Моля?

— Тя е била подхвърлена тук. Това е човешко същество. Не предмет, Дел Векио.

— Прав си. Съжалявам. Тя. — Век отново се приведе над контейнера. — Май си имаме работа с колекционер на трофеи.

— Възможно е.

Тъмните вежди на Дел Векио подскочиха.

— Доста неща липсват... от нея.

— Да си гледал новините скоро? — Хосе избърса химикалката си с една кърпичка.

— Нямам време за телевизия.

— През последната година единайсет жени са били открити в същото състояние. Чикаго, Кливланд и Филадельфия.

— Мааамка му. — Век пъхна една дъвка в устата си и задъвка яростно. — И ти се питаш дали това не е само началото за нас?

Докато новият му партньор упражняваше зъбите си, Хосе потърка очи, мъчейки се да потисне спомените, изплували в главата му.

— Кога ги отказа?

Век се прокашля.

— Цигарите ли? Преди около месец.

— Как е?

— Отвратително.

— Бас държа.

Хосе сложи ръце на хълбоците си и отново се съсредоточи. Как, по дяволите, щяха да открият самоличността на това момиче? В щата Ню Йорк имаше цял куп млади жени, обявени за издирване... и това бе ако приемеха, че убиецът не го бе извършил във Вермонт, Масачузетс или Кънектикът, след което я е докарал тук.

Едно беше сигурно — проклет да е, ако оставеше някакво извратено копеле да започне да очиства колдуелските момичета. Не и докато той беше тук.

Хосе се обърна и потупа партньора си по рамото.

— Давам ти десет дена, приятелю.

— Докато?

— Докато отново се метнеш на седлото заедно с мъжа на „Марлборо“.

— Не подценявай силата на волята ми, инспекторе.

— А ти не подценявай как ще се чувстваш, когато се прибереш у вас тази вечер и се опиташ да заспиш.

— Бездруго не спя много.

— Е, тази работа няма да ти помогне.

Точно тогава пристигна фотографката със своя фотоапарат и гадно отношение.

Хосе кимна в обратната посока.

— Да се дръпнем и да я оставим да си свърши работата.

Век погледна към нея и очите му само дете не изскочиха, срещайки свирепия поглед, с който тя му отвърна. Подобна враждебна реакция несъмнено беше нещо ново за него — Век бе един от онези типове, към които жените винаги се чувстваха привлечени... както бе станало ясно през последните две седмици в управлението, където жените непрекъснато му се лепяха.

— Хайде, Дел Векио, време е да поразпитаме наоколо.

— Слушам, инспекторе.

Обикновено Хосе би му казал да се обръща към него с Де ла Крус, но никой от „новите“ му партньори не изкарваше повече от месец, така че какъв беше смисълът? „Хосе“ беше изключено, разбира се — само един човек от управлението го бе наричал така, а това копеле се бе изпарило преди три години.

Отне им около час, докато обиколят наоколо, без да научат нищо съществено. Съседните сгради нямаха охранителни камери, не откриха и очевидци, но момчетата от екипа за оглед на местопрестъплението щяха да претърсят мястото сантиметър по сантиметър с фенерчетата, малките пластмасови пликчета и пинсетите си. Може би щяха да намерят нещо.

Съдебният лекар се появи към девет часа и си свърши работата, а след около още един час тялото беше готово за изнасяне. А когато се оказа, че има нужда от някой, който да помогне за това, Хосе с изненада видя как Век си сложи латексови ръкавици и скочи в контейнера.

Преди съдебният лекар да си тръгне с убитото момиче, Хосе попита за часа на смъртта и научи, че е станало предишния ден около обяд.

„Страхотно“, помисли си той, докато колите и пикапите потегляха. Близо двацет и четири часа преди да я открият. Спокойно можеше да са я докарали и от някой друг щат.

— Вкарай времето в системата — каза той на Век.

— Заемам се.

Новият му партньор се обърна и се запъти към един мотоциклет. Хосе извика подире му:

— Дъвката не е храна.

Век спря и хвърли поглед през рамо.

— Да не ме каниш на закуска, инспекторе?

— Просто не искам да вземеш да припаднеш, докато си на работа. Ще станеш за смях, а пък аз ще трябва да прескачам още едно тяло.

— Колко си грижовен само.

Някога може и да беше. Сега обаче беше гладен, а не му се ядеше сам.

— Ще се видим в денонощната след пет минути.

— Денонощната?

А, да — Век не беше тукашен.

— Закусвалнята „Ривърсайд“ на Осма улица. Отворена е двацет и четири часа.

— Ясно. — Век си сложи черен шлем и праметна крак през машината, която сякаш се състоеше почти изцяло от двигател. — Аз черпя.

— Както искаш.

Век натисна педала за газта.

— Винаги правя както аз искам, инспекторе. Винаги.

И отпраши, оставяйки диря от тестостерон след себе си. Докато се отправяше към необозначената си кола с цвят на овесена каша, Хосе се почувства като някой застаряващ тип в сравнение с него. Пъхна се зад волана, остави почти празната и съвършено изстинала чаша в специалната поставка и погледна покрай лентата към контейнера за боклук.

Извади телефона от джоба на самото си и набра номера на управлението.

— Ало, Де ла Крус е. Може ли да ме свържете с Мери Елън? — Не му се наложи да чака повече от минута. — Здравсти, как си? Добре... добре. Слушай, искам да чуя обаждането за тялото край „Комодор“. Аха. Добре... просто ми го пусни. Благодаря... и недей да бързаш. — Той пхна ключа в стартера. — Страхотно. Благодаря ти.

Пое си дълбоко дъх, запали двигателя...

„Да, бих искал да съобщя за открит труп. Не, няма да ви дам името си. Намира се в контейнер за боклук в една пресечка на Десета улица, на две преки от «Комодор». Прилича ми на бяла жена, около двайсетинагодишна... Не, няма да ви дам името си... Хей, защо просто не изпратите някого на адреса и не престанете да се тревожите за мен!“

Стиснал слушалката с всичка сила, Хосе усети, че трепери. Бостънският акцент беше толкова ясен и така познат, че сякаш някой бе върнал времето далеч, далеч назад.

— Инспекторе? Искаш ли да го чуеш още веднъж? — чу гласа на Мери Елън в ухото си.

Хосе затвори очи и отговори през свито гърло:

— Да, моля те...

Когато записът свърши, той се чу да благодари на Мери Елън и почувства как натиска копчето за прекъсване на разговора.

Досуц като вода, всмукана в канал, усети как бива повлечен в един кошмар от преди две години... когато бе влязъл в един скапан апартамент в западната сграда, пълен с празни бутилки „Лагавулин“ и кутии от пица. Спомни си как бе посегнал към затворената врата на банята с разтреперана ръка. Беше убеден, че от другата страна ще открие мъртво тяло. Увиснало от душа на някой колан... или пък изпружено във ваната, потопено в кръв, вместо в пяна.

За Бъч животът на безмилостни, бързи обороти бе също толкова професионално занимание, колкото и работата му в отдел „Убийства“. Пиеше до късните часове и не само че имаше страх от обвързване, ами изобщо не бе в състояние да поддържа каквато и да било връзка.

Въпреки това двамата с Хосе бяха близки. Толкова, колкото Бъч изобщо бе бил с някого.

Обаче не се беше оказало самоубийство. Никакво тяло. Нищо. Един ден беше там, а на следващия... просто бе изчезнал.

През първите месец-два Хосе очакваше да чуе нещо за Бъч — било от самия него, било когато някой се натъкнеше на труп с чупен нос и нащърбен зъб.

Ала дните бяха станали седмици, които на свой ред се бяха превърнали в сезони. Хосе бе започнал да се чувства като лекар, който има нелечимо заболяване — най-сетне знаеше какво изпитват семействата на изчезналите. Бог му беше свидетел, че никога не бе очаквал сам да поеме по дългия път на това да не знаеш какво се е случило... но с изчезването на някогашния му партньор не само че го бе извървял, ами си беше купил парцел край него, беше си построил къща и се бе нанесъл в нея.

И сега, след като бе изгубил всяка надежда, след като бе престанал да се буди нощем, тормозен от въпроси без отговор... бе дошъл този запис. Вярно, милиони хора имаха бостънски акцент. Ала в гласа на О'Нийл имаше дрезгава нотка, която не можеше да бъде сбъркана.

Изведнъж Хосе почувства, че няма никакво желание да отиде в денонощната закусвалня, нито пък да яде. Въпреки това включи на скорост и натисна педала на газта.

В мига, в който бе погледнал в контейнера и бе видял липсващите очи и изтръгнатите зъби, бе разбрал, че му предстои да открие сериен убиец. Но и през ум не му беше минало, че ще тръгне да търси и още някого.

Време бе да намери Бъч О'Нийл.

Стига да беше възможно.

16.

Седмица по-късно Мани се събуди в собственото си легло с адски махмурлук. Добрата новина бе, че това главоболие поне си имаше обяснение. След като се бе прибрал вкъщи, се бе нахвърлил на скоча, сякаш му беше сторил нещо, и той си бе свършил работата, отрязвайки го тотално.

Първото, което направи, бе да посегне към телефона. С все още замъглен поглед набра номера на ветеринаря. Тези кратки сутрешни обаждания бяха станали нещо като ритуал за двамата. Слава богу, че и ветеринарят също страдеше от безсъние.

Вдигна му още на второто позвъняване.

— Ало?

— Как е момичето ми? — Последвалата пауза му каза всичко, което трябваше да знае. — Толкова зле?

— Ами, показателите й са добри, а и се чувства комфортно, но се притеснявам да не се стигне до окуцяване. Ще видим.

— Дръжте ме в течение.

— Задължително.

В този момент единственото, което можеше да стори, бе да затвори. Разговорът беше приключил, а той не беше от онези, които дрънкаха празни приказки... макар че дори да беше от тях, то пак нямаше да му даде онова, което искаше — здрав кон.

Преди алармата му да иззвъни в шест и половина и той да изпита чувството, че е получил куршум в главата, Мани я изключи и се замисли. Тренировка. Кафе. Обратно в болницата.

Не, чакай. Кафе, тренировка, болницата.

Определено първо се нуждаеше от кофеин. В това състояние изобщо не се виждаше да тича или да вдига тежести... нито да управлява тежки машини, като асансьора например.

Спусна крака на пода и седна. Начаса главата му затуптя, сякаш имаше свой собствен пулс. Той обаче отказваше дори да допусне, че болката може да се дължи на нещо друго, освен на алкохола. Не беше

болен и определено нямаше тумор в мозъка... макар че дори да беше, пак щеше да отиде в „Свети Франсис“. Това му беше в природата. По дяволите, като малък бе настоявал с караници да ходи на училище, когато беше болен... дори когато имаше шарка и приличаше на някоя от онези рисунки, в които трябва да се свържат точките, бе упорствал да се качи на училищния автобус.

В този конкретен случай майка му се бе наложила. И бе мърморила, че е досущ като баща си.

Нещо, което не беше комплимент и което бе слушал цял живот... и освен това не означаваше нищо за него, тъй като никога не бе виждал баща си. Всичко, което имаше, бе избеляла снимка... единствената, която си бе направил труда да сложи в рамка...

Защо, по дяволите, се бе сетил за него тази сутрин?

Кафето беше смеска на „Старбъкс“. Докато то се вареше, той си облече дрехите за тренировка, а после изгълта две чаши до мивката, загледан в свръхранната змия на трафика, лъкатушеца по „Нортуей“ в мътната светлина на зората. Последното, което направи, бе да грабне айпода си и да си сложи слушалките. По принцип не беше от бърбривите, но днес по-малко от всякога имаше нужда да налети на някоя жизнерадостна мадама с голяма уста.

Фитнес залата се оказа почти празна, което беше голямо облекчение, но надали щеше да трае дълго. Качи се на бягащата пътека до вратата, изключи новинарския канал, който течеше върху телевизора над главата му, и се залови за работа.

„Джудас Прийст“ поддържаха ритъма на краката му, а мозъка му държаха изключен, докато схванатото му, сковано от болка тяло получаваше онова, от което се нуждаеше. Въпреки всичко, днес беше по-добре, отколкото след предишния уикенд. Пристъпите на главоболие все още не бяха престанали напълно, но все пак успяваше да се справи с работата и пациентите си и изобщо — да функционира нормално.

Това обаче го накара да се зачуди. Точно преди да се блъсне с колата си в онова дърво, Джейн също се бе оплаквала от пристъпи на главоболие. Ако бяха успели да направят аутопсия, дали щяха да открият аневризъм? От друга страна, каква беше вероятността и двамата да получат аневризъм в рамките само на...

„— *Защо го направи, Джейн? Защо се престори на умряла?*

— Сега нямам време за обяснение. Моля те. Знам, че искам твърде много от теб. Но имам пациент, който отчаяно се нуждае от теб. Търся те от цял час, така че не разполагам с никакво време...“

— Мамка му!

Мани побърза да стъпи върху страничните гумени планшири и стисна зъби в агония. Отпусна се върху контролния панел на уреда и започна да диша бавно и равномерно... или поне дотолкова, доколкото беше възможно, след като допреди миг си бягал, сякаш някой те гони.

През последната седмица бе научил (по системата проба и грешка), че когато болката го връхлети, най-добре е да изпразни ума си и да не мисли за нищо. Фактът, че този простичък трик действа, му вдъхваше увереност — ако наистина имаше аневризъм, който заплашваше да разкъса стената на някоя мозъчна артерия, никакво йога дишане не можеше да му помогне.

Също така бе забелязал и още нещо. Болката като че ли започваше, когато се замислеше за Джейн... или за онзи еротичен сън, който непрекъснато му се присънваше.

Мамка му, напоследък, докато спеше получаваше толкова оргазми, че можеха да изцедят дори неговото либидо. И каквото извратено копеле беше, почти абсолютната сигурност, че в съня си отново ще срещне онази жена, го караше за първи път в живота си да очаква с нетърпение да си легне.

Въпреки че не бе в състояние да обясни как някоя мисъл или спомен би могла да предизвика пристъп на главоболие, добрата новина беше, че се забелязваше подобрение. С всеки изминал ден след онзи странен, подобен на черна дупка уикенд, той се чувстваше все повече самия себе си.

Когато агонията най-сетне отслабна и се превърна в далечна, тъпа болка, Мани отново стъпи на пътеката и довърши тренировката си. На излизане кимна на другите ранобудници, които тъкмо пристигаха, но си тръгна, преди въпросът „Добре ли си?“ да му бъде сервиран от някой, видял го да увисва безжизнено върху уреда.

Когато се върна в апартамента, си взе душ, преоблече се в чисти хирургически дрехи и бяло яке, след това грабна куфарчето си и се запъти към асансьора. За да надхитри трафика, избра надземните пътища през града. По това време на деня „Нортуей“ неизменно беше

задръстен, но той се придвижваше бързо, слушайки „Май Кемикъл Романс“.

„Не съм добре“ беше песен, на която незнайно защо не можеше да се насити.

Когато пристигна в болничния комплекс „Свети Франсис“, първите утринни лъчи все още се опитваха да си пробият път, което означаваше, че ще е облачно. Не че за него имаше някакво значение. Озовал се веднъж в търбуха на звяра, времето изобщо не го интересуваше, освен ако не се извиеше някое торнадо, което никога не се бе случвало в Колдуел. Неведнъж бе идвал на работа по тъмно и си бе тръгвал също така по тъмно... ала никога не бе имал чувството, че му липсва нещо, само защото не усеща милувката на слънчевите лъчи и така нататък...

Интересно. Сега обаче *имаше* чувството, че нещо му липсва.

Беше постъпил в „Свети Франсис“ след като бе изкарал хирургичния си стаж в „Йейл“, възнамерявайки да се прехвърли в Бостън, Манхатън или Чикаго. Вместо това обаче се бе проявил и издигнал тук и ето че десет години по-късно все още беше на същото място, където бе започнал. Вярно, беше на върха в йерархията, беше спасил не един и два живота, подобрил бе много други и бе обучил следващото поколение хирурзи.

Проблемът бе, помисли си, докато слизаше по рампата, отвеждаща в подземния гараж, че всичко това му се струваше някак празно.

Беше на четирийсет и пет години, значи поне половината му съзнателен живот вече бе минал, а с какво можеше да се похвали? Луксозен апартамент, пълен със спортни дрехи, и работа, която поглъщаше всичко. Нямахше жена. Нямахше деца. Всички Коледи, Нови години и останалите празници прекарваше в болницата... оставяйки майка си да ги посреща сама, без съмнение — мечтаейки си за внучета, на каквито би било най-добре изобщо да не се надява.

Исусе, колко ли случайни жени бе изучукал през годините? Стотици? Сигурно.

Гласът на майка му отекна в главата му: „Приличаш досущ на баща си“.

Кое то бе самата истина. И баща му беше хирург. И бе от онези, които хойкаха.

Всъщност именно той бе причината Мани да избере Колдуел. Майка му бе работила в тукашното интензивно отделение, за да може да го издържа през дългите години на неговото следване. Ала когато се бе дипломирал? Вместо гордост, върху лицето ѝ се бяха изписали резервираност и студенина... Колкото повече той бе заприличвал на баща си, толкова по-често бе виждал този дистанциран поглед в очите ѝ. Идеята му бе, че ако двамата живеят в един и същи град, може би ще успеят да се сбlijжат. Само че не се бе получило така.

Но тя беше добре. Сега живееше във Флорида, в един дом с игрище за голф, за който той бе платил, играеше разни игри с дами на нейната възраст, вечеряше с партньорите си на бридж и спореше кой кого е пренебрегнал на последното тържество. Мани на драго сърце я издържаше и връзката им се изчерпваше с това.

Баща му лежеше в един гроб в „Пайн Гроув“. Беше загинал при катастрофа през 1983 година.

Опасно нещо бяха това колите.

Мани паркира поршето си, слезе и вместо да вземе асансьора, се качи по стълбите, за да се пораздвижи. След това използва свързващия коридор, за да влезе в болницата на третия етаж. По пътя си минаваше покрай лекари, сестри и други служители, кимаше им и продължаваше напред. Обикновено първо отиваше в кабинета си, но независимо от това какво казваше на краката си, днес се озова другаде.

Беше се насочил към стаите за следоперативно възстановяване.

Каза си, че иска да нагледа пациентите си, но това беше лъжа. Главата му все повече се замаиваше, ала той не обръщаше внимание. При всички случаи беше по-добре от болката... пък и най-вероятно просто му беше паднала кръвната захар — нали беше тренирал, а след това не бе хапнал нищо.

Пациентка... търсеше пациентката си... Без име. Нямаше име, но знаеше стаята.

Когато приближи стаята, която бе най-близо до аварийния изход, усети, че му става горещо... и че по някаква причина проверява дали сакото му е опънато върху раменете. След това прокара ръка през косата си, за да я оправи. Прокашля се, стегна се, прекрачи прага и...

Осемдесетгодишният мъж в леглото спеше, а от тялото му стърчаха цял куп тръбички, сякаш беше кола, чийто акумулатор беше угаснал и сега се опитваха да го запалят.

Тъпа болка затуптя в главата на Мани, докато стоеше там и се взираше в мъжа.

— Доктор Манело?

Гласът на Голдбърг, разнесъл се зад гърба му, беше истинско облекчение, защото му даде нещо реално, за което да се залови... ръба на басейна, така да се каже.

Той се обърна.

— Здравсти. Добро утро.

Другият мъж повдигна вежди, а после се намръщи.

— Какво правиш тук?

— Ти как мислиш? Наглеждам пациента.

Исусе, всички ли бяха започнали да си губят ума!

— Мислех, че ще си вземеш една седмица почивка.

— Моля?

— Така... Тъъ... ми каза, когато си тръгна тази сутрин. След като те открихме тук.

— За какво говориш? — попита Мани, ала после махна с ръка.

— Слушай, нека първо закуся, а после...

— Сега е време за вечеря, доктор Манело. Шест часът вечерта. Тръгна си отгук преди дванайсет часа.

Горещината, обляла го преди малко, се отцеди от него, отстъпвайки място на ледена вълна от нещо, което не бе усещал никога досега. Вкочаняващ страх го връхлетя с такава сила, че едва не го събори.

Възцари се неловко мълчание, нарушавано от шумовете в коридора отвън — стъпките на хора, бързаци напред-назад, за да отидат при някой пациент, служители, бутащи контейнери с пране или пък разносящи храна (вечеря, разбира се) от стая в стая.

— Аз... ще се прибера вкъщи — каза Мани накрая.

Гласът му бе все така силен, както обикновено, ала изражението на колегата му разкриваше истината за онова, което се случваше с него: независимо колко си повтаряше, че се оправя, вече не беше същият. Изглеждаше както преди. Звучеше както преди. Движеше се както преди.

Дори се опитваше да убеди сам себе си, че е същият както преди.

Но нещо се беше променило през онзи уикенд и той се боеше, че връщане назад няма.

— Искаш ли някой да те откара? — предпазливо попита Голдбърг.

— Не. Добре съм.

Трябваше да повика на помощ цялата си гордост, за да не се затича по коридора, когато се обърна, за да си върви. Ала със силата на волята той си наложи да вирне глава, да изпъне гръб и да закрочи спокойно.

Странно, но по някаква причина, докато се връщаше по пътя, по който бе дошъл, Мани се сети за стария си професор по хирургия... онзи, когото университетската администрация бе „пенсионирала“, когато навърши седемдесет. По онова време Мани беше второкурсник.

Доктор Теодор Бенедикт Станфорд III.

В клас той беше истински задник, от онези, които най-много обичат, когато студентите сбъркат някой отговор, защото това му даваше възможност да ги унижи. Когато университетът беше обявил напускането му в края на годината, Мани и състудентите му бяха организирали прощално парти за жалкото копеле и се бяха напили, за да отпразнуват факта, че те са последното поколение, принудено да търпи гадостите му.

Същото лято Мани се бе хванал като чистач в института, за да изкара малко пари. Така се бе случило, че когато фирмата за преместване бе опразнила кабинета на Станфорд от последните кутии, той миеше коридора... а после старият човек също се бе появил иззад ъгъла, за да прекоси коридора за последен път.

Беше си тръгнал с високо вдигната глава — слязъл бе по мраморното стълбище и бе излязъл през величественния вход гордо изправен.

Мани се бе разсмял на арогантността му, непоклатима дори в лицето на старостта и забравата.

Ала сега, докато крачеше по същия начин, изведнъж се зачуди дали старецът наистина е изпитвал това.

Или Станфорд се бе чувствал като него в този миг.

Отритнат.

17.

Джейн чу звука от късане чак в офиса на тренировъчния център. Той я събуди, карайки я да повдигне глава от импровизираната възглавница на ръцете си и да изпълне гръбнак, който бе превила върху бюрото.

Късане... и плющене.

В първия миг си помисли, че е порив на вятъра, но после нещо в мозъка ѝ прещрака. На подземното ниво нямаше прозорци. А и единствено буря би могла да причини такъв шум.

Джейн скочи от стола, заобиколи бюрото и се втурна по коридора, право към стаята на Пейн. Всички врати бяха отворени именно по тази причина — имаше само един пациент и макар че Пейн като цяло бе доста тиха, ако нещо се случеше...

Какъв, *по дяволите*, беше този шум? Чуваше се и някакво сумтене...

Джейн влетя през вратата на стаята и едва не изпищя. Господи... *кръвта*.

— Пейн!

Тя се хвърли към леглото.

Близначката на Ви беше като обезумяла. Ръцете ѝ се мятаха отчаяно, пръстите ѝ се впиваха в чаршафите и в нея самата, ноктите ѝ деряха ръцете, раменете, ключицата ѝ.

— Не ги усещам! — крещеше тя така, че вампирските ѝ зъби се подаваха; очите ѝ бяха отворени толкова широко, че около тях се виждаше само бяло. — Не усещам нищо!

Джейн сграбчи едната ѝ ръка, но тя ѝ се изплъзна почти веднага, заради мокрите от кръв рани.

— Пейн! Престани!

Алена кръв оплиска лицето и престилката на Джейн, докато тя се мъчеше да обуздае пациентката си.

— Пейн! — Ако продължеше така, много скоро раните ѝ щяха да стигнат до костта. — Престани...

— *Не ги усещам!*

Химикалката се появи между пръстите на Пейн сякаш от нищото... ала всъщност не, не беше никаква магия... Това беше химикалката на Джейн, онази, която тя държеше в страничния джоб на престилката си. В мига, в който я видя, всичко сякаш мина на забавен кадър, докато Пейн вдигаше ръка.

Замахът ѝ беше толкова силен и точен, че бе невъзможно да бъде спрял.

Острият връх се заби право в сърцето. Тялото ѝ подскочи нагоре, от устните ѝ се откъсна предсмъртна въздишка.

Джейн изпищя.

— Нееее...

— Джейн, събуди се!

Гласът на Вишъс не беше на мястото си тук. Поне докато Джейн не отвори очи... и не видя единствено мрак. Клиниката и кръвта, и задавеното дишане на Пейн бяха изместени от черен покров, който...

Изведнъж лумнаха свещи и първото, което Джейн видя, беше суровото лице на Вишъс. Той беше до нея, макар че двамата не си бяха легнали заедно.

— Джейн, това е само сън.

— Добре съм — избъбри тя и отмахна косата от лицето си. — Добре...

Надигна се на лакти, като дишаше тежко, все още не особено сигурна кое бе сън и кое — действителност. Особено при положение че Вишъс бе до нея. Напоследък те не само че не си лягаха заедно, но и не ставаха заедно. Джейн предполагаше, че спи в ковачницата, но може и да не беше така.

Надяваше са да не е така.

— Джейн...

В сумрачната тишина тя долови в гласа му цялата тъга, която не би разкрил при никакви други обстоятелства. А тя изпитваше абсолютно същото. Всички тези дни, в които рядко си говореха, стресът покрай възстановяването на Пейн, дистанцираността между тях... тази проклета дистанцираност... бе толкова тъжно.

Ала тук, на светлината на свещите, в брачното им легло, всичко това сякаш избледня.

Джейн се долепи до топлото му, силно тяло с въздишка и допирът я промени. Без да полага каквото и да било усилие, си възвърна плътността — горещината, протекла между тях, се вля в нея, правейки я точно толкова реална, колкото бе и той. Вдигна поглед към него и се взря в суровото му, красиво лице с татуировката на слепоочието, черната коса, която той винаги отмяташе назад, скосените вежди и леденобелите очи.

През последната седмица Джейн безброй пъти бе прехвърляла през ума си случилото се през онази нощ, когато всичко бе загубяло така. И макар че по-голямата част от него беше разочароващо и обезпокоително, имаше нещо, което не се връзваше.

Когато се срещнаха в тунела, Вишъс носеше поло. А той никога не го правеше. Ненавиждаше ги, защото ги намираше за задушавачи... което бе истинска ирония, като се има предвид какво го караше да свърши понякога. Обикновено обличаше тениски или пък ходеше гол, а тя не беше глупава. Може и да беше корав здравеняк, ала кожата му можеше да бъде насинена като тази на всеки друг.

Беше й казал, че се е бил с лесъри, но той беше ненадминат в ръкопашните схватки. Така че ако беше покрит със синини от главата до петите, можеше да има само една причина — беше го допуснал.

И тя не можеше да не се зачуди кой му го беше причинил.

— Добре ли си? — попита Ви.

Джейн се пресегна и сложи длан върху бузата му.

— А ти?

Беше ли наред всичко с тях?

Ви не мигаше.

— Какво сънува?

— Трябва да поговорим, Ви.

Устните му се свиха. А после — още повече, когато тя не продължи. Най-сетне той каза:

— Пейн е, където трябва. Мина едва седмица...

— Не за нея. За случилото се през нощта, когато беше сам.

Ви се отпусна на възглавниците и скръсти ръце върху коравия си корем. В сумрачната светлина железните нишки на мускулите му и вените, които изпъкваха по врата му, хвърляха остри сенки.

— Обвиняваш ме, че съм бил с друга? Мислех, че вече го изяснихме.

— Не извъртай нещата. — Тя го гледаше твърдо. — Ако търсиш свада, по-добре върви си намери няколко лесъри.

При всеки друг мъж подобен изблик би довел до кавга, с цялата съпътстваща я драма.

Вместо това Вишъс се обърна към нея и се усмихна.

— Чуй се само.

— Бих предпочела ти да говориш с мен.

Сексуалният пламък, който познаваше така добре, ала който не бе виждала от седмица, лумна в очите му, когато той се обърна към нея. След това притвори клепачи и се загледа в гърдите ѝ, скрити под простичката тениска, с която бе заспала.

Джейн се наведе, така че той да гледа лицето ѝ, но тя също се усмихваше. Напоследък нещата между тях бяха толкова напрегнати и сковани. А това сега бе така нормално.

— Няма да ти позволя да ми отвлечеш вниманието.

Вишъс, от чието тяло буквално струеше топлина, се пресегна и прокара пръст по рамото ѝ. А после отвори уста и връхчетата на кучешките му зъби се показаха, издължавайки се, докато облизваше устни.

Чаршафът, който го покриваше, изведнъж се плъзна по плочките на корема му. А после още по-ниско. И още. Правеше го ръката с ръкавицата и с всеки новоразкрит сантиметър, на очите на Джейн им беше все по-трудно да погледнат някъде другаде. Ви спря точно преди да открие огромната си ерекция, но въпреки това ѝ показа достатъчно — татуировките около слабините му се опъваха и свиваха, докато бедрата му ту се напругаха, ту се отпуснаха.

— Вишъс...

— Какво?

Ръката с ръкавицата се пъкна под черния сатен. Джейн нямаше нужда да види какво става отдолу, за да е наясно, че той се гали. Гърбът му, извил се в дъга, ѝ каза всичко, което ѝ трябваше да знае. Това, както и начинът, по който той прехапа долната си устна.

— Джейн...

— Какво?

— Само ще гледаш, нали?

Господи, прекрасно помнеше първия път, когато го бе видяла така — излегнат, възбуден, готов. Тогава го беше къпала с гъба, а той я

бе прочел като отворена книга — колкото и да не ѝ се искаше да го признае, отчаяно бе копняла да го види как свършва.

И се беше погрижила да го направи.

Самата тя пламнала, се приведе над него, така че устните им почти се докоснаха.

— Все още се опитваш да извърташ...

Само за миг свободната му ръка се озова на тила ѝ, приковавайки я на място. И тази негова проява на сила усили възбудата ѝ.

— Да. Така е. — Езикът му се показва и докосна устната ѝ. — Но можем да поговорим и след като приключим с това. Знаеш, че никога не лъжа.

— Мислех, че е по-скоро „никога не греша“.

— Е, това също е вярно. — От него се изтръгна ниско ръмжене. — Ала сега... и двамата се нуждаем от това.

Последните му думи бяха изречени не със страст, а сериозно — точно както Джейн би искала да ги чуе. И я виж ти — той беше прав. През последната седмица двамата бяха стъпвали на пръсти един около друг, избягвайки цъкащата бомба, появила се изведнъж във връзката им. Да се докосват по този начин — буквално, физически — щеше да им помогне да открият думите, които трябваше да бъдат изречени.

— Е, какво ще кажеш? — промълви Ви.

— Какво чакаш?

Ниският му смях бе изпълнен със задоволство, а ръката му ту се напрягаше, ту се отпускате, докато се галеше.

— Отметни чаршафа, Джейн.

Заповедта беше дрезгава, но ясна. И ѝ подейства незабавно. Както винаги.

— Направи го, Джейн. Гледай ме.

Тя сложи ръка на гърдите му и я плъзна надолу. Усети ребрата му и коравите плочки на корема му, чу го как си пое дъх през зъби. Повдигна чаршафа и преглътна с усилие при вида на ерекцията, която се подаваше от юмрука му.

Протегна ръка към него, ала той я сграбчи за китката и я задържа.

— Гледай ме, Джейн — простена гърлено. — Но без да ме докосваш.

Копеле. Мразеше, когато правеше така. Ала едновременно с това страшно ѝ харесваше.

Без да я пуска, Вишъс продължи да гали ерекцията си с ръката в ръкавицата. Тялото му беше толкова красиво, влязло в ритъм с движенията на дланта му. Светлината на свещите придаваше някаква загадъчност на цялото изживяване... но с Ви винаги беше така. С него тя никога не знаеше какво да очаква и не само защото бе син на божество. Той беше секс на ръба, през цялото време; корав и умел, опасен и повелителен.

А Джейн знаеше, че тя вижда една омекотена версия на истинската му същност.

В подземния лабиринт на същината му имаше по-дълбоки пещери, в които тя никога не бе влизала и никога нямаше да го стори.

— Джейн — дрезгаво рече той. — За каквото и да си мислиш — недей... Остани с мен, тук и сега, и не отивай там.

Джейн затвори очи. От самото начало знаеше с кого се обвързва и кого обича. Когато му се бе вrekла за вечността, прекрасно си бе давала сметка за мъжете и жените преди нея и какво бе правил с тях. Просто никога не бе предполагала, че това минало ще застане между тях...

— Не бях с никого. — Гласът му беше силен и уверен. — Онази нощ. Кълна се.

Клепачите ѝ се повдигнаха. Ръката му беше спряла и той лежеше неподвижно.

Изведнъж гледката на мъжа ѝ бе замъглена от сълзи.

— Толкова съжалявам — задавено каза тя. — Просто имах нужда да го чуя. Вярвам ти, наистина, но...

— Шшт... всичко е наред. — Ръката с ръкавицата се пресегна и избърса сълзата от бузата ѝ. — Всичко е наред. Защо да не попиташ какво става с мен?

— Не е редно.

— Не, аз не съм наред. — Той си пое дълбоко дъх. — Прекарах последната седмица, мъчейки се да накарам думите да излязат от устата ми. Чувствах се отвратително, но не знаех какво бих могъл да кажа, което да не влоши още повече нещата.

Част от Джейн бе изненадана от съчувствието и разбирането му. Те и двамата бяха невероятно независими и именно това бе причината

връзката им да функционира. Той беше сдържан, а тя не се нуждаеше от кой знае колко емоционална подкрепа и обикновено двете неща се наместваха отлично.

Но не и тази седмица.

— И аз съжалявам — промълви той. — Ще ми се да бях различен мъж.

Незнайно как, Джейн разбра, че не говори само за сдържания си характер.

— Няма нищо, за което да не можеш да разговаряш с мен, Ви.

Единственото, което получи в отговор, бе едно „хм“, и тя продължи:

— В момента си под голям стрес. Разбирам го. И бих сторила всичко, за да ти помогна.

— Обичам те.

— Тогава говори с мен. Единственото, което със сигурност няма да помогне, е мълчанието.

— Знам. Но то е като да погледнеш в тъмна стая. Искам да ти кажа нещо, но не мога... не мога да видя какво чувствам.

Джейн му вярваше... и разпозна в описанието му нещо, с което много хора, станали жертва на насилие в детството си, се бореха като възрастни. Ранният защитен механизъм, позволил им да преживеят всичко, се наричаше „разделно мислене“ — когато нещата около тях станеха повече, отколкото можеха да понесат, те разкъсваха вътрешното си „аз“ и скриваха чувствата си много надълбоко.

Опасността, разбира се, идваше от напрежението, което неизменно се натрупваше, без да може да избие отникъде.

Но поне ледът между тях се бе пропукал. И сега двамата се намираха в това тихо, полуумиротворено пространство.

Сякаш надарени със собствена воля, очите на Джейн се спуснаха към възбудата, която почиваше върху стомаха му, стигаща чак над пъпа. Внезапно го пожела толкова силно, че не бе в състояние дори да говори.

— Вземи ме, Джейн — изръмжа той. — Прави с мен каквото поискаш.

Онова, което тя искаше да направи, бе да го почувства в устата си и тя стори точно това. Наведе се над бедрата му и го пое, толкова дълбоко, че той стигна чак до гърлото ѝ. От него се изтръгна

животински звук и тазът му подскочи рязко, вкарвайки горещата му дължина още по-навътре в нея. А после едното му коляно се сгъна и той разтвори крака, отдавайки ѝ се изцяло. Ръката му почиваше върху тила ѝ, докато тя се движеше с ритъм, който го подл...

Промяната в положението на тялото ѝ беше едновременно светкавична и плавна.

С невероятната си сила, Ви я премести само за миг, завъртайки я и избутвайки чаршафите настрани, така че да може да повдигне ханша ѝ нагоре и да го намести върху тялото си. Бедрата ѝ се разтвориха над лицето му.

— *Вишъс* — каза тя около ерекцията му.

Устата му беше влажна и топла, и точно там, където трябваше — сякаш се с нейната сърцевина, впи се в нея и я засмука за миг, преди езикът му да се покаже и да я близне отвътре. Умът ѝ не просто изключи, а едва не се взриви. Освободена от каквито и да било мисли, тя се изгуби блажено в онова, което се случваше сега, а не в онова, което се бе случило преди. Имаше чувството, че и с Ви става същото... Той сякаш бе напълно погълнат от това да я милва, смуче и ближе, впил ръце в бедрата ѝ, заровил лице в сърцевината ѝ. Адски ѝ бе трудно да се съсредоточи върху онова, което той правеше с нея, докато тя правеше същото за него... но пък на това проблем ли му казваше? Ерекцията му в устата ѝ беше гореща и твърда, а между краката ѝ той бе истинско кадифе, и усещанията бяха доказателство, че макар да беше дух, физическите ѝ реакции бяха съвсем същите, както и докато беше „жива“...

— *Мамка му, нуждая се от теб* — изруга той.

С още едно светкавично движение, Вишъс я повдигна така, сякаш тя не тежеше повече от чаршафа. Промяната не я изненада. Той открай време предпочиташе да свършва в нея, дълбоко в нея. Разтвори краката ѝ и я сложи върху бедрата си... а после членът му си проправи път в нея... *и потъна дълбоко.*

Нахлуването му не бе просто сексуален акт — то категорично предявяваше правата му върху нея... и на Джейн страшно ѝ харесваше.

Тя се наведе напред, подпря ръце на раменете му и се загледа в очите му, докато двамата се движеха заедно. Ритъмът им ставаше все по-яростен, докато не свършиха едновременно; телата им се напрегнаха и той изригна в нея, а сърцевината ѝ изцеждаше и

последната му капчица. А после Ви я обърна по гръб и се спусна надолу по тялото ѝ, връщайки се там, откъдето беше започнал. Устата му се залепи за нея, а ръцете му я стиснаха за бедрата, докато я смучеше.

Оргазмът ѝ беше мощен, но това изобщо не беше краят. Ви се надигна и се вряза в нея, превземайки я с един могъщ тласък. Тялото му беше като огромна пневматична машина върху нейното, а мирисът на обвързването му изригна в стаята, когато той свърши експлозивно, слагайки великолепен завършек на цяла седмица въздържание.

Докато оргазмът го разтърсваше мощно, Джейн го гледеше как свършва. Обожаваше всяка част от него, дори онези, които понякога се бореше да разбере.

А после той продължи. Още секс. И още.

Почти цял час по-късно, най-сетне заситени, те се отпуснаха, долепени един до друг и дишайки тежко в светлината на свещите.

Погледът на Ви се задържа продължително върху лицето ѝ.

— Нямам думи. Говоря шестнайсет езика, а не знам какво да кажа.

В гласа му се долавяше едновременно любов и отчаяние. Когато ставаше въпрос за чувства, той наистина беше осакатен и това, че се бе влюбил, изобщо не бе променило нещата... не и когато се намираще под стрес като този сега. Ала всичко беше наред... след като се бяха любили, беше наред.

— Всичко е наред. — Джейн го целуна по гърдите. — Разбирам те.

— Ще ми се да не се налагаше.

— Ти също ме разбираш.

— Да, но при теб е лесно.

Джейн се надигна на лакти.

— Аз съм дух. В случай че не си забелязал. Нещо, на което малцина мъже биха се зарадвали.

Ви я притегли към себе си за една бърза, настойчива целувка.

— Но затова пък ще те имам до края на живота си.

— Така е.

В края на краищата хората не живееха и една десета от годините, които вампирите прекарваха на земята.

В този момент радиочасовникът до тях издрънча и Ви го изгледа свирепо.

— Сега вече знам защо спя с пистолет под възглавницата.

Докато той се протягаше, за да го спре, Джейн бе принудена да се съгласи.

— Е, спокойно можеш просто да му теглиш един куршум.

— А, не. Бъч ще си довлече задника, за да провери какво става, а не искам да държа оръжие в ръка, когато те види гола.

Джейн се усмихна и отново се отпусна в леглото. Ви стана и се запъти към банята. На вратата спря и я погледна през рамо.

— Идвах при теб, Джейн. Всяка вечер през тази седмица идвах при теб. Не исках да бъдеш сама. Нито пък да спя без теб.

С тези думи влезе в банята и след миг отвътре долетя звук от течаща вода.

Биваше го в приказките повече, отколкото си мислеше.

Джейн се протегна със задоволство. Знаеше, че и тя трябва да се размърда — време бе да отмени Елена след дневната ѝ смяна в лечебницата. Но как само ѝ се искаше да си лежи така през цялата нощ. Може би само още мъничко...

Вишъс излезе десетина минути по-късно, за да се срещне с Рот и братята, но преди да го направи, я целуна. Два пъти.

Джейн стана, изкъпа се, а после отиде до дрешника и отвори двукрилата врата. Вътре висяха кожени панталони — негови, обикновени бели тениски — нейни, бели престилки — нейни, рокерски якета — негови. Оръжията бяха заключени в сейф, обувките бяха на пода.

Животът ѝ бе неразбираем в толкова много отношения. Дух, женен за вампир? Я стига.

Ала докато гледаше подредения дрешник, в който лудият им живот сякаш си почиваше сред прилежно прибраните дрехи и обувки, се почувства добре заради онова, което имаха. В този щур свят малко нормалност не беше нещо лошо, наистина.

Независимо какво разбираше човек под нормалност.

18.

В клиниката в тренировъчния център, Пейн правеше упражненията си... както бе започнала да мисли за тях.

Легнала в болничното легло и отместила възглавниците настрани, тя скръсти ръце на гърдите си, стегна мускулите на корема си и бавно се надигна. Когато застана в седнало положение, разпери ръце и също така бавно се отпусна назад. Само един път бе достатъчен, за да накара сърцето ѝ да забие учестено, а дишането ѝ да стане тежко, ала си даде съвсем кратка почивка, преди да повтори упражнението. После пак. И пак.

Всеки път усилието ставаше все по-голямо, докато челото ѝ се ороси от пот, а мускулите на корема ѝ се обтегнаха болезнено. Джейн ѝ бе показала как да го прави и Пейн предполагаше, че има някаква полза, макар че в сравнение с онова, на което бе способна някога, то бе като да сравнява искра с огън.

Всъщност Джейн се бе опитала да я накара да направи много повече... дори ѝ бе докарала един стол на колелца, с чиято помощ да се придвижва, но на Пейн ѝ бе отворителен дори видът на нещото, да не говорим пък за мисълта да прекара живота си, търкаляйки се в него.

През последната седмица бе отказвала всякакви опити на тези около нея да направят живота ѝ по-удобен, надявайки се на някакво чудо... което така и не се бе случило.

Струваше ѝ се, че са минали векове от двубоите ѝ с Рот... откакто бе усещала координираността и силата на крайниците си. Беше приемала толкова неща за даденост и сега изпитваше по онази, която бе някога, такава скръб, каквато според нея можеше да се изпитва единствено за мъртвите.

Разбира се, можеше да се каже, че тя бе умряла. Просто тялото ѝ не беше достатъчно умно, за да престане да функционира.

Пейн рухна и остана да лежи, изругавайки на Древния език. Когато най-сетне събра достатъчно сили, откри кожената лента, която бе вързала около бедрата си. Беше я стегнала толкова, че несъмнено

прекъсваше кръвообращението си, ала въпреки това не го усещаше, нито пък почувства някакво облекчение, когато щракна закопчалката и лентата се отпусна.

Беше все така от нощта, когато се прибра от болницата.

Никаква промяна.

Затвори очи и отново поде вътрешната си война, в която страховете ѝ вадеха меч срещу ума ѝ. Резултатът беше още по-трагичен. След седем дни и нощи, армията на разума ѝ страдаше от тежка липса на муниции и сериозно изтощение сред войниците си. Така че съотношението на силите постепенно се обръщаше. В началото се бе носила на вълните на оптимизма, ала той се бе стопил, отстъпвайки място на примирено търпение, което също не бе траяло дълго. Оттогава насам се влачеше по този пуст път на безпочвена надежда.

Сама.

Честно казано, самотата беше най-ужасната част от това изпитание. Въпреки всички, които идваха в стаята ѝ и си отиваха, тя се чувстваше напълно откъсната дори когато те присядаха до леглото ѝ и разговаряха с нея, или пък се грижеха за съвсем простичките ѝ нужди. Прикована към леглото, тя се намираще в друго измерение, разделена от огромна, невидима пустиня, над която можеше да погледне, но която не бе в състояние да прекоси.

И колко странно бе само. Болката при мисълта за всичко, което бе изгубила, ставаше още по-остра в мига, в който се сетеше за човешкия си лечител... което бе толкова често, че бе изгубила бройката.

О, как само ѝ липсваше той! Колко ли часове бе прекарала в спомени за гласа и лицето му в онзи последен миг между тях... докато те се превърнеха в одеяло, с което да се топли в дългите, студени периоди на тревога и притеснения.

За съжаление, досущ като разума ѝ, това одеяло започваше да се изтъква от употреба, а нямаше как да го закърпи.

Лечителят ѝ не принадлежеше на нейния свят и никога нямаше да се върне. Той бе просто кратък, ярък сън, пръснал се на късчета сега, когато се бе събудила.

— Престани — каза си на глас.

Използвайки силата в горната част на тялото си, която се опитваше да поддържа с такива усилия, Пейн се обърна, за да вземе двете възглавници до себе си, борейки се с мъртвата тежест на долната половина на тялото си и...

Изгуби равновесие само за миг и се наклони на една страна, а ръката ѝ събори чашата с вода върху масичката до нея. Която определено не беше предмет, направен за подобен удар.

Чашата се строши, а Пейн затвори уста — единственият начин, по който бе в състояние да сдържи писъците, надигнали се в гърдите ѝ. Откъснаха ли се от устните ѝ, те никога нямаше да спрат.

Когато реши, че си е възвърнала самоконтрола, тя надникна над ръба на леглото към бъркотията, която бе направила на пода. При други обстоятелства това би било толкова нормално — бе разляла нещо и то трябваше да бъде почистено.

Някога просто би се навела и би го избърсала.

Ала сега? Сега имаше две възможности. Да остане да си лежи и да повика някого за помощ, като инвалид. Или да помисли, да си състави план и да се помъчи да бъде независима.

Отне ѝ известно време, докато си избере места, за които да се залови, както и да прецени разстоянието до пода. За щастие я бяха изключили от тръбичките, които се вливаха в ръката ѝ, но все още имаше катетър... така че навярно не беше добра идея да се опитва да почисти сама.

Ала просто не можеше да понесе унижението от това просто да си лежи тук. Вече не беше воин, а дете, неспособно да се грижи за себе си.

И това бе непоносимо.

Извади няколко хартиени кърпички, както им казваха, свали страничната решетка на леглото, залови се за нея и се изви на една страна. От усукването краката ѝ се преметнаха настрани, като краката на марионетка — движение, напълно лишено от всякакво изящество, но поне успя да се протегне надолу, мъчейки се да достигне гладкия под с меката материя в ръката си.

Докато го правеше, опитвайки се да запази равновесие на ръба на леглото, Пейн се почувства уморена от това да се грижат за нея и за нуждите ѝ, да я къпят и повиват, сякаш беше новородено...

В този миг тялото ѝ последва чашата.

Без никакво предупреждение, ръката ѝ се плъзна по свалената решетка и Пейн политна към пода с главата напред, неспособна да се съпротивлява на притеглилата я гравитация. Протегна ръце, за да посрещне удара, но те се хлъзнаха по мокрия под и тя се строполи по лице със сила, която изкара въздуха от Дробовете ѝ.

А после остана да лежи неподвижно.

Беше хваната като в капан. Леглото подпираше безполезните ѝ крака, задържайки ги над главата и тялото ѝ и притискайки я към пода.

Пейн си пое въздух с усилие и извика:

— Помощ... помоооощ...

С лице, плътно притиснато до пода, ръце, които бързо започваха да изтръпват и дробове, пламнали от недостига на кислород, в тялото ѝ се надигна ярост, която я накара да затрепери цялата...

Започна като тънко писукане. А после звукът се превърна в движение, когато бузата ѝ бавно се захлъзга по плочките, опъвайки кожата ѝ, докато на Пейн не ѝ се стори, че някой се опитва да я одере от черепа ѝ. След това напрежението в тила ѝ се усили, тъй като гъстата ѝ плитка дърпаше главата ѝ назад, докато в същото време странното положение на тялото ѝ я буташе напред.

Призовавайки на помощ цялата си сила и ярост, тя премести ръцете си, така че дланите ѝ отново се опряха в пода. Пое си огромна глътка въздух и се отгласна, обръщайки се по гръб...

Дългата ѝ плитка падна върху пречките на решетката и се оплете между тях, задържайки я на място, като в същото време изви врата ѝ към рамото. Прикlescена по този начин, неспособна да помръдне, Пейн виждаше единствено краката си — дългите си, слаби крака, за които никога досега не се бе замисляла особено.

Кръвта започна да се оттича от тях и пред очите на Пейн кожата на прасците ѝ постепенно побеля като хартия.

Свила юмруци, тя нареди на палците на краката си да помръднат.

— Проклети да сте... мръднете...

Би предпочела да затвори очи, за да се съсредоточи, но не искаше да пропусне чудото, в случай че се случеше.

Ала то не се случи.

Не се бе случило досега. И както Пейн постепенно започваше да осъзнава... никога нямаше да се случи.

Когато ноктите на краката ѝ от розови станаха сиви, тя разбра, че е време да се примири с това, което бе. И колко иронично бе сходството с позата ѝ в този момент.

Прекаршена. Безполезна. Инертна маса.

Нервният срив, който последва, не беше придружен от сълзи или хлипове. Вместо това беше белязан от мрачна решимост.

— Пейн!

Гласът на Джейн я накара да затвори очи. Това не беше спасението, на което се беше надявала. Близнакът ѝ... в този миг се нуждаеше той да изпълни обещанието си.

— Моля те, повикай Вишъс — дрезгаво рече Пейн. — Моля те.

Гласът на Джейн се разнесе съвсем наблизко.

— Нека първо те вдигнем от пода.

— Вишъс.

Нещо изщрака и Пейн разбра, че алармата, която тя не бе успяла да достигне, бе задействана.

— Моля те — простена тя. — Повикай Вишъс.

— Нека те...

— *Вишъс.*

Тишина. Докато вратата не се отвори.

— Елена, помогни ми — чу да казва Джейн.

Пейн си даваше сметка, че устата ѝ се движи, ала изведнъж сякаш бе оглушала, докато двете жени я вдигнаха и я поставиха обратно върху леглото, намествайки краката ѝ един до друг, преди да ги завият с белия чаршаф.

Докато Джейн и Елена почистваха леглото и около него, тя се съсредоточи върху бялата стена срещу нея, в която сякаш се бе взирала цяла вечност, откакто я бяха преместили в тази стая.

— Пейн?

Когато не получи отговор, Джейн повтори:

— Пейн. Погледни ме.

Пейн завъртя очи, без да почувства абсолютно нищо, докато се взираше в разтревоженото лице на шелана на своя близнак.

— Имам нужда от брат си.

— Разбира се, че ще го повикам. В момента е на среща, но ще му кажа да се отбие, преди да излезе през нощта. — Дълга пауза. — Може ли да попитам за какво искаш да говориш с него?

Равният, спокоен тон на добрата лечителка красноречиво говореше, че не е глупачка.

— Пейн?

Пейн затвори очи и се чу да казва:

— Когато всичко това започна, той ми даде обещание. И сега искам да го изпълни.

Въпреки че Джейн беше дух, сърцето ѝ все още можеше да спре да бие в гърдите ѝ. И докато присядаше на ръба на болничното легло, то със сигурност не биеше.

— Какво обещание ти е дал? — попита тя своята пациентка.

— То засяга единствено нас двамата.

„Как ли пък не“, помисли си Джейн. При положение че догадката ѝ беше правилна.

— Пейн, може би има какво още да направим.

Макар че какво бе то, Джейн нямаше представа. Рентгенът показваше, че прешлените са наместени както трябва — Мани ги беше оправил съвършено. Ала гръбначният мозък... именно той бе неизвестното в уравнението. Беше се надявала, че е възможна регенерация на нервите... нали все още не бе открила точно докъде стигат възстановителните способности на вампирското тяло, много от които приличаха на истинска магия в сравнение със способностите за възстановяване при хората.

Обаче не бяха имали такъв късмет. Не и в този случай.

А определено не трябваше да си Айнщайн, за да се досетиш какво си е наумила Пейн.

— Бъди искрена с мен, шелан на моя близък. — Кристалните очи на Пейн се приковаха в нейните. — Бъди искрена и със себе си.

Ако имаше нещо в професията ѝ, което Джейн мразеше, то бе вземането на решения, основани единствено на нейната преценка. Имаше случаи, когато решението беше очевидно. В спешното отделение докарват тип с ръка в хладилна чанта и турникет около китката — пришиваш крайника и връщаш нервите там, където им е мястото. Раждаща жена с пролапс на пъпната връв — цезарово сечение. Сложно счупване — отваряш и го наместваш.

Ала невинаги всичко бе така „просто“. Много често сивата мъгла на „може би това, а може би — онова“ се разстилаше наоколо и Джейн бе принудена да се взира в мътните, неясни...

О, кого заблуждаваше!

Клиничната част на това уравнение беше съвсем ясна. Тя просто не искаше да повярва на получения отговор.

— Пейн, нека доведе Мери...

— Не исках да говоря с терапевтката преди две нощи, няма да разговарям с нея и сега. За мен всичко приключи, лечителко. И колкото и да ме боли, че трябва да се обърна към близнака си, те моля да го доведеш. Ти си добра жена и не бива ти да го сториш.

Джейн сведе поглед към ръцете си. Нито веднъж не ги бе използвала, за да убива. Никога. Това бе в пълен разрез не само с призванието и отдадеността ѝ на лекарската професия, но и с характера ѝ.

И все пак, когато се замисли за своя хелрен и за времето, което прекараха заедно, когато се събуди до него, почувства, че не може да допусне той да дойде тук и да стори онова, което Пейн искаше от него. Току-що бе направил една мъничка крачка назад от ръба на пропастта, в която се канеше да скочи, а Джейн бе готова на всичко, за да го задържи далеч от пропастта.

— Не мога да му го причиня — каза тя. — Съжалявам. Отказвам да го поставя в това положение.

Стонът, откъснал се от гърлото на Пейн, бе отчаяние, изтръгнато право от сърцето и полетяло на свобода.

— Лечителко, изборът е мой. Животът е *мой*. Не твой. Ако искаш да бъдеш истинска спасителка, направи го така, че да изглежда като злополука, или ми дай оръжие и аз сама ще го сторя. Но не ме оставяй в това състояние. Не мога да го понеса, а ако продължа така, няма да си направила нищо добро за своята пациентка.

Част от Джейн бе знаела, че това предстои. Беше го зърнала толкова ясно, колкото и бледите сенки на тъмните рентгенови снимки, които ѝ казваха, че гръбнакът би трябвало да работи както трябва... а ако не го правеше, значи гръбначният мозък бе необратимо увреден.

Взря се в краката, почиващи неподвижно под завивката, и се замисли за Хипократовата клетва, която бе дала преди години — „Преди всичко не вреди“ бе първият ѝ принцип.

Трудно ѝ бе да не се съгласи, че да остави Пейн в това състояние означаваше да ѝ навреди... особено при положение че Пейн дори не бе искала операцията. Джейн бе тази, която бе настояла да го направят, натрапвайки ѝ личните си мотиви... а и Ви бе сторил същото.

— Ще намеря начин — заяви Пейн. — Някак си ще намеря начин.

На Джейн ѝ беше трудно да не ѝ повярва. А шансът за успех беше по-голям, ако тя ѝ помогнеше — Пейн беше слаба и всяко оръжие в ръцете ѝ би могло да има катастрофални последици.

— Не знам дали съм в състояние да го направя. — Думите излязоха от устата на Джейн бавно, с усилие. — Ти си му сестра. Не знам дали някога ще ми прости.

— Не е нужно да научава.

Господи, ама че гадно положение. Ако самата тя бе прикована към това легло, би се чувствала точно както Пейн и би искала някой да ѝ помогне да изпълни последното си желание. Ала товарът да пази нещо подобно в тайна от Ви? Как би могла да го стори?

Само че... единственото по-ужасно от това, би било той да не се завърне от тъмната си страна. А да убие собствената си сестра? Е, то бе като да вземе свръхскоростен влак точно натам, нали?

Ръката на пациентката ѝ откри нейната.

— Помогни ми, Джейн. Помогни ми...

Когато си тръгна от срещата на Братството и се отправи към клиниката в тренировъчния център, Вишъс се чувстваше така, сякаш отново бе себе си... и то по хубав начин. Сексът с неговата шелан бе жизненоважна мисия и за двамата им, нещо като ново начало, което не беше единствено физическо.

Господи, прекрасно бе отново да бъде с нея. Вярно, все още имаше проблеми и... ами колкото повече се приближаваше към клиниката, толкова повече стресът лягаше върху раменете му като наметало... или по-скоро — като огромен товар. Ходеше да види сестра си всяка вечер, както и по изгрев-слънце. Първите няколко дни хранеше големи надежди, ала сега... сега те бързо отслабваха.

Все едно. Пейн имаше нужда да излезе от онази стая и тази вечер той възнамеряваше да стори точно това. Не беше дежурен, така че

щеше да я разведе из имението и да ѝ покаже, че има и други неща, освен онази подобна на килия болнична стая, неща, заради които си струва да живее.

Физическото ѝ състояние не се подобряваше.

Значи умът ѝ трябваше да я преведе през всичко това. Просто трябваше.

С две думи? Не беше готов да я изгуби точно сега. Вярно, беше край нея вече цяла седмица, но това не означаваше, че я познава добре, отколкото в началото... а му се струваше, че и двамата се нуждаят един от друг. Никой друг не беше роден от проклетото божество, което се наричаше тяхна майка, и може би заедно щяха да открият начин да се оправят с всичката гадост, която това предполагаше. За бога, не беше като да имаше разписана програма, която ти помага да се пребориш с това, че си дете на Скрайб Върджин.

Здравейте, казвам се Вишъс. Аз съм неин син и съм такъв от триста години насам.

ЗДРАВЕЙ, ВИШЪС.

Тя отново ми сервира поредната изненада и едвам се сдържа да не отида от Другата страна и да ѝ се разкрещя.

РАЗБИРАМЕ ТЕ, ВИШЪС.

А, и още нещо. Страшно ми се иска да изкопая баща си и отново да го убия, обаче не мога. Така че просто ще се опитам да опазя сестра си жива, въпреки че е парализирана, както и да намеря начин да потисна желанието да си причиня болка, за да мога да се справя с всичко това.

ТИ СИ ХЛЕНЧЕЩ СЛАБАК, ВИШЪС, НО НИЕ ПОДКРЕПЯМЕ ЖАЛКИЯ ТИ ЗАДНИК.

Той прекоси тунела, мина през кабинета, излезе през стъклената врата и пое по коридора. Докато минаваше покрай тренировъчната зала забеляза, че някой тича така, сякаш маратонките му горят, но иначе наоколо не се виждаше никой друг... а той подозираше, че Джейн все още е в леглото им, излежавайки се, след като се бе погрижил за нея. Мисъл, доставяща огромно удовлетворение на обвързания вампир в него. Ама наистина.

Когато стигна до стаята за възстановяване, не почука, а направо...

Първото, което видя, когато прекрачи прага, бе спринцовката. Второто — че тя бе на път да премине от ръката на Джейн в тази на близначката му.

За което нямаше никаква терапевтична причина.

— Какво правите? — ахна, обзет от внезапен ужас.

Джейн рязко се обърна към него, ала Пейн не го погледна. Очите ѝ бяха приковани върху иглата, сякаш тя бе ключът от вратата на нейната затворническа килия.

И наистина — тя щеше да ѝ помогне да стане от леглото... и да се озове в ковчег.

— Какво, *по дяволите*, правите. — Не беше въпрос. Защото вече знаеше.

— Изборът е мой — мрачно заяви Пейн.

Джейн срещна погледа му.

— Съжалявам, Ви.

Бяло петно изплува пред очите му, но изобщо не му попречи да се хвърли напред. Погледът му се проясни в мига, в който стигна до леглото, и той видя как ръката с ръкавицата се сключва около китката на неговата шелан.

Желязната му хватка бе единственото, което делеше близначката му от сигурна смърт. И той се обърна към нея, не към Джейн.

— *Да не си посмяла!*

В очите на Пейн, срещнали неговите, имаше също толкова ярост.

— Нито пък ти!

За миг Ви се сви. Беше се взирал в лицата на победени врагове, захвърлени покорни и забравени любовници (както мъже, така и жени), ала никога досега не бе виждал толкова дълбока ненавист.

Никога.

— Ти не си моят бог! — изкрещя тя. — Ти си ми само брат! И нито ти, нито майка ми можете да ме приковете в това тяло!

Гневът им бе толкова равен по сила, че за първи път в живота си Ви не знаеше как да постъпи. В крайна сметка, какъв беше смисълът да влиза в конфликт с толкова равностоен противник?

Проблемът бе, че ако си тръгнеш сега, следващото, което му предстоеше, щеше да бъде погребение.

Изпитваше желание да закричи напред-назад, за да укроти гнева си, но проклет да беше, ако извърнеш поглед дори само за миг.

— Дай ми два часа — каза най-сетне. — Не мога да те спра, ала мога да те помоля да ми дадеш сто и двайсет минути.

Очите на Пейн се присвиха.

— Защо?

Защото възнамеряваше да направи нещо, което би било немислимо в началото на всичко това. Но в момента ситуацията представляваше своеобразна война и той не можеше да си позволи лукса да избира оръжията — трябваше да използва онова, с което разполага, дори ако то му беше отвратително.

— Ще ти кажа *точно* защо. — Ви издърпа спринцовката от ръката на Джейн. — Ще го направиш *така*, че това да не ме преследва до края на шибания ми живот. Какво ще кажеш за тази шибана причина? Достатъчно добра ли е за теб?

Клепачите на Пейн се притвориха и в стаята се възцари дълго мълчание. А после тя каза:

— Ще ти дам онова, което поиска, но остана ли парализирана в това легло, няма да променя решението си. Така че преди да тръгнеш, премисли какво точно очакваш... и се чувствай предупреден — не се опитвай да говориш с нашата мамен. Няма да заменя този затвор за друг в нейния свят.

Вишъс прибра спринцовката в джоба си и извади кинжала, втъкнат в колана му.

— Дай ми ръката си.

Пейн се подчини и той поряза първо нейната длан, а после и своята. След това долепи двете рани.

— Закълни се. Закълни ми се над общата ни кръв.

Устните на Пейн потръпнаха, сякаш при други обстоятелства би се усмихнала.

— Нямах ли ми доверие?

— Не — дрезгаво отвърна той. — Ни най-малко, миличка.

Миг по-късно ръката ѝ стисна неговата, а очите ѝ се навлажниха.

— Заклевам се.

Гърдите на Вишъс се отпуснаха и той си пое дълбоко дъх.

— Добре.

Пусна ръката ѝ, обърна се и тръгна към вратата. В мига, в който се озова навън, незабавно се отправи към тунела.

— Вишъс.

Гласът на Джейн го накара да се обърне. Прииска му се да изругае, ала вместо това поклати глава и каза:

— Не идвай след мен. Не ме търси. Точно в този миг нищо добро няма да излезе от това да съм близо до теб.

Джейн скръсти ръце на гърдите си.

— Тя е моя пациентка, Ви.

— Тя е моя плът и кръв. — В раздражението си той вдигна ръка.

— Нямам време за това. Махам се оттук.

И с тези думи се затича. Оставяйки я зад себе си, сама.

19.

Мани се прибра в апартамента си, затвори вратата, заключи я... и остана да стои така. Като част от мебелировката. Както си беше с куфарче в ръка.

Невероятно бе как, изгубиш ли ума си, изведнъж не ти остават кой знае колко възможности. Желанията му не се бяха променили — все още искаше да възвърне контрола над себе си и над... каквото и да бе това, което се случваше с живота му. Ала нямаше за какво да се улови, нямаше юзди, с чиято помощ да укроти този звяр.

Мамка му, сигурно точно така се чувстваха пациентите с Алцхаймер. Личността им си беше все същата, както и умът им... но в света около тях вече нямаше логика, защото не бяха в състояние да задържат спомените, асоциациите, изводите си.

Всичко бе заключено в онзи уикенд... или най-малкото бе започнало тогава. Но какво точно се беше променило? Доколкото можеше да прецени, губеше му се поне част от едната нощ. Помнеше хиподрума, падането на Глори и ветеринаря. А после се бе върнал в Колдуел и бе отишъл...

Първите предупредителни признаци на задаващо се главоболие го накараха да изругае и да се откаже. Отиде в кухнята, пусна куфарчето и се загледа в кафемашината. Беше я оставил включена, преди да отиде в болницата. Страхотно. Сутрешното му кафе се бе оказало нощна доза кофеин и бе истинско чудо, че не беше подпалил апартамента си.

Седна на един от столовете край гранитния барплот и се взря в стъклената стена пред себе си. Градът, разстлал се от другата страна на терасата, грееше като дама, тръгнала на театрално представление, цялата окичена с диаманти, и проблясващите светлилки на небостъргачите го караха да се чувства неимоверно сам.

Тишина. Празнота.

Апартаментът му беше като ковчег.

Господи, ако не бе в състояние да оперира, какво му...

Сянката на терасата се появи сякаш от нищото. Само дете не беше сянка... Немаше нищо прозрачно в онова, което стоеше отвън, сякаш светлините, мостовите и небостъргачите бяха картина, в която изведнъж бе зейнала черна дупка.

Дупка с очертанията на едър мъж.

Мани се изправи, приковал поглед във фигурата. Някъде в подсъзнанието си, дълбоко в дебрите на ума си, разбра, че именно това бе причината за всичко, неговият „тумор“ — на два крака... който бе дошъл за него.

Подчинявайки се сякаш на някаква заповед, той се приближи и отвори плъзгащата се врата. Вятърът го блъсна в лицето и отчетна косата от челото му.

Беше студено, толкова студено... ала вледеняващият шок не се дължеше единствено на хладната априлска нощ. Смразяваща вълна струеше от фигурата, застанала неподвижно и застрашително едва на няколко крачки от него, и Мани изпита съвсем ясното усещане, че копелето в черните дрехи го ненавижда. Само че той не се боеше. Ключът към загадката на случващото се с него се криеше в този огромен мъж, изникнал сякаш от нищото на двайсет етажа над земята...

Жена... жена със сплетена черна коса... това беше...

Главоболието го връхлетя изневиделица, блъсна го в тила и се изстреля във вътрешността на черепа, раздирайки мозъка му. Краката му се подкосиха и той едва успя да се залови за вратата.

— Майната ти, не стой така. Говори или ме убий, но *направи* нещо.

Нова ледена струя го блъсна в лицето.

А после се разнесе дълбок глас:

— Не трябваше да идвам.

— Напротив — простена Мани през болката. — Защото съм на път да изгубя шибания си ум и ти го знаеш, нали? Какво си ми направил?

Онзи сън... за жената, която желаше, но не можеше да има.

Коленете на Мани започнаха да омекват, но това можеше да върви по дяволите...

— Заведи ме при нея... и не се ебавай с мен. Знаем, че тя съществува... виждам я всяка нощ в сънищата си.

— Всичко това изобщо не ми харесва.

— Да, а пък аз тук си умирам от кеф...

Обръщението „шибано копеле“ остана неизречено. Както и фактът, че ако кучият син решише да се поддаде на агресията, в която буквално се къпеше, Мани бе твърдо решен да му покаже на какво е способен. Вярно, щяха да го смажат, но независимо дали беше прецакан в главата или не, той не се даваше без бой.

— Хайде — изплю се Мани. — Направи го.

Последва рязък смях.

— Напомняш ми на един приятел.

— Искаш да ми кажеш, че има и друго копеле, изгубено в собствения си живот заради теб? Страхотно. Трябва да си направим група за морална подкрепа.

— Мамка му...

Типът вдигна ръка и тогава... в главата на Мани изригнаха спомени и се разляха из цялото му тяло, докато гледките и звуците от изгубения уикенд се завръщаха като приливна вълна.

Мани политна назад, уловил главата си с ръце.

Джейн. Тайно имение. Операция.

Вампир.

Единствено железните пръсти, стиснали го над лакътя, му попречиха да не се свлече на пода — братът на пациентката му го беше уловил.

— Трябва да дойдеш и да видиш сестра ми. Тя ще умре, ако не го сториш.

Мани дишаше през устата и преглъщаше начесто. Пациентката... *неговата пациентка.*

— Все още ли е парализирана? — простена той.

— Да.

— Заведи ме — рязко каза Мани. — Веднага.

Ако гръбначният ѝ мозък бе трайно увреден, той не можеше да направи нищо за нея, но това нямаше значение. Трябваше да я види.

— Къде е колата ти? — попита копелето с козята брадичка.

— Долу.

Мани се отскубна и се хвърли към куфарчето и ключовете, които бе оставил на кухненския плот. Докато се препъваше и падаше из апартамента, усещаше ума си сякаш в мъгла, което го ужасяваше. Още

малко експерименти с процесора му и мозъкът му щеше да бъде безвъзвратно увреден. Ала това беше нещо, което можеха да обсъдят и по-късно.

Сега трябваше да отиде при своята жена.

Когато стигна до входната врата, вампирът беше точно зад него. Мани премести куфарчето в лявата си ръка.

А после се завъртя светкавично. Десният му юмрук се стрелна напред, описвайки съвършено премерена дъга, целяща да улучи копелето в челюстта.

Прас. Ударът беше силен и главата на кучия син отскочи назад.

Очите на вампира се впиха в него, а ъгълчето на устата му се повдигна от ниско ръмжене, но на Мани не му пукаше.

— Това беше, задето се ебавахте с мен.

Другият мъж прокара опакото на ръката си по окървавената си уста.

— Добро кроше.

— Пак заповядай — отвърна Мани, докато прекриваше прага на апартамента си.

— Можех да го спра, стига да исках. Просто за да сме наясно.

Без съмнение беше така.

— Да, но не го направи, нали? — Мани тръгна към асансьора, натисна копчето и хвърли сърдит поглед през рамо. — Което те прави или глупак, или мазохист. Ти избираш.

Вампирът дойде съвсем близо до него.

— Внимавай, човеко. Жив си единствено, защото си ми полезен.

— Тя ти е сестра?

— Не го забравяй.

Усмивката на Мани беше толкова широка, че разкри всичките му зъби.

— Тогава има нещо, което трябва да знаеш.

— Какво?

Мани се надигна на пръсти, така че очите им се изравниха.

— Ако сега си мислиш, че исках да ме убиеш, това е нищо в сравнение с онова, което ще изпиташ, когато отново я видя.

Почти бе получил ерекция, само като мислеше за нея.

Когато вратата на асансьора издрънча и се отвори, Мани прекрачи вътре и се обърна. Очите на вампира бяха като копия,

търсейки целта си, но Мани сякаш не забеляза агресивността му.

— Просто ти казвам как стоят нещата. А сега влизай или си изпари задника на улицата и аз ще те взема.

— Мислиш ме за идиот, нали? — изръмжа вампирът.

— Всъщност — ни най-малко.

Мълчание.

След още един миг вампирът измърмори нещо под носа си и се шмугна вътре, точно когато вратите започнаха да се затварят. А после двамата просто стояха един до друг и гледаха как цифрите над главите им намаляват.

Пет... четири... три... две...

Като обратното броене до взрив.

— Внимавай, човеко. Аз не съм някой, с когото би искал да стигнеш твърде далеч.

— А пък аз не съм някой, който има какво да губи. — *„С изключение на сестрата на това огромно копеле.“* — Май просто трябва да видим как ще свърши всичко това.

— Е, тук си съвсем прав.

Мрачна и сякаш изваяна от лед, Пейн се взираше в часовника до вратата. Кръглото му лице бе така семпло, както и бялата стена зад него, белязано единствено от дванайсет черни цифри и чертичките, които ги разделяха. Стрелките му (две черни и една червена) се влачеха по пътя си така, сякаш и те бяха също толкова отегчени от работата си, колкото и тя от това да ги гледа.

Без съмнение Вишъс беше отишъл да се срещне с майка им. Към кого друго би могъл да се обърне?

Което си беше просто загуба на време. Безспорно щеше да се върне с празни ръце. Беше чиста наглост да си въобразява, че Непоклатимата ще се трогне и то от опасностите, грозящи децата, които бе родила.

Майка на расата. Ама че глупост...

Пейн се намръщи. В началото звукът беше просто неясен ритъм, но постепенно се усили. Стъпки. Бързи, тежки стъпки върху твърда повърхност... два чифта. Може би бяха просто някои от братята на нейния близък, идващи да я видят...

Когато вратата се отвори, тя видя единствено Вишъс, застанал на прага — висок и непреклонен.

— Доведох ти нещо.

Той не толкова отстъпи, колкото бе изблъскан встрани.

— *Прескъпа Скрайб Върджин...* — ахна Пейн и очите ѝ плувнаха в сълзи.

Лечителят ѝ връхлетя в стаята, съвсем същият, какъвто го помнеше... с широки гърди и дълги крака, с плосък корем и изразена линия на челюстта. Тъмната му коса стърчеше нагоре, сякаш безброй пъти беше прокарвал пръсти през нея, и дишаше тежко, полуотворил уста.

— *Знаех* си, че си истинска — избъбри той. — По дяволите, просто го *знаех*!

Появата му я разтърси цялата, прилив на енергия се разля по тялото ѝ и накара емоциите ѝ да се разпилеят, сякаш политнали в свободно падане.

— Лечителю — дрезгаво каза тя. — Моят лечител...

— Мамка му — чу да казва брат ѝ.

Човекът се обърна рязко към него.

— Остави ни сами. Веднага...

— Внимавай как ми гово...

— Аз съм нейният лекар. Доведе ме тук, за да преценя клиничното ѝ състояние...

— Не ставай глупак.

Последва пауза.

— Тогава защо, по дяволите, съм тук?

— По същата причина, поради която те ненавиждам.

Това бе последвано от ново мълчание... нарушено от хлипане, разнесло се от Пейн. Просто толкова се радваше да види лечителя си, от плът и кръв. Кратичкото ѝ подсмъркване накара и двамата да обърнат глави. Лицето на лечителя ѝ начаса се промени — сляпата ярост отстъпи място на огромна загриженост.

— Затвори вратата зад гърба си — излая той през рамо, докато се приближаваше до леглото.

Пейн прокара ръце по очите си, за да избърше сълзите си, и погледна покрай лечителя, който бе приседнал до нея. Вишъс се бе обърнал и отиваше към вратата.

„Знае“, помисли си тя. Той ѝ бе довел единственото, което бе в състояние да ѝ възвърне желанието за живот, а това бе повече от всичко, което майка им би могла да направи за нея.

— Благодаря ти, братко мой — каза, без да откъсва очи от него.

Вишъс спря. Напрежението му беше очевидно — ръцете му бяха свити в юмруци, а докато обръщаше бавно глава, ледените му очи горяха.

— Бих направил всичко за теб. Всичко.

С тези думи той излезе... и докато вратата се затваряше след него, Пейн осъзна, че „Обичам те“ може да бъде казано и без да бъдат използвани точно тези думи.

Действията наистина означаваха повече от думите.

20.

Когато двамата останаха сами, Мани просто не можеше да ѝ се нагледа. Очите му непрестанно обхождаха лицето и шията, и прекрасните ѝ издължени ръце. Исусе, уханието ѝ си бе съвсем същото, то изпълваше ноздрите му и отиваше право в пениса му.

— Знаех си, че си истинска — повтори той.

Господи, сигурно би трябвало да каже нещо друго, ала очевидно това бе всичко, с което разполагаше — облекчението, че не полудява, беше огромно.

Поне докато не си даде сметка за влагата в очите ѝ... както и за бездънното отчаяние в тях. Беше направил всичко по силите си за нея и въпреки това се беше провалил. Напълно.

Не че не се бе досетил за състоянието ѝ. Брат ѝ не беше дошъл в света на хората, защото всичко при тях бе наред, нали така?

— Как си? — попита я, загледан в очите ѝ.

Пациентката му поклати бавно глава.

— Уви... аз...

Когато тя не довърши, Мани улови ръката ѝ и я задържа в своята. Господи, кожата ѝ беше толкова мека.

— Каж ми.

— Краката ми... не са по-добре.

Мани изруга под носа си. Искаше да я прегледа и да погледне последните ѝ рентгенови снимки... може би дори да уреди посещение в „Свети Франсис“ за нов ядрено-магнитен резонанс. Но колкото и важно да бе това, то можеше да почака. В момента емоционалното ѝ състояние беше твърде крехко и той трябваше да се погрижи преди всичко за това.

— Все още ли нямаш никаква чувствителност? — попита.

Тя поклати глава и една сълза се плъзна от крайчето на окото и се търкулна по бузата ѝ. Мани ненавиждаше факта, че тя плаче, ала господ му беше свидетел, че никога не бе виждал нещо толкова красиво като очите ѝ.

— Аз... винаги ще бъда така. — При тези думи по тялото ѝ пробяга тръпка.

— И какво точно имаш предвид под „така“?

— Тук. В това легло. Прикована към него. — Очите ѝ не просто задържаха неговите, а сякаш ги плениха. — Не мога да понеса това мъчение. Дори само още една нощ.

Говореше абсолютно сериозно и за частица от секундата Мани изпита ужас, който го прониза до дълбините на душата му. От устата на друга жена... пък и мъж... тези думи можеха да са просто емоционален израз на отчаяние. Ала при нея? Те бяха план.

— Имате ли интернет тук? — попита той.

— Интернет?

— Компютър, свързан с мрежата.

— А! Мисля, че има един в голямата стая от другата страна на онази врата.

— Ей сега се връщам. Не мърдай.

Това извика някакво подобие на усмивка върху устните ѝ.

— Къде бих могла да отида, лечителю?

Потискайки желанието си да я целуне, Мани се изправи и побърза да излезе, за да не го направи, въпреки всичко. Лесно откри въпросния компютър и влезе в интернет с помощта на доста привлекателна русокоса сестра, която се представи като Елена. Десет минути по-късно се върна в стаята на Пейн... и се закова на вратата.

Тя оправяше косата си и ръцете ѝ трепереха, докато я приглаждаше и опипваше дългата си плитка, сякаш търсеше някакви недостатъци.

— Не е нужно да го правиш — промълви. — Изглеждаш свършено.

Вместо отговор, тя се изчерви и видимо се смути... което бе изключително прекрасно.

— Право казано, думите ти ми връзват езика.

Отговорът ѝ моментално накара ума му да поеме в посока, в която не би трябвало. Загледан в нея, той заповяда на мозъка си да престане.

— Пейн, аз съм твоят лекар, нали така?

— Да, лечителю.

— Което означава, че ще ти кажа истината. Ще ти кажа точно какво мисля и ще те оставя да решиш... и искам да ме чуеш добре, става ли? Истината е всичко, което имам — ни повече, ни по-малко.

— Значи нямаш нищо, защото твърде добре знам какво е положението ми.

Мани се огледа наоколо.

— Напускала ли си тази стая, откакто се върна от операцията?

— Не.

— Значи цяла седмица си се взирала в четири голи стени, прикована към това легло, докато други са те хранили, къпали и грижили за телесните ти функции.

— Не се нуждая от напомняне — сухо каза тя. — Любезно ти благодаря...

— Откъде тогава знаеш къде се намираш?

Пациентката се намръщи замислено... и лицето ѝ стана още по-сексапилно.

— Това е нелепо. Аз съм тук. — Тя посочи матрака под себе си. — През цялото време бях тук.

— Именно. — Тя го погледна сърдито и Мани прекоси разстоянието между тях. — Ако нямаш нищо против, бих искал да те взема на ръце и да те отнеса.

Веждите ѝ подскочиха.

— Къде?

— Вън от тази проклета килия.

— Но аз... не мога. Имам...

— Знам. — Разбира се, че щеше да се тревожи за катетъра, и за да ѝ спести ненужно притеснение, той взе една чиста бяла кърпа от масичката до леглото. — Ще внимавам и с него, и с теб.

След като се увери, че оборудването е подсигурано, той отметна чаршафа, който я покриваше, и я взе на ръце. Тежестта ѝ бе приятно осезаема до гърдите му и той си позволи един миг, в който просто я държеше, главата ѝ — върху рамото му, дългите ѝ крака — праметнати през ръката му. Парфюмът ѝ или пък сапунът, или каквото и да бе то, му напомняше на сандалово дърво и още нещо.

А, да — на оргазми.

Онези, които бе изживял, докато я сънуваше.

Страхотно, сега той беше този, който се червеше като домати.

Пейн се прокашля.

— Твърде много ли тежа? Доста съм едра за жена.

— Съвършена си за жена.

— Не и там, откъдето идвам — промълви тя.

— Значи критериите им не струват.

Мани пренесе скъпоценния си товар през вратата в стаята за прегледи. По негово искане мястото беше празно — беше помолил сестрата да ги остави насаме. Не се знаеше как ще се развият нещата.

Все така, без да я пуска, той седна пред компютъра, за да може и Пейн да вижда монитора. Тя обаче като че ли предпочиташе да гледа него... което му беше ужасно приятно, но не му помагаше да се съсредоточи. Нито пък да ѝ обясни защо я бе довел тук.

— Пейн.

— Какво?

Исусе, този неин дрезгав глас! Проклетото нещо бе в състояние да го пререже като нож и да го накара да изпита удоволствие от болката. Да я желае толкова силно и да се въздържа, беше агонизиращо удоволствие, което бе по-прекрасно и от най-добрия секс, който бе правил някога.

Истински оргазъм на предвкушането.

— Трябва да гледаш към монитора — каза Мани, докосвайки я лекичко по бузата.

— Предпочитам да съзерцавам теб.

— Нима? — Гласът му одрезгавя и той разбра, че е време отново да се скастри наум.

Обаче — *мамка му!*

— Караш ме да изпитвам нещо в цялото си тяло. Дори и в краката.

Е, сексуалното привличане можеше да причини нещо такова. Неговите собствени електрически вериги определено горяха като Манхатън посред нощ.

Само че имаше и по-важна причина задето я беше взел в скута си, като че е Дядо Коледа, а тя — малко дете. Нещо по-важно от малко секс набързо... или пък в продължение на цяла седмица. Или дори, господ да им е на помощ, цяла година. Ставаше въпрос за цял един живот. Нейният живот.

— Какво ще кажеш да погледнеш за мъничко към монитора, а после може да ме съзерцаваш колкото си искаш.

— Добре.

Когато тя не извърна поглед от него, Мани се прокашля.

— Компютърът, бамбина.

— Италианец?

— По майчина линия.

— А по бащина?

Той сви рамене.

— Никога не съм го срещал, така че не мога да ти кажа.

— Родителят ти е неизвестен?

— В общи линии. — Мани сложи показалец под брадичката ѝ и завъртя главата ѝ към компютъра. — Погледни.

Той потупа монитора и разбра, че тя наистина се съсредоточи, когато я видя как се смръщва, а тъмните ѝ вежди се спускат към диамантените ѝ очи.

— Това е един мой приятел... Пол. — Мани дори не се опита да прикрие гордостта в гласа си. — Някога беше и мой пациент. Той е невероятен... и от години е в този инвалиден стол.

В началото Пейн не беше сигурна какво представлява картината... тя се движеше, това поне беше сигурно. И приличаше на... Я, чакай. Беше човек, седнал в някакво приспособление, което се търкаляше по земята. За да го прави, мъжът използваше яките си ръце, изкривил лице в гримаса, съсредоточен като воин в разгара на битка.

На заден план имаше още трима мъже в подобни механизми, и тримата — приковали погледи в него, сякаш се опитваха да скъсят бързо нарастващото разстояние между тях и водача.

— Това... надпревара ли е? — попита тя.

— Бостънският маратон за инвалидни колички. Пол тъкмо се изкачва по Хартбрейк Хил, който е най-трудната част.

— Пред другите е.

— Само почакай, той едва сега започва. Не просто победи, ами направо ги смаза.

Двамата продължиха да гледат, докато не видяха как мъжът победи с огромна преднина — яките му ръце се движеха като вятъра,

гърдите му се издуваха, а тълпата от двете страни на пътя ревеше окуражително. Когато скъса лентата, една поразително красива жена изскочи от зрителите и го прегърна. А в ръцете си човешката жена държеше бебе със същия цвят като очите на мъжа.

Лечителят на Пейн се приведе напред и размърда някакъв мъничък инструмент върху бюрото, за да смени картината на екрана. Движещите се образи изчезнаха... и на тяхно място се появи неподвижния портрет на усмихващ се мъж. Беше много красив и пращеше от здраве, а до него бе застанала същата червенокоса жена и малкото с неговите сини очи.

Мъжът седеше и на тази снимка, само че столът му беше доста по-солиден от онзи, с който се бе състезавал... всъщност страшно приличаше на стола, който Джейн ѝ бе докарала онзи ден. Краката му бяха някак несъразмерни в сравнение с останалата част от тялото му — малки и прибрани под седалката, но човек не го забелязваше... нито това, нито търкалящото се приспособление. Забелязваха се единствено огромната му сила и интелект.

Пейн се пресегна към екрана и докосна лицето на мъжа.

— Колко дълго...? — попита дрезгаво.

— Е парализиран? Десетина години. Бил на обиколка с колело, когато го блъснал пиан шофьор. Направих седем операции на гърба му.

— Все още ли е в... стола?

— Виждаш ли жената до него?

— Да.

— Влюби се в него след злополуката.

Пейн рязко обърна глава и се взря в лицето на своя лечител.

— Той... е създал дете?

— Аха. Може да кара кола... да прави секс, очевидно... и води по-пълноценен живот, отколкото мнозина, чиито крака са съвършено здрави. Той е предприемач и атлет, и страхотен човек, когото се гордея да нарека свой приятел.

Докато говореше, лечителят ѝ отново размърда малкия черен предмет и картините се смениха — същият мъж в различни атлетически състезания, усмихващ се до голям строеж, седнал в стола си пред голяма червена лента, стиснал златна ножица в ръка.

— Пол е кмет на Колдуел. — Лечителят ѝ нежно обърна лицето ѝ към своето. — Чуй ме... и искам да го запомниш добре. Краката ти са

част от теб — част, не цялото, и не са всичко, което си ти. Така че, накъдето и да поемем след тази нощ, искам да знаеш, че травмата не те прави по-малко стойностна личност. В инвалидния стол ти си също толкова гордо изправена, колкото и иначе. Височината е просто цифра... и не означава нищо, когато става дума за характера ти или за живота, който водиш.

Беше ужасно сериозен и ако трябваше да бъде откровена със себе си, в този миг Пейн се влюби мъничко в него.

— Може ли да размърдаш това... нещо? — прошепна тя. — За да видя още?

— Ето, ти работи с мишката. — Той улови ръката ѝ и я сложи върху предмета. — Наляво и надясно... нагоре и надолу... Виждаш ли? Мести стрелката върху екрана. Натисни ето тук, когато искаш да видиш нещо.

Отне ѝ няколко опита, преди да се научи... и колкото и да беше нелепо, от това да се движи по екрана и да избира какво иска да разгледа, усети главозамайващ прилив на енергия.

— Мога да го направя! — каза на глас, а после се засрами.

Какво имаше да се хвали с нещо толкова просто.

— Точно там е работата — каза лечителят ѝ в ухото ѝ. — Можеш да направиш *всичко*.

Думите му я накараха да потрепери. Ала всъщност не бяха само думите му.

Тя отново се съсредоточи върху компютъра. Най-много ѝ харесваха снимките от състезания. Изражението му бе смесица от неимоверно усилие и несломима воля — нещо, което гореше и в нейните гърди. Но пък и онези, на които беше със семейството си, също ѝ харесваха. Те бяха човеци, но връзката между тях изглеждаше толкова силна. Между тях имаше любов, огромна любов.

— Какво ще кажеш? — промълви лечителят ѝ.

— Мисля, че дойде точно навреме. Ето какво ще кажа.

Тя се размърда в крепките му обятия и вдигна поглед към него. Докато седеше в скута му, ѝ се прииска да усети още от него. Да го почувства целия. Ала от кръста надолу имаше единствено смътна топлина... вярно, тя беше за предпочитане пред хладината, която не я напускаше след операцията... но можеше да е толкова по-хубаво.

— Лечителю — прошепна, а очите ѝ се спряха върху устата му.

Клепачите му се притвориха и той сякаш спря да диша.

— Да?

— Може ли... — Тя прокара език по устните си. — Може ли да те целуна?

Той потръпна, сякаш от болка, но мирисът му се усили неимоверно и Пейн разбра, че и той я желае.

— Исусе... Христе — с усилие отвърна той.

— Тялото ти го иска — каза тя, докато заравяше пръсти в меката коса на тила му.

— Точно там е проблемът. — Виждайки обърканото ѝ изражение, Мани отправи горещ поглед към гърдите ѝ. — То иска много повече от една целувка.

Изведнъж в нея настъпи някаква промяна, толкова неуловима, че бе трудно да бъде определена. Ала тя усети нещо различно в тялото и крайниците си. Някакво изтръпване? Само че в този миг беше прекалено погълната от сексуалната енергия между тях двамата, за да се тревожи как точно да го определи.

Обвивайки и другата си ръка около шията му, тя каза:

— Какво друго иска?

От гърдите на лечителя ѝ се откъсна гърлен стон и звукът я изпълни със същото усещане за сила, което изпитваше и когато държеше оръжие. Да го почувства отново? То беше като наркотик.

— Каж ми, лечителю — заповяда тя. — Какво друго иска тялото ти?

В махагоновите му очи, приковани в нейните, лумна огън.

— Всичко. Искан всеки сантиметър от теб... отвън... и отвътре. Толкова, че не съм сигурен дали си готова за това колко много искам.

— Аз решавам — възрази Пейн, усетила как дълбоко в нея се надига странно, пулсиращо желание. — Аз решавам с какво мога и не мога да се справя, нали?

Усмивката му беше направо опасна. По един прекрасен начин.

— Да, госпожо!

Нисък звук огласи стаята и за своя изненада Пейн установи, че идва от нея. Тя мъркаше.

— Трябва ли да те моля още веднъж, лечителю?

Последва тишина. А след това той бавно поклати глава.

— Не. Ще ти дам точно това, което искаш.

21.

Вишъс отвори вратата на стаята за прегледи и ги видя да седят по начин, от който в главата му моментално нахлуха мисли за кастриране.

Което, като се имаше предвид собствения му опит в това отношение, значеше много.

Разбира се, сестра му само дето не беше седнала върху оная работа на шибания човек; ръцете му бяха около нея, главите им — доближени. Обаче не се гледаха... и това бе единствената причина той да не развали малкото им парти. Двамата се взираха в компютъра... в снимка на тип в инвалидна количка, състезаващ се с още цял куп други мъже.

— ... Височината е просто цифра... и не означава нищо, когато става дума за характера ти или за живота, който водиш.

— Може ли да размърдаш това... нещо?

По някаква причина сърцето на Ви заби лудешки, докато гледаше как човекът учи сестра му да си служи с мишката. А после чу нещо, което му вдъхна надежда:

— Мога да го направя — каза тя.

— Точно там е работата — меко отвърна Манело. — Можеш да направиш *всичко*.

Мамка му — картата, на която бе заложил в отчаянието си, се бе оказала асо. Беше възнамерявал отново да намеси човека, но само за малко — докато Пейн се отървеше от мислите за самоубийство. И през ум не му беше минало, че типът ще представлява нещо повече от детинско увлечение.

А ето че сега шибаното копеле я учеше на много повече от това как да се целува.

Ви бе искал той да е този, който ще я спаси... и може би като бе довел Манело, бе направил точно това, но защо не бе сторил повече досега? Ами Джейн? Трябваше да я изкарат от онази стая, да я разведат из имението... да се хранят с нея, да разговарят.

Да ѝ покажат, че бъдещето ѝ се бе променило, но не бе свършило.

Ви потърка лице, обзет от гняв, който буквално го прикова към пода. По дяволите... как можеше Джейн да не съобрази, че пациентите се нуждаят не само от лекарства и къпане с гъба? Близначката му се бе нуждаела от хоризонт — всеки би полудял, затворен в шибаната стая.

По дяволите!

Погледът му отново се върна на сестра му и човека. Двамата сезираха в очите си и изглеждаха така, сякаш можеха да бъдат разделени само с помощта на лост. От което Ви отново бе обзет от желание да пречука копелето.

Докато бъркаше в джоба си за цигара, бе почти готов да се прокашля шумно. Или това, или да извади кинжала си и да го метне към главата на човека. Проблемът беше, че хирургът бе инструмент, който трябваше да бъде използван, докато вече не е потребен... а все още не бяха стигнали дотам.

Ви се насили да се отдръпне от вратата.

— Как са?

Обърна се рязко, изпускайки шибаната цигара.

Бъч я вдигна.

— Трябва ли ти запалка?

— По-скоро — нож. — Той си взе цигарата и извади новата си запалка, която, да не повярваш, работеше. Всмукна дълбоко, а после изпусна дима през устата. — Ще излезем ли да пийнем нещо?

— Още не. Мисля, че трябва да поговориш с жена си.

— Повярвай ми. Не трябва. Не и точно сега.

— Тя си събира багажа, Вишъс.

Обвързаният вампир в него направо полудя, но въпреки това той се насили да остане в коридора и да продължи да пуши. Слава на бога за пристрастеността му към никотина — това, че дърпаше от ръчно свитата цигара, бе единствената причина да не ругае.

— Ви, човече. Какво става, по дяволите?

Едва чуваше ченгето от крясъка в главата си. А нямаше как да му обясни всичко.

— Двамата с моята шелан имаме различие в мненията.

— Ами изяснете се тогава.

— Не точно сега. — Той угаси цигарата в подметката на тежкия си ботуш. — Да вървим.

Само че... е, незнайно защо, не можеше просто да слезе в подземния гараж, където на кадилака му сменяха маслото. Буквално не беше в състояние да помръдне, сякаш краката му бяха залепнали за пода.

Хвърли поглед към кабинета и с болка си помисли, че само преди час нещата изглеждаха така, сякаш бяха започнали да се оправят. Но не би. Беше все едно досегашните гадости бяха само загревка за онова, което предстоеше.

— Нямам какво да й кажа.

Както винаги.

— Може би думите сами ще дойдат.

„Едва ли“, помисли си той.

Бъч сложи ръка на рамото му.

— Чуй ме. Притежаваш вкуса за мода на пейка в парка, междуличностните умения на касапски сатър...

— И това се предполага да ми помогне?

— Остави ме да довърша...

— Какво следва? Да се бързикаш с размера на оная ми работа?

— Хей, дори и с размерите на молив пак добре се справяш... чувал съм стонове откъм стаята ти, които го доказват. — Бъч го разтърси. — Просто ти казвам, че се нуждаеш от тази жена в живота си. Не прецаквай всичко. Нито сега, нито когато и да било. Разбираш ли ме?

— Щеше да помогне на Пейн да се самоубие. — Бъч потръпна и Ви кимна. — Да. Така че не става дума за някаква глупава караница за капачката на пастата за зъби.

След един дълъг миг Бъч промърмори:

— Трябва да е имало страшно добра причина.

— Няма достатъчно добра причина. Пейн е единствената кръвна роднина, която имам, а тя щеше да ми я отнеме.

Сега, когато ситуацията беше сведена до съставните си части, бученето в главата му така се засили, че Ви се зачуди дали не е на път да получи удар... и в този миг, за първи път в живота си, се уплаши от самия себе си и от онова, на което беше способен. Не да нарани

Джейн, разбира се — независимо колко бе ядосан, никога не би я докоснал с гняв...

Бъч направи крачка назад и вдигна ръце.

— Ей, по-полека, приятелю!

Ви погледна надолу. Държеше по един кинжал във всяка ръка и ги стискаше толкова силно, че за миг се зачуди дали няма да се наложи да ги извадят оттам с помощта на скалпел.

— Вземи ги — каза вцепенено. — Махни ги от мен.

Подаде трескаво всичките си оръжия на най-добрия си приятел, който ги пое с мрачна, бърза решителност.

— Да... може би си прав — промърмори той. — Остави разговора за по-късно.

— Не за нея трябва да се тревожиш, ченге. — Защото явно склонността към самоубийство беше семейна черта.

Понечи да се обърне, ала Бъч го улови за ръката.

— Как мога да помогна?

За миг през ума на Ви премина шокираща картина.

— С нищо, което да си в състояние да понесеш. За съжаление.

— Недей да мислиш вместо мен, копеле.

Ви се доближи до него, така че лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Не ти стиска за това. Вярвай ми.

Дълбоките лешникови очи задържаха неговите, без да мигат.

— Ще останеш изумен какво съм готов да сторя, за да те опазя жив.

Изведнъж устните на Ви се разтвориха рязко, а гърлото му се сви. И докато двамата стояха, гърди до гърди, той почувства всеки сантиметър от тялото си.

— Какво се опитваш да кажеш, ченге?

— Сериозно ли мислиш, че лесърите са по-добрият вариант? — дрезгаво отвърна Бъч. — Аз поне ще се погрижа да не свършиш като труп.

В съзнанието на Ви изплуваха образи — невероятно подробни и отвратително извратени. И във всички тях той изпълняваше главната роля.

След един миг, в който никой от двамата не проговори, Бъч направи крачка назад.

— Иди да видиш жена си. Ще те чакам в кадилака.

— Бъч, не говориш сериозно. Не може да говориш сериозно.

Най-добрият му приятел го изгледа хладно.

— И още как. — След това се обърна и тръгна по коридора. — Потърси ме. Когато си готов.

Докато го гледаше как се отдалечава, Ви се зачуди дали става въпрос да отидат да се напият... или да прекрачат прага на опасната врата, която ченгето току-що бе отворило.

Дълбоко в себе си знаеше, че става въпрос и за двете.

Мили. Боже.

В стаята за прегледи, докато се взираше в очите на Пейн, Мани смътно си даде сметка, че някъде наблизо някой пуши. С неговия късмет сигурно беше шибаният ѝ брат, който си поемаше дозата никотин, преди да цъфне тук и да омете пода с него.

Все тая. Устата на Пейн бе на сантиметри от неговата, топлината на тялото ѝ преливаше в неговото, а пенисът му бе на път да се пръсне. Той беше мъж, надарен с воля и самоконтрол, ала да спре онова, което предстоеше да се случи, беше извън дори неговите възможности.

Посегна и взе лицето ѝ в шепата си. При допира му устните ѝ се разтвориха и той почувства, че трябва да каже нещо, но гласът му сякаш си беше събрал багажа и се бе изнесъл... очевидно заедно с мозъка му.

По-близо. Притегли я по-близо до себе си и устните им се сляха. И макар че тялото му притежаваше търпението на гладен тигър, той бе много внимателен, докато се докосваха. Господи, беше мека... толкова мека... по начин, от който му се искаше да я разтвори и да проникне в нея с всичко, което имаше — пръсти, език, пенис.

Ала нищо от това нямаше да се случи точно сега. Или пък тази вечер. Или дори на следващия ден. Нямаше особен опит с девиците, но беше адски сигурен, че въпреки сексуалната ѝ реакция в момента, начинът, по който щяха да продължат, можеше да се окаже твърде много за нея...

— Още — промълви тя с дрезгава настоятелност. — *Още...*

За частица от секундата сърцето му спря и той се зачуди дали не греши с намерението си да не бърза. Това не беше тонът на малко

момиченце, а на жена, готова за любовник.

И действайки в унисон с теорията, че не е нужно да го моли два пъти, той се подчини, милвайки устата ѝ със своята, преди да засмуче долната ѝ устна. Докато обвиваше ръка около шията ѝ, направо копнееше да разплете косата ѝ и да се изгуби в нея... но то бе почти като да я разсъблече, а мястото не беше подходящо за това.

Пък и бездруго вече бе достатъчно близо до оргазма.

Езикът му се плъзна в нея и от гърдите му се откъсна стон; ръцете му я стиснаха още по-здраво... преди да си заповяда да охлаби хватката, ако не искаше да я счупи. Човече, тя беше като октан в кръвта му — тялото му ревеше като двигател, минал на пълна скорост. А той си беше мислил, че онези сънища са еротични! Пред истинското изживяване те бяха като стайна температура, сравнена с повърхността на Марс.

Езикът му продължаваше играта си — ту проникваше в нея, ту отново се отдръпваше, докато не си заповяда да забави темпото. Бедрата му се търкаха в малкото ѝ дупе на скута му... което му се струваше несправедливо, при положение че тя не можеше да го почувства. Пое си дълбоко дъх... и само след миг зарови лице в основата на шията ѝ...

Ноктите ѝ се забиха в рамото му с такава сила, че ако беше гол, със сигурност щеше да му потече кръв... и това адски го възбуди. Мамка му, мисълта, че има повече от обикновения секс, че тя би могла да се долепи до врата му и да го поеме в себе си по повече от един начин...

Мани изсъска остро и се отдръпна от нея. Отметна глава назад, поемайки тежко въздух.

— Мисля, че трябва да забавим темпото.

— Защо? — попита тя; очите ѝ не пропускаха нищо от него. Доближи се мъничко и почти изръмжа: — Искаш го.

— Мамка му... така е.

Ръцете ѝ докоснаха предницата на ризата му.

— Тогава да продължим...

Мани я сграбчи за китките, докато оргазмът изгаряше върха на пениса му.

— Трябва да престанеш. Веднага.

Господи, почти не можеше да диша.

Тя се отскубна рязко от него и наведе глава. Прокашля се и каза дрезгаво:

— Толкова съжалявам.

Срамът ѝ накара гърдите му да се свият болезнено.

— Не, не... не е това.

Когато Пейн не отговори, Мани повдигна брадичката ѝ и неволно се запита дали тя изобщо има някаква представа какво става с мъжкото тяло, когато е толкова възбудено. Исусе, дали изобщо знаеше какво е ерекция?

— Чуй ме. — Думите му прозвучаха почти като ръмжене. — Желая те. Тук. В стаята ти. На пода в коридора. Притисната до стената. Навсякъде, по всяко време и начин. Ясно?

Очите ѝ припламнаха.

— Но тогава защо не...

— Като за начало, мисля, че брат ти е в коридора отвън. Освен това ти ми каза, че никога досега не си била с мъж. Аз, от друга страна, знам точно докъде може да стигне това, което започнахме, а последното, което искам, е да те уплаша, като избързам.

Погледите им не се откъсваха един от друг. А после, след един дълъг миг, устните ѝ се извиха в усмивка, толкова широка, че на едната ѝ буза се появи трапчинка, а свършено белите ѝ зъби проблеснаха.

Исусе... кучешките ѝ зъби бяха по-дълги. Много по-дълги. И толкова остри.

То беше по-силно от него — единственото, за което можеше да мисли, бе какво би било усещането един от тях да се плъзне по пениса му.

Оргазмът в мъжествеността му направи още един опит да се освободи. И това беше преди розовият ѝ език да се покаже и да близне острите им връхчета.

— Харесва ли ти?

Сърцето му биеше лудешки.

— Да. Мамка му, да...

Изведнъж светлините угаснаха и стаята потъна в мрак. А после се чуха две изщраквания... като от ключ? Възможно ли бе да са вратите?

В сиянието на компютърния екран, Мани видя как лицето ѝ се промени. Отидоха си и последните следи от срамежлива, невинна

страст... и на тяхно място се появи необуздана, всепоглъщаща жажда, която му напомни, че тя не е човешко същество, а красив хищник. Великолепно, могъщо животно, което приличаше на човек само толкова, колкото да го накара да забрави коя и какво бе всъщност.

Движейки се, без да мисли, Мани вдигна ръка към бялата си престилка. Докато бе сядал, яката се бе разтворила и сега той я дръпна, разкривайки врата си.

Пъхтеше. Буквално пъхтеше.

— Вземи ме — изръмжа. — Направи го... искам да знам какво е усещането.

Сега тя бе тази, която държеше положението под контрол. Силните ѝ ръце се вдигнаха към лицето му и се плъзнаха по врата му, чак до ключицата. Нямахше нужда да го кара да отметне главата си назад. Той го стори сам, оголвайки подканящо гърлото си.

— Сигурен ли си? — попита Пейн със своя прекрасен акцент.

Мани дишаше толкова тежко, че не бе сигурен дали е в състояние да изрече каквото и да било, затова просто кимна. А после, уплашен да не би това да не е достатъчно, сложи длани върху нейните, притискайки ги към себе си.

От тук нататък тя пое нещата в свои ръце. Насочи цялото си внимание към вената му и очите ѝ буквално грейнаха, като звезди в нощното небе. Приближи се бавно, скъсявайки разстоянието между зъбите си и неговата плът с болезнена ленивост.

Докосването на устните ѝ беше като кадифе, ала очакването на онова, което предстоеше, го държеше толкова съсредоточен, че всяко усещане се усилваше многократно. Знаеше точно къде ще...

Одраскването, когато тя зарови лице в шията му, бе нежно почти до жестокост.

— О, господи! — простена Мани, отдавайки ѝ се напълно. — *О... господи!*

Ударът беше силен и точен — две остри връхчета потънаха дълбоко в плътта му и сладката болка му отне и зрението, и слуха — единственото, което усещаше, беше смученето от вената му.

Както и колосалния оргазъм, който изпълни топките му и надигна главичката на пениса му; бедрата му се напрегнаха, когато ерекцията му подскочи, разтърсена от мощен тласък... и още един... и още...

Не беше сигурен колко дълго трая освобождаването. Десет секунди? Десет минути? Или пък часове? Знаеше единствено, че с всяка глътка, която тя отпиваше от него, той свършва още малко, и удоволствието беше толкова огромно, че почти го съсипа...

Защото бе наясно, че никога нямаше да изпита същото с друг, освен с нея. Бил той вампир или човек.

Сложи ръка на тила ѝ и я притисна още по-плътно към себе си, без да го е грижа дали ще изцеди и последната му капка кръв. Какъв начин да умре само...

Прекалено скоро Пейн понечи да се отдръпне, но той отчаяно искаше тя да не спира. Помъчи се да я задържи до гърлото си, ала опитът му беше обречен. Тя бе толкова силна физически, че сякаш дори не усети натиска му. Кое го накара да свърши отново.

Въпреки че нервната му система беше възбудена до краен предел, Мани почувства как двата ѝ зъба се плъзгат навън и почувства точния миг, в който тя излезе от него. А после острата болка бе изместена от кадифено близване, сякаш тя опитваше да затвори раната.

Издайки в полутранс, Мани притвори очи; главата му се поклащаше на врата като балон, на който някой бе изпуснал въздуха. С крайчеца на окото си погледна към свършения ѝ профил, достатъчно осветен от мекото сияние на монитора, за да я види как облизва долната си устна...

Само дето не беше мониторът.

Беше се включил скрийнсейвърът — черен фон с логото на „Уиндоус“.

Тя сияеше. Цялата. От главата до петите.

Мани предположи, че това е нещо нормално за вампирите... колко невероятно!

Ала лицето ѝ бе смръщено.

— Добре ли си? Навярно пих твърде много...

— Аз... — Мани преглътна мъчително. После още веднъж. Езикът му се беше вцепенил в устата. — Аз...

Паника заля красивото ѝ лице.

— О, съдби! Какво направих...

Той се насили да повдигне глава.

— Пейн... единственото, което би го направило още по-прекрасно, е ако бях свършил в теб.

За миг тя изглеждаше облекчена. А после попита:
— Какво значи да свършиш?

22.

В дупката Джейн се движеше трескаво из спалнята. Отвори двукрилата врата на дрешника и започна да вади бели тениски и да ги мята през рамо върху леглото. В бързината си дърпаше закачалките, които падаха на пода... ала изобщо не я беше грижа.

Нямаше сълзи. С което се гордееше.

От друга страна, цялото ѝ тяло трепереше толкова силно, че едва успяваше да придава плътност на ръцете си.

Когато стетоскопът се плъзна около врата ѝ и тупна на пода, тя се наведе да го вдигне, просто за да не го настъпи.

— По дяволите...

Изправи се и погледна към леглото. Май беше време да престане с белите тениски — върху черните сатенени чаршафи се издигаше същинска планина.

Прекося стаята, приседна до тях и се загледа в дрешника. Кожените панталони на Ви и тесните му тениски все още бяха прилежно подредени, но в нейната половина цареше хаос.

Което си беше същинска метафора.

Само че... той бе не по-малко прецакан в главата, нали така?

Господи... какво правеше? Да се премести в клиниката, дори и временно, не беше решението. Когато си женен, оставаш и се опитваш да оправиш нещата. Именно така оцеляваха връзките. Тръгнеш ли си сега, никой не можеше да каже къде щяха да свършат.

Господи, нещата се бяха върнали към нормалното за колко... два часа? Страхотно. Направо страхотно.

Извади телефона си, натисна бутона за съобщения и се загледа в екрана. Две минути по-късно затвори капачето на апарата. Трудно бе да побере всичко, което имаше да каже, в сто и шейсет знака. Или дори в шест страници по сто и шейсет знака.

Пейн беше нейна пациентка и тя бе отговорна за нея. Вишъс беше нейният партньор и нямаше нищо, което не би сторила за него. А близкочката на Ви беше отказала да ѝ даде каквото и да било време.

Но не и на брат си. И очевидно Вишъс беше отишъл при майка им.

Един бог знае какво щеше да излезе от всичко това.

Загледана в бъркотията, която бе оставила в дрешника, Джейн отново и отново прехвърляше положението в ума си и всеки път стигаше до същото заключение. Правото на Пейн да избере съдбата си вземаше превес над чието и да било право да я задържи като пленница в собствения ѝ живот. Беше ли това прекалено сурово? Да. Беше ли справедливо спрямо онези, които я обичаха? Ни най-малко.

Щеше ли Пейн да си причини много по-голяма болка, ако не разполагаше с по-милосърден начин да постигне целта си? Със сигурност.

Джейн не бе съгласна с начина ѝ на мислене, нито с избора ѝ. Но беше наясно с етичната страна на въпроса, колкото и трагична да бе тя.

И бе твърдо решена да накара Вишъс да изслуша нейната гледна точка.

Вместо да бяга, щеше да остане, където си бе и щеше да го чака докато той се върнеше, за да видят дали все още бе останало нещо от живота им заедно. Не хранеше никакви илюзии. Това спокойно можеше да се окаже препятствие, с което да не успеят да се справят, и нямаше да го вини, ако беше така. В крайна сметка, семейството си е семейство. Ала тя бе постъпила така, както ситуацията изискваше, в съответствие с дълга, който имаше към пациентката си. Лекарите правеха точно това, дори ако то им костваше... всичко, което имат.

Джейн се изправи и отиде до гардероба, като по пътя вдигаше нападалите закачалки. Подът на дрешника бе осеян с тях и тя се наведе, за да ги събере измежду обувките. Пресегна се навътре...

... и ръката ѝ напипа нещо меко. Кожа... ала не беше ботуш.

Приседна на пети и извади това, което бе хванала.

— Какво, по дяволите...

Мястото на кожените панталони, с които Ви се биеше, не беше тук, наврядно зад обувките...

Но по тях имаше нещо... Я, чакай. Восък. Черен восък. И...

Джейн пусна панталона и затисна устата си с ръка.

Беше му доставила достатъчно оргазми, за да знае как изглеждат върху кожен панталон. А и това не беше единственото петно. Имаше и кръв. Червена кръв.

С ужасяващо усещане за неизбежност, тя бръкна в дрешника и затършува по пода, докато не напипа блузата. Извади я и откри още кръв и восък.

Нощта, в която бе отишъл в „Комодор“. Не можеше да има друго обяснение. Това не бяха стари, захвърлени кой знае кога дрехи, прашни останки от някогашния му живот. По дяволите, та миризмата на восъка все още се долавяше.

Усети го в мига, в който той прекрачи прага.

Без да се обръща, Джейн каза:

— Мислех, че не си бил с друга.

Отговорът му се забави страшно дълго.

— Не съм.

— Как тогава ще ми обясниш това? — Тя вдигна панталона... сякаш изобщо беше нужно.

— Не бях с друга.

Джейн хвърли панталона в гардероба, а после метна и тениската при него.

— Ако мога да използвам един от любимите ти изрази, в момента нямам какво да ти кажа. Наистина.

— Сериозно ли мислиш, че съм способен да чукам някоя тайно от теб?

— Какви са тези дрехи тогава?

Ви не отговори. Просто си стоеше там, извисявайки се над нея, огромен... и някак странно чужд, макар тя да познаваше лицето и тялото му така добре, както и своите.

Почака го да отговори. А после почака още малко. И за да минава времето, си напомни при какви ужасяващи условия беше отраснал той и че единственият начин да оцелее бе да стане неотстъпчив и безчувствен.

Само че този път това не беше достатъчно. В един момент любовта, която споделяха, заслужаваше нещо по-добро от тишина, чиито корени се криеха в миналото.

— Бъч ли беше? — попита Джейн, като се надяваше да е така.

Ако беше той, оргазмът със сигурност е бил случаен. Бъч беше непоклатимо верен на жена си и би се съгласил да изиграе ролята на доминант единствено защото това бе необичайното, злоещо

лекарство, от което Ви се нуждаеше, за да запази разсъдъка си. Колкото и странно да звучеше, *това* Джейн би могла да разбере.

— Той ли беше? — повтори. — Защото с това мога да се справя.

За миг Вишъс придоби изненадано изражение, ала после поклати глава.

— Нищо не се случи.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че съм сляпа? — дрезгаво каза тя. — Защото, освен ако не ми дадеш по-добро обяснение, единственото, което имам, са тези панталони... и образите в главата ми, от които ми се повдига.

Тишина, единствено тишина.

— Господи... как можа? — прошепна.

Ви поклати глава и отвърна със същия тон:

— И аз бих искал да ти задам същия въпрос.

Е, тя поне бе имала причина за станалото с Пейн. И не беше лъгала за това.

След един дълъг миг Ви пристъпи в стаята и взе сака, в който държеше спортната си екипировка, и който сега беше празен.

— Вземи. Ще ти трябва.

С тези думи той й го подхвърли... и си тръгна.

23.

В стаята за прегледи лечителят на Пейн изглеждаше полумъртъв, ала съвършено щастлив.

Докато го чакаше да ѝ отговори, Пейн бе далеч по-разтревожена от състоянието му, отколкото той. Кръвта му беше зашеметяващо плътна върху езика ѝ, изливайки се като тъмно вино в гърлото ѝ, прониквайки в нея и изпълвайки цялото ѝ тяло.

За първи път пиеше от врата. Когато бяха в Светилището, Избраниците не се нуждаеха от кръв, нито минаваха през циклите на нуждата. Но и те обикновено не се намираха в състояние на летаргия, като Пейн.

А тя почти не си спомняше как се бе нахранила от китката на Рот. Странно... кръвта на двамата ужасно си приличаше, макар че тази на краля имаше по-силен аромат.

— Какво значи да свършиш? — повтори тя.

Лечителят ѝ се прокашля.

— То е... въъ... това, което се случва, когато харесваш някого и си с него.

— Покажи ми.

Смехът му, отекнал в стаята, беше кадифено плътен.

— Страшно бих искал. Повярвай ми.

— То... мога ли да те накарам да го направиш?

Лечителят ѝ се закашля.

— Вече го стори.

— Наистина?

Той кимна бавно и притвори клепачи.

— О, да. Така че трябва да си взема душ.

— А след това ще ми покажеш. — Не беше молба. А нареждане.

И когато ръцете му я стиснаха малко по-силно, тя почувства, че е възбуден. — Да — изръмжа Пейн. — Ще ми покажеш всичко.

— О, ще го направя и още как — обеща той. — *Всичко.*

А когато се взря в нея така, сякаш знаеше тайни, за които тя дори не подозираше, Пейн осъзна, че дори с парализата това бе нещо, за което си заслужава да живее. Тази връзка, тази възбуда, струваха повече от краката ѝ и тя изведнъж бе връхлетяна от вцепеняващ ужас при мисълта, че за малко не бе изгубила всичко това.

Трябваше да благодари на близнака си подобаващо. Но как би могла да му се отплати за този дар?

— Нека те върна в стаята ти. — Лечителят ѝ се изправи с лекота, въпреки нейната тежест. — След като се почистя, ще започнем при теб с къпане с гъба.

Пейн сбръчка недоволно нос.

— Колко клинично.

И отново онази негова загадъчна усмивка.

— Не и по начина, по който аз ще го направя. Вярвай ми. — Той поспря. — Ей, има ли някакъв шанс да запалиш осветлението, за да не се бутна в нещо? Ти сияеш, но не съм сигурен, че ще ми е достатъчно.

За миг Пейн се обърка... докато не вдигна ръка. Лечителят ѝ беше прав. От нея се излъчваше меко сияние, кожата ѝ хвърляше слаба светлина... Може би това беше сексуалната ѝ реакция?

Логично бе, помисли си. Защото начинът, по който той я караше да се чувства отвътре, бе неудържим като щастие и сияен като надежда.

Когато тя запали лампите и отключи вратите със силата на волята си, той поклати глава и докато се отдалечаваше, подхвърли:

— По дяволите. Владееш някои страхотни номера, момиче.

Може би, но не онези, които ѝ се искаше. Толкова ѝ се искаше да му върне онова, което той бе споделил с нея... ала тя нямаше тайни, на които да го научи, нито пък кръв, която да му даде, защото хората не само че не се нуждаеха от нея, но тя бе в състояние да ги убие.

— Ще ми се да можем да ти се отплатя — промълви.

— За какво?

— Задето дойде и ми показа...

— Приятеля ми? Да, историята му наистина е вдъхновяваща.

В действителност ставаше дума много повече за мъжа от плът и кръв, отколкото за онзи на екрана.

— Така е — съгласи се тя.

Когато се върнаха в стаята за възстановяване, той я отнесе до леглото и я сложи в него невероятно грижливо, нагласяйки одеялата и чаршафите така, че никоя част от нея да не остане непокрита... намести оборудването, което се грижеше за телесните ѝ функции... бухна възглавниците зад главата ѝ.

През цялото време, докато го правеше, гледаше да прикрива бедрата си с нещо. Част от завивка. Сакото си. След това застана от другата страна на масичката на колелца.

— Удобно ли ти е? — Пейн кимна и той каза: — Ей сега се връщам. Извикай, ако ти потрябвам.

Лечителят ѝ изчезна в банята и затвори вратата след себе си... ала не изцяло. Лъч светлина проникваше в душкабината и Пейн съвсем ясно видя как ръката му се протяга и завърта една ръчка, призовавайки горещия дъжд.

След това свали дрехите си. До последната.

И тогава за един миг Пейн зърна прекрасна плът, когато той пристъпи под струята и затвори стъклената врата. Звукът на водата се промени и Пейн разбра, че е застанал под нея. Как ли изглеждаше, облян с вода, гладък и топъл, и така мъжествен?

Надигна се върху възглавниците, наклони се на една страна... после още мъничко... и още мъничко, докато почти увисна от леглото...

О, даааа. Тялото му беше обърнато в профил, но тя видя предостатъчно. Изваяни мускулести ръце и гърди, стегнат, тесен ханш и дълги, силни крака. Върху гърдите му тъмнееха косъмчета и образуваха пъточка, която се спускаше към корема му и продължаваше надолу, надолу... толкова ниско... По дяволите, не можеше да види достатъчно, а любопитството ѝ беше прекалено отчаяно и настоятелно, за да го пренебрегне. Как ли изглеждаше мъжествеността му? Каква ли бе на допир...

Пейн изруга и се завъртя тромаво, така че сега беше на ръба на леглото. Изви глава, възползвайки се до краен предел от малкото, което можеше да види през откренатата врата. Но докато тя се бе премествала, той бе сторил същото — беше се обърнал и Пейн виждаше гърба и... долната част на тялото му.

Тя преглътна мъчително и изпъна шия нагоре, за да зърне още повече. Докато лечителят ѝ разопаковаше сапуна, по плешките му се

стичаше вода, образуваше вадичка по гръбнака му и обливаше дупето и задната страна на бедрата му. А след това ръката му разтърка тила му и пяната последва водата, докато той миеше тялото си.

— Обърни се... — прошепна Пейн. — Нека видя всяка част от теб.

Желанието да плъзне очи по още по-голяма част от него се усили, когато той започна да насапунисва долната половина на тялото си. Вдигна единия си крак, после другия, ръцете му — убийствено сръчни, докато се плъзгаха по бедрата и прасците му.

Разбра кога се зае с мъжествеността си, защото отметна глава назад, а тазът му се напрегна.

Мислеше за нея. Сигурна бе в това.

И тогава той се обърна.

Стана толкова бързо, че когато погледите им се срещнаха, и двамата подскочиха.

Въпреки че беше заловена на местопрестъплението, Пейн побърза да се дръпне и да заеме предишната си позиция, оправяйки одеялата, които той така грижливо бе опънал. Лицето ѝ гореше, искаше ѝ се да се скрие...

Пронизителен вик, прозвучал в стаята, я накара да вдигне поглед. Лечителят ѝ бе изскочил тичешком от банята, без да спира водата, по корема му все още имаше пяна, която капеше от...

Мъжествеността му беше великолепен шок. Стърчаща пред тялото му, тя бе твърда, дебела и горда.

— Ти...

Каза още нещо, ала Пейн бе твърде запленена, за да я е грижа, твърде очарована, за да забележи. Дълбоко в нея сякаш се отрици извор, женствеността ѝ набъбна, готвейки се да го приеме.

— Пейн — каза той, покривайки се с ръце.

Начаса я обзе срам и тя сложи длани върху пламналите си бузи.

— Наистина, толкова съжалявам, че те гледах тайно.

Мани се улови за касата на вратата.

— Не това... — Поклати глава, сякаш за да я проясни. — Даваш ли си сметка какво правеше?

Това я накара да се разсмее.

— Да. Повярвай ми, лечителю... напълно си давах сметка какво гледах толкова обстойно.

— Беше се изправила на колене, Пейн. Беше коленичила на ръба на леглото.

Сърцето ѝ спря. Без съмнение, не можеше да го е чула правилно. Без съмнение.

Пейн се намръщи и той понечи да се втурне към нея... ала тогава си даде сметка, че е чисто гол. При това задникът му не бе единственото, което се развяваше на свеж въздух — на всичкото отгоре имаше и огромна ерекция, докато се разхождаше както майка го е родила. Пресегна се към банята, напипа една хавлия и чак *след като* я уви около кръста си, отиде до леглото ѝ.

— Аз... не, трябва да грешиш — каза Пейн. — Не може да съм...

— Направи го...

— Просто се протегнах върху...

— А как стигна до ръба на леглото тогава? И как се върна обратно върху възглавниците?

Тя спря поглед върху таблата в долния край на леглото и веждите ѝ се сбърчиха объркано.

— Не знам. Аз... те гледах и не обръщах внимание на нищо друго.

Мъжът в Мани беше поразен и... странно преобразен. Да бъде желан толкова от някой като нея?

След това обаче мъжът бе изместен от лекаря.

— Нека погледна какво става.

Той отметна чаршафите и завивките от края на леглото, откривайки долната част на краката ѝ. След това прокара пръст по стъпалото на красивия ѝ крак. Очакваше той да трепне. Но това не стана.

— Усети ли нещо? — попита и когато тя поклати глава, опита и с другия крак. След това се придвижи по-нагоре, обвивайки длани около тънките ѝ глезени. — А сега?

Очите ѝ, когато срещнаха неговите, бяха печални.

— Не усещам нищо. И не разбирам какво си помислил, че виждаш.

Мани продължи нагоре, към прасците ѝ.

— Беше застанала на колене. Кълна се.

Още по-нагоре, към стегнатите ѝ бедра.

Нищо.

„Исусе“, помисли си. Трябва да бе имала някакъв контрол над краката си. Нямаше друго обяснение. Освен ако... не му се беше привидяло.

— Не разбирам — повтори Пейн.

Нито пък той, но нямаше да е лошо да разбере.

— Ще погледна снимките ти. Ей сега се връщам.

В стаята за прегледи сестрата му помогна да влезе в медицинското досие на Пейн в компютъра. С отработена ефективност Мани прегледа всичко — жизнените ѝ показатели, бележките от прегледите, рентгеновите снимки... откри дори онези, които ѝ бяха направили в „Свети Франсис“, което го изненада. Нямаше представа как са успели да се доберат до оригиналните резултати от ядрено-магнитния резонанс — лично той ги беше изтрил почти веднага, след като ги беше вкарал в компютърната система на болницата. Но със сигурност се радваше, че може да ги разгледа отново.

Когато свърши, се облегна в стола и студът, появил около раменете му, му напомни, че все още бе само по хавлия. Което навярно обясняваше защо сестрата го бе зяпнала така, докато говореше с нея.

— Какво, по дяволите... — промърмори, взирайки се в последната рентгенова снимка.

Гръбнакът ѝ си бе наред, прешлените бяха наредени както трябва, призрачното им сияние на тъмния фон съвсем ясно го показваше. Всичко (от медицинската документация до прегледа, който ѝ бе направил току-що) говореше, че първоначалното му заключение беше вярно. Технически, операцията бе извършена съвършено, ала гръбначният ѝ мозък бе непоправимо и необратимо увреден.

Изведнъж пред очите му изникна изражението на Голдбърг, когато бе станало ясно, че Мани не е в състояние да направи разлика между ден и нощ.

Той потърка очи и отново се зачуди дали не полудява. И все пак, знаеше какво е видял... Или пък може би не?

И тогава го осени идея.

Завъртя се и погледна към тавана. Както и очакваше — в ъгъла имаше охранителна камера, свързана с контролно табло. Което означаваше, че тя може да проследи всеки сантиметър от това място.

В стаята за възстановяване също би трябвало да има камера. Не можеше да няма.

Мани се изправи, отиде до вратата и надникна в коридора с надеждата, че симпатичната руса сестра е някъде наблизо.

— Ехо?

Гласът му отекна по коридора, но отговор не последва, така че не му оставаше друго, освен да зашляпа с боси крака. Нямахше никаква представа накъде да тръгне, затова си избра надясно и забърза натам. Чукаше на всички врати, които се изпречваха на пътя му, а после се опитваше да ги отвори. Повечето бяха заключени, а онези, които не бяха... въвеждаха в класни стаи. И още класни стаи.

Когато стигна до помещение с надпис „Фитнес зала“, чу тропот на обути с маратонки крака върху пътека за бягане и реши да продължи. Той беше полуоблечен човек в свят на вампири, а и някак се съмняваше, че сестрата ще се отдава на маратони посред дежурството си.

Пък и ако съдеше по това колко тежки и силни бяха стъпките, определено рискуваше да си докара кой знае какво на главата и макар да беше достатъчно безразсъден, за да се сбие с всеки, понечил да му се нахвърли, в случая ставаше дума за това да помогне на Пейн, а не за егото му или за боксьорските му умения.

Той се върна, откъдето бе дошъл, и пое в обратната посока. Чукаше по вратите. Отваряше тези, които не бяха заключени. Постепенно класните стаи изчезнаха и на тяхно място се появиха такива, които ужасно приличаха на стаи за разпити. В дъното на коридора имаше масивна врата, която бе като извадена от някой филм с подсилените си панели и многобройните резета.

„Външният свят“, помисли си Мани.

Отиде до нея, натисна с всичка сила... и за своя изненада се озова в гаража, където до един бордюр бе паркирано поршето му.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

Очите му мигновено се насочиха към един кадилак „Ескалейд“ с потъмнени прозорци и черни джанти и решетка. До него стоеше типът, когото бе видял и през първата нощ, онзи, който му се бе сторил познат...

— Виждал съм те някъде — каза Мани, докато вратата се затваряше зад гърба му.

Вампирът извади бейзболна шапка от джоба си и си я сложи. „Ред Сокс“. Логично, като се имаше предвид бостънският акцент.

Само че истинският въпрос беше как, по дяволите, един вампир можеше да звучи така, сякаш бе от южен Бостън?

— Готин кръст — измърмори типът, поглеждайки към разпятието върху гърдите на Мани. — Дрехите си ли търсиш?

Мани извъртя очи.

— Аха. Някой ги задигна.

— За да се престори на лекар?

— Ами може да е вашият Хелюин... откъде да знам, по дяволите.

Изпод тъмносинята козирка се появи усмивка, разкриваща нащърбен преден зъб... както и два остри вампирски зъба.

Мозъкът на Мани сякаш се вцепени, ала заключението, с което се бореше, се налагаше от само себе си — този тип някога е бил човек. Но как така се бе превърнал във вампир?

— Направи си услуга — каза другият. — Стига си мислил, ами се върни в клиниката и се облечи, преди Вишъс да се е появил.

— Знам, че съм те виждал някъде и рано или късно ще се сетя къде. Но все тая... в момента ми трябва достъп до записите на охранителните камери тук долу.

Саркастичната полуусмивчица начаса се изпари.

— И защо, по дяволите?

— Защото пациентката ми току-що седна в леглото... и нямам предвид, че се надигна от възглавниците. Но не бях там, когато го направи, а трябва да видя как е станало.

Ред Сокс сякаш спря да мисли.

— Какво... чакай малко... Какво се опитваш да кажеш, мамка му?

— Да ти го изиграя като сценка ли искаш или какво?

— Не, благодаря... последното, което искам да видя, е как коленичиш пред мен само по хавлия.

— Все едно аз само за това си мечтая.

— Ама ти сериозно ли говориш?

— Да. Освен това не преливам и от желание да ти духам.

Последва пауза. А после копелето се изсмя.

— Бива те в приказките, не може да ти се отрече... и да, мога да ти помогна, обаче наистина трябва да се облечеш, мой човек. Ако Ви те види да се въртиш около сестра му по хавлия, ще ти се наложи да извършиш операция върху самия себе си.

Типът се отправи към вратата и в този миг на Мани му просветна. Не го познаваше от болницата.

— „Свети Патрик“. Ето къде съм те виждал. Седиш на последните редове по време на службата в полунощ, винаги си сам и винаги носиш тази шапка.

Другият отвори вратата и се поотдръпна. Мани не можеше да види очите му, защото козирката на шапката ги скриваше, но беше готов да се обзаложи, че не гледат към него.

— Не знам за какво говориш, мой човек.

„Друг път не знаеш“, помисли си Мани.

24.

Добре дошъл в Новия свят.

Когато Кор излезе в нощта, всичко беше различно. Не миришеше на горите около замъка, а на градска смесица от смог и отходни канали; чуваха се не меките стъпки на сърни нейде в далечината, а коли, сирени и виковете.

— Право ти казвам, Троу, намерил си ни страшно жилище — подигра се той.

— Подслонът ни ще е готов утре.

— И очаква ли се да представлява някакво подобрене? — Кор погледна към невзрачната къща, в която се бяха свирали цял ден. — Или възнамеряваш да ни изненадаш с още по-малко великолепие?

— Уверявам те, че ще го намериш повече от задоволителен.

В действителност, като се имаше предвид как изобщо се бяха добрали дотук, Троу беше свършил добра работа. Беше им се наложило да вземат два нощни полета, за да избегнат всякакви проблеми от излагането на дневна светлина, а когато най-сетне пристигнаха в Колдуел, Троу някак си бе успял да уреди всичко. Не само че мазето на порутената къща беше напълно здраво, но имаше и доген, който да им прислужва. Все още не бяха видели постоянното си убежище, но то най-вероятно щеше да се окаже точно това, от което се нуждаеха.

— Силно се надявам да е далеч от тази градска мръсотия.

— Не се тревожи. Добре познавам предпочитанията ти.

Кор не обичаше градовете. Хората бяха тъпи животни, ала безмозъчната тълпа, особено изпаднала в паника, бе по-опасна от онези, които имат ум в главата си — в крайна сметка, никога не можеш да предвидиш как ще постъпи глупакът. Макар че имаше и един плюс да са тук — искаше да опознаят града, преди да оповестят пристигането си на Братството, а за целта нямаше по-подходящо място от това, където се намираха в момента. Къщата, в която се помещаваха, беше в центъра на града.

— Насам — нареди той и тръгна в посоката, която беше избрал, следван от шайката си копелета в боен строй.

Колдуел, щата Ню Йорк, без съмнение нямаше да им разкрие нищо ново. Кор беше научил (както в старите времена, така и в добре осветеното настояще), че нощем всички градове са еднакви, независимо къде се намират. Хората наоколо не бяха трудолюбиви, спазващи законите граждани, а недоволните, онези, които бягаха от правилата и не пасваха никъде. И наистина, докато вървяха, минаваха покрай хора, седящи на тротоара в собствените си изпражнения, групички отрепки, които буквално излъчваха агресия, или пък съмнителни жени, които търсеха още по-сомнителни мъже.

На никого обаче и през ум не му мина да опита нещо с шестима яки типове... макар че на Кор почти му се искаше да го сторят. Едно сбиване щеше да им помогне да изразходят малко енергия... въпреки че с мъничко късмет можеха да се натъкнат и на врага и за първи път от две десетилетия насам да се изправят срещу достоен противник.

Свиха зад един ъгъл и се озоваха наред същински наплив от човешката паплач. Пред ярко осветените, подобни на пивници заведения, които се издигаха от двете страни на улицата, имаше дълги върволици полуоблечени хора, чакащи да влязат и да се затворят между четири стени. Кор не можеше да разчете надписите, които висяха над вратите, но по начина, по който мъжете и жените тъпчеха с крака, потръпваха и си приказваха, ставаше ясно, че от другата страна ги очаква временно спасение от безрадостното им съществуване.

Прииска му се да ги изтреби до един и внезапно усети още по-ясно косата, която носеше на гърба си, стъгната на две, прибрана в своеобразната си ножница и скрита под дългото до глезените кожено яке.

За да укроти хищното острие, той му обеща скоро да му даде лесъри.

— Гладен съм — обади се Зайфър.

Както обикновено, не говореше за храна, а и добре беше избрал момента. Подсецането за секс се дължеше на върволицата човешки жени, покрай които минаваха. Пък и те наистина се предлагаха сами, изпивайки с изрисуваните си очи мъжете, за които смятаха, че са от тяхната раса. Или поне изпиваха с поглед останалите от шайката му. Кор те поглеждаха за миг и бързаха да извърнат очи.

— По-късно ще се погрижа да получиш това, от което се нуждаеш — каза той.

Макар да се съмняваше, че самият той ще участва, прекрасно си даваше сметка, че копелетата му се нуждаят от редовно чукане и нямаше нищо против да им го осигурява — както беше научил много отдавна, войниците винаги се биеха по-добре, когато бяха добре обслужени. Пък и кой знае, възможно бе и той да се включи, стига някоя да хванеше окото му... и да бе в състояние да превъзмогне външния му вид. Разбира се, именно по този начин те изкарваха пари. Неведнъж беше плащал на жени, за да го допуснат в себе си. Кое то бе далеч по-добре, отколкото да ги принуди да му се подчинят — нещо, което не понасяше, макар че не би признал тази своя слабост на никого.

Ала подобни забавления трябваше да почака до края на нощта. Първо трябваше да проучат новото си обкръжение.

След като оставиха задушавания гъсталак от клубове зад гърба си, се озоваха точно на такова място, каквото Кор се беше надявал да открие — същинска градска пустош. Цели сгради, опразнени за вечерта, а може би и за по-дълго; пътица, по които не минаваше никаква кола; тъмни, уединени улички, прекрасни за схватки.

Врагът щеше да е тук. Просто го знаеше. Единственото общо между двете воюващи страни бе желанието за потайност. А на място като това изгледите някоя битка да бъде прекъсната бяха много малки.

Тялото на Кор направо го засърбя за една хубава схватка и това, съчетано с тропота от стъпките на шайката му зад него, го накара да се усмихне в нощта. Очертаваше се...

Свърна зад поредния ъгъл и се закова на място. Само на една пресечка вляво от тях имаше цял куп черно-бели коли, паркирани в кръг около началото на тясна уличка... почти като огърлица около врата на жена. Не можеше да прочете надписа на вратите им, ала по сините лампи на покривите им разбра, че това е човешката полиция.

Пое си дълбоко дъх и усети мириса на смърт. Сравнително неотдавнашна, но не съвсем прясна.

— Човеци — процеди той презрително. — Ако бяха само мъничко по-ефективни, щяха да се изтребят един друг окончателно.

— Аха — съгласи се един от вампирите му.

— Напред — нареди Кор.

Докато минаваха покрай местопрестъплението, Кор хвърли поглед в уличката. Човеци с треперещи ръце и изражения сякаш им беше призляло, стояха около голяма кутия, и като че ли очакваха нещо да изскочи от нея и да ги сграбчи за топките с хищни нокти.

Типично. В подобна ситуация вампирите биха запретнали ръкави и биха се справили с проблема, ала хората като че ли показваха на какво наистина са способни, само когато Омега се намесеше.

Застанал над покрития с петна кашон, достатъчно голям, за да побере цял хладилник, Хосе де ла Крус запали фенерчето си и насочи лъча към поредното обезобразено тяло. Трудно му бе да прецени каквото и да било за жертвата, тъй като гравитацията си бе казала думата и я бе превърнала в купчина от крайници, ала брутално орязаната коса и дупката, зееща в горната част на ръката, говореха, че това е номер две за екипа му.

Изправи се и огледа пустата уличка. Готов бе да се обзаложи, че е станало както и предишния път — убиецът си бе свършил работата някъде другаде, захвърлил бе трупа тук, а после бе тръгнал да търси следващата си жертва.

Трябваше да хванат шибаното копеле.

Угаси фенерчето и погледна часовника си. Криминолозите си бяха свършили работата, фотографката — също, така че бе настъпил моментът да огледа тялото както трябва.

— Съдебният лекар е готов да я види — каза Век зад него. — И би искал малко помощ.

Хосе се завъртя на пети.

— Имаш ли ръкавици...

Така и не довърши, загледан над рамото на партньора си. По улицата зад тях тъкмо минаваше групичка мъже, образували триъгълна формация — един начело, двама зад него и още трима зад тях. Строят им беше толкова съвършен, а стъпките им — в такъв синхрон, че в началото единственото, което Хосе забеляза, беше почти военното им маршируване и факта, че и шестимата носеха черни кожени дрехи.

Едва след това си даде сметка за размерите им. Бяха направо огромни и той се зачуди какви ли оръжия криеха под еднаквите си

кожени якета. Ала законът забраняваше на полицаите да претърсват цивилни граждани само защото изглеждат смъртоносни.

Онзи начело завъртя глава и Хосе зърна лице, каквото единствено майка би могла да обича — ъгловато и слабо, с изпити бузи и заешка устна, която никой не си бе направил труда да оправи.

Миг по-късно мъжът отново се обърна напред и продължи по пътя си.

— Инспекторе?

Хосе тръсна глава.

— Извинявай. Разсеях се. Имаш ли ръкавици?

— Нали ти ги подавам.

— А, да. Благодаря. — Хосе взе латексовите ръкавици и си ги сложи. — У теб ли е...

— Торбата? Да.

Век беше мрачен и съсредоточен, което (както Хосе вече бе успял да научи) бе обичайното му състояние. Беше млад, още нямаше трийсет, но се справяше с всичко като ветеран.

Присъдата дотук — като партньор не беше пълна скръб.

Разбира се, беше минала едва седмица и половина, откакто двамата работеха заедно.

На всяко местопрестъпление това кой мести тялото зависеше от цял куп неща. Понякога го правеше спасителният екип. Друг път (като сега), беше комбинация от това кой бе наблизо и кой имаше здрав стомах.

— Да срежем кутията — каза Век. — Вече снеха отпечатъци и направиха снимки, а така ще е по-лесно, отколкото да се опитаме да я обърнем и дъното да вземе да се скъса.

Хосе погледна към един от екипа по събиране на улики.

— Сигурни ли сте, че свалихте всичко?

— Абсолютно, инспекторе. И аз си мислех да го направим по този начин.

Тримата се заеха за работа. Век и Хосе държаха предната стена на кашона, докато другият мъж използва нож за картон. След това Хосе и партньорът му внимателно свалиха картоната.

И този път беше млада жена.

— Проклятие — изруга съдебният лекар под носа си. — Не отново.

„Да, проклятие“, помисли си Хосе. Горкото момиче беше обезобразено досущ като останалите, което означаваше, че първо е била измъчвана.

— По дяволите — тихо промърмори Век.

Тримата пипаха много внимателно, сякаш дори мъртво, осакатеното тяло можеше да усети какво става с крайниците му. Пренесоха я на по-малко от метър и я сложиха в отворения черен чувал, така че съдебният лекар и фотографката да могат да си свършат работата.

Век остана приклепнал до нея. Лицето му беше свършено овладяно и все пак изглеждаше разгневен от това, което виждаше.

Ярката светкавица на фотоапарат, блеснала в тъмната улица, бе като вик, отекнал в църква. Още преди светлината да е изгаснала, Хосе завъртя рязко глава, за да види кой, по дяволите, прави снимки. И не беше единственият. Останалите полицаи, които стояха наблизо, сториха същото.

Ала онзи, който буквално изригна в действие, бе Век, който скочи и се затича с всичка сила.

Типът с фотоапарата нямаше никакъв шанс. Проявявайки неимоверна наглост, той се бе мушнал под жълтата лента и се бе възползвал от това, че вниманието на всички е насочено към жертвата. В опита си да избяга, той се препъна в лентата и падна, но успя да се изправи и хукна към отворената врата на седана си.

Ала Век имаше крака на спринтьор, а и страшно го биваше в скачането — вместо да си губи времето да се навежда, за да мине под лентата, той прелетя над нея и се метна върху капака на колата. А после сякаш всичко продължи на забавен кадър. Докато останалите полицаи се хвърлиха напред, за да помогнат, фотографът панически натисна газта, мъчейки се да избяга. Гумите изсвистяха...

... и седанът се понесе право към сцената на престъплението.

— По дяволите! — изкреця Хосе, чудейки се как щяха да опазят тялото.

Краката на Век се мятаха насам-натам, докато колата минаваше през жълтата лента и се устреми към кашона. Ала кучият му син Дел Векио не само че остана на мястото си, залепнал като пиявица за капака, но успя да бръкне през отворения прозорец, да улови

кормилото и да насочи седана към един контейнер за боклук на тричетири крачки от жертвата.

Въздушните възглавници се надуха, двигателят изсъска злокобно, а Век полетя над контейнера. Хосе знаеше, че до края на живота си щеше да помни гледката на мъжа, политнал без крила, сакото му — разтворено от вятъра, така че отдолу се виждаха пистолетът и значката му.

Приземи се по гръб. Ужасно тежко.

— Ранен полицаи! — изкрещя Хосе, докато тичаше към партньора си.

Но така и не можа да каже на копелето да не мърда, нито пък да му помогне да се изправи. Век скочи на крака като играчка на пружина и се втурна към групичката полицаи, наобиколили шофьора с извадени пистолети. Разблъска ги настрана, отвори вратата откъм мястото на шофьора и издърпа полуприпадналия фотограф браконьер, който изглеждаше така, сякаш е на крачка (или на един сандвич със салам) от това да получи инфаркт — беше дебел като Дядо Коледа и имаше червената кожа на пияница.

Освен това му беше трудно да диша, макар да не бе ясно дали е от праха на въздушната възглавница, или защото бе срещнал погледа на Век и знаеше, че го очаква здрав пердах.

Само че Век просто го пусна на земята, бръкна в колата и затършува между спадналите възглавници. Преди обаче да успее да докопа фотоапарата и да го направи на парчета, Хосе се намеси.

— Ще ни трябва като веществено доказателство! — извика той в мига, в който Век се показва и вдигна ръка над главата си, сякаш се канеше да удари апарата в паважа. — Ей! — Хосе улови китката му с две ръце.

Исусе, копелето наистина си го биваше — беше не само високо, но и като от желязо — и за миг Хосе се запита дали изобщо ще постигне нещо с тази тактика.

Инерцията обаче си каза думата и гърбът на Век се блъсна в колата.

Хосе заговори с равен глас, макар да му се налагаше да използва всичката си сила, за да го задържи на място:

— Помисли малко. Строшиш ли апарата, не можем да използваме снимката против него. Чуваш ли ме? Помисли малко,

дяволите да те вземат... помисли!

Очите на Век се преместиха върху кандидат-фотографа и честно казано, хладнокръвието им беше малко смущаващо. Дори насред това почти маниакално физическо усилие, той бе странно спокоен, свършено фокусиран... и неоспоримо смъртоносен — Хосе имаше чувството, че ако го пусне, не само апаратът ще пострада непоправимо.

Век изглеждаше напълно способен да убива — спокойно и вещо.
— Век, човече, ела на себе си.

В продължение на миг-два не се случи нищо. Хосе прекрасно си даваше сметка, че досущ като него, всички на улицата се чудят как ще свърши това. Включително и фотографът.

— Ей! Погледни ме, мой човек.

Век бавно премести сините си очи върху своя партньор и примига няколко пъти. Постепенно напрежението в ръката му отслабна и Хосе я натисна надолу, така че да може да му вземе апарата... нямаше как да е сигурен дали бурята наистина бе отминала.

— Добре ли си?

Век кимна и намести сакото си. След това кимна още веднъж и Хосе най-сетне се отдръпна.

Огромна грешка.

Партньорът му се задейства толкова светкавично, че той изобщо не би могъл да го спре. А юмрукът му се заби в челюстта на фотографа с такава мощ, че най-вероятно я строши.

Копелето увисна безчувствено и другите полицаи го подхванаха, без да кажат абсолютно нищо. На всички им се искаше да го направят, но като се имаше предвид краткото возене с колата, на което се беше насладил току-що, Век си беше заслужил тази привилегия.

За съжаление, отговорът щеше да е временно отстраняване от длъжност... и може би съдебно дело срещу полицейското управление.

Век разтърси ръката, с която го бе ударил, и измърмори:

— На някого да му се намира цигара?

„Мамка му“, помисли си Хосе. Май нямаше нужда да се мъчи да открие Бъч О’Нийл — някогашният му партньор сякаш отново стоеше пред него.

Като че ли щеше да е най-добре да се откаже от опитите да проследи онова обаждане на 911. Дори с всички средства, с които

разполагаше в участъка, не беше стигнал доникъде и така навярно беше по-добре.

Една луда глава със склонност към самоунищожение му беше предостатъчна, много благодаря.

25.

На Бъч му се искаше да може да мрази хирурга, един вид от лоялност към Ви. Особено както му беше цъфнал като някакъв стриптийзър, само с една хавлия около кръста. Господи, дори мисълта, че този тип се бе навъртал около Пейн почти гол — адски кофти идея и то по толкова много причини.

Навярно би било различно, ако имаше фигура на шахматист например. Ала както стояха нещата, Бъч имаше чувството, че Джон Сина^[1] се бе натискал с малката сестричка на Ви. Как, по дяволите, можеше един хирург да има такова тяло?

Все пак имаше две неща, които накланяха везните в негова полза. Първо, беше облякъл чистите хирургически дрехи, които Бъч му беше дал, така че на стриптийза беше сложен край. И второ, докато седяха пред компютъра в стаята за прегледи, изглеждаше искрено загрижен за състоянието на Пейн.

Не че постигаха някакъв напредък в това отношение. Бяха зяпнали екрана на компютъра като два песа, гледащи „Енимъл Планет“ — съсредоточени, ала неспособни да усилят звука или да сменят канала.

При нормални обстоятелства Бъч би позвънил или изпратил съобщение на Вишъс, но не и сега. Не и като се имаше предвид какво се разиграваше в Дупката в този момент.

Господи, адски се надяваше Ви и Джейн да оправят нещата помежду си.

— А сега какво? — попита хирургът.

Бъч тръсна глава, за да се съсредоточи, и сложи ръка върху мишката.

— Сега се молим да извадя шибаните файлове от задника си, ето какво.

— А преди малко се възмущаваше от моята хавлия.

Бъч се ухили.

— Умник.

Като по команда, двамата се приведоха към екрана... сякаш това щеше да помогне на мишката да открие като по магия каквото търсеха.

— Хич ме няма в тия работи — промърмори хирургът с отвращение. — Повече ме бива с ръцете.

— И мен.

— Отвори меню „старт“.

— Е, нали това правя де...

— Мамка му — казаха в един глас, когато зърнаха списъка с файлове, програми или каквото там беше.

Естествено, нямаше нищо, което да се казва „Охрана“, „Камери“ или „Щракни тук, глупако, за да откриеш това, което вие двамата загубеняци търсите“.

— Чакай малко, не трябва ли да е под „Видео“? — попита хирургът.

— Добра идея.

Те се приведоха още по-напред, докато върховете на носовете им само дето не докоснаха монитора.

— Мога ли да ви помогна с нещо, момчета?

Бъч рязко завъртя глава.

— Слава богу, Джейн. Слушай, трябва ни файловете от охранителната камера... — Той млькна изведнъж. — Добре ли си?

— Да, да.

Как ли пък не. Изобщо не беше добре. Ама ни най-малко. Толкова, че и през ум не му мина да попита къде е Ви... или да очаква той да се появи скоро.

— Джейн — каза Бъч и нехайно се изправи на крака. — Може ли да поговорим за миг?

— Аз...

Той прекъсна възражението, което Джейн се готвеше да му поднесе.

— Благодаря. В коридора. Манело, ти опитай да се справиш с компютъра.

— Незабавно се заемам — сухо отвърна хирургът.

Когато двамата с Джейн излязоха в коридора, Бъч понижи глас.

— Какво става? И да, знам, че не ми влиза в работата, но въпреки това искам да знам.

След един миг Джейн скръсти ръце върху гърдите си и заби поглед в пода. Ала не за да му затвори устата. По-скоро изглеждаше така, сякаш прехвърляше някаква сцена в ума си.

— Кажи ми — тихо настоя Бъч.

— Знаеш защо доведе Мани, нали?

— Е, не знам подробностите, но мога да се досетя.

Честно казано, Пейн бе изглеждала сякаш е на ръба на самоубийството.

— Като лекар понякога се оказвам притисната между фронтовете. Ако ме разбираш...

Господи, беше по-лошо, отколкото си мислеше.

— Разбирам те. Мамка му.

— И това не е всичко — продължи Джейн. — Когато отидох да си събера багажа, открих чифт панталони на дъното на дрешника. Целите бяха изцапани с черен восък. Както и кръв и... — Тя си пое накъсано дъх. — И още нещо.

— Исусе! — простена Бъч.

Джейн замълча и той разбра, че не иска да го кара да се намесва и че няма да зададе въпроса, който я измъчваше. В това отношение беше желязна.

По дяволите... дотук беше с уважаването на молбата на Ви да стои настрана. Просто не можеше да гледа как всичко между тях двамата рухва.

— Не ти е изневерил — каза той. — Онази нощ, преди една седмица. Остави се да бъде пребит, Джейн. От лесъри. Открих го наобиколен от трима убийци, които го налагаха с вериги.

Джейн ахна и побърза да сложи ръка на устата си.

— О... господи...

— Не знам какво си намерила, но не е бил с друга. Сам ми го каза.

— Ами восъкът? И...

— Изобщо ли не ти хрумна, че може да го е направил сам?

За миг Джейн занемя.

— Не. Но защо не ми го каза?

Е, това май беше лайтмотивът на вечерта.

— Никой мъж не иска да признае на жена си, че си е правил чекия. Прекалено е жалко... а и вероятно е мислел, че по някакъв

начин ти изневерява. Толкова ти е отдаден.

Сълзи изпълниха тъмнозелените очи на Джейн и Бъч се слиса. Тя бе също толкова сдържана, колкото и своя хелрен... и именно тази хладнокръвна сила я правеше такъв добър лекар. Което не означаваше, че няма чувства, и ето ги сега, излезли на повърхността.

— Джейн... не плачи.

— Просто не знам как ще се справим с това. Наистина не знам. Той е разстроен. Аз съм разстроена. А и Пейн... — Изведнъж тя сложи ръка върху неговата и я стисна. — Не можеш ли да му помогнеш? С онова, от което се нуждае? Може би това ще стопи леда между нас.

Докато двамата се взираха един в друг, Бъч се зачуди дали мислят за едно и също нещо. Ала как най-деликатно да повдигне въпроса? „Искаш аз да го обработя вместо лесърите ли?“

Ами ако не говореха за едно и също? Тя бездруго беше на път да се разплаче.

— Аз не мога да го направя — дрезгаво продължи Джейн. — И не просто защото в момента имаме проблеми. Просто не съм способна на това. Той ти има доверие... аз също... а той се нуждае от него. Тревожа се, че ако не срути стената, която е издигнал около себе си, никога няма да успеем да се справим с всичко това... и дори нещо по-лошо. Заведи го в „Комодор“, моля те.

Е, с това май въпросът беше решен.

Бъч се прокашля.

— Честно казано, и аз си мислех за същото. И дори... ами, предложих му го.

— Благодаря ти. — Джейн изруга и си избърса очите. — Познаваш го така добре, както и аз. Има нужда да се отърси от това вцепенение... сякаш е скован от лед... някак, по някакъв начин...

— Да. — Бъч се пресегна и я погали по бузата. — Ще се погрижа за него. Не се тревожи.

Джейн сложи ръка върху неговата.

— Благодаря ти.

Прегърнаха се за миг и докато я държеше, Бъч осъзна, че няма нищо, което не би направил, за да им помогне да останат заедно.

— Къде е той? — попита.

— Нямам представа. Даде ми един сак, аз си събрах багажа и си тръгнах. Не го видях в Дупката, но не съм го и търсила.

— Заемам се. Ще помогнеш ли на Манело?

Джейн кимна и след като я притисна до гърдите си за миг, Бъч се втурна по коридора, през подземния тунел и право към последната спирка — Дупката.

Без никаква представа какво ще завари там, той въведе кода и пъхна глава през подсилената врата. Нямаше дим, значи нищо не гореше. Никакви писъци. Единствената миризма във въздуха бе тази на хляба, който неговата Мариса бе опекла по-рано.

— Ви? Тук ли си?

Никакъв отговор.

Господи, беше твърде тихо.

Откри стаята на Ви и Джейн празна и обърната с главата надолу. Вратата на дрешника беше отворена и от закачалките липсваха дрехи, но не това привлече вниманието му.

Приблужи се и вдигна кожения панталон. Добро католическо момче като него не знаеше кой знае колко за БДСМ, но май му предстоеше да научи от първа ръка.

Извади мобилния си телефон и набра номера на Ви, но всъщност не очакваше той да му вдигне. Май отново щеше да опре до джипиеса.

— Досуц както някога — подхвърли Мани, съсредоточен върху монитора.

Трудно му бе да прецени кое бе най-неловкото в това отново да седи до някогашната си колежка. Имаше доста неща, измежду които да избира, а мълчанието между тях беше като търсене на великденски яйца за тригодишни деца — всичко бе лошо скрито и готово да бъде намерено и извадено наяве всеки момент.

— Защо са ти файловете? — попита Джейн.

Тя без проблем откри нужната програма и само след миг на екрана се появи стаята на Пейн. Я, чакай... леглото беше празно... с изключение на един спортен сак.

— Грешната стая. Трябва ни тази — измърмори Джейн.

Ето я и нея. Неговата Пейн. Облегната на възглавниците, стиснала края на плитката си в ръце, приковала поглед във вратата на банята, сякаш си представяше, че той все още е там.

По дяволите... толкова беше красива.

— Така ли мислиш? — меко каза Джейн.

Е, добре — май беше време устата му да престане да работи на своя воля.

Той се прокашля.

— Може ли да върнем записа от преди половин час?

— Няма проблем.

Образът тръгна назад, цифричките на малкия брояч в долния десен ъгъл се стопиха за миг.

Докато преглеждаше Пейн, само по хавлия, привличането помежду им беше направо очебийно. Господи... шибаната му ерекция бе още една причина да не поглежда към Джейн.

— Почакай... — Той се приведе напред. — Забави. Тук е.

Видя се как влиза забързано в банята...

— Мили... боже — ахна Джейн.

И ето — Пейн, коленичила в края на леглото, стройното ѝ тяло, балансирано съвършено, очите ѝ приковани във вратата на банята.

— Тя сияе ли?

— Да — промълви Мани. — Сияе.

— Чакай малко... — Джейн пусна записа да потече нормално. — Тук проверяваш чувствителността на краката ѝ, нали?

— Нищо. Не усети нищо. И въпреки това... върни се отново назад... благодаря. — Той посочи краката на Пейн. — Ето тук очевидно притежава контрол над мускулите си.

— Няма логика. — Джейн отново и отново връщаше записа назад и го пускаше. — Но го е направила... господи... прави го. Това е чудо.

Определено приличаше на такова. Само че...

— Каква е причината? — промърмори Мани.

— Може би си ти?

— Няма начин. Операцията очевидно не е била достатъчна — в противен случай да беше коленичила много по-отдавна. От собствените си прегледи си се убедила, че е останала парализирана.

— Нямах предвид скалпела ти.

Джейн превъртя назад до мига, в който Пейн се надигна, и натисна пауза.

— Ти си.

Мани се взираше в образа на екрана, мъчейки се да забележи нещо друго, освен очевидното. По дяволите, май наистина докато го бе гледала, сиянието ѝ се бе усилило и бе успяла да се раздвижи.

Джейн пускаше записа кадър по кадър. В мига, в който Мани излезе от банята и Пейн отново се облегна на възглавниците, сиянието изчезна... а краката ѝ не усещаха нищо.

— В това няма никаква логика — промълви той.

— Всъщност според мен има. Майка ѝ.

— Кой?

— Господи, откъде да започна. — Джейн посочи тялото си. — Аз съм това, което съм, заради Скрайб Върджин.

— Кой? — Мани поклати глава. — Не разбирам нищо.

По устните на Джейн пробяга усмивка.

— Не е и нужно. То просто се случва. Остани с Пейн и... виж как се променя.

Мани продължаваше да се взира в монитора. По дяволите, копелето с козята брадичка май се бе оказало право. Някак си бе знаело, че това ще се случи. Или само се бе надявало. Във всеки случай, Мани сякаш действаше като лекарство на онова изключително създание в леглото.

О, щеше да остане и още как.

Но не се заблуждаваше. Не ставаше дума за любов, нито дори за секс, а единствено за това да ѝ помогне да се изправи на крака, за да може отново да заживее живота си... независимо какво щеше да му струва това. Даваше си сметка, че няма да му позволят да остане с нея, когато всичко свърши. Щяха да го захвърлят като празно шишенце от лекарство... е, да, пациентката може и да се привържеше към него, но тя беше девица, която не познаваше нищо по-добро.

И имаше брат, който щеше да я принуди да направи верния избор.

А той? Е, той нямаше да си спомня нищо, нали така?

Постепенно си даде сметка, че Джейн се взира в профила му.

— Какво? — попита, без да откъсва очи от монитора.

— Никога не съм те виждала такъв по отношение на някоя жена.

— Никога не съм срещал жена като нея. — Мани вдигна ръка, за да сложи край на разговора. — И ми спести предупрежденията да не го правя. Знам какъв ще бъде краят.

По дяволите, тези копелета като нищо можеха просто да го убият и да изхвърлят трупа му в реката. Да го направят да изглежда като злополука.

— Всъщност нямаше да кажа това. — Джейн се размърда в стола си. — И вярвай ми... знам как се чувстваш.

Той я погледна.

— Така ли?

— Защото изпитвах съвсем същото, когато за първи път срещнах Вишъс. — Очите ѝ се навлажниха и тя се прокашля. — Но да се върнем на теб и Пейн...

— Какво става, Джейн? Каж ми.

— Нищо не...

— Глупости. И ако мога да те цитирам — никога не съм те виждал такава. Изглеждаш съсипана.

Джейн си пое дълбоко дъх.

— Семейни проблеми. Чисто и далеч не толкова просто.

Очевидно не искаше да навлиза в подробности.

— Добре. Аз съм насреща, ако имаш нужда от някой... поне докато ми позволят да остана тук.

Мани потърка лице. Беше си загуба на време да се притеснява колко дълго ще продължи всичко това, да се чуди колко ли му остава. Но то бе по-силно от него. Да изгуби Пейн щеше да го убие, макар че едва я познаваше.

Я чакай малко. Нали Джейн също беше човек? А ето че беше тук. Може би имаше...

По дяволите.

— Джейн? — неомощно каза той, поглеждайки към старата си приятелка. — Какво...

Изведнъж думите му секнаха. Джейн седеше в същия стол, в същата поза, облечена в същите дрехи... само че той можеше да види стената зад нея... и металните шкафове... и вратата насреща му. Можеше да ги види не зад раменете ѝ. А през нея.

— О! Извинявай.

Пред очите му от прозрачна тя стана... нормална.

Мани скочи от стола си и трескаво заотстъпва назад, докато не се блъсна в масата за прегледи.

— Какво е това? — дрезгаво каза той. — Исусе... Христе...

Той стисна разпятието, което висеше на гърдите му, а Джейн наведе глава и прибра кичур коса зад ухото си.

— О, Мани... толкова неща не знаеш.

— Разкажи ми тогава. — Тя не отговори и крясъците в главата му се усилиха. — Кажи ми какво става, по дяволите, защото ми писна да се чувствам като умопобъркан.

Последва дълго мълчание.

— Аз наистина умрях, Мани. Ала не в онази автомобилна катастрофа. Тя беше просто постановка.

Мани усети, че не му достига въздух.

— Как?

— Огнестрелна рана. Бях простреляна... Умрях в ръцете на Вишъс.

Добре, вече направо не можеше да диша.

— Кой беше?

— Враговете му.

Мани потърка разпятието си и католикът в него изведнъж повярва, че светците всъщност са много повече от примери за благочестиво воден живот.

— Не съм тази, която познаваше някога, Мани. В толкова много отношения. — Думите ѝ бяха пропити с огромна печал. — Дори не съм жива. Ето защо не дойдох да те видя. Не ставаше въпрос за връзката между човек и вампир... а защото всъщност вече не съм тук.

Мани запримига. На парцали. Няколко пъти.

Е, хубавото на това да открие, че някогашният му травматологичен хирург е дух, предположи той, бе, че то не му направи почти никакво впечатление. През последните дни му бяха сервирали толкова много главозамайващи изненади, че умът му бе досущ като става, измествана прекалено често — можеше да отиде, където си поиска.

Разбира се, функционалността му беше напълно прецакана.

Но кой ли го беше грижа?

[1] Американски кечист и актьор. — Бел.прев. ↑

26.

В сърцето на Колдуел, Вишъс бродеше сам в нощта, кръстосвайки района под градските мостове. Беше отишъл в апартамента, но бе издържал там едва десетина минути. Каква ирония само, че огромните стъклени прозорци му се бяха сторили като стените на затвор. Ето защо се бе хвърлил от терасата, материализирайки се край реката. Останалите братя несъмнено обикаляха из улиците на града, в търсене на лесъри, но той не беше в настроение за компания. Искеше да се бие. Сам.

Или поне това си бе казал.

След около час безцелно бродене обаче му просветна, че май изобщо не търси схватка. Всъщност не търсеше каквото и да било. Беше свършено празен отвътре, дотолкова, че чак се чудеше как въобще успява да върви нанякъде, защото определено не го правеше съзнателно.

Спря и се изсмя сурово и ледено, загледан над бавно течащите, вонящи води на река Хъдсън.

През живота си бе натрупал знания, които можеха да си съперничат с Библиотеката на Конгреса. Някои от тях бяха полезни — като това как да се бие, как да изработва оръжия, как да се сдобие с информация и как да я запази в тайна. Имаше такива, които не му вършеха кой знае каква работа в ежедневието, като например молекулното тегло на въглерода, теорията за относителността на Айнщайн, политическите дрънканици на Платон. Имаше и мисли, над които бе разсъждавал веднъж, за да не повтори никога повече, както и обратното — идеи, които редовно изваждаше на преден план, за да си поиграе с тях, когато му доскучаеше. И разбира се, имаше и неща, за които никога, ама никога не си позволяваше да мисли.

Между тези многобройни когнитивни „аванпостове“ се бе ширнала останалата част от ума му, нищо повече от бунище за глупости, в които не вярваше. А като се имаше предвид, че е циник, това бяха десетки километри, заринати от гниещи метафорични торби

за боклук, пълни с неща като: „Бащите би трябвало да обичат синовете си“, „Майките са безценен дар“ и други подобни дрънканици.

Ако съществуваше умствен еквивалент на Комисията за защита на околната среда, тази част на мозъка му отдавна да е глобена и затворена.

Но пък беше смешно. Тазвечерната му разходка из това забравено от бога място край реката го бе накарала да се разрови из сметището на ума си и да извади нещо оттам.

Обвързаните вампири не бяха нищо без своите жени.

Колко странно. Винаги бе знаел, че обича Джейн, но с присъщата си темерутщина беше зашил чувствата си, без да си дава сметка, че иглата и конецът са в собствената му ръка. По дяволите, дори когато тя се бе върнала при него след смъртта си, и за един кратък миг той не само бе разбрал, но и сам бе почувствал какво означава изразът „извън себе си от щастие“... дори тогава не беше свалил гарда.

Вярно, ледената стена, която бе издигнал около сърцето си, бе изгубила един слой, благодарение на топлината на Джейн, ала вътре в себе си, дълбоко вътре, си бе останал същият. Мили боже, та те дори не се бяха обвързали както подобаваше. Просто я бе довел, за да сподели стаята му, и се бе наслаждавал на всяка минута, в която тя бе до него, докато дойдеше нощта и двамата поемеха всеки по своята работа.

Беше прахосал всички тези часове.

По най-престъпен начин.

А ето че сега между тях бе зейнала пропаст, която въпреки забележителната си интелигентност, Ви нямаше представа как да прекоси.

Исусе, когато я бе видял с панталона в ръка, настояваща да говорят, някой сякаш бе зашил устните му... навярно защото се чувстваше виновен за онова, което бе сторил в апартамента... което бе адски глупаво. Та собствената му ръка едва ли се броеше за изневяра.

Проблемът бе, че нуждата от онова облекчение, което някога бе получавал толкова често, му се бе сторила нередна. Но то бе, защото сексът винаги е бил част от облекчението.

Естествено, това насочи мисълта му към Бъч. Решението, което ченгето беше предложило, бе толкова очевидно, че Ви не можеше да не се зачуди как сам не се бе сетил... но разбира се, да помоли най-

добрия си приятел да го пребие, не бе от онези идеи, които ти хрумват ей така.

Щеше му се да бе имал тази възможност миналата седмица. Може би това щеше да помогне... Само че сцената, разиграла се в спалнята, не бе единственият проблем между тях с Джейн, нали така? Тя трябваше да го информира за положението със сестра му. Трябваше да му съобщи, за да може да реши какво да прави.

Докато гневът се надигаше в гърдите му като зловонна миазма, Ви се уплаши от онова, което се криеше от другата страна на празнината в него. Той не беше като останалите мъже и не само заради скъпата си майчица. Със своя късмет, сигурно щеше да е единственият обвързан вампир в света, преодолял това безцелно емоционално вцепенение от загубата на своята шелан... само за да се озове на едно още по-мрачно и страшно място.

Като например — в плен на лудостта.

Не, чакай малко. Нямахше да е първият, нали така? Мърдър беше полудял. Окончателно и безвъзвратно. Може би трябваше да си направят клуб. В чието тайно ръкостискане да участват и ками.

Каквито бяха прецакани копелета и двамата...

Ви се обърна с ръмжене по посока на вятъра... и ако не ненавиждаше майка си, щеше да изрече благодарствена молитва. Между кълбетата влажна мъгла, плъзнали във въздуха като сиви пипала, долови сладкия мирис на врага и той му даде цел и самоопределение, които му бяха липсвали до този момент и които в сегашното си вцепенение не бе сигурен дали няма да отхвърли.

Краката му се раздвижиха, първо с нормална стъпка, а после — тичешком. И колкото по-бързо отиваше натам, толкова по-добре се чувстваше. Да е безстрастен убиец бе многократно за предпочитане пред това да е дишаща бездна. Искаше да осакатява и убива; да разкъсва със зъби и нокти; искаше кръвта на враговете му да го оплиска, да проникне в него.

Искаше писъците на онези, които погубва, да отекват в ушите му.

Следвайки сладникавата воня, той си запроправя път през улиците, без да изпуска нишката ѝ, която ставаше все по-силна. И колкото повече се приближаваше, толкова по-голямо облекчение изпитваше. Трябва да бяха цяла група... и още по-добрата новина бе,

че нямаше и помен от братята. С други думи — първият по време, пръв по право.

Щеше да си ги запази за себе си.

Сви зад последния ъгъл, връхлетя в къса, тясна уличка... и се закова на място. Тя беше без изход, но досущ като улей за придвижване на добитък, сградите от двете ѝ страни насочваха навън вятъра, долитащ откъм реката, подкарвайки стадото от зловонни молекули право към синусите му.

Какво... по... дяволите...

Смрадта беше толкова силна, че носът му едва не си подаде оставката, ала наоколо нямаше и помен от бледите копелета, точещи ножове. Мястото беше празно.

И тогава долови звук от капене. Като чешма, която някой бе забравил да спре докрай.

След като разпръсна малко мис, Ви извади ръката си от ръкавицата и пое напред, осветявайки пътя си с нейното сияние. Първото, на което се натъкна, беше ботуш... свързан с прасец в камуфлажен панталон... бедро... и хълбок...

Това беше всичко.

Тялото на убиеца беше посечено надве, като деликатесно месо, нарязано в магазина. От разреза стърчаха черва, а чуканът на гръбнака се белееше между мазната чернилка.

Силен звук от драцене го накара да погледне надясно.

Този път първо видя ръката... бледа ръка, която забиваше нокти в асфалта, сякаш се опитваше да изкопае дупка в земята.

От лесъра беше останала единствено горната половина на тялото, но той все още бе жив... не че в това имаше нещо чудно. Така ставаше при тях — освен ако не ги пронижеш право в сърцето с метален предмет, те не можеха да умрат, независимо в какво състояние бяха телата им.

Ви вдигна сияещата си ръка нагоре и освети лицето на гнусното нещо. Устата му зееше широко, а езикът му се движеше, сякаш се опитваше да каже нещо. Типично за новото попълнение на лесърските редици, този бе съвсем скорошен — тъмната му кожа и коса все още не бяха успели да побелеят напълно.

Ви го прекрачи и продължи напред. На няколко метра по-нататък се натъкна на двете половини на друг убиец.

Докато по гърба му сякаш пъплека мравки, той вдигна сияещата си ръка и описа концентричен кръг. Я виж ти... на това му се казваше поздрав от миналото.

И Ви изобщо не беше очарован.

В имението на Братството, Пейн лежеше в болничната стая и чакаше. И в най-добрите си моменти не беше от търпеливите, а сега имаше чувството, че са минали поне десет години, преди лечителят ѝ да се върне в стаята. Когато го стори, носеше тънка, подобна на книга, плоча.

Докато присядаше на леглото, красивото му силно лице изглеждаше напрегнато.

— Съжалявам, че се забавих толкова. С Джейн се опитвахме да подкараме този лаптоп.

Пейн нямаше представа за какво ѝ говори.

— Просто ми кажи това, което имаш да ми казваш.

С бързи, пъргави пръсти той отвори капака на приспособлението.

— Всъщност трябва да го видиш сама.

Макар да ѝ се прииска да изругае, Пейн сведе очи към монитора. Начаса позна стаята — беше същата, в която се намираха. Само че картината беше от по-рано, защото докато лежеше, тя се взираше в банята. Кадърът беше застинал, като обикновена снимка, но после лечителят ѝ докосна нещо, една мъничка бяла стрелкичка се размърда и ето че картината оживя.

Леко намръщена, Пейн се съсредоточи върху собствения си образ. Сияеше — всяка част от тялото ѝ, която се виждаше, сияеше отвътре. Но защо...

Първо се надигна от възглавницата, извила глава, за да може да вижда лечителя си. После се наклони настрани. А след това се плъзна към долния край на леглото...

— Изправих се! — ахна. — На колене!

И наистина, докато тя гледаше как е застанал под душа, обгърнатото ѝ в светлина тяло се бе надигнало и бе застанало съвършено балансирано.

— Точно така — каза той.

— Освен това сияя. Защо?

— Надявахме се ти да можеш да ни кажеш. Правила ли си го и преди?

— Доколкото знам — не. Но бях в плен толкова дълго, че сякаш изобщо не се познавам. — Картината спря да се движи. — Можеш ли да го пуснеш отново?

Когато лечителят ѝ не отговори, а образът си остана застинал, Пейн го погледна... и се сепна. По лицето му се четеше буреносна ярост, толкова всепоглъщащ гняв, че очите му бяха станали почти черни.

— Пленена как? — настоя да узнае той. — И от кого?

„Колко странно“, помисли си Пейн. Винаги ѝ бяха казвали, че хората са много по-кротки от вампирите. Ала закрилническата реакция на лечителя ѝ беше точно толкова страшна, колкото и тази на някого от собствената ѝ раса.

Освен, разбира се, ако изобщо не ставаше въпрос за закрила. Напълно бе възможно да намира мисълта, че тя е била затворница, за отблъскваща.

И кой би могъл да го вини?

— Пейн?

— Аз... Прости ми, лечителю... навярно не избрах най-правилната дума, тъй като английският не е родният ми език. Бях под грижите на майка си.

Почти ѝ беше невъзможно да скрие отвращението в гласа си, но очевидно беше успяла, защото напрежението начаса се отцеди от лечителя ѝ и той изпусна дъха си.

— А, ясно. Да, думата наистина не означава това, което си мислиш.

Оказваше се, че хората също имаха норми на държание. Облекчението му бе също толкова голямо, колкото и напрежението му преди малко. Но разбира се, нормално бе да се търси моралност и почтеност както у жените... така и у мъжете.

Той отново пусна образите и тя се съсредоточи върху чудото, което бе станало... и откри, че клати глава.

— Наистина, нямах никаква представа. Как е възможно?

Лечителят ѝ се прокашля.

— Обсъдихме го с Джейн... и тя... добре де, ние имаме теория. — Той се изправи и отиде да провери нещо на тавана. — Малко е

шантава, но... е, Марвин Гей може и да е знаел за какво говори.

— Марвин?

Лечителят ѝ взе един стол и го сложи под камерата.

— Беше певец. Може би един ден ще ти пусна някоя от неговите песни. — Стъпил на стола, той се протегна към тавана, издърпа нещо и слезе на пода. — Много е добър за танци.

— Не умея да танцувам.

Той я погледна през рамо и притвори клепачи.

— Значи още нещо, на което да те науча. — По тялото ѝ се разля топлина, а той се доближи до леглото. — И ще ми хареса да го направя.

Когато се приведе над нея, очите ѝ се впиха в устните му, а дъхът ѝ секна. Щеше да я целуне... о, съдби, щеше да...

— Искаше да знаеш какво означава да свършиш — само дете не изръмжа той, с устни на сантиметри от нейните. — Защо да не ти покажа, вместо да ти обясня?

С тези думи той натисна някакво копче и угаси лампите, потапяйки стаята в сумрак, нарушаван единствено от светлината в банята и тънката ивица под вратата към коридора.

— Искаш ли да ти покажа? — попита с дрезгав глас.

В този миг в речника на Пейн имаше една-единствена дума.

— Да...

И тогава той се отдръпна.

Недоволното възклицание тъкмо бе на път да изскочи от гърлото ѝ, когато Пейн си даде сметка, че лечителят ѝ е застанал в лъча светлина, идващ от банята.

— Пейн...

Звукът на името ѝ, отронило се от устните му, напълно спря дъха ѝ.

— Да...

— Желая те... — Той посегна към ръба на широката си риза и бавно я повдигна, разкривайки изваяните мускули на корема си... — И искам и ти да ме желаеш.

О, съдби, желаше го и още как!

А и той — нея. Колкото по-дълго го гледаше, толкова повече мускулите на корема му се свиваха и разпускаха, сякаш дишаше тежко.

Ръката му се спусна към кръста.

— Виж какво правиш с мен.

Опъна материята, която падаше хлабаво около бедрата му и...

— Ти си страховит — ахна тя. — О, съдби... така е.

— Каж ми, че това е хубаво.

— О, да...

Пейн се взираше в твърдата дължина, напиреща да изскочи от удържащата я материя, която изведнъж вече не беше достатъчно широка. Толкова дебела и гладка. Толкова голяма. Механиката на секса ѝ беше позната, но досега никога не бе успявала да разбере защо нещо подобно би се харесало на една жена. Ала в този миг, докато го гледаше? Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще спре, а кръвта ще се вкамени във вените ѝ, ако не го почувства в себе си.

— Искаш ли да те докосна? — дрезгаво изръмжа той.

— Моля те... — Пейн преглътна мъчително през свитото си гърло. — О, да...

— Първо искам да се погледнеш, бамбина. Вдигни ръка и се погледни.

Направи го единствено, за да му угоди и да могат да продължат...

Кожата ѝ сияеше отвътре, сякаш горещината и усещанията, които той събуждаше в нея, бяха намерили физически израз в тази светлина.

— Не знам какво е това...

— Според мен е решението на проблема. — Мани приседна до краката ѝ. — Каж ми дали усещаш нещо. — Той сложи нежно ръка върху прасеца ѝ...

— Топло — задавено каза Пейн. — Допирът ти е *топъл*.

— А тук?

— Да... да!

Лечителят ѝ премести ръка нагоре, върху бедрото ѝ, и тя трескаво отметна завивките от себе си, така че нищо да не му пречи. Сърцето ѝ биеше лудешки и...

Той сложи ръка върху другия ѝ крак и... този път тя не почувства нищо.

— Не, не... докосни ме! Докосни ме отново! — Думите ѝ бяха заповеднически, очите — безумно съсредоточени. — Докосни ме...

— Почакай...

— Къде отиде... направи го отново! В името на всичко свято за твоя Бог, направи го отново!

— Пейн. — Той улови трескавите ѝ ръце. — Пейн, погледни се. Сиянието го нямаше. Кожата ѝ, плътта ѝ... бяха нормални.

— Проклятие...

— Хей. Красавице. Хей, погледни ме. — Някак си очите ѝ откриха неговите. — Поеми си дълбоко дъх и се отпусни. Точно така. Браво... Ще ти помогна да си го върнеш...

Приведе се над нея и тя почувства нежната милувка на пръстите му върху шията си.

— Усещаш ли това?

— Да... — Нетърпение се бореше с ефекта от дрезгавия му глас и бавния, изучаващ допир.

— Затвори очи...

— Но...

— Направи го заради мен.

Тя се подчини и в миг пръстите му изчезнаха... за да бъдат заменени от устните му. Те докоснаха гърлото ѝ, а после засмукаха кожата ѝ и лекото подръпване отприщи прилив на горещина между краката ѝ.

— Усещаш ли това? — дрезгаво попита лечителят ѝ.

— О, съдби... да...

— Тогава остави ме да продължа. — Усилвайки лекичко натиска, той я бутна върху възглавниците. — Кожата ти е толкова гладка...

Тъй като бе заровил лице в шията ѝ, гласът му издаваше прекрасни малки звуци под ухото ѝ, докато пръстите му се плъзваха по ключицата ѝ... а после се спуснаха надолу. В отговор в тялото ѝ се надигна необикновена, ленива топлина и накара зърната ѝ да се втвърдят. Изведнъж Пейн съвсем ясно почувства всеки сантиметър от тялото си... дори краката си.

— Виждаш ли, бамбина, то се завърна... Погледни.

Клепачите ѝ тежаха ужасно, когато ги повдигна, но когато погледна надолу, изпита огромно облекчение при вида на сиянието... и се вкопчи с цялото си същество в усещанията, които лечителят ѝ събуждаше у нея.

— Дай ми устата си — почти грубо каза той. — Пусни ме вътре.

Гласът му беше гърлен, ала целувката му беше нежна и закачлива, подръпваше устните ѝ и ги милваше, преди да я близне. И в този миг тя почувства ръката му от външната страна на крака си.

— Усещам те — каза, докато той я целуваше, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Усещам те.

— Радвам се. — Той се поотдръпна мъничко, изражението му беше сериозно. — Няма да те лъжа, не знам защо е така... Джейн също не е сигурна.

— Не ме е грижа. Просто искам да си получа краката обратно.

Той поспря за миг, а после кимна, сякаш ѝ даваше обет.

— Ще сторя всичко по силите си, за да ти ги възвърна.

Очите му се плъзнаха към гърдите ѝ и реакцията беше незабавна — с всяко поемане на въздух материята, която покриваше зърната ѝ, сякаш ги милваше и ги караше да се втвърдяват още повече.

— Нека те накарам да се почувстваш добре, Пейн. И ще видим какво ще стане.

— Да. — Тя вдигна ръце към лицето му и отново го притегли към устата си. — Моля те.

Точно както би се заситила от кръв, така сега черпеше от топлината на устните му, от плавния начин, по който езикът му се плъзна в нея, от енергията, която събуждаше в тялото ѝ.

Тя простена в устата му, завладяна от толкова много физически усещания — тежестта на тялото ѝ върху леглото, кръвта, препускаща във вените ѝ, пулсиращото желание между краката ѝ, прекрасната болка в гърдите.

— Лечителю. — Тя отново изстена, усетила как ръката му се плъзва по бедрото ѝ.

Той се поотдръпна и за своя радост Пейн установи, че диша също толкова тежко, колкото и тя.

— Пейн, искам да направя нещо.

— Всичко.

Той се усмихна.

— Мога ли да разплета косата ти?

Плитката ѝ беше последното, за което Пейн мислеше, но изражението му беше толкова прехласнато и жадно, че не беше в състояние да му откаже... нито това, нито каквото и да било друго.

— Но разбира се.

С пръсти, които трепереха едва забележимо, лечителят ѝ посегна към крайчеца на плитката ѝ.

— Копнея да го сторя от мига, в който те видях.

Постепенно, сантиметър по сантиметър, той освободи тежката черна коса, която тя носеше толкова дълга единствено защото нямаше никакво желание да се занимава с нея. Ала като гледаше с какво благоговение я докосва той, започна да се чуди дали не беше подценила значението ѝ.

Когато свърши, лечителят разстла косата ѝ върху леглото и се облегна назад.

— Ти си... неописуемо красива.

Пейн, която никога досега не бе гледала на себе си като на жена, още по-малко пък — като на красива жена, бе слисана от благоговението не само в думите, но и в тона му.

— Действително... караш ме да занемея.

— Тогава нека направим нещо друго с устата ти.

Той се излегна до нея в леглото и Пейн се сгуши като върху възглавница до коравите му гърди и железния му стомах. Тя беше едра в сравнение с повечето от своя пол; беше наследила силата на баща си дотам, че нерядко се чувстваше грубовата в сравнение с други жени. У нея нямаше и помен от грациозното изящество на Избраницата Лейла... истината бе, че тялото ѝ бе създадено за битки, не за духовна или плътска служба.

Ала сега, до своя лечител, тя се почувства със свършени пропорции. Той не бе чак толкова огромен, колкото близнака ѝ, но все пак бе по-едър точно там, където би трябвало да бъде един мъж. Докато лежаха заедно, притиснати един до друг, а температурата ѝ бързо се покачваше, Пейн не се чувстваше несъразмерна и груба, а обект на желание и страст.

— Усмиваш се — прошепна той до устните ѝ.

— Така ли?

— Да. И това страшно ми харесва.

Ръцете му, почиващи върху ханша ѝ, се пъгнаха под нощницата ѝ и Пейн усети абсолютно всичко — лекото докосване на кутрето му, гладката кожа на дланта му, горещата диря, която допирът му оставяше след себе си, докато той бавно се плъзгаше нагоре. Пейн затвори очи и като изви гръб, се притисна още по-плътено до него. Даваше си сметка,

че го моли за нещо, макар и сама да не бе сигурна какво точно търси... но знаеше, че той ще ѝ го даде.

О, да, лечителят ѝ знаеше точно от какво се нуждае тя. Ръката му достигна ребрата ѝ и спря между натежалите ѝ, чувствителни гърди.

— Така добре ли е? — чу го да я пита, сякаш от огромно разстояние.

— Всичко — простена тя. — Готова съм на всичко, за да почувствам краката си.

Ала още докато го казваше, си даде сметка, че движещата сила зад желанието ѝ вече не беше парализата, а жаждата за него и неговата мъжественост.

— *Лечителю!*

Ръката му улови едната ѝ гърда в нежна ласка и усещането ѝ подейства като прекрасен шок. Тялото ѝ подскочи инстинктивно, бедрата ѝ се разтвориха, петите ѝ се забиха в матрака под тях. А когато палецът му се плъзна по зърното ѝ, дълбоко в нея лумна огън.

Краката ѝ се затвориха и отново се разтвориха, тласкани от напрежението в сърцевината ѝ.

— Движа се — каза тя дрезгаво... и почти равнодушно.

В момента единственото, което имаше значение, беше да се слее с него и той... да свърши в нея.

— Знам, бамбина. И ще се погрижа да продължиш да го правиш.

27.

В сърцето на Колдуел, Бъч паркира кадилака в подземния гараж на „Комодор“ и взе асансьора, който го откара до последния етаж. Нямаше никаква представа какво ще завари в апартамента на Ви, но джипиес сигналят идваше от него, значи именно там трябваше да отиде.

В джоба на коженото си яке носеше всички ключове от личното жилище на Вишъс — чип картата за гаража; сребристите карти, които даваха достъп до последното копче в асансьора; медният ключ, който отваряше всички резета.

Сърцето му заби учестено, когато асансьорът иззвъня и се отвори безшумно. Тази вечер думите „пълен достъп“ бяха на път да придобият ново значение и докато излизаше в коридора, страшно му се прииска да обърне едно.

Пред вратата спря и извади медния ключ, но първо използва кокалчетата си. Два пъти.

Едва след около минута си даде сметка, че отговор не последва.

Мамка им на кокалчетата. Този път потропа с юмрук.

— Вишъс! — провикна се. — Отвори проклетата врата или влизам.

Едно... две...

— Мамка му!

Пъхна ключа в ключалката и го завъртя, а после натисна с рамо масивната врата и я отвори широко. Когато нахълта в апартамента, чу алармата да писука тихичко. Което означаваше, че Ви не можеше да е вътре.

— Какво, по дяволите...

Введе кода, изключи алармата и пушна резето зад гърба си. Нямаше полуизгорели свещи... нито миризма на кръв... нищо, освен свеж въздух.

Запали лампата и примига на ярката светлина.

Да... колко спомени имаше от това място... как се бе нанесъл тук, след като онова, което Омега бе сторил с него, го бе поставило под карантина... как Ви си бе изгубил шибания ум и бе скочил от терасата...

Приблужи се до стената с „приспособленията“. Още цял куп неща се бяха случвали тук. Част от които той не можеше дори да си представи.

Докато отиваше към колекцията от метал и кожа, стъпките от тежките му ботуши отекваха шумно, а мозъкът му само дето не се блъскаше в черепа. Особено когато стигна до стената, където в ъгъла, закачени за дебели вериги, спускащи се от тавана, висяха железни белезници.

Заклучиш ли някого в тях, можеше да го вдигнеш във въздуха и да го оставиш да виси като парче месо.

Бъч протегна ръка и ги докосна. От вътрешната страна нямаше подплата, която да ги омекотява. А шипове. Тъпи шипове, които стискаха плътта като зъби.

Напомняйки си, че е дошъл с цел, той обиколи апартамента, проверявайки всяко ъгълче... и откри мъничък чип на кухненския плот. Това бе нещо, което единствено Ви знаеше как да извади от мобилния си телефон.

— Кучи син.

Значи нямаше начин да разбере къде...

Телефонът му извъня и той погледна екрана, преди да вдигне. *Слава богу.*

— Къде си, по дяволите?

Гласът на Ви беше напрегнат.

— Трябваш ми. Ъгъла на Девета и Бродуей. *Веднага.*

— Зарежи това... защо джипиесът ти е в кухнята?

— Защото бях в кухнята, когато го извадих от телефона.

— На какво си мислиш, че играеш, Ви? — Бъч стисна слушалката още по-силно и му се прииска да имаше приложение, което да позволява на човек да се протегне през нея и да прасне един на онзи, с когото говори. — Не можеш да...

— Докарай си задника на ъгъла на Девета и Бродуей... имаме проблем.

— Занасяш ме, нали? Минаваш на режим „непроследяем“, а...

— Някой друг убива лесъри, ченге. И ако е този, който си мисля, имаме проблем.

Онемяла пауза. А после:

— Моля?

— Девета и Бродуей. Сега. Ще повикам и останалите.

Бъч затвори и се втурна към вратата.

Остави кадилака в гаража и вместо това отиде тичешком до посочените координати, което му отне само пет минути. Разбра, че приближава, по отворотелната сладникава миризма и отзвук, който присъствието на врага събуди дълбоко в него.

Сви зад един ъгъл и се блъсна в стена от мис, а когато излезе от другата ѝ страна, бе посрещнат от аромат на турски тютюн и мъничка оранжева светлина в дъното на тясната уличка. Втурна се към Ви, забавяйки крачка едва когато стигна до първото тяло. Или поне до част от първото тяло.

— Здравсти, разполовения.

Когато Вишъс се приближи и свали ръкавицата си, Бъч зърна два крака и купчинка изсипани вътрешности.

— Красота.

— Чист удар — промърмори Ви. — Като топъл нож, разсичаш масло.

И наистина беше така. Беше направено с почти хирургическа точност.

Бъч коленичи и поклати глава.

— Не може да е резултат от тактиката на Обществото. Те никога не оставят телата на хората си да се въргалат така.

Вярно, убийците редовно сменяха главния си лесър, било защото на Омега му дотягаше, било заради постоянните борби за власт в редиците им, ала те бяха не по-малко заинтересовани от вампирите да опазят войната в тайна... така че за нищо на света не биха оставили подобна бъркотия след себе си, за да бъде открита от колдуелската полиция.

Усетил пристигането на другите братя, Бъч се изправи. Първи се появиха Фюри и Зи, следвани от Рейдж и Тор. И Блей. Това бяха всички за тази вечер. Ривендж често се биеше заедно с братята, но тази нощ беше в колонията на симпатите, за да си поиграе на Крал на прокълнатите, а Куин, Хекс и Джон Матю почиваха.

— Кажи ми, че ми се привижда — мрачно подхвърли Рейдж.

— Напротив, очите ти са си съвсем наред. — Ви угаси цигарата в подметката на ботуша си. — В първия миг и аз не можах да повярвам.

— Мислех, че е мъртъв.

— Кой? — попита Бъч, поглеждайки към тях. — За кого говорите?

— Откъде ли да започна — промърмори Холивуд под носа си, докато оглеждаше друго парче лесър. — Знаеш ли, ако имахме пръчки, можехме да си направим лесъри на шишчета.

— Само ти можеш да мислиш за ядене в момент като този — провлечено се обади някой.

— Просто казвам.

Бъч не можа да чуе дали разговорът продължи, защото в този миг вътрешната му аларма изведнъж се задейства.

— Момчета... имаме гости.

С тези думи той се обърна към входа на уличката. Врагът приближаваше. Бързо.

— Колко са? — попита Ви, пристъпвайки напред.

— Поне четирима, може би и повече — отвърна Бъч, докато си мислеше, че зад тях няма изход. — Възможно е да сме попаднали в капан.

В тренировъчния център на имението Мани все още обръщаше специално внимание на своята пациентка. Докато ръката му милваше гърдите ѝ, тя се извиваше под него, краката ѝ ту се разтваряха, ту се затваряха върху матрака, главата ѝ беше отметната назад, а тялото ѝ грееше като луната в ясна зимна нощ.

— Не спирай, лечителю — простена тя, докато палецът му описваше кръгчета около зърното ѝ. — Усещам... всичко.

— Недей да се тревожиш, че може да спра.

О, да — скоро нямаше намерение да удари спирачки на това, което се случваше... не че щяха да правят секс. И все пак...

— Лечителю... — прошепна тя до устните му. — Още, моля те.

Той проникна в устата ѝ с бавни, близващи ласки, като в същото време нежно пощипна зърното ѝ.

— Нека сваля това — каза Мани, докато посягаше към ръба на нощницата ѝ с другата си ръка. — Ще се погрижа за нещата там долу.

Пейн му помогна, докато той я събличаше и дискретно махаше катетъра. Най-сетне тя остана напълно и съвършено гола и при вида ѝ Мани се вкамени за миг, а устата му пресъхна. Гърдите ѝ бяха съвършено оформени, с малки розови зърна, а плоският ѝ корем се спускаше към гола цепка, от която сърцето задумка в гърдите му.

— Лечителю?

Когато той само преглътна мъчително в отговор, Пейн посегна към чаршафа, за да покрие тялото си.

— Не... — Той я спря. — Извинявай. Просто ми трябва минутка.

— За какво?

Казано накратко — за да свърши. За разлика от нея, той отлично знаеше докъде ще доведе цялата тази голота — след около минута и половина устата му щеше да бъде навсякъде по нея.

— Ти си невероятна... и няма от какво да се срамуваш.

Тялото ѝ беше поразяващо — изтъкано само от издължени мускули и прекрасна, гладка кожа... него ако питаха, тя бе съвършената жена и никоя друга не можеше да се мери с нея. Исусе, никога не бе изпитвал и наполовина толкова желание към някоя от онези кльошави като манекенки барбита със силиконовите им бюстове и жилести ръце.

Пейн беше силна и за него това беше въплъщение на сексапила. Но въпреки всичко тя щеше да запази девствеността си непокътната. О, да, тя искаше онова, което той ѝ даваше, но при тези обстоятелства нямаше да бъде честно да ѝ отнеме нещо, което никога нямаше да може да ѝ върне. В желанието си отново да проходи, тя като нищо би стигнала по-далеч, отколкото ако ставаше дума единствено за секс за удоволствие.

Това, което ставаше между тях, си имаше цел. А празнината, която тази мисъл го караше да чувства, не бе нещо, върху което изгаряше от желание да се задълбочи.

Мани се приведе към нея.

— Дай ми устата си, бамбина. Пусни ме вътре.

Докато тя се подчиняваше, ръката му отново се спусна към съвършената ѝ гърд.

— Шшш... полека — каза Мани, когато Пейн подскочи така, че едва не падна от леглото.

По дяволите, тя беше като мълния, затворена в бутилка, и за миг той си представи какво би било да покрие тези разтърсвани от мощни тръпки бедра със своите и да я обладае мощно.

„Престани с това още сега, Манело“, заповяда си той.

Откъсна устни от нейните и като зарови лице в шията ѝ, я гризна лекичко по ключицата — толкова, колкото тя да усети, но не и да я заболи. А когато Пейн зарови пръсти в косата му, Мани разбра (както по силата, с която го стискаше, така и по тежкото ѝ дишане), че тя иска от него да отиде точно там, накъдето се бе насочил.

Взел едната ѝ гърда в шепата си, той бавно прокара език по розовото ѝ връхче. Докато описваше кръгчета около зърното ѝ, видя как острият ѝ зъби се впиват в долната ѝ устна толкова силно, че изтръгнаха струйка яркочервена кръв.

Без да съзнава какво прави, Мани се надигна и улови пролятата течност — облиза я и преглътна... Вкусът го накара да затвори очи — така плътен и наситен, и кадифеномек в гърлото му. Устата му изтръпна... а после същото се случи и с вътрешностите му.

— Не — гърлено каза тя. — Не трябва да го правиш.

Насилвайки се да отвори очи, Мани видя как езикът ѝ се показва и облиза каквото бе останало от алената вадичка.

— О, да, трябва — чу се да казва. Нуждаеше се от още. Още толкова много...

Пейн сложи пръст върху устните му и поклати глава.

— Не. Ще полудееш от нея.

Щеше да полудее, ако не отпиеше цяла глътка; ето какво щеше да се случи. Кръвта ѝ бе като кокаин и скоч, събрани в едно и вливащи се във вените му като инфузия. Само от тази мъничка глътка тялото му сякаш бе станало като това на Супермен, гърдите му се издуха, мускулите му се наляха със сила.

Все едно прочела мислите му, Пейн настоя още по-твърдо:

— Не, не... не е безопасно.

Навярно имаше право... всъщност забрави това „навярно“. Ала то не значеше, че няма да опита отново, стига да му се удадеше възможност.

Мани пак се зае със зърното ѝ и го засмука, милвайки го с език. Когато гърбът ѝ отново се изви в дъга, той пхна ръка под нея и я повдигна към себе си. Единственото, за което можеше да мисли, бе как устата му се спуска между бедрата ѝ... но не бе сигурен как ще реагира тя. А искаше да я задържи в тази сладостна зона на възбудата... не да я уплаши с нещата, които мъжете обичаха да правят на своите жени.

В крайна сметка ръката му се спусна там, където копнееха да отидат устните му. Дланта му се плъзна бавно по гърдите ѝ, по корема, по ханша ѝ. Още по-надолу — към горната част на бедрата ѝ.

— Отвори се за мен, Пейн — каза той, преди да се прехвърли на другата ѝ гърда и да засмуче зърното. — Отвори се и нека те докосна.

Тя го послуша незабавно и изящните ѝ крака се разтвориха.

— Довери ми се — дрезгаво каза Мани.

И наистина можеше да го стори. Той бездруго се чувстваше гадно, че всички тези първи изживявания ѝ се случват с него. Нямахше да прекрачи границата, която сам си бе поставил.

— Вярвам ти — ахна тя.

„Господ да ни е на помощ“, помисли си Мани, докато пръстите му се плъзгаха между...

— Мамка му... — простена той.

Топла и влажна, коприненомека. Без съмнение.

Ръката му се стрелна надолу, чаршафите отхвъркнаха, разкривайки пред жадните му очи гледката на другата му ръка, почиваща така близо до сърцевината ѝ. Тялото ѝ отново се изви в дъга и единият ѝ крак се преметна над ръба на леглото.

— Лечителю... Моля те... не спирай.

— Нямаш представа какво искам да направя с теб — каза той по-скоро на себе си.

— Боли ме.

Мани стисна зъби.

— Къде?

— Там, където ме докосна, без да продължиш. Не спирай, умолявам те.

Устата на Мани се отвори и той си пое рязко дъх.

— Направи това, което искаш, лечителю — простена тя. — Каквото и да е то. Знам, че се сдържаш.

От гърлото на Мани се откъсна ръмжене и той реагира толкова мълниеносно, че единственото, което би могло да го спре, бе тя да каже „не“. А тази дума очевидно не беше в речника ѝ.

Само за миг той се озова между бедрата ѝ; ръцете му ги разтвориха още по-широко, разкривайки женствеността ѝ, копнееща да я покори и обладае.

Мани се предаде. Захвърли всичко по дяволите и целуна сърцевината ѝ. И в начина, по който го направи, нямаше нищо постепенно или нежно — той се гмурна в нея с устните си и я засмука, а тя извика с глас, забила нокти в раменете му.

Мани свърши. Мощно. Въпреки всички онези оргазми, които бе получил в кабинета. Жуженето в кръвта му, сладкият вкус на нейната женственост, начинът, по който тя се движеше до устните му, търкайки се в него, търсейки още... всичко това бе твърде много.

— Лечителю... аз съм... на ръба на... не знам какво... аз...

Езикът на Мани се плъзна чак до върха ѝ, преди да се върне там, откъдето бе тръгнал, и да се заеме наистина за работа, бавно и методично.

— Остани с мен — каза, без да се откъсва от нея. — Ще те накарам да се почувстваш добре.

Докато езикът му я галеше, едната му ръка се спусна надолу и започна да я потупва лекичко, без да прониква в нея, давайки ѝ точно това, което тя искаше и с точно онзи ритъм, който я караше да се извива от нетърпение. Ала тя щеше да научи, че очакването преди освобождаването бе почти толкова прекрасно, колкото и оргазмът, който щеше да последва.

Господи, беше невероятна! Коровото ѝ тяло се напрягаше, мускулите ѝ ту се отпуснаха, ту се свиваха; брадичката ѝ се подаде над съвършените ѝ гърди, когато главата ѝ се отметна назад, събаряйки възглавниците от леглото.

Мани разбра точно кога стана. Тя ахна и сграбчи чаршафа, с който бе завит дюшека, разкъсвайки го с нокти, докато тялото ѝ се вцепени от главата до петите.

Езикът му се пъкна в нея.

Просто трябваше да проникне вътре поне мъничко... и от деликатните пулсации, които усети, му се зави свят.

Когато бе сигурен, че тя е свършила както трябва, Мани се отдръпна... и едва не разкъса устната си, толкова силно я прехапа. Тя беше така готова за него, влажна и сияеща...

Той стана рязко от леглото и закрачи напред-назад. Пенисът му сякаш бе придобил размерите на небостъргач, а топките му бяха сини като небето... толкова жадни за освобождаване, колкото никога през живота му. Ала това не беше всичко. Нещо в него ревеше, задето той не бе вътре в Пейн... и не ставаше дума само за секс. Искаше да я маркира по някакъв начин... в което нямаше никакъв смисъл.

Изтощен, запъхтян, настръхнал, в крайна сметка той сграбчи касата на вратата, водеща в коридора и долепи чело до стоманата. Част от него почти се надяваше някой да нахлуе и да го нокаутира с вратата.

— Лечителю... то продължава...

За миг Мани стисна очи. Не бе сигурен дали е в състояние да го направи още веднъж толкова скоро. Едва не го убиваше това, че не можеше да...

— Погледни ме — каза тя.

Мани се насили да вдигне глава, погледна през рамо... и разбра, че тя не говори за секс. Седеше на ръба на леглото, обляна в сиянието, което струеше от нея, а краката ѝ бавно се спускаха към пода. В първия миг единственото, което Мани можеше да види, бяха гърдите ѝ, така пълни и закръглени, зърната им — настръхнали от хладния въздух в стаята. Но после осъзна, че тя върти стъпалата си, първо едното, а после другото.

Добре... значи не ставаше въпрос за секс, а за подвижността на тялото ѝ.

„Разбра ли сега, задник такъв?“, каза си той. Става дума за това тя да проходи — сексът като лекарство... и щеше да е добре да не го забравя. Не ставаше дума за него или за пениса му.

Мани се хвърли напред, надявайки се тя да не забележи следите от оргазма му. Ала нямаше защо да се тревожи. Очите ѝ бяха приковани в собствените ѝ крака със свирепа съсредоточеност.

— Ето... — Той трябваше да се прокашля. — Нека ти помогна да се изправиш.

28.

Кучешките зъби на Вишъс се издължиха, когато убийците оформиха полукръг около входа на уличката. „Тези са от старата школа“, помисли си той. Поне половин дузина... и несъмнено бяха получили координатите от другите лесъри, в противен случай пелената от мис щеше да скрие касапницата от погледите им.

Като се имаше предвид настроението му, тази среща на стари приятели би трябвало да му се отрази страхотно.

Но имаше един проблем. Улицата бе такава, че можеха да излязат оттук само по един начин (ако не се броеше атакуването на редиците на врага) — като се дематериализират. При нормални обстоятелства това не би било проблем, тъй като опитните бойци бяха в състояние да се съсредоточат достатъчно и да го сторят... но за да го сторят, трябваше да не са сериозно ранени и дори тогава не можеха да вземат ранените си другари със себе си.

Така че ако нещата излезеха от контрол, Бъч щеше да е истински прецакан. Тъй като не беше чистокръвен вампир, той не можеше да се дематериализира, буквално не можеше да разпръсне молекулите си и да ги събере отново на безопасно място.

— Не ставай герой, ченге — промърмори Ви под носа си. — Остави ни да се оправим с това.

— Занасяш ме, нали? — Свирепият поглед, който Бъч му отпрати, бе мигновен и твърд. — Тревожи се за себе си.

Невъзможно. Нямахте намерение да изгуби и двете стрелки в компаса на живота си само за една нощ.

— Ей, момчета! — подвикна Холивуд на врага. — Само ще си стоите там или ще правим нещо?

И това бе гонгът, отбелязващ началото на срещата. Лесърите се втурнаха напред, срещайки братята лице в лице и пестник срещу пестник. За да е сигурен, че няма да бъдат забелязани, Ви удвои бариерата от мис, така че ако някой минеше от другата страна, да не заподозре, че в уличката се случва нещо.

След това се залови с един от убийците, като в същото време държеше Бъч под око. Разбира се, копелето се хвърли право в сърцето на битката, заемайки се с голи ръце с един висок лесър. Падаше си по сбиванията, а главите бяха любимата му боксова круша... но Вишъс определено би предпочел да се захване с фехтовка или дори да започне да използва ракетомет. От някой покрив. Така че дори да не припарва до боя. Не понасяше мисълта, че ченгето се доближава толкова до врага, защото един господ знаеше какво можеше да бъде извадено от някой джоб или какво можеше да му бъде сторено с пистолет или ве...

Ритникът дойде сякаш от нищото и се стовари върху тялото му като наковалня. Ви полетя във въздуха и докато се блъскаше в каменната стена, си припомни какво повтаряха на учениците си, когато все още имаха такива. „Правило номер едно в битките? Не изпускайте шибания си противник от очи.“

В крайна сметка, даже да имаш най-добрия нож на света, ако блееш, рискуваш да се превърнеш в топка за пинг-понг. Ако не и по-лошо.

Ви напълни дробовете си с въздух, който ударът бе изкарал от тях, и използва прилива на кислород, за да се хвърли напред и да сграбчи за глезена противника си, замахнал за втори ритник. Лесърът обаче притежаваше забележителни умения и му излезе със завъртане, извадено сякаш от „Матрицата“, използвайки Ви като опора, за да се обърне във въздуха. Тежкият ботуш уцели Ви право в ухото и главата му отхвъркна настрана, когато цял куп сухожилия и мускули се разкъсаха.

Истински късмет, че болката му помагаше да се съсредоточи.

Тук законът на гравитацията си каза думата и лесърът, достигнал най-високата точка на дъгата, която бе описал, политна надолу, разперил ръце под себе си, за да не се сгромоляса по очи на асфалта. Очевидно очакваше Ви да пусне крака му, безвреден от ритника, който бе превърнал главата му във въртящо се снежно кълбо.

Обаче, не. Извинявай, сладурче.

Въпреки гадния ефект от удара, Ви още по-здро стисна глезена на противника си и го изви в обратна на пируета му посока.

Прас!

Нещо се счупи или размести, а като се имаше предвид колко здраво държеше глезена, трябва да беше коляното или някой от двата

пищяла.

Лесърът изпищя, гърчейки се на земята, ала Ви не бе приключил с него. Извади един от черните си кинжали и срязва мускула от задната страна на крака, а после си спомни за Бъч. Сграбчи кичур коса, дръпна го и върху шията на гърчещото се създание се появи алена огърлица.

Тази вечер частичното обезвреждане просто не бе достатъчно.

Обърна се рязко, стиснал окървавения кинжал в ръка, и обходи битката с преценяващ поглед. Зи и Фюри се разправяха с двама лесъри... Тор — с трети... Рейдж си играеше с друг от врага... Но къде бе Бъч?

Ченгето бе повалило един от убийците в ъгъла на улицата и се навеждаше над лицето му. Двамата бяха приковали очи един в друг, а лесърът отваряше и затваряше окървавената си уста като риба, сякаш осъзнаваше, че не предстои нищо хубаво.

Бъч задейства онова, което бе едновременно благословия и проклятие, поемайки си дъх дълбоко и равномерно. Прехвърлянето започна с тънка струйка черен дим, която премина от устата на лесъра в неговата. Тя постепенно се усили, превръщайки се в същинска река, докато същността на Омега се прехвърляше от единия в другия с отблъскващ устрем.

Когато всичко свършеше, от убиеца щеше да остане единствено прах. А Бъч щеше да е болен като куче и в общи линии — безполезен.

Ви затича натам, като по пътя се наведе, за да избегне една метателна звезда, и блъсна полетелия назад лесър обратно в обсега на юмруците на Холивуд.

— Какво правиш, по дяволите! — изръмжа, докато отлепяше Бъч от паважа, настрани от падналия лесър. — Изчакай докато всичко свърши.

Бъч се преви одве и опита да повърне. Вече беше наполовина омърсен — вонята на врага струеше от порите му, тялото му се бореше с погълнатата отрова. Трябваше да бъде излекуван, тук и сега, но Ви нямаше да рискува...

По-късно щеше да се чуди как е допуснал да го изненадат два пъти в една и съща битка.

Ала подобна интроспекция трябваше да почака няколко часа, както се оказа.

Бейзболната бухалка се стовари върху коляното му и той се сгромоляса по най-отвратителния начин. Кракът му се подви под немалката му тежест, под ъгъл, превърнал хълбока му в кълбо от агония... което навярно идваше да покаже, че кармата не беше толкова отмъстителна, колкото лишена от въображение кучка. Докато падаше, покосен от същото нараняване, което беше нанесъл на противника си преди броени мигове, Ви ругаеше и себе си, и копелето с бейзболната бухалка и точния му прицел.

Време бе да си раздвижи ума. Лежеше по гръб, с крак, в който болката ръмжеше като двигател, минал на висока предавка. А и бухалката можеше да причини още по-големи щети...

Бъч изникна сякаш от нищото, клатушкайки се с грацията на ранен бизон, и се блъсна в убиеца в мига, в който белокосото копеле вдигна бухалката над главата си, прицелило се в черепа на Ви. Ченгето и лесърът се блъснаха в тухлената стена и след като стоя неподвижен в продължение на един дълъг миг, тялото на убиеца потръпна конвулсивно и от гърдите му се откъсна задавен стон.

Беше като да гледа как яйца се изтъркулват от вратичката на кухненски шкаф. Костите на убиеца сякаш се втечиха и той се свлече на паважа, а Бъч падна назад, стиснал окървавения си кинжал в ръка.

Беше изкормил копелето.

— Ти... добре... — простена ченгето.

Единственото, което Ви можеше да стори, бе да погледне към най-добрия си приятел.

Докато другите продължаваха да се бият, двамата просто се визираха един в друг на фона на ръмжене, звън на желязо и крайно изобретателни псувни. „Трябва да си кажем нещо“, помисли си Ви. Имаше толкова много... неща, които трябваше да бъдат изречени.

— Искам ти да ми го дадеш — с усилие процеди Ви. — Нуждая се от това.

Бъч кимна.

— Знам.

— Кога?

Ченгето кимна към прецакания крак на Ви.

— Първо се излекувай. — Той простена и се изправи. — И като стана дума за това, ще ида да докарам кадилака.

— Внимавай. Вземи един от братята със...

— Я се разкарай. И да не си мръднал.

— Никъде няма да отида с това коляно, ченге.

Бъч се отдалечи с походка, не много по-стабилна от онази, която Ви би могъл да докара с разместеното си коляно. Вишъс изви глава и погледна към другите. Бяха започнали да вземат надмощие — бавно, но сигурно, нещата се обръщаха в тяхна полза.

Поне в продължение на около пет минути.

След което в началото на улицата изникнаха още седем лесъри.

Несъмнено втората вълна също беше повикала подкрепление — очевидно новобранци, тъй като не бяха сигурни как да се справят със стената от мис. Явно бяха получили адреса от приятелите си, ала очите им не виждаха нищо, освен празна уличка.

Много скоро обаче щяха да се съвземат и да преминат объркващата бариера.

С цялата бързина, на която беше способен, Ви подпря ръце на земята и се дотързуи до свода на една врата. Болката беше толкова жестока, че го ослепи за миг, ала това не му попречи да свали ръкавицата си и да я прибере в джоба на якето.

Адски се надяваше Бъч да не реши да се върне и да се включи в битката. Щеше да им трябва превоз веднага щом това свършеше.

Когато новодошлата вълна лесъри се втурна напред, Ви отпусна безжизнено глава върху гърдите си и задиша толкова повърхностно, че гърдите му почти не се повдигаха. Косата му падна напред, закривайки очите му, така че той можеше да следи какво се случва през черния воал. Като се имаше предвид огромния брой новосъздадени лесъри, Обществото несъмнено събираше обичайните си психари и социопати от Манхатън — Колдуел просто не бе достатъчно голям, за да подсигури увеличаването на вражеските редици.

Което щеше да сработи в полза на Братството.

И беше прав.

Четирима от лесърите се насочиха право в сърцето на битката, но един от тях, същински булдог с огромни плещи и ръце, висящи като ръцете на горила, тръгна към Ви... вероятно за да го претърси за оръжия.

Вишъс изчака търпеливо, без да помръдва, давайки си вид, че следващата спирка за него несъмнено е ковчегът.

Дори когато копелето се приведе над него, Ви не трепна... малко по-близо... още малко...

— Изненада, копеле! — рязко каза той, а после сграбчи китката му и дръпна с всичка сила.

Убиецът се сгромоляса като купчина чинии, право върху ранения крак на Ви. Ала това нямаше значение — адреналинът беше страхотно болкоуспокояващо и му даде силата не само да понесе агонията, но и да задържи лесъра на място.

След това вдигна сияещата си ръка и стовари проклятието си върху лицето му. Нямаше нужда да го зашлевя — и най-обикновеният допир бе достатъчен. Миг преди това да стане, очите на жертвата му едва не изскочиха, а бялата им част стана почти флуоресцентна от светлината на Ви.

— О, да, това ще боли — изръмжа Вишъс.

Цвърченето на опърлена плът и писъкът бяха еднакво силни, ала писъкът не трая дълго и на негово място във въздуха се издигна струя пепелив дим, съпроводена от отвратителната воня на изгоряло сирене. Само един миг бе достатъчен на могъществото, заключено в дланта на Ви, за да стопи лицето на убиеца, докато ръцете му махаха като обезумели, а краката му потръпваха конвулсивно.

Когато копелето се превърна в лесърска версия на Конника без глава, Ви отдръпна длан и се отпусна немошно. Би било страхотно, ако можеше да премести тежестта от раненото си коляно, но просто нямаше сили.

Последната му мисъл, преди да изпадне в безсъзнание, бе колко се надяваше момчетата да приключат възможно най-бързо. Мисълта щеше да се изпари, ако той не беше буден, за да го поддържа... а това означаваше, че ще водят бой като този без никакво прикритие.

И после се спусна мрак.

29.

Провесила крака през ръба на леглото, Пейн отново и отново напрягаше мускули, дивейки се на чудото, че умът ѝ е в състояние да накара крайниците ѝ да му се подчинят.

— Ето, облечи си това.

Вдигна поглед и за миг вниманието ѝ бе отвлечено от устата на лечителя ѝ. Не можеше да повярва, че те бяха... че той беше... докато тя...

„Да, халатът беше добра идея“, помисли си.

— Няма да позволя да паднеш — увери я той, докато ѝ помагаше да се облече. — Можеш да заложиш живота си на това.

Пейн му вярваше.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Той ѝ подаде ръка. — Хайде... да го направим.

Само че благодарността, която Пейн изпитваше, бе твърде сложна, за да я остави неизречена.

— За всичко, лечителю. Благодаря ти за всичко.

Той ѝ се усмихна за миг.

— Тук съм, за да ти помогна да се почувстваш по-добре.

— И го правиш.

С тези думи Пейн предпазливо стъпи на крака.

Първото, което забеляза, бе хладината на пода под краката ѝ... а после тежестта ѝ се прехвърли върху тях и всичко се обърка. Мускулите ѝ се свиха в спазъм от напрежението и краката ѝ се подкосиха, като перца, духнати настрани. Ала лечителят беше до нея в мига ѝ на нужда — ръката му се обви около кръста ѝ и я подкрепи.

— Стоя — ахна тя. — Стоя... изправена...

— И още как.

Долната част на тялото ѝ не беше това, което бе някога; бедрата и прасците ѝ трепереха толкова силно, че коленете ѝ се удряха едно в друго. Но тя стоеше.

— А сега ще повървим — заяви Пейн, стискайки зъби, когато по костите ѝ сякаш се пръснаха ледени и изпепеляващи струи.

— Може би не трябва да избързваме...

— Към тоалетната — нареди тя. — Където ще се облекча, без никой да ми помага.

Тази независимост беше жизненоважна. Да си върне това простичко, ала така съществено достойнство — да може да се грижи за нуждите на тялото си — ѝ се струваше като манна небесна, неопровержимо доказателство, че благословиите, също като времето, са нещо относително.

Само че когато опита да пристъпи напред, установи, че не може да повдигне крака си.

— Ти просто премествай тежестта на тялото си — каза лечителят ѝ, докато я завърташе и минаваше зад нея. — Аз ще се погрижа за останалото.

Когато той я прихвана през кръста, Пейн направи каквото ѝ беше казал и почувства как едната му ръка улови бедрото ѝ отзад и повдигна крака ѝ. Без да е нужно да ѝ дава знак, тя разбра кога да се наведе напред и да отпусне внимателно тежестта си. На свой ред лечителят ѝ нагласи коляното ѝ в правилната позиция, ограничавайки свиването на ставата, докато тя изпъваше крака си.

Макар и да имаше чисто механично изражение, чудото не сгръвяваше сърцето ѝ по-малко само защото ставаше стъпка по стъпка — тя отиваше в тоалетната.

Когато най-сетне стигнаха до целта, лечителят ѝ деликатно я остави сама и тя използва дръжката, монтирана в стената, за да си помага. Усмивваше се през цялото време. Което бе направо нелепо.

След като свърши, се изправи с помощта на дръжката и отвори вратата. Лечителят ѝ беше там и тя посегна към него в същия миг, в който той протегна ръце към нея.

— Обратно в леглото. — Думите му бяха заповед, ни повече, ни по-малко. — Ще те прегледам, а после ще ти намеря чифт патерици.

Пейн кимна и те бавно се върнаха до леглото. Докато се изпъне върху матрака, вече се бе запъхтяла, но бе повече от доволна. Това бе нещо, начало, от което да продължи напред. Вцепенена, вледенена от студ, без никакви изгледи за промяна? Това бе смъртна присъда.

Затворила очи, Пейн запрегльща, дишайки дълбоко, докато лечителят ѝ я преглеждаше.

— Кръвното ти налягане е високо — каза той, слагайки настрани подобното на маншет приспособление, което Пейн познаваше толкова добре. — Но то може и да е заради онова, което... въз... направихме. — Той се прокашля — нещо, което май често правеше. — Нека проверим краката ти. Искам да се отпуснеш и да затвориш очи. Моля те, недей да поглеждаш.

След като Пейн се подчини, той попита:

— Усещаш ли нещо?

Пейн се намръщи, опитвайки се да въведе ред в многобройните усещания на тялото си — мекотата на матрака, хладния ветрец, галещ лицето ѝ, чаршафа, върху който почиваше ръката ѝ.

Нищо. Не усещаше...

Надигна се панически и се взря в краката си... само за да открие, че той не я докосва — ръцете му бяха отпуснати до тялото.

— Излъга ме.

— Не. Просто не приемам нищо за даденост, ето какво правя.

Докато се отпускате назад и отново затваряше очи, на Пейн ѝ се прииска да изругае, но едновременно с това го разбираше.

— Ами сега?

Под коляното ѝ почиваше нещо. Усещаше го съвсем ясно.

— Ръката ти... е върху крака ми... — Тя повдигна единия си клепач и видя, че е права. — Да, докосваш ме там.

— Някаква разлика от преди?

Пейн се намръщи.

— Малко... по-лесно го усещам.

— Подобриението е добър признак.

Лечителят ѝ я докосна от другата страна. После стигна почти до ханша ѝ. След това се спусна чак до стъпалото ѝ. От вътрешната страна на бедрото... коляното ѝ.

— А сега? — попита за последен път.

В мрака на затворените си очи Пейн се напрегна, за да почувства... нищо.

— Сега... не усещам нищо.

— Добре. Приключихме.

Когато отвори очи и го погледна, усети как по тялото ѝ пробяга ледена тръпка. Какво ли бъдеще ги очакваше, зачуди се тя, след като отминеше този период на възстановяване, по време на който бяха заедно? Физическите ѝ ограничения оправдаваха присъствието му, но всичко това щеше да свърши, когато тя се оправеше.

Дали и тогава щеше да я иска?

Пейн посегна и стисна ръката му.

— Ти си истинска благословия за мен.

— Заради това? — Лечителят ѝ поклати глава. — Ти го направи, бамбина. Тялото ти само се лекува. Няма друго обяснение. — Той се наведе и като приглади назад пуснатата ѝ коса, я целуна целомъдрено по челото. — Сега трябва да поспиш. Изтощена си.

— Няма да си тръгнеш, нали?

— Не. — Лечителят ѝ погледна към стола, с чиято помощ бе достигнал приспособлението на тавана. — Ще бъда ей там.

— Това легло... достатъчно голямо е за двама ни.

Когато той се поколеба, Пейн изпита усещането, че за него нещо се е променило. Току-що се бе отнесъл към нея с такова еротично съвършенство... пък и ароматът му се беше усилил, значи беше възбуден. А ето че сега между тях имаше някаква дистанция.

— Легни до мен. Моля те.

Той приседна на ръба на леглото и започна да милва ръката ѝ, бавно и ритмично... и нежността му я изпълни с тревога.

— Не мисля, че идеята е особено добра — промълви той.

— И защо не?

— Смятам, че ще е по-лесно за всички, ако начинът, по който те лекуваме, си остане между нас.

— О!

— Онзи твой брат ме доведе тук, защото е готов на всичко, за да се справиш. Но между теория и практика има разлика. Ако влезе тук и ни завари в леглото, само ще си навлечем още един проблем, а бездруго имаме предостатъчно.

— А ако ти кажа, че не ме е грижа какво мисли той?

— Тогава бих те помолил да не бъдеш твърде сурова с него. — Лечителят ѝ сви рамене. — Ще бъда откровен с теб. Не си падам особено по брат ти... но от друга страна, той е бил принуден да те гледа как страдаш.

Пейн си пое дълбоко дъх и си помисли: „О, де да беше само това“.

— Вината е моя.

— Не си молила да бъдеш ранена.

— Не контузията... ужасът на брат ми. Преди ти да дойдеш, поисках от него нещо, което не би трябвало да искам, а после още повече усложних положението, като... — Тя махна с ръка. — Аз съм проклятие за него и жена му. Действително — същинско проклятие.

Липсата ѝ на вяра в благосклонността на съдбата навярно беше разбираема, но онова, за което бе помолила Джейн да ѝ помогне, бе непроситимо. Случилото се с учителя ѝ бе истинско прозрение и невероятна благословия, ала сега единственото, за което бе в състояние да мисли, бяха брат ѝ и неговата шелан... и последиците от себичната ѝ страхливост.

От устните ѝ се откъсна проклятие и тя потрепери.

— Трябва да говоря с брат си.

— Добре. Ще го доведе.

— Моля те.

Лечителят ѝ се изправи и отиде до вратата. Там поспря с ръка върху бравата.

— Трябва да знам нещо.

— Можеш да ме попиташ всичко и ще ти отговоря.

— Какво се случи точно преди да пристигна. Защо брат ти дойде да ме търси.

Нищо от това не беше изречено като въпрос. Което я накара да предположи, че той се досеща.

— То е между него и мен.

Очите на учителя ѝ се присвиха.

— Какво направи?

Пейн въздъхна и се заигра с одеялото.

— Кажете ми, учителю, ако ти нямаше никаква надежда някога да се надигнеш от леглото, нито да се сдобиеш с оръжие, какво щеше да сториш?

За миг той стисна здраво очи. А после отвори вратата.

— Още сега ще намеря брат ти.

Останала сама с всичко, за което съжаляваше, Пейн потисна желанието да изругае, да започне да хвърля неща, да се разкрещи

срещу стените. В тази нощ на възраждане би трябвало да е на върха на щастието си, ала в държанието на лечителя ѝ се долавяше дистанцираност, брат ѝ беше бесен, а бъдещето я плашеше.

Това обаче не трая дълго.

Въпреки мислите, които препускаха трескаво в главата ѝ, физическото изтощение скоро надви ума ѝ и я повлече в безпаметна черна дупка, която я погълна и телом, и духом. Последната ѝ мисъл преди всичко да потъне в мрак и тишина бе, че се надява да може да поправи стореното.

И да остане завинаги със своя лечител.

Когато излезе в коридора, Мани се облегна тежко на стената и разтърка лице. Не беше идиот, така че дълбоко в себе си вече се бе досетил какво бе станало — единствено истинско отчаяние би принудило някой като онзи корав вампир да дойде в света на хората, за да го вземе със себе си. Ала Исусе... ами ако не го бяха открили навреме? Ами ако брат ѝ бе почакал или пък...

— По дяволите!

Отгласна се от стената, отиде в склада и си взе чисти дрехи, след което се преоблече, изхвърляйки използваните в кошчето. Първата му спирка беше стаята за прегледи, но Джейн не беше там, така че той продължи по коридора, чак до офиса със стъклената врата.

Никой.

Върна се в коридора и отново чу същото ритмично думкане да долита откъм фитнес залата. Надзърна вътре и видя късо подстриган тип, който направо се разбиваше върху пътеката за бягане. От него се лееше пот, а тялото му беше толкова слабо, че бе направо болезнено да го гледа човек.

Мани се измъкна навън. Никаква причина да му задава въпроси.

— Мен ли търсиш?

Обърна се и видя Джейн.

— Тъкмо навреме... Пейн иска да говори с брат си. Знаеш ли къде е?

— Навън. Бие се. Но ще се върне, преди да се е съмнало. Нещо не е наред ли?

Мани надви изкушението да отвърне „Ти ми кажи“.

— То е между тях двамата. Не знам много повече, освен това, че иска да го види.

Джейн извърна очи.

— Добре, ще му съобщя. Тя как е?

— Вървя.

Джейн рязко обърна глава към него.

— Сама?

— Със съвсем малко помощ. Имаш ли ортези? Патерици? Нещо такова?

— Ела с мен.

Тя го въведе в професионално изглеждащия физкултурен салон и в нещо като склад. Ала тук нямаше волейболни и баскетболни топки или пък въжета, а оръжия. Върху рафтове по стените бяха подредени стотици оръжия — ножове, метателни звезди, мечове, нунджако.

— Страхотни упражнения преподават тук.

— Това е за тренировъчната програма.

— Грижете се за следващото поколение, а?

— Така беше... поне до нападенията.

Двамата минаха покрай снаряжението и Джейн отвори врата, на която пишеше „Физиотерапия“. Озоваха се в добре обзаведена зала за рехабилитация, където имаше всичко, от което би могъл да се нуждае един професионален спортист, за да се поддържа пъргав, бърз и стегнат.

— Нападения?

— Обществото на лесърите изби десетки семейства — отвърна Джейн. — Онези, които оцеляха, избягаха от Колдуел. Постепенно започнаха да се връщат, но напоследък преживяхме доста лоши времена.

Мани се намръщи.

— Какво, по дяволите, е това Общество на лесърите?

— Не хората са истинската заплаха. — Джейн отвори вратата на един шкаф и започна да оглежда най-различни видове патерици, бастуни и ортези. — Какво търсиш?

— С това ли се бие мъжът ти всяка нощ?

— Да. Е, какво ти трябва?

Мани се взря в профила ѝ и мислено навърза нещата.

— Помолила те е да ѝ помогнеш да се самоубие. Нали?

Джейн затвори очи.

— Мани... не се обиждай, но нямам сили за този разговор.

— Ето какво е било.

— Част от него. Голяма част.

— Сега тя е по-добре — дрезгаво каза Мани. — Ще се оправи.

— Значи е подействало. — За миг по устните на Джейн пробяга усмивка. — Вълшебна докосване и всичко останало.

Мани се прокашля и се сдържа да не зарие килима с върха на обувката си, като четиринайсетгодишен хлапак, заловен да се натиска с гаджето си.

— Аха. Предполагам. Тъж... мисля да вземем две ортези, както и чифт патерици... смятам, че ще свършат работа.

Докато той вадеше пособията, Джейн не сваляше очи от него. Толкова, че най-сетне той не издържа и измърмори:

— И преди да си ме попитала — не.

Джейн се засмя тихо.

— Не знаех, че искам да те питам нещо.

— Няма да остана. Ще я изправа на крака, а после ще си отида.

— Всъщност не за това си мислех. — Тя сбърчи вежди. — Но може да се задържиш наоколо. И преди се е случвало. Аз. Бъч. Бет. Пък и мислех, че я харесваш.

— Меко казано — промърмори Мани под носа си.

— Тогава недей да си правиш планове, преди всичко да е приключило.

Той поклати глава.

— Имам кариера, която отива по дяволите... причината за което, между другото, сте вие с вашето ровичкане из мозъка ми. Имам майка, която не си пада особено по мен, но която въпреки това ще се чуди защо не ѝ се обаждам за празниците. Освен това имам кон, който е в тежко състояние. Да не искаш да ми кажеш, че твоето момче и другарчетата му няма да имат нищо против да балансирам между двата свята? Не мисля така. Освен това, какво ще правя? Уверявам те, че да ѝ помагам е удоволствие, но не искам да го превръщам в своя професия, нито пък тя да се събере с такъв като мен.

— И какво не ти е наред? — Джейн скръсти ръце на гърдите си.

— Не се засягай, но ти си страхотен тип.

— Добре избегна всичко останало.

— То винаги може да се намести някак.

— Е, добре, да кажем, че е така. Отговори ми на следния въпрос — колко дълго живеят те?

— Моля?

— Вампирите. Колко дълго живеят?

— Зависи.

— За разлика от десетилетия или векове говориш? — Когато Джейн не отвърна, Мани поклати глава. — Точно както предполагах. На мен вероятно ми остават още колко... четирийсет години? Ще започна да се съсухрям след около десетина. И сега всяка сутрин се събуждам с най-различни болезки, имам наченки на артрит и в двете тазобедрени стави. Пейн трябва да се влюби в някой като нея, не човек, който ще стане пациент на гериатрията преди тя да е успяла да мигне. — Той отново поклати глава. — Любовта може да победи всичко, но не и реалността. Тя надделява всеки шибан път.

В смеха на Джейн се прокраднаха остри нотки.

— Не мисля, че мога да споря с това последното.

Мани погледна към ортезите.

— Благодаря ти.

— Няма защо — бавно отвърна Джейн. — И ще предам на Ви каквото ме помоли.

— Добре.

Когато се върна в стаята на Пейн, Мани влезе безшумно и поспря на вратата. Тя бе потънала в сън, а сиянието си бе отишло от кожата ѝ. Дали щеше да се събуди парализирана? Или постигнатият напредък щеше да се задържи?

Явно трябваше да почакаат, за да разберат. Мани подпря патериците и ортезите на стената, отиде до коравия стол край леглото и седна, като кръстоса крака, мъчейки се да се настани по-удобно. Не че щеше да спи. Просто искаше да я погледа...

— Легни до мен — наруши тишината гласът ѝ. — Моля те. Нуждая се от топлината ти.

Мани остана на мястото си и изведнъж си даде сметка, че не става въпрос за брат ѝ. Да се държи на разстояние от нея винаги, когато беше възможно, бе нещо като защитен механизъм. Почти сигурно бе, че отново ще бъдат интимни. Беше готов да я задоволява в продължение на часове, ако беше нужно. Но не можеше да си позволи

да се изгуби в някаква фантазия, че от това може да излезе нещо сериозно и постоянно.

Два различни свята.

Мястото му просто не беше до нея.

Приведе се напред и я помилва по ръката.

— Шшт... тук съм.

Когато Пейн обърна глава към него, очите ѝ бяха затворени и Мани силно подозираше, че говори насън.

— Не ме оставяй, лечителю.

— Името ми е Мани — прошепна той. — Доктор Мани Манело...

30.

Изсвирването беше силно и пронизително и докато то отекваше из фоайето на имението, Куин бе сигурен, че настойчивият звук бе излязъл от устата на Джон Матю. Господ знаеше, че през последните три години му се беше наслушал.

Спря с крак върху първото стъпало на внушителното стълбище, избърса запотеното си лице с направената на топка тениска и се подпря на парапета. Виеше му се свят след тренировката, а краката и задникът му сякаш тежаха толкова, колкото и проклетото имение.

Когато изсвирването се повтори, той си спомни, че някой се опитва да привлече вниманието му. Обърна се и видя Джон Матю, застанал под пищно украсената каса на вратата на трапезарията.

— *Какво, по дяволите, си направил със себе си?* — попита Джон на езика на знаците, преди да посочи собствената си глава.

„*Я виж ти*“, помисли си Куин. В миналото въпрос като този би се отнасял за много повече от промяната в прическата му.

— Нарича се подстригване.

— *Сигурен ли си? Защото, мен ако питаш, се нарича офъкване.*

Куин потърка късата си коса, която сам бе остригал.

— Не е кой знае какво.

— *Е, винаги можеш да си сложиш перука.* — Сините очи на Джон се присвиха. — *И къде са ти железата?*

— В шкафа с оръжията.

— *Нямам предвид оръжията, а онова, което носеше по лицето си.*

Вместо отговор Куин просто поклати глава и понечи да си тръгне — нямаше желание да дрънка за пиърсингите си, които бе махнал. В ума му цареше бъркотия, тялото му беше изтощено и сковано от ежедневно бягане...

Зад гърба му отново се разнесе изсвирване и едва не го накара да запрати една ругатня през рамо. Реши да си спести усилието, за да не

губи ненужно време — изпаднаше ли в такова настроение, нищо не можеше да накара Джон да се откаже.

Хвърли поглед назад и изръмжа:

— Какво?

— *Трябва да ядеш повече. Независимо дали с нас или сам. Превръщаш се в скелет...*

— Добре съм...

— *... така че или ще започнеш да се храниш като добро малко момче, или ще накарам да заключат залата за тренировки и няма да ти дам ключа. Ти решаваш. Освен това повиках Лейла. Чака те в стаята ти.*

Куин се обърна рязко... което се оказа лоша идея, тъй като фойето изведнъж се превърна във въртележка. Сграбчи парапета и изляя:

— И сам можех да се погрижа за това.

— *Но нямаше да го сториш, така че аз го направих вместо теб. Освен ако не претрепя дузина лесъри, това ще е доброто ми дело за тази седмица.*

— Ако си решил да се правиш на майка Тереза, по-добре намери някой друг, върху когото да се упражняваш.

— *Съжалявам, обаче си избрах теб. И най-добре се поразбързай — не искаш да я караш да те чака, нали? А, и още нещо — докато с Хекс бяхме в кухнята, помолех Фриц да ти приготви нещо за хапване и да го качи в стаята ти. До после.*

Джон тръгна към килера, ала гласът на Куин го догони:

— Нямам желание да бъда спасяван, задник такъв. И сам мога да се погрижа за себе си.

В отговор Джон му показа среден пръст над главата си.

— О, за бога! — промърмори Куин.

Така не му се занимаваше с Лейла точно сега. Нямаше нищо против Избраницата, но мисълта да бъде затворен в една стая с някой, който се интересуваше от секс, направо му бе непоносима. Кое си беше същинска ирония. Досега чукането бе не каква да е, а определяща част от живота му. Ала през последната седмица? От самата мисъл да бъде с някого му се повдигаше.

Исусе, ако продължеше така, последният, с когото бе правил секс, щеше да е червенокос. Ха-ха-ха! Да си умреш от смях. Очевидно

Скрайб Върджин имаше гадно чувство за хумор.

Тътрейки се с усилие по стълбите, той реши да каже на Лейла (възможно най-любезно), че може да върви да си гледа работата...

Замайването, връхлетяло го на втората площадка, го накара да се закове на място.

През последните седем ноци бе свикнал светът да се върти около него, при цялото това бягане и както почти не се хранеше — дори бе започнал да очаква с нетърпение усещането, че се откъсва от тялото си. Беше по-евтино от това да се напие, а и ефектът не отслабваше с времето... поне докато не се нахранеше.

Но сега беше различно. Струваше му се, че някой го е прегазил с булдозер, ала очите му показваха, че все още стои на крака. Същото говореше и фактът, че бедрата му се бяха опрели в парапета...

Без никакво предупреждение едното му коляно се подкоси и той се сгромоляса като книга, политнала от рафта.

Улови се за парапета с една ръка и се надигна, тежко облегнат на него. Вперил сърдит поглед в крака си, той го разтърси няколко пъти и задиша дълбоко, мъчейки се да убеди тялото си да го слуша.

Без особен успех.

Вместо това бавно се свлече и трябваше да се завърти, за да изглежда така, сякаш просто бе приклепнал върху кървавочервения килим. Не можеше да диша... или по-скоро — дишаше, но от това нямаше никаква полза.

„Проклятие... Стегни се... Мамка му!“

— Господарю? — разнесе се глас над него.

Мамка му беше слабо казано!

Докато стискаше очи, Куин си помисли, че отдавна не бе виждал по-недвусмислено доказателство за Закона на Мърфи от появата на Лейла точно в този момент.

— Господарю, мога ли да ви помогна?

От друга страна, това може и да имаше добрата си страна — по-добре тя, отколкото някой от братята.

— Да. Коляното ми се прецака. Контузих го, докато тичах.

Вдигна глава и видя как Избраницата приклепна до него, бялата ѝ роба — в ярък контраст с аления килим и наситеното златисто сияние на украсата във фойето.

Чувствайки се като истински идиот, докато тя протягаше ръка към него, Куин опита да се изправи на крака... ала без никакъв успех.

— Аз... тъъ... предупреждавам те, че съм доста тежък.

Прелестната ѝ ръка улови неговата и той с изумление видя, че пръстите му трепереха, докато приемаше помощта ѝ. Доста се учуди и когато тя го издърпа на крака без особено усилие.

— Силна си — отбеляза, когато ръката ѝ се обви около кръста му и го задържа изправен.

— Ще вървим заедно.

— Съжалявам, че съм потен.

— Няма нищо.

И с тези думи те потеглиха. Изкачиха се бавно до втория етаж и поеха по коридора, минавайки покрай цял куп врати (за щастие — затворени). Кабинетът на Рот. Стаята на Тормент. Стаята на Блей (нямаше да поглежда към нея). Тази на Сакстън (нямаше да я изкърти и да изрита братовчед си през прозореца). Спалнята на Джон Матю и Хекс.

— Аз ще отворя — каза Избраницата, когато спряха пред неговата.

Трябваше да се обърнат настрани, за да минат през касата, заради размерите му. После, за негова радост, Лейла затвори вратата и го отведе до леглото. Нямаше нужда никой да научава какво става, а имаше голяма вероятност Избраницата да се хване на измислицата му, че се е контузил.

Идеята бе да остане седнал, но в мига, в който тя го пусна, Куин се плъосна върху дюшека. Плъзна поглед надолу по тялото си, чак до маратонките, и се зачуди защо не вижда колата, която някой бе паркирал отгоре му. И то не някаква малка двуместна кола, ами шибан джип.

— Тъъ... слушай, можеш ли да бръкнеш в коженото ми яке. Там имам едно протеиново блокче.

В този миг откъм вратата долетя потропване на метал върху порцелан. А после се разнесе мирис на храна.

— Не желаете ли да опитате от телешкото, господарю?

Стомахът му се сви на топка.

— Господи... не...

— Има и ориз.

— Само... едно от блокчетата.

По тихото поскърцване се досети, че тя бута количката с подноса към него и след миг усети много повече от далечен полъх от онова, което Фриц му беше приготвил.

— Престани... престани, мамка му... — Куин се преви одве, разтърсван от напъни да повърне. — Не... и храната...

— Трябва да хапнете — долетя учудващо решителният ѝ отговор. — И аз ще ви нахраня.

— Да не си посмяла...

— Ето. — Вместо месо или ориз, тя му подаваше залче хляб. — Хайде, отворете уста. Нуждаете се от храна. Вашият Джон Матю каза така.

Куин се отпусна върху възглавниците и закри лицето си с ръка. Сърцето му биеше лудешки в гърдите и някъде дълбоко в себе си той осъзнаваше, че ако продължава така, наистина може да се убие. Странно, това май не беше кой знае колко лоша идея. Особено когато в ума му изникна лицето на Блей.

Толкова красив. Толкова невероятно красив. Струваше му се глупаво и някак женствено да го нарича така, но това беше истината. Проклетите устни, те бяха проблемът... така хубави и плътни. И очите! Толкова сини.

Беше целувал тези устни и му беше харесало. Беше виждал тези очи да пламват от страст.

Можеше да е първият на Блей... първият и единствен. А вместо това? Неговият братовчед...

— О, господи...

— Господарю, хапнете!

Останал без капчица енергия, за да се съпротивлява на каквото и да било, той се подчини — сдъвка механично залъка и го преглътна през сухото си гърло. После го направи отново. И отново. За негово учудване, въглехидратите успокоиха земетръсната зона в стомаха му и по-скоро, отколкото бе вярвал, че е възможно, вече търсеше нещо попитателно. Ала следващото в менюто беше бутилка вода, която Лейла придържаше, докато той отпиваше на малки глътки.

— Може би трябва да направим малка почивка — каза Куин, преди тя да се е опитала да му пробута нова порция хляб.

Докато се завърташе на една страна, усети как костите в краката му изтракаха и си даде сметка, че ръката му почива по различен начин върху гърдите — по тях имаше по-малко мускули. Спортните шорти също му бяха по-широки в кръста.

Беше си причинил всичко това само за седмица. Ако продължаваше така, много скоро изобщо нямаше да прилича на себе си.

Всъщност то вече се бе случило. Както Джон Матю беше забелязал, той не само се беше остригал, но и бе свалил както двата пиърсинга от веждата и устната си, така и близо дузината от ушите си. Отишли си бяха и халките на гърдите му. Все още носеше пиърсинга на езика си, както и онези ниско долу, но всичко, което можеше да се види, си бе отишло.

Беше му дотегнало от него самия заради толкова много неща. Писнало му бе нарочно да се държи като аутсайдер. Омръзнала му бе славата, че спи с който му попадне.

Освен това вече нямаше и грам желание да се бунтува срещу някакви закостенели, назадничави сухари. За бога, не му трябваше психиатър, за да му обясни какво го бе превърнало в това, което е. Семейството му беше самото съвършенство — аристократично и консервативно... и наказанието им за това беше бисексуален син, който спеше с куцо и сакато, имаше цял куп железа по лицето, готик дрехи и слабост към иглите. Но колко от тези неща бяха част от истинската му същност и колко се дължаха на бунта, породен от това, че го смятаха за разнооко извращение?

Кой беше той, по дяволите?

— Да опитаме с още малко? — обади се Лейла.

Точно това беше въпросът.

Когато тя се приближи с багета в ръце, Куин реши да престане с глупостите. Отвори уста като птиче, което родителите му хранят, и я изяде до троха. И още. А след това, сякаш прочела мислите му, Лейла поднесе към устните му сребърна вилица, на която беше набодено парченце телешко.

— Нека опитаме с това, господарю... Но дъвчете бавно.

Как ли пък не. Свирепият глад най-сетне си каза думата и той се нахвърли на месото като хищник и едва не отхапа зъбците на вилицата.

Ала Лейла се справи чудесно, подавайки му залък след залък толкова бързо, колкото той ги лапаше.

— Чакай... спри — измърмори Куин изведнъж, уплашен, че ще повърне.

Отново се отпусна по гръб и сложи ръка на гърдите си. Трябваше да си поема въздух на съвсем малки глътки. Задишаше ли дълбоко, щеше да изповръща всичко, което бе изял.

Лицето на Лейла се появи над неговото.

— Господарю... може би трябва да спрем.

Куин я погледна с присвити очи и я видя както трябва за първи път, откакто бе дошла. Господи, биваше си я, с цялата тази светла коса, вдигната високо, разкривайки поразяващо съвършено лице. С ягодиловочервените си устни и зелени очи, които грееха на светлината на лампата, тя бе точно това, което расата ценеше, когато ставаше дума за гени — не се виждаше абсолютно никакъв недостатък.

Пресегна се и докосна лекичко кока й. Толкова беше мек. Никакъв лак за коса — сякаш вълните на косата й сами знаеха как да застанат така, че най-добре да подчертаят прекрасното й лице.

— Господарю? — каза тя, като се напрегна.

Куин знаеше какво се крие под робата й — гърдите й бяха великолепни, стомахът й — плосък като дъска... а ханшът и коприненомеката женственост между бедрата й бяха точно от нещата, заради които един гол мъж би легнал и върху натрошено стъкло.

Знаеше го, защото бе виждал всички тези неща с очите си, докосвал бе по-голямата част от тях, и дори бе целувал някои избрани местенца.

Но не я беше обладал. Нито пък бе отишъл много далеч. Като ерос тя бе обучена за секс, но при липсата на Примейл, който да бъде с Избраниците, тя знаеше само теорията, но нямаше никакъв опит в „практиката“, така да се каже. И за известно време на Куин му бе забавно да й покаже това-онова. Само че му се бе струвало някак нередно.

Е, тя бе изпитала доста неща, които й бяха харесали, но в очите й имаше твърде много, а в неговото сърце — твърде малко, за да стигнат по-далеч.

— Ще вземете ли вената ми, господарю? — прошепна тя дрезгаво.

Куин просто я зяпна.

Алените ѝ устни се разтвориха.

— Господарю... искате ли да ме имате?

Той затвори очи и отново видя лицето на Блей... но не такава, каквото бе сега. Не хладния непознат, когото сам бе създал. А някогашния Блей, чиито сини очи като че ли непрекъснато гледаха към него.

— Господарю, аз съм на ваше разположение. Все още. Винаги.

Когато Куин най-сетне я погледна, тя бе вдигнала ръце към робата си и бе разтвори двете ѝ половини, разкривайки изящната шия, ключицата и прелестното улейче между гърдите си.

— Господарю... искам да ви служа. — Разтваряйки гладката материя още по-широко, тя му предлагаше не само вената, но и тялото си. — Вземете ме...

Куин улови ръцете ѝ, посегнали към сатенения колан около кръста ѝ.

— Спри.

Лейла сведе очи към завивката на леглото и сякаш се вкамени. А после се отскубна от него и рязко оправи робата си.

— Тогава пийте от китката ми. — С разтреперани пръсти тя вдигна ръкава си и му протегна ръка. — Вземете от вената ми онова, от което така очевидно се нуждаете.

Не го поглеждаше. Вероятно не бе в състояние.

И ето я, тя стоеше пред него, затворена в себе си от унижение, което не бе заслужила и което той не бе възнамерявал да ѝ причини... и въпреки това му се предлагаше... макар и не по някакъв жалък начин, а защото бе родена и възпитана да изпълнява роля, която нямаше нищо общо с нейните желания, а единствено с очакванията на обществото... и тя бе твърдо решена да отговори на тези очаквания. Дори ако не я искаха заради самата нея.

Исусе, Куин прекрасно знаеше какво е усещането.

— Лейла...

— Не се извинявайте, господарю. Така ме принизявате.

Куин улови ръката ѝ, защото имаше чувството, че тя се кани да коленичи.

— Виж, вината е моя. Изобщо не трябваше да започвам онова със секса...

— А аз ви казвам да престанете. — Гърбът ѝ бе изправен като дъска, гласът ѝ — режещ. — И ме пуснете, ако обичате.

Куин се намръщи.

— По дяволите... толкова си студена.

— Нима?

— Да. — Той прокара пръсти по ръката ѝ. — Имаш ли нужда да се нахраниш? Лейла? Ехо?

— Бях от Другата страна, в Светилището, така че — не.

Е, това звучеше убедително. Когато беше там, Избраницата съществуваше, без да съществува, нуждата ѝ за кръв — потисната... и очевидно освежена. През последните няколко години Лейла бе задоволявала потребностите на онези братя, които не можеха да пият от жените си. Тя бе предпочитаната Избраница.

И тогава истината го осени.

— Я чакай. Ти изобщо не ходиш на север, така ли?

След като Фюри бе освободил Избраниците от живота им със сурови и ограничаващи правила, повечето от тях бяха напуснали Светилището, в което бяха затворени в продължение на безброй години, и бяха отишли в имението на Фюри в Адирондак, за да научат повече за свободата на живота от тази страна.

— Лейла?

— Не, вече не ходя там.

— Защо?

— Не мога. — Тя махна с ръка, за да сложи край на този разговор, и отново вдигна ръкав. — Господарю, ще вземете ли вената ми?

— Защо не ходиш там?

Очите ѝ най-сетне срещнаха неговите... и Куин видя, че са пълни с неприкрит гняв. Което, колкото и да бе странно, бе истинско облекчение. Смиреното покорство, с което тя приемаше всичко, го караше да се пита колко умна бе всъщност. Но ако се съдеше по изражението ѝ в този момент, под онова, което се виждаше с просто око, бе скрито много и той нямаше предвид само съвършеното ѝ тяло.

— Лейла? Отговори ми. Защо не ходиш там?

— Не мога.

— Кой го казва? — Куин не беше особено близък с Фюри, но все пак го познаваше достатъчно добре, за да може да се обърне към него,

ако има проблем. — Кой?

— Никой. И не се тревожете. — Тя махна към китката си. — Пийте, за да си възвърнете силата, от която се нуждаете, а после ще ви оставя на спокойствие.

— Добре, щом искаш да се заяждаме за точната дума — *какво* те спира да ходиш там?

Върху лицето ѝ лумна раздражение.

— Не е ваша грижа.

— Аз ще реша кое е моя грижа. — Не обичаше чрез сплашване да кара жените да му се подчиняват, но очевидно джентълменът, дремец в него, се бе събудил в мекото си легло и бе открил, че е ядосан. — Каж ми!

Той беше последният на света, от когото би се очаквало да изтръгва откровения със заплахи, ала ето че правеше точно това. Работата бе там, че нямаше намерение да допусне каквото и да било да нарани тази жена.

— *Добре*. — Тя вдигна ръце, в знак, че се предава. — Ако отида на север, няма да мога да задоволявам потребностите от кръв на всички ви. Ето защо се връщам в Светилището, за да се възстановя и да изчакам да бъда повикана. Когато това стане, идвам от тази страна, давам ви онова, от което се нуждаете, а после отново се прибирам там. Така че — не, не мога да отида в планината.

— Исусе... — Ама че използвачи бяха. Трябвало е да предвидят този проблем... или пък Фюри е трябвало да се досети. Освен ако... — Говори ли с Примейла?

— И за какво по-точно? — сопна се тя. — Кажете ми, господарю, вие бихте ли признали провала си на бойното поле пред своя крал?

— Как, по дяволите, си се провалила? Та ти поддържах колко... четирима от нас?

— Именно. И служи на всички ви изключително ограничено.

Лейла изведнъж се изправи и отиде до прозореца. Докато тя се взираше навън, на Куин наистина му се прииска да я желае. В този момент би дал всичко, за да изпита към нея онова, което тя изпитваше към него... в края на краищата тя имаше всичко, което семейството му ценеше — същинско въплъщение на достойна за възхищението на обществото жена. И го желаше.

Ала когато надникнеше в себе си, Куин откриваше друго в сърцето си. И нищо не можеше да промени това. Никога... както се опасяваше.

— Не знам коя или какво съм всъщност. — Лейла като че ли говореше на себе си.

Е, това важеше и за двамата.

— Няма да го откриеш, ако не напуснеш Светилището.

— Невъзможно, ако служа...

— Ще използваме някоя друга. Съвсем просто е.

Тя си пое рязко дъх, а после каза:

— Но, разбира се. Ще постъпите както желаете.

Куин се загледа в строгата линия на брадичката ѝ.

— Но това ще ти помогне.

Лейла му хвърли гневен поглед през рамо.

— Но не ми помага... защото тогава ще ме оставите без нищо. Изборът е ваш, но аз съм тази, която трябва да понесе последствията.

— Животът си е твой. Можеш да избираш.

— Няма да говорим повече за това. — Тя вдигна ръце. — Прескъпа Скрайб Върджин, вие нямате *никаква* представа какво е да желаеш неща, които не ти е писано да имаш.

Думите ѝ изтръгнаха горчив смях от Куин.

— Как ли пък не знам! — Веждите на Лейла подскочиха, а той извъртя очи. — С теб имаме повече общо, отколкото предполагаш.

— Вие имате свобода, целият свят е на ваше разположение. Какво повече бихте могли да желаете?

— Вярвай ми.

— Е, аз искам вас, а не мога да ви имам. То не е по мой избор. А като задоволявам вашите потребности и тези на останалите, имам цел, различна от това да оплаквам загубата на погиналата ми мечта.

Куин си пое дълбоко дъх. Не можеше да не изпитва уважение към нея. Това не беше никакъв пристъп на самосъжаление — тя просто излагаше фактите такива, каквито са.

По дяволите, Лейла бе точно онази шелан, каквато открай време искаше. Дори докато чукаше всичко живо на два крака, дълбоко в себе си винаги бе виждал бъдещето си именно с жена като нея. С безупречно потекло и класа... типът жена, която родителите му не

само биха одобрили, но дори биха изпитали и мъничко уважение към него, задето бе успял да си намери такава шелан.

Това беше мечтата му. А ето че сега, когато тя се бе сбъднала... когато стоеше в спалнята му и го гледаше в лицето... той искаше нещо съвсем различно.

— Ще ми се да можех да изпитвам нещо по-дълбоко към теб — дрезгаво каза Куин, отвръщайки на истината с истина. — Бих сторил почти всичко, за да изпитвам към теб онова, което би трябвало. Ти си... жената от моите фантазии. Всичко, което винаги съм искал, но никога не съм вярвал, че мога да притежавам.

Очите ѝ се разшириха толкова, че заприличаха на две луни, красиви и сияйни.

— Тогава защо...

Куин потърка лице и се зачуди какви, по дяволите, ги приказва. И върши.

Когато свали ръце от лицето си, те бяха влажни... но той отказваше да мисли какво ги бе намокрило.

— Влюбен съм — пресипнало отговори. — В другиго. Ето защо.

31.

Откъм коридора се чу шум. Забързани стъпки... Тихи проклетия... от време на време — тъпи удари.

Целият този шумен парад в миг извади Мани от дълбокия му сън. Звучите отминаха, а после изведнъж утихнаха, сякаш зад представлението отвън се бе затворила врата.

Вдигайки глава от леглото на Пейн, където я бе облегнал, Мани погледна пациентката си. Красива. Толкова красива. И в спокоен сън...

Лъчът светлина го блъсна право в лицето.

Гласът на Джейн, застанала на прага като тъмен силует, беше напрегнат.

— Трябва ми още един чифт ръце. Веднага.

Нямаше нужда да повтаря. Мани се втурна към вратата, хирургът в него бе готов да се залови за работа, без да задава въпроси.

— Какво имаме?

Докато бързаха по коридора, Джейн докосна опръсканите си с алени петни дрехи.

— Множество травми. Предимно прободни рани, както и една огнестрелна. Освен това ще докарат още един ранен.

Влязоха в залата за прегледи заедно и... о, господи... навсякъде беше пълно с ранени мъже — застанали в ъглите, подпрени на масата, облегнати на плота, ругаещи, докато крачеха напред-назад. Сестрата, Елена, вадеше дузина скалпели и хирургически конци, а дребничък старец със сребърен поднос в ръце предлагаше вода на всички.

— Още не съм ги прегледала — обясни Джейн. — Твърде много са.

— Къде има резервен стетоскоп и апарат за кръвно?

Тя дръпна едно чекмедже и му подхвърли и двете.

— Кръвното ще е много по-ниско от това, с което си свикнал. Както и пулсът.

Което означаваше, че като медик, той нямаше как да прецени истинското състояние на онези, които преглежда. Мани остави

стетоскопа и апарата за кръвно.

— По-добре ти и сестрата да се погрижите за първоначалните прегледи. Аз ще се заема с приготовленията за манипулациите.

— Така май ще е най-добре — съгласи се Джейн.

Мани се приближи до русата сестра, която продължаваше да подрежда сръчно инструментите.

— Аз ще поема отук. Ти върви да помогнеш на Джейн.

Сестрата кимна и започна да сменя жизнени показатели, а Мани се зае да отваря чекмеджета, да вади хирургически комплекти и да ги подрежда върху плотовете. Болкоуспокояващите бяха в горния шкаф, спринцовките — в долния. Докато го правеше, беше впечатлен от професионалното ниво на мястото — не бе сигурен как Джейн е успяла да го постигне, но всичко тук бе като в истинска болница.

Десет минути по-късно Джейн, сестрата и той се срещнаха в средата на стаята.

— Имаме двама в лошо състояние — докладва Джейн. — И Рейдж, и Фюри губят много кръв... порязванията им са твърде дълбоки и се боя, че може да има засегнати артерии. Зи и Тор имат нужда от рентген, а ми се струва, че освен раната на корема, Блейлок има и мозъчно сътресение.

Мани отиде до мивката и започна да се мие.

— Да се залавяме за работа. — Огледа се наоколо и посочи един русокос исполин, под чийто ляв ботуш се бе събрала локва кръв. — Аз ще се заема с него.

— Добре. Аз пък ще поема Фюри. Елена, ти направи снимки на тези, които имат счупвания.

Като се имаше предвид, че работят в полеви условия, Мани занесе необходимите инструменти до пациента си... който се бе опънал на пода, където бе рухнал малко по-рано. Масивното копеле бе облечено в кожени дрехи от главата до петите и очевидно адски го болеше, защото главата му бе отметната назад, а зъбите — стиснати.

— Сега ще те прегледам — заяви Мани. — Да имаш проблем с това?

— Не и ако ще попречиш на кръвта ми да изтече.

— Смятай го за направено. — Мани взе една ножица. — Първо обаче трябва да срежа крачола и обувката ти.

— Боен ботуш — простена типът.

— Добре. Каквото и да е, трябва да го махна.

Никакво губене на време с развързване — той просто сръза връзките от предната страна и го свали, освобождавайки крак с размерите на куфар. След това беше много лесно да сцеди панталоните от външната страна, чак до бедрото, разтваряйки ги сякаш бяха чизми за езда.

— Какво имаме, докторе?

— Коледна пуйка, приятелю.

— Толкова ли е дълбоко?

— Аха. — Нямаше нужда да му обяснява, че костта се вижда и че кръвта тече като река. — Трябва отново да се измия. Ей сега се връщам.

След като свърши на умивалника, Мани си сложи чифт ръкавици, седна на пода и взе шишенце лидокаин.

Русокосият окървавен здравеняк го спря.

— Не се тревожи за болката, докторе. Заший ме и се погрижи за братята ми... те имат нужда от теб. И сам бих се оправил, но Джейн не ми позволява.

Мани спря.

— Би се зашил сам?

— Правил съм го в продължение на повече десетилетия, отколкото ти си живял.

Мани поклати глава и промърмори под носа си:

— Съжалявам, здравеняко. Нямам намерение да рискувам да подскочиш точно докато работя над раната ти.

— Докторе...

Мани насочи спринцовката право срещу поразително красивото лице на пациента си.

— Затваряй си устата и лягай. Би трябвало да си под пълна упойка за подобна манипулация, така че не се тревожи — пак ще ти се налага да търпиш достатъчно, за да можеш да се правиш на герой.

Нова пауза.

— Добре де, докторе. Не се пали толкова. Просто свършвай с това... и помогни на останалите.

Трудно бе човек да не изпита уважение към лоялността му.

Работейки възможно най-бързо, Мани обезболи мястото около раната, забивайки иглата в кръг. Исусе, по някакъв странен начин това

го върна обратно към годините му на следване и го накара да се чувства много по-жив, отколкото операциите, които извършваше напоследък.

Това беше... действителността, усилена докрай. И проклет да бе, ако не му харесваше.

Пъхна наръч чисти кърпи под крака и изплакна раната.

— Полека, здравеняко — каза, когато пациентът му изсъска и настръхна. — Просто я почистваме.

— Няма... нищо...

Как ли пък нямаше. На Мани му се искаше да може да направи повече по въпроса с болката, но не разполагаха с време. Имаше сложни счупвания, за които трябваше да се погрижи. Стабилизирай и се заеми със следващия.

Под съпровода на стенания и низ от ругатни, долетели откъм лявата му страна, Мани се погрижи за едно миниатюрно разкъсване на артерията; след това затвори мускула и се зае с фасцията^[1] и кожата. — Справяш се чудесно — промърмори, забелязал побелелите кокалчета на пациента си.

— Не се тревожи за мен.

— Да, да... братята ти. — Мани поспря за миг. — Знаеш ли, ти май ставаш.

— Майната... ти... — Воинът се засмя, разкривайки вампирски зъби. — Аз съм... свършен.

След това затвори очи и се отпусна по гръб; челюстта му бе стисната толкова здраво, че бе истинско чудо как успява да преглъща.

Мани действаше толкова бързо, колкото бе възможно, без от това да пострада качеството на работата му. Тъкмо когато забърсваше редичката от шейсет шева с парче марля, чу как Джейн извика.

Мани обърна глава и не можа да потисне една ругатня.

На прага на стаята за прегледи стоеше Ред Сокс, понесъл на ръце мъжа на Джейн, който изглеждаше така, сякаш го бе прегазила кола. Кожата му имаше пепелив цвят, очите му бяха обърнати към черепа и... мили боже, ботушът му беше извит в обратната посока.

— Можеш ли да му направиш превръзка? — извика Мани на сестрата, след което се обърна към пациента си. — Трябва да ида да видя...

— Върви. — Русокосият вампир го потупа по рамото. — И благодаря, докторе. Няма да го забравя.

Докато отиваше към новопристигналия пострадал, Мани не можеше да не се зачуди дали копелето с козята брадичка изобщо щеше да му позволи да го оперира. Защото кракът му изглеждаше напълно съсипан дори от другия край на стаята.

Докато Бъч го отнасяше в стаята за прегледи, Вишъс ту губеше съзнание, ту отново идваше на себе си. Обединената болка от коляното и бедрото му беше преминала границите на агонията, навлизайки в съвършено нови измерения, и това изцеждаше силите му и способността му да мисли.

Ала не само той беше в тежко състояние. Докато влизаше в стаята с олюляваща се походка, Бъч удари главата му в касата на вратата.

— Мамка му!

— По дяволите... извинявай.

— Капка... в морето. — Ви изохка, когато в слепоочието му затуптя болка, толкова силна и ритмична, сякаш свиреше на барабани „Добре дошли в джунглата“.

За да заглуши пъкления концерт, Ви отвори очи с надеждата нещо да отвлече вниманието му.

Джейн стоеше пред него с вързана коса и игла в окървавената си ръка, на която носеше хирургическа ръкавица.

— Не тя — простена Ви. — Не... тя...

Медиците никога не биваше да лекуват своите партньори — това си беше истинска рецепта за катастрофа. Ако коляното или бедрото му беше окончателно прецакано, Ви не искаше това да тежи на съвестта ѝ. Господ му беше свидетел, че и така имаха предостатъчно проблеми помежду си.

Мани пристъпи пред Джейн.

— Аз съм единствената друга възможност. Няма защо да ми благодареш.

Вишъс извъртя очи. Страхотно. Ама че избор.

— Съгласен ли си? — настоя човекът. — Или би искал да помислиш малко, докато костите ти зараснат като на някое фламинго?

Или пък хванеш гангрена и кракът ти окапе?

— Е... на това... му се казва... убедителност.

— И отговорът ти е?

— Добре. Да.

— Занеси го на масата.

Въпреки че Бъч много внимаваше, когато го слагаше да легне, Ви едва не повърна върху двама им, докато го наместваха.

— По дяволите... — Ругатнята на Ви още не беше отзвучала, когато лицето на хирурга изникна над него. — Един съвет, Манело... по-добре не се приближавай толкова...

— Искаш да ми фраснеш един ли? Добре, но изчакай, след като свърша с крака ти.

— Не... гади ми се.

Манело поклати глава.

— Трябва да се погрижим за болката. Нека те сложим на „Демер...“

— Не „Демерол“! — казаха в един глас Ви и Джейн.

Ви погледна към нея. Тя бе коленичила на пода в другия край на стаята и надвесена над стомаха на Блейлок, шиеше гадна на вид рана. Ръцете ѝ бяха като от стомана, работата ѝ — съвършена, тя бе истинско възплъщение на професионализъм. С изключение на сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

От гърдите на Ви се изтръгна стон и той погледна към лампата над главата си.

— Ами морфин? — попита Манело, докато срязваше ръкава на коженото му яке. — И не се хаби да се правиш на голям мъж. Последното, от което се нуждаеш, е да се изповръщаш отгоре си, докато аз човъркам тук долу.

Този път Джейн не отговори, така че Ви трябваше да го стори:

— Да. Морфин може.

Докато Манело пълнеше спринцовката, Бъч се завря в лицето му. Дори извадено от строя след поглъщането на лещъра, ченгето пак звучеше смъртоносно опасно, когато заяви:

— Няма нужда да ти казвам да не преобаваш приятеля ми, нали?

Хирургът вдигна очи от шишенцето и спринцовката в ръцете си.

— В момента не мисля за секс, много ти благодаря. Но ако мислех, определено нямаше да е с него. Така че вместо да се

притесняваш кого оправям, защо не направиш услуга на всички ни и не си вземеш един душ. Вониш.

Бъч примига. А после се поусмихна.

— Топките ти си ги бива.

— Да — направени са от стомана. И са с размерите на църковни камбани.

Миг по-късно Ви почувства хладно потъркване в сгъвката на лакътя си, последвано от леко убождане, а малко след това тялото му сякаш се превърна в топка памук — леко и въздушно. Ала от време на време болката успяваше да се прокрадне до съзнанието му — надигаше се от стомаха и го блъскаше право в сърцето. Само че тя нямаше нищо общо с това, което Манело правеше с раната му — Ви не бе в състояние да откъсне очи от своята шелан, докато тя лекуваше братята му.

През размазаното стъкло на зрението си, я видя как се оправи с Блей и се зае с Тормент. Не чуваше какво казва, тъй като ушите му не функционираха особено добре, но Блей очевидно беше благодарен, а и на Тор като че ли му олекна от присъствието ѝ. От време на време Манело я питаше нещо, или пък Елена я прекъсваше с някакъв въпрос, а веднъж Тор потръпна и тя спря, за да го успокои.

Това беше животът ѝ, нали? Лекуването, стремежът към съвършенство, всеотдайността към пациентите ѝ. Лекарският ѝ дълг беше нейната същност.

И докато я гледаше такава, Ви нямаше как да не преосмисли случилото се между нея и Пейн. Ако Пейн твърдо бе решила да сложи край на живота си, Джейн несъмнено би се опитала да я разубеди. А когато бе станало очевидно, че не е в състояние да го направи...

Изведнъж, сякаш усетила погледа му върху себе си, Джейн обърна очи към него. Те бяха толкова потъмнели, че цветът им едва се виждаше и за миг тялото ѝ изгуби плътността си, сякаш той ѝ бе отнел волята за живот.

Внезапно лицето на хирурга му препречи погледа.

— Имаш ли нужда от още болкоуспокояващи?

— Какво? — попита Ви, раздвижвайки с усилие удебеления си сух език.

— Простена.

— Не... заради... коляното.

— Не е само коляното ти.

— А... какво?

— Мисля, че тазобедрената става е изместена. Ще трябва напълно да ти сваля панталона.

— Все тая...

Ви отново се загледа в Джейн, почти без да усеща как ножицата срязва двата му крачола догоре. Но съвсем ясно разбра кога хирургът свали дрехите от тялото му. Издаде го рязкото поемане на дъх, което той побърза да прикрие миг по-късно. Реакцията му безсъмнено не се дължеше на предупрежденията, татуирани на Древния език.

— Съжалявам, докторе — промърмори Ви, без сам да е сигурен защо се извинява за касапницата под кръста му.

— Аз... въъ... ще те покрия. — Човекът изчезна някъде и се върна с одеяло, което метна върху корема на Ви. — Просто трябва да прегледам ставите ти.

— Добре.

Очите на Ви се върнаха върху Джейн и той усети, че се пита дали ако тя не бе умряла и не се бе върнала от мъртвите като дух, щяха да опитат да имат дете. Съмнително бе дали след стореното му от баща му той би могъл да изкара нещо друго, освен оргазъм. Пък и никога не бе искал деца... и досега не искаше. Ала от нея би излязла невероятна майка. Тя се справяше страхотно с всичко, с което се захванеше.

Дали й липсваше това да е жива? Защо никога не я бе попитал?

Лицето на хирурга, изникнало пред него, прекъсна мислите му.

— Тазобедрената става е изместена. Ще трябва да я наместя, преди да се заема с коляното, тъй като се тревожа за кръвообращението ти.

— Просто ме оправи — простена Ви. — Направи каквото е необходимо.

— Добре. Сложих коляното ти във временна ортеза. — При тези думи човекът погледна към Бъч, който въпреки молбата да си вземе душ, се бе облегнал на стената, само на една-две стъпки от тях. — Нуждая се от помощта ти. Никой друг наоколо не е свободен.

Ченгето веднага се отзова — оттласна се от стената и се приближи.

— Какво искаш да направя?

— Дръж таза му неподвижен. — Човекът се качи върху стоманената маса и приклепна до краката на Ви, за да не си удари главата в лампата. — Ще ни трябва сила за това, няма друг начин. Застани срещу мен и ще ти покажа къде да сложиш ръце.

Бъч го стори начаса — приближи се още малко и протегна ръце надолу.

— Къде?

— Тук. — Ви смътно усети топла тежест от двете страни на бедрата си. — Малко по встрани... точно така. Добре.

Бъч погледна към Ви през рамо.

— Готов ли си?

Глулав въпрос. Все едно да попиташ някого дали е готов за челен удар.

— Нямам търпение — промърмори Ви.

— Съсредоточи се върху мен.

Ви направи точно това... виждаше зелените пръски в лешниковите очи на ченгето, очертанията на чупения му нос, едва наболата брада.

Когато човекът стисна долната част на бедрото му и започна да я повдига, Ви подскочи върху масата, главата му се отметна назад, челюстта му се напрегна.

— Полека — каза ченгето. — Съсредоточи се върху мен.

Как ли пък не. Имаше болка и БОЛКА. А това тук беше БОЛКА.

Вишъс се бореше за въздух, невралните му пътища бяха задръстени от сигнали, тялото му сякаш изригваше, въпреки че кожата си оставаше непокътната.

— Кажи му да диша — нареди някой. Вероятно човекът.

О, да, със сигурност щеше да го направи. Ама друг път.

— Добре, на три ще върнем ставата на мястото й... готов ли си?

Ви нямаше представа на кого говори лекарят, но ако се обръщаше към него, той изобщо не бе в състояние да му отговори. Сърцето му подскачаше лудешки, дробовете му сякаш бяха от камък, мозъкът му бе като Лас Вегас през нощта, а...

— Три!

Вишъс изкрещя.

Единственият по-силен звук бе изпукването, когато ставата му дойде на мястото си. Последното, което видя, преди да напусне хотел

„Съзнание“, бе как Джейн обърна панически глава. В очите ѝ имаше див ужас, сякаш най-страшното, което можеше да си представи, бе как той страда...

И тогава Ви разбра, че все още я обича.

[1] Съединителнотъканна ципа, която обвива мускулите и други органи в тялото. — Бел.прев. ↑

32.

В стаята на Куин цареше тишина... както ставаше обикновено, когато някой взривеше бомба, била тя истинска, или метафорична.

Исусе Христе, не можеше да повярва, че го бе изрекъл на глас. Въпреки че в стаята бяха само двамата с Лейла, имаше чувството, че се е качил на покрива на някоя сграда в сърцето на Колдуел и го е изкрещял с мегафон.

— Приятелят ти — прошепна Лейла. — Блейлок.

Куин усети как сърцето му се вледенява, но след миг кимна.

— Да. Той.

Изчака по лицето на Лейла да се изпише отвращение... или дори шок. С произход като неговия, той се бе нагледал на хомофобия, а Лейла беше Избраница, в сравнение с което безсмислиците на глимерата бяха истинска мъдрост.

Красивият ѝ поглед се задържа върху лицето му.

— Мисля, че знаех. Виждала съм те как го гледаш.

Е, с това вече беше свършено.

— И не те притеснява? Това, че е друг мъж?

Последва моментна пауза. А отговорът, който долетя след това, го преобрази по най-странен начин:

— Ни най-малко. Защо да ме притеснява?

Куин бе принуден да извърне очи. Защото се тревожеше от онова, което проблясваше в тях.

— Благодаря ти.

— За какво?

Единственото, което успя да направи, бе да свие рамене. Кой би могъл да предположи, че да те приемат ще бъде толкова болезнено, колкото и непрекъснато да те отхвърлят?

— Мисля, че е по-добре да си вървиш.

— Защо?

Защото той бе на път да се превърне в градинска пръскачка, а нямаше желание да циври пред когото и да било. Дори и пред нея.

— Господарю, всичко е наред. — Гласът ѝ бе неизразимо сериозен. — Аз не ви съдя по пола на онзи, когото обичате... а по това колко го обичате.

— Тогава трябва да ме ненавиждаш. — Исусе, защо устата му продължаваше да работи? — Защото му разбих сърцето.

— Значи... той не знае какво изпитвате?

— Не. — Куин присви очи. — И няма да научи, ясно? Никой не знае.

Тя наклони глава на една страна.

— Тайната ви е в безопасност. Ала знам как ви гледаше той. Може би трябва да му кажете...

— Нека ти кажа нещо, което научих по трудния начин. Понякога е твърде късно. Сега той е щастлив... и го заслужава. По дяволите, *искам* да бъде обичан, дори ако аз просто наблюдавам от страни.

— Ами вие?

— Какво аз? — Куин понечи да прокара пръсти през косата си, но после си спомни, че я бе остригал. — Слушай, стига сме говорили за това... казах ти го само защото искам да знаеш, че това между нас изобщо не е защото не си достатъчно добра или достатъчно красива. Искаш ли да знаеш истината? Дотук бях със секса. Да спя с когото ми падне не води до никъде и... ами да, приключих с това.

Каква ирония. Сега, когато не беше с Блей, му беше верен.

Лейла се приближи и приседна на леглото, пригласяйки робата си с изящните си, бледи ръце.

— Радвам се, че ми казахте.

— Знаеш ли... аз също. — Куин се пресегна и улови дланта ѝ. — И имам една идея.

— Така ли?

— Приятели. Ти и аз. Когато идваш тук, аз ще те храня и ще прекарваме време заедно. Като приятели.

Усмивката ѝ беше неизразимо тъжна.

— Трябва да кажа... винаги съм знаела, че не държите на мен по онзи специален начин. Винаги ме докосвахте сдържано и ми показвахте неща, които ме пленяваха... ала под топлината на страстта, която изпитвах, знаех...

— Ти също не си влюбена в мен, Лейла. Просто не си. Изпита цял куп физически усещания и това те накара да повярваш, че става

дума за истински чувства. Проблемът е, че тялото се нуждае от много по-малко, за да се привърже, отколкото душата.

Лейла сложи свободната си ръка върху сърцето.

— Болката е тук.

— Защото си изпитала увлечение към мен. То ще изчезне. Особено когато срещнеш правилния мъж.

Господи, вижте го само. От развратник до психолог само в рамките на седмица. Какво предстоеше сега? Гостуване в някое сутрешно токшоу?

Куин протегна ръка.

— Вземи вената ми, за да можеш да останеш по-дълго от тази страна и да решиш какво искаш от живота... не какво се очаква да бъдеш или правиш, а какво *ти* искаш. Дори ще ти помогна, стига да мога. Господ ми е свидетел, че прекрасно знам какво е да се луташ.

Последва миг мълчание. А после зелените ѝ очи се вдигнаха към неговите.

— Блейлок... не знае какво губи.

Куин поклати мрачно глава.

— О, много добре знае. Вярвай ми.

Почистването не беше лесна работа.

Докато изваждаше кофа и четка от склада, Джейн прекара през ума си списъка с всички материали, които трябваше да поръча, за да попълни запасите си. Бяха използвали сто опаковки марля, останалите налични количества игли и конци бяха смехотворни, превръзките бяха свършили...

Тя отвори вратата на стаята за прегледи с хълбок, вкара кофата, бутайки я с четката, и спря. Целият под беше оплискан с кръв, кръв аленееше и по долната част на стените. Почервенели тампони марля се търкаляха навсякъде като зловещи валма прах. Три торби за биологични отпадъци бяха препълнени до пръсване, като търбуси, които отчаяно се нуждаеха от лекарство против киселини.

Докато се взираше в пораженията, Джейн си даде сметка, че ако Мани не беше с тях, можеха и да изгубят някой от братята. Рейдж, например, можеше да умре от загуба на кръв. Или пък Тор, чиято на пръв поглед проста контузия на рамото се бе оказала нещо далеч по-

сериозно. В крайна сметка се бе наложило Мани да го оперира, след като бе приключил с операцията на Вишъс.

Джейн затвори очи и облегна натежалата си глава в дръжката на четката. Като призрак, тя не изпитваше същото изтощение, като приживе — нямаше болка и схванатост, нито усещането, че някой е привързал тежести за глезените ѝ. Сега само съзнанието ѝ се уморяваше, дотам, че трябваше да затвори очи, за да не вижда и да не прави абсолютно нищо... сякаш контролното табло на мозъка ѝ имаше нужда да бъде изключено, за да се охлади.

Тогава тя спеше. И сънуваше.

Или пък не... както вероятно щеше да се случи днес. Безсънието все още ѝ създаваше проблеми от време на време...

— Първо ще трябва да изметеш.

Тя вдигна рязко глава и се помъчи да се усмихне на Мани.

— Мисля, че си прав.

— Защо не оставиш аз да се погрижа?

Как ли пък не. Изобщо не бързаше да се затвори в една от болничните стаи и да се взира в тавана. Освен това Мани несъмнено бе също толкова уморен, колкото и тя.

— Кога яде за последен път? — попита го.

— Колко е часът?

Джейн си погледна часовника.

— Един.

— Следобед?

— Да.

— Преди около дванайсет часа.

Той самият изглеждаше изненадан от отговора си.

Джейн посегна към телефона на бюрото.

— Ще се обадя на Фриц.

— Слушай, няма нужда...

— Сигурно всеки момент ще рухнеш.

— Всъщност се чувствам страхотно.

Типично по мъжки. Освен ако... По дяволите, той наистина изглеждаше пълен с енергия, а не изцеден.

Все едно. Въпреки това щеше да се погрижи той да се нахрани.

Поръчването на храната не отне повече от минута и Фриц наистина се зарадва. Обикновено след Последното хранене, икономът

и останалите догени се оттегляха за кратка почивка, преди да подхванат дневното чистене, но определено биха предпочели да работят.

— Къде е складът с материалите за чистене? — попита Мани.

— В коридора. Вляво.

Джейн напълни кофата с дезинфектант и вода, а в това време Мани се върна с метла и се зае за работа. Докато двамата се трудеха един до друг, единственото, за което Джейн бе в състояние да мисли, бе Вишъс. По време на лудницата около лекуването на братята тя бе трябвало да се съсредоточи върху твърде много неща, ала сега, докато прокарваше мократа четка по плочките на пода, имаше чувството, че цялата тревога и напрежение, спотаявали се на заден план в ума ѝ, изведнъж се втурнаха напред, прескачайки бариерите, удържащи ги до този миг.

„Не тя.“

Отново и отново чуваше думите му, виждаше пепеливото му лице, леденобелите очи и начина, по който я бе отблъснал.

Странно... вечността, която ѝ бе дарена, ѝ се бе сторила най-голямата благословия, която можеше да получи. Докато не си представи как прекарва безкрайността без мъжа, когото обича.

Сега благословията ѝ се струваше проклятие.

Къде щеше да отиде? Не можеше да остане в имението. Не и когато бяха така отчуждени. Би било твърде тежко за всички...

— Ето.

Джейн подскочи, когато пред лицето ѝ изникна носна кърпичка. Малкото бяло квадратче се подаваше между пръстите на Мани, който го размаха подканящо, когато тя не посегна да го вземе.

— Плачеш — чу го да казва.

Премествайки дръжката на четката върху сгъвката на лакътя си, Джейн пое кърпичката и с учудване установи, че Мани е прав — когато попи очите си, бялата материя се навлажни.

— Знаеш ли — бавно провлачи Мани, — като те гледам такава, ми се иска да му бях ампутирал проклетия крак.

— Вината е само донякъде негова.

— Така твърдиш ти. Аз обаче имам право на собствено мнение.

Джейн го погледна.

— Да ти се намира още една?

Мани ѝ поднесе кутията и тя извади още няколко кърпички. Попи очите си. Издуха си деликатно носа. Още едно попиване. Приключи с плакането като изхвърли една... две... три кърпички в кошчето за боклук.

— Благодаря ти за помощта. — Вдигна очи и се усмихна при вида на гневното му лице. — Това ми липсваше.

— Кое?

— Сърдитото ти изражение. Напомня ми за доброто старо време. — Тя го изгледа изпитателно. — Ви ще се оправи ли?

— Стига да не му сричам задника заради това, което ти причинява — да.

— Същински рицар. — И наистина го мислеше. — Тази нощ беше невероятен. — Това също го мислеше.

Мани постави кутийката с кърпички върху един плот.

— Както и ти. Това често ли се случва?

— Не. Но имам чувството, че нещата са на път да се променят.

Заемайки се отново за работа, Джейн потърка няколко пъти с четката пода, от което той не стана много по-чист, но пък тя се пораздвижи. В сегашното му състояние, на мястото май най-добре щеше да му дойде един маркуч.

Няколко минути по-късно на вратата се почука и Фриц подаде глава.

— Храната е готова. Къде желаете да я сервирам?

— В кабинета — отвърна Джейн. — На бюрото. — Тя погледна към някогашния си колега. — По-добре върви, преди да е изстинало.

Погледът на Мани беше равнозначен на среден пръст, но Джейн просто му махна за довиждане.

— Върви. А после си почини малко.

Само дето никой не можеше да казва на Мани Манело какво да прави.

— Ще ям тук — каза той на иконома.

Фриц излезе, а Мани сложи ръце на кръста си. Джейн се приготви за спор, ала единственото, което той каза, беше:

— Къде ми е куфарчето?

Джейн примига и той сви рамене.

— Няма да те карам насила да говориш с мен.

— Значи си обърнал нова страница?

— Браво на мен. — Той кимна към телефона на стената. — Ще трябва да си проверя съобщенията. Освен това си искам шибания мобилен обратно.

— Тъъ... сигурно е в колата ти. Която би трябвало да е в гаража. Надолу по коридора.

— Благодаря...

— Да не обмисляш да си тръгнеш?

— През цялото време. — Мани се обърна и тръгна към вратата. — Не мисля за нищо друго.

Е... това ги правеше двама. Само че Джейн никога не си бе представяла, че някой ден може и да не е тук.

Неопровержимо доказателство, че не е никак полезно да криеш големи планове за бъдещето.

33.

Традицията повеляваше, когато някой член на глимерата влезе в къщата на друг, да сложи визитката си върху сребърен поднос, държан от иконома доген. Картичката трябваше да съдържа собственото име на посетителя и потеклото му, както и целта на визитата му, като по този начин се съобразяваше с порядките, които управляваха висшата класа. Какво обаче се правеше, когато някой не можеше да чете или пише... и най-вече, когато предпочитаните му методи за общуване бяха далеч по-първични?

Кор стана от масата, на която седеше досега, вземайки чашата с кафе със себе си. Останалите спяха долу и той си даваше сметка, че трябва да стори същото, но почивка не можеше да има. Не и днес. Може би не и утре.

Да остави след себе си посечените, гърчещи се лесъри беше добре премерен риск. Откриеха ли ги хора, щеше да има проблеми. Но си струваше риска. Рот и Братството твърде отдавна управляваха този континент и какъв бе резултатът? Обществото на лесърите продължаваше да съществува. Вампирите бяха разпръснати. А онези арогантни слабаци, хората, бяха навсякъде.

Кор поспря в коридора на долния етаж и огледа постоянното си жилище. Къщата, която Троу им бе осигурил, наистина бе подходяща. Построена от камък, тя бе стара и се издигаше в покрайнините — две качества от огромно значение за целите им. В един момент от съществуването си мястото трябва да е било впечатляващо, но това време бе отминало, а с него и някогашната слава на къщата. Сега тя бе бледа сянка на онова, което е била някога... и бе всичко, от което Кор се нуждаеше — със здрави стени, солиден покрив и достатъчно голяма, за да приюти мъжете му.

Не че някой щеше да използва много често надземните стаи или пък седемте спални на втория етаж. Въпреки че многобройните прозорци бяха закрити с тежки завеси, те трябваше да бъдат зазидани,

преди мястото да може да се нарече достатъчно безопасно за използване през деня.

Така че всички се помещаваха под земята, в мазето.

Сякаш се бяха върнали в доброто старо време, помисли си Кор — едва наскоро се бе появила идеята за отделни стаи. Някога те се хранеха заедно, чукаха заедно и спяха заедно.

Като истински войници.

Може би щеше да им заповяда да останат под земята. Заедно.

И все пак, ето че не бе там с тях, нито го бе направил досега. Неспокоен и несигурен, готов за лов, ала без плячка, която да преследва, той ходеше из празните стаи, раздвижвайки прахта с желанието си да покори този нов свят.

— Намерих ги. До един.

Кор се закова на място. Отпи от чашата с кафе. Обърна се.

— Колко си умен.

Троу влезе в онова, което някога трябва да е било впечатляващ салон, но сега бе студен и празен. Все още бе облечен в кожени дрехи, ала въпреки това от него се излъчваше елегантност. Което изобщо не бе учудващо. За разлика от останалите, потеклото на Троу бе точно толкова съвършено, колкото златистата му коса и небесносините очи. Както и тялото и лицето му. Той нямаше никакви дефекти — нито външни, нито вътрешни.

Но въпреки това си беше едно от копелетата.

Троу се прокашля и по устните на Кор пробяга усмивка — дори след толкова години, той все още се чувстваше неловко в негово присъствие. Колко очарователно.

— И? — попита Кор.

— В момента в Колдуел живеят оцелелите на две от семействата. Оцелелите от другите четири рода са пръснати из това, което се нарича Ню Ингленд. Така че може да се намират на разстояние от петстотин до седемстотин километра.

— С колко от тях те свързва обща кръв?

Ново прокашляне.

— Пет.

— Пет? Това бързо ще изпълни календара със социалните ти ангажименти... планираш ли да им отидеш на гости?

— Знаеш, че не мога да го направя.

— О... да, наистина. — Кор довърши кафето си. — Забравих, че си отритнат. Предполагам, че в такъв случай ще трябва да останеш с нас, неверниците.

— Да. Така е.

— Ммм.

В продължение на един миг, Кор си позволи да се наслади на неловкото мълчание.

А после другият вампир развали всичко.

— Нямах основания за действие — каза Трой. — Не сме членове на глимерата.

Зъбите на Кор се оголиха в усмивка.

— Прекомерно се тревожиш за правилата, приятелю.

— Не можеш да свикаш събрание на Съвета. Нямах общественото положение да го направиш.

— Това е вярно. Но не означава, че не мога да им дам причина да се съберат. Нали именно ти ми каза, че след нападенията се надигнало недоволство от краля.

— Да. Но съм наясно какво целиш и в най-добрия случай то е предателство, а в най-лошия — самоубийство.

— Колко ограничено разсъждаваш, Трой. При всичките ти познания, проявяваш забележителна липса на прозорливост.

— Не можеш да свалиш краля... и несъмнено не възнамеряваш да го убиеш.

— Да го убия? — Веждите на Кор подскочиха. — Не искам да го сложа да легне в ковчег, вместо в легло. Ни най-малко. Желая му дълъг живот... за да може да се дави в горчилката на своя провал.

Трой поклати глава.

— Не разбирам защо го ненавиждаш толкова.

— Моля ти се. — Кор извъртя очи. — Нямам нищо лично против него. Ламтя единствено за положението му, това е всичко. Да е жив, докато аз седя на трона му, би било просто пикантна подправка към ястието ми.

— Понякога... се страхувам, че си луд.

Кор присви очи.

— Уверявам те, че не съм тласкан нито от гняв, нито от лудост. И би трябвало да внимаваш какви граници прекрчаваш с подобни забележки.

Напълно бе способен да убие отколешния си приятел. Днес. Тази вечер. Утре. Баща му го бе научил, че войниците с нищо не се различават от всяко друго оръжие... и когато има опасност някой от тях да засече? Трябва да се отървеш от тях.

— Прости ми. — Троу се поклони лекичко. — Дългът ми към теб си остава. Както и лоялността ми.

Ама че сантиментален глупак. Макар че ако трябваше да е откровен, да убие онзи, който бе опозорил сестрата на Троу, напълно си струваше и времето, и усилието, защото това му бе спечелило вечната вяност на този безстрашен и непоколебим боец.

Троу се бе продал на Кор в замяна на отмъщението. По онова време той беше твърде префинен, за да извърши убийството със собствените си ръце, така че бе навлязъл в сенките, за да потърси онези, които не би пуснал в имението си дори през слугинския вход. За негово огромно изумление, те бяха отказали да приемат парите му и той вече се бе обърнал да си върви, когато Кор бе изрекъл искането си.

Мисълта му се бе върнала за миг върху състоянието, в което бяха открили сестра му и това се бе оказало достатъчно, за да го накара да се закълне.

А последвалото обучение бе направило чудеса с него. Под ръководството на Кор, с времето Троу бе закоравял, като стомана, закалена в пещ. Сега той беше убиец. Сега от него имаше и друга полза, освен тази да играе ролята на статуя от плът и кръв по време на официални вечери и балове.

Колко жалко, че семейството му не бе сметнало това преобразяване за подобрене... въпреки че баща му беше член на Братството, за бога! Вместо да са благодарни, те се бяха отрекли от горкото копеле. От което на Кор направо му идеше да зариде всеки път щом се сетеше.

— Ще им пишеш. — Кор отново се усмихна; по вампирските му зъби пробягваха тръпки, както и по пениса му. — Ще пишеш на всички и ще оповестиш нашето пристигане. Ще им припомниш за загубите, които са понесли, за децата и жените, посечени в онази лятна нощ. Ще им припомниш всички несъстояли се аудиенции при техния крал. Ще изразиш дълбокия си гняв от понесеното от тях и ще го направиш по начин, който да разберат... защото някога си бил един от тях. А после ще чакаме... да ни повикат.

Троу се поклони.

— Слушам, лийдайър.

— Междуременно ще преследваме лесъри и ще броим убитите от нас. Така че когато аристократите се поинтересуват за здравето ни и ни попитат как сме, както обикновено правят, да можем да им напомним, че макар чистокръвните коне да изглеждат добре в конюшните... по-добре е глутница вълци да пази вратата ти.

Членовете на глимерата бяха безполезни в страшно много отношения, но за сметка на това бяха предсказуеми като джобен часовник — онова, което движеше стрелките им (и голямата, и малката), беше инстинктът за самосъхранение.

— Най-добре иди си почини. Или вече си готов да отидеш на лов за едно от твоите развлечения? — Когато Троу не каза нищо, Кор се намръщи на отговора, скрит в липсата на отговор. — Сега имаме по-важна цел от онова, което изпълваше бойните ни часове доскоро. Мъртвите на хората имат далеч по-малко значение за нас от живите на собствената ни раса.

— Да.

Разбирай: „Не“.

— Не пилей време в други занимания за сметка на истинската ни цел.

— Някога разочаровал ли съм те?

— Никога не е късно да го направиш, стари приятелю. — Кор го изгледа изпод полуспуснати клепачи. — Все още има време прекомерната ти загриженост и съчувствие към другите да те вкарат в неприятности. И в случай че решиш да ми възразиш, позволи ми да ти напомня обстоятелствата, в които се намираш през последните два века.

Троу настръхна.

— Не е нужно. Съвършено си давам сметка къде се намирам.

— Добре. — Кор кимна. — Това е много важно в живота. Продължавай.

Троу се поклони.

— Желая ти лек сън, лийдайър.

Кор се загледа след него, а когато отново остана сам, усети, че огънят в тялото му го дразни. Сексуалната нужда бе такава загуба на време, защото тя нито убиваше, нито подхранваше, ала penisът и

топките му редовно имаха нужда от нещо повече от това, което той можеше да им даде сам.

Когато се стъмнеше, на Троу щеше да му се наложи да осигури нещо за шайката копелета и този път Кор щеше да е принуден да вземе участие. Освен това щяха да се нуждаят и от кръв. За предпочитане бе да не е човешка, но ако за момента нямаха друг избор...

Е, в такъв случай просто щяха да се отърват от телата, нали така?

34.

Обратно в тренировъчния център Мани се събуди в болничното легло, не в стола. След миг на объркване, нахлулите в съзнанието му картини му припомниха всичко. След като икономът му бе донесъл храна, Мани я беше изял в кабинета, точно както Джейн му бе казала... и именно там, а не в поршето, бе открил мобилния си телефон, портфейла, ключовете и куфарчето. Малката колекция от вещите му през цялото време бе стояла на видно място на стола и подобна небрежност му се стори странна, като се имаше предвид колко строго охранявано бе всичко друго в това място.

После обаче включи телефона и установи, че SIM картата я няма. Освен това бе готов да се обзаложи, че ще му трябва атомна бомба, за да влезе или излезе от гаража без тяхно разрешение. Така че ключовете от поршето бяха напълно безполезни.

Куфарчето? В него имаше само протеиново блокче и документи, които нямаха нищо общо с това място, вампирите или Пейн.

Кое то обясняваше защо вещите му се търкаляха незаклучени — не си струваше усилието да ги прибират.

Мани почти се бе отказал от намерението да провери съобщенията си, когато все пак реши да опита с телефона в кабинета. Вдигнал бе слушалката, натиснал бе деветка... и за своя изненада бе чул тон свободно. Разбира се, каква беше вероятността тук долу да има външен, ненаглеждан от никого човек? Почти никаква.

Освен ако не ставаше въпрос за ден, в който деветдесет процента от тях бяха пострадали в битка, а другите десет процента се тревожеха за братята си.

Без да губи време, Мани бе проверил съобщенията на всичките си телефонни линии — вкъщи, в офиса и на мобилния си. На първия откри две съобщения от майка си. Нищо специално — жилището ѝ имало нужда да се постегне, а при последната игра на голф направила страхотен удар на ужасната девета дупка. На мобилния имаше съобщение от ветеринаря, което Мани трябваше да изслуша два пъти,

а тези на служебния бяха също толкова депресиращи, колкото и това за Глори. Имаше седем съобщения от колеги от цялата страна и те до едно бяха така съкрушително нормални. Искаха от него да отиде някъде си за консултация, да говори на конференции, или пък да намери място в стажантската си програма за децата им или за някой семеен приятел.

Тъжната истина бе, че тези най-обикновени молби бяха изостанали от живота му — сякаш той бе направил рязък завой, измамвайки горките копелета, които му се обаждаха. А след като вампирите отново се занимаеха с него, Мани не бе сигурен дали от мозъка му щеше да остане достатъчно, за да може да преброи до десет, камо ли да извършва операции или да ръководи хирургично отделение. Нямаше как да знае в какво състояние ще бъде, когато всичко това свършеше...

Сепна го звука от пускане на вода в тоалетната.

Вратата на банята се отвори и той видя силуета на Пейн, очертан на прага; светлината, струяща зад гърба ѝ, превръщаше нощницата ѝ в прозирен воал.

Мили... боже...

Сутрешната му ерекция започна да пулсира... от което страшно му се прииска да беше спал в проклетия стол. Проблемът бе, че когато най-сетне се беше върнал в стаята, не бе имал сили да откаже на молбата ѝ да легне до нея.

— Буден си — каза тя дрезгаво.

— А ти си станала. — Мани се усмихна лекичко. — Как са краката ти?

— Слаби. Но ми служат. — Пейн хвърли поглед през рамо. — Бих искала да си взема душ...

Мамка му, начинът, по който не довърши изречението, говореше, че се нуждае от малко помощ... и умът на Мани начаса си ги представи, застанали под водната струя, разделяни единствено от сапунената пяна.

— Мисля, че има пейка, на която можеш да седнеш. — Той стана откъм другата страна на леглото, за да може да скрие ерекцията си в панталона. След това се приближи до Пейн, като внимаваше да се държи възможно най-далече от нея, докато се шмугваше в банята.

— Да, ето я тук.

Пресегна се и пусна водата, след това завъртя пейката.

— Ще я наместя...

Погледна през рамо и се вкамени. Пейн беше развързала колана на болничния си халат и бавно, неумолимо... го оставяше... да се свлече от раменете ѝ.

Докато водната струя шуртеше върху ръкава му и го подгизваше, Мани усети, че му идва да закрепси, когато ръцете ѝ задържаха дрехата точно над гърдите ѝ.

Пейн остана така, сякаш чакаше да види какво ще каже той, и когато очите им се срещнаха, пенисът на Мани се напрегна толкова силно, че бе същинско чудо как не скъса предницата на панталона му.

— Пусни го, бамбина — чу се да казва.

И тя го стори.

По дяволите, никога не му бе хрумвало да боготвори закона за земното притегляне, но сега изпита точно това желание — да се просне пред олтара на Нютон и да зариде от благодарност за благословията, която караше всички неща да падат на земята.

— О, господи! — изръмжа Мани, докато гледаше как розовите връхчета на гърдите ѝ щръкват.

Несъзнателно, без никакво предупреждение, мократа му ръка я сграбчи и я притегли към него, придържайки я здраво, докато устните му смучеха зърното ѝ, а езикът му го милваше. Ала нямаше защо да се тревожи, че я е обидил. Тя зарови ръце в косата му и го притисна до себе си, докато устата му я похищаваше, извивайки гърба ѝ и задържайки я съвършено изправена — гола жена, готова да бъде завладяна.

Без да я пуска, Мани угаси лампата и пъхна и двама им под топлатата струя на душа. Сияние отново обгърна тялото ѝ, докато той коленичеше пред нея, улавяйки с език и водата, която шуртеше между гърдите ѝ и се стичаше по стомаха ѝ.

Пейн протегна ръка, за да запази равновесие, но Мани беше побърз и внимателно я сложи да седне на пейката. След това постави ръка на тила ѝ и я целуна страстно, докато се протягаше за сапуна, с намерението да се погрижи тя да стане много, много чиста. Езикът ѝ срещна неговия, зърната ѝ се притискаха в гърдите му, устните ѝ — в неговите, и усещането бе толкова всепоглъщащо, че той нито

забелязваше, нито го беше грижа, че косата му залепва за черепа, а хирургическите дрехи — за тялото му.

— Лечителю... — простена Пейн, когато той започна да я сапунисва.

Горната част на тялото ѝ стана хлъзгава и гореща, докато дланите му я обхождаха старателно — от шията до ханша. А след това се залови с краката: започна от изящните ѝ стъпала и глезени и продължи нагоре, по прасците, сгъвката на коленете ѝ...

Водата ги обгръщаше, падаше между тях, отмивайки пяната в мига, в който той я насапунисаше, а звукът от плискането върху плочките бе заглушаван единствено от стоновете на Пейн. А много скоро щяха да станат още по-шумни.

Докато я целуваше по шията, Мани разтвори коленете ѝ, намествайки се между тях.

— Казах ти... — той съпроводи думите си с леко ухапване, — че къпането ще ти хареса.

В отговор ръцете ѝ го стиснаха за раменете, а ноктите ѝ се впиха в кожата му с такава страст, че той се зачуди дали не беше време да започне да мисли за бейзболна статистика, пощенски кодове... цените на автомобилите.

Елинон Рузвелт.

— Прав си, лечителю — промълви тя, дишайки тежко. — Харесва ми... но ти си твърде облечен.

Мани затвори очи и потрепери. А после се овладя достатъчно, за да може да проговори.

— Не... добре съм си така. Ти просто се облегни назад и ме остави да се погрижа за всичко.

Преди Пейн да успее да отвърне, Мани запечата устните ѝ със своите, притискайки я към стената с гърдите си. За да отвлече вниманието ѝ от темата за неговите дрехи, той плъзна и двете си ръце от вътрешната страна на бедрата ѝ и прокара пръсти по женствеността ѝ.

Когато почувства колко е влажна (и то от влага, която нямаше нищо общо с водата, а само с онова, което копнееше да усети върху езика си), той се отдръпна лекичко и погледна надолу.

Мили... боже... толкова беше готова за него. И как само изглеждаше, извита назад, с гърди, блеснали от водата, устните ѝ —

полуотворени и леко подпухнали от целувките му, краката ѝ — раздалечени.

— Ще ме вземеш ли сега? — простена тя; в очите ѝ гореше огън, кучешките ѝ зъби бяха издължени.

— Да...

Мани стисна коленете ѝ и се наведе, откривайки с устните си онова, което допреди малко бе изпивал с поглед. Пейн извика под мощния му напор и бързия ритъм, с който той засмука женствеността ѝ, безпощадно, без да крие колко силно я желае. Когато тя се разтвори широко, езикът му нахлу в нея и той почувства всичко — пулсациите, начина, по който тялото ѝ се блъскаше в брадичката и носа му, ръцете ѝ, сграбчили с все сила главата му.

Нямаше причина да спира дотук.

С нея той притежаваше безпределна издръжливост и знаеше, че докато е с всичките си дрехи, може да продължава по този начин... до безкрай.

Вишъс се събуди в легло, което не беше неговото, но му отне само микроскопична частица от секундата, за да разбере къде се намира. Лечебницата. Една от стаите за възстановяване.

Разтърка здравата очи и се огледа наоколо. Вратата на банята беше открената и светлината, която се процеждаше от запалената лампа, бе достатъчна, за да вижда... и първото, което привлече погледа му, беше спортният сак на пода.

Беше един от неговите. И по-точно — онзи, който бе дал на Джейн. Само че тя не беше тук. Или поне не в тази стая.

Ви се надигна и изпита чувството, че е претърпял автомобилна катастрофа — по цялото му тяло изригна болка, сякаш то бе антена и нервната му система приемаше всеки радиосигнал в света. Той простена и се премести, провесвайки крака през ръба на леглото... а после трябваше да спре, за да си поеме дъх.

Няколко минути по-късно настъпи моментът да се оттласне от матрака и да се моли да успее. Повдигна се с надеждата...

Бинго. Краката му го удържаха.

Онази част от тялото му, върху която Манело беше работил, все още не бе готова да пробяга маратон, но когато Ви махна превръзките

и стегна и отпусна мускулите си няколко пъти, трябваше да признае, че е впечатлен. Раната от операцията на коляното вече бе зараснала почти напълно, оставяйки само едва забележим розов белег. Ала най-важното бе, че под него сякаш бе станало истинско чудо — чувстваше ставата си фантастично. Въпреки че все още бе малко схваната, Ви усещаше, че тя работи свършено. Тазобедрената става също беше като нова.

Проклетият му хирург беше истински чудотворец.

Докато отиваше към тоалетната, погледът му се плъзна по спортния сак и в съзнанието му нахлуха спомени от преживяното под въздействието на морфина, далеч по-ясни, отколкото в мига, в който се бяха случили. Господи, Джейн беше забележителна лекарка. В рутината на нощите той не толкова го бе забравил, колкото не бе имал възможност да го види с очите си. Тя винаги даваше всичко от себе си за своите пациенти. Винаги. И не лекуваше братята просто защото те бяха свързани с него. То нямаше нищо общо с него — в онези моменти те бяха нейни пациенти. Тя би лекувала цивилни, членове на глимерата и дори хора по абсолютно същия начин.

Когато влезе в банята, Ви се пъкна под душа... и му се стори, че в кабината е твърде тясно. Докато мислеше за Джейн и сестра си, изпита ужасното чувство, че когато си бе тръгнал преди две нощи, прекалено бе опростил нещата, виждайки всичко единствено в черно и бяло. Дори не си бе направил труда да помисли, че в случая има и друга връзка — тази между двете жени. Той мислеше единствено за себе си и Пейн, сякаш отношенията лекар-пациент изобщо не съществуваха.

Всъщност не. Мислеше единствено за себе си, но не и за Пейн и това, което тя искаше от живота си. Нито пък какво Джейн бе или не бе направила за своята пациентка.

Застанал с наведена глава под душа, Ви се взираше в канала между краката си, а водата го удряше по тила.

Не го биваше по извиненията. Нито по приказките.

Но не беше и бълзliveц.

Десет минути по-късно си наметна един болничен халат и закуцука към кабинета. Ако неговата Джейн бе тук, най-вероятно щеше да е заспала на бюрото си, като се имаше предвид колко от леглата в стаите за възстановяване бяха заети от братята, които бе лекувала.

Все още нямаше никаква идея какво да ѝ каже за кожените панталони, но поне можеше да опита за станалото с Пейн.

Само че кабинетът беше празен.

Ви седна пред компютъра и откри своята шелан за по-малко от петнайсет секунди. Докато инсталираше охранителната система на имението, Дупката и лечебницата, беше сложил камери във всички стаи, с изключение на тази на Първото семейство. Разбира се, те можеха да бъдат изключени съвсем лесно... какъвто бе случаят в стаите на всички братя и излизаха на монитора като черни квадрати.

Което беше добре, тъй като Ви нямаше никакво желание да ги гледа как правят секс.

Камерата в синята стая за гости обаче все още работеше и на светлината на запалената нощна лампа той видя свитата на кълбо фигура на своята шелан. Тя спеше дълбоко, но очевидно — неспокойно. Челото ѝ беше сбърчено, сякаш мозъкът ѝ отчаяно се мъчеше да задържи лекуващия умората сън. Или пък ѝ се присънваха неща, които я дразнеха, вместо да ѝ доставят удоволствие.

Първият му порив бе да отиде право там, ала колкото повече мислеше, толкова повече осъзнаваше, че най-доброто, което би могъл да направи за нея, е да я остави да си почине. Двамата с Манело бяха работили часове наред, целия предиобед. Освен това тази вечер нямаше да излиза — заради контузиите Рот бе отменил всички дежурства.

Исусе... Обществото на лесърите. Не беше виждал толкова много убийци от години... и нямаше предвид само дузината, които се бяха появили предишната нощ. Готов бе да се обзаложи, че през последните две седмици, Омега беше създал поне сто от гнусните копелета... Имаше чувството, че те са като хлебарки — на всяка, която забележиш, се падаха поне десет, които не виждаш.

Добре че братята бяха толкова смъртоносни. А и Бъч се възстановяваше сравнително бързо, след като се направеше на Дистройър... по дяволите, Вишъс дори бе успял да се погрижи за него след операцията. Не че си спомняше кой знае какво от това, но все пак.

Задушаван от толкова много неща, той заопипва джобовете си за тютюн и цигарена хартия... и си даде сметка, че е по болничен халат — никакъв шанс за цигара.

Надигна се от стола и излезе в коридора.

Стаята на Пейн беше затворена и той натисна бравата, без изобщо да се поколебае. Имаше голяма вероятност да завари човешкия хирург вътре, но той несъмнено щеше да е потънал в сън, след всичката работа, която бе свършил.

Когато пристъпи в стаята, миризмата във въздуха навярно трябваше да му направи по-голямо впечатление. И може би трябваше да отдаде по-голямо внимание на факта, че душът течеше. Ала беше прекалено шокиран от това, че леглото беше празно... и че в ъгъла имаше патерици и ортези.

Ако пациентът ти е парализиран, се нуждаеш от инвалиден стол, не от приспособления, които подпомагат ходенето. Тя да не би да... вървеше?

— Пейн?

Повиши глас и отново извика:

— Пейн?

В отговор долетя стон. Дълбок, задоволен стон...

Какъвто и най-прекрасният душ не бе в състояние да изтръгне от някого.

Ви се хвърли през стаята и едва не изкърти вратата, когато връхлетя в горещата, влажна баня. Мили боже! Сцената, разкрила се пред очите му, бе далеч по-ужасна, отколкото си бе представял.

Иронията бе, че онова, което те... господи, дори не бе в състояние да опише онова, което ставаше... но именно то спаси живота на хирурга. Ви беше толкова ужасен, че бе принуден да извърне поглед и именно това му попречи да пробие във врата на Манело дупка с размерите на отходна тръба.

Докато излизаше от банята със залитане, Ви чу как отвътре се разнесоха най-различни трескави звуци. А после той напълно изгуби контрол — блъсна се в леглото, политна напред, събори един стол, удари се в стената.

С тази скорост може и да намереше изхода докъм една седмица. Или там някъде.

— Вишъс...

Докато Пейн се приближаваше към него, Ви бе забил очи в пода, така че съвсем ясно видя босите й крака. Значи чувствителността им се бе върнала.

Ура.

— Моля те, спести ми обясненията — изплю се Ви, преди да обърне свиреп поглед към Манело. Копелето беше вир-вода, косата му бе залепнала за главата, дрехите — за тялото. — И *недей* да свикваш с нея. Ще останеш тук само докато вече нямам нужда от теб... а като се има предвид състоянието ѝ, това няма да е още дълго...

— Как *смееш*... Аз решавам с кого да се обвържа.

Ви поклати глава срещу сестра си.

— Тогава си избери нещо различно от човек, който е наполовина на твоите размери и притежава една четвърт от силата ти. Животът тук не е като в облаците, миличка... и Обществото на лесърите вече те е взело на мушка, точно като всички нас. Той е слаб, представлява опасност за нас и трябва да се върне, където му е мястото... и да си остане там.

И това ако не вбеси близначката му! В ледените ѝ очи лумна страховит огън, черните ѝ вежди се склочиха заплашително.

— *Вън!*

— Питай го какво прави цяла сутрин — настоя Ви. — Не, чакай... аз ще ти кажа. Кърпи мен и останалите от Братството, защото се опитвахме да защитим жените си и цялата раса. А този човек? Мен ако питаш, той е лесър, който все още не е бил превърнат в такъв... ни повече, ни по-малко.

— Как *смееш!* Ти не знаеш нищо за него.

Ви се приведе към нея.

— Нито пък ти. И точно това се опитвам да ти кажа, по дяволите.

Преди положението напълно да излезе от контрол, той се обърна, за да си тръгне... и видя отражението им в огледалото на стената. Ама че картинка представляваха: сестра му — гола и без помен от срам; човекът — мокър и мрачен; той — с обезумял поглед и готов да убива.

Гневът се надигна толкова бързо и неудържимо, че изригна преди Ви да успее да го разпознае. Той направи две крачки, отметна глава назад и заби лице в стъклото, пръсвайки отражението на хиляди късчета.

Сестра му изпищя, хирургът извика, а той излезе, оставяйки ги да се оправят сами.

Докато крачеше по коридора, знаеше точно къде отива.

Докато крачеше по тунела, знаеше точно какво ще направи.

Крѡв се стичаше по бузите и брадичката му и капеше върху гърдите и стомаха му като алени сълзи. Ала той не усещаше никаква болка.

Но това скоро щеше да се промени. Много скоро.

35.

Когато Пейн се облече и излезе в коридора, от близнака ѝ вече нямаше и следа. Кръвта по пода ѝ каза в коя посока се бе отдалечил и тя последва дирята по коридора, през помещението с надпис „Офис“ и отделено със стъкло. Там алените капчици заобикаляха бюрото и изчезваха през една врата, така че Пейн се приближи и я отвори...

Просто склад. Нищо, освен хартия и пособия за писане. Трябваше да има и още нещо обаче. Не можеше да няма. Следата от червени пръски спираше пред стена с лавици.

Пейн прокара ръце по нея, търсейки скрит лост или механизъм, който да премести рафтовете настрани, а сцената с огледалото отново и отново се разиграваше в ума ѝ. Толкова се страхуваше... не за себе си, а за него и това, към което го беше тласнала. Отново. Беше искала връзка с брат си. Ала не такава. Не и тези отровни отношения.

— Някакъв напредък?

Тя погледна през рамо към учителя си. Застанал на прага на офиса, той все още бе мокър, но поне от него вече не капеше вода и освен това бе увил една бяла кърпа около врата си. Късата му, тъмна коса бе щръкнала, сякаш я бе разрошил, докато я подсушаваше, и я бе оставил така.

— Не мога да намеря изход.

Което описваше много повече от онова, което ставаше в момента.

Пейн изгуби още малко време, взирайки се в купчинките жълти блокчета, кутиите с химикалки и прилежно подредените пособия, за чието предназначение можеше единствено да гадае. Когато най-сетне се отказа и отстъпи назад, учителят ѝ все още стоеше на прага и се взираше в нея. Очите му бяха потъмнели от чувства, устните му бяха изтънели... и по някаква причина изражението му я накара да осъзнае съвсем ясно колко бе облечен. Колко облечен бе винаги, когато бе с нея.

Освен това не ѝ бе позволил да го докосне, нали така?

— Съгласен си с брат ми — мрачно заяви тя. — Нали.

Не беше въпрос. И Пейн изобщо не се изненада, когато той кимна.

— Това между нас не е нещо дългосрочно — отвърна той ужасяващо нежно. — Не и за теб.

— Ето защо не съм имала удоволствието от секса с теб.

Веждите му подскочиха за миг, сякаш откровеността ѝ го караше да се чувства неловко.

— Пейн... това между нас не може да се получи.

— Кой го казва? Ние избираме кого...

— Имам живот, към който трябва да се върна.

Колко арогантно от нейна страна, помисли си Пейн, внезапно останала без дъх. И през ум не ѝ беше минало, че може да има и друго място, където той трябва да бъде. Но разбира се, както брат ѝ беше изтъкнал, какво всъщност знаеше за него?

— Имам семейство — продължи Мани. — Работа. Кон, който трябва да отида да видя.

Пейн се приближи до него с наведена глава.

— Защо мислиш, че трябва да бъде или/или? И преди да си се опитал, не си прави труда да ме убеждаваш, че не ме желаш. Знаем, че не е вярно — миризмата ти те издава.

Лечителят ѝ се прокашля.

— Сексът не е всичко, Пейн. А когато става дума за нас двамата, сексът беше просто средство, за да се изправиш на крака.

При тези думи през тялото ѝ пробяга нова вледеняваща тръпка, сякаш в стаята изведнъж бе появил студен вятър. Но после тя поклати глава.

— Желаше ме, лечителю. Когато се върна и ме видя в леглото... миризмата ти нямаше нищо общо със състоянието ми и ако се преструваш, че не е така, значи си страхливец. Крий се, ако искаш, лечителю...

— Името ми е Мани — избухна той. — Мануел Манело. Доведоха му тук, за да ти помогна... и в случай че не си забелязала, вече си на крака. Значи съм успял. Така че в момента очаквам отново да направите каквото си поискате с ума ми и да ме оставите да се мъча да различа ден от нощ и сън от реалност. Това е твоят свят, не моят. И е именно или/или.

Погледите им се впиха един в друг и ако в този миг сградата беше пламнала, Пейн нямаше да е в състояние да извърне очи... нито пък той, даде си сметка тя.

— Може да се получи — каза задавено. — Ако ти позволят да идваш и да си отиваш, когато поискаш, би ли останал с мен?

— Пейн...

— Въпросът ми е съвсем ясен. Отговори ми. Сега. — Веждите му подскочиха и тя не бе сигурна дали е развълнуван или отблъснат от дързостта ѝ, но в този миг това изобщо не я интересуваше. — Истината си е истина, независимо дали е изречена на глас или не. Така че най-добре да си кажем всичко.

Той бавно поклати глава.

— Брат ти мисли...

— Майната му на брат ми. Искам да знам какво мислиш *ти*.

В напрегнатото мълчание, което последва думите ѝ, Пейн си даде сметка какво бе казала току-що и отново ѝ се прииска да изругае. Отпусна глава и се загледа в пода — не от слабост, а от раздражение. Достойните жени не използваха подобни думи, нито пък притискаха някого, още по-малко пък за нещо такова.

Всъщност една благовъзпитана жена би се държала настрана, докато най-възрастният мъж в семейството взема важните решения в живота ѝ — от това къде ще живее до това с кого ще се обвърже.

Яростни изблици. Секс. Ругатни. Ако продължаваше в същия дух, желанието на Вишъс много скоро щеше да се сбъдне, тъй като щеше да се стори на учителя си — не, на Мани — толкова непривлекателна, че той сам щеше да помоли да го махнат оттук и да изтрият спомените за времето, прекарано заедно с нея. Никога ли нямаше да се доближи до примера на Лейла за женско съвършенство?

Пейн разтри слепоочията си и промълви:

— И двамата имате право... но грешите за причините. Между нас не може да има нищо, защото не съм достатъчно добра за който и да било мъж.

— Какво?

Уморена от всичко — от него, от брат си, от себе си, от мъжете и жените като цяло, Пейн махна с ръка и се обърна.

— Казваш, че това е моят свят? Дълбоко се заблуждаваш. Аз принадлежа на това място толкова, колкото и ти.

— За какво говориш, по дяволите?

Защо пък да не научеше цялата истина, преди да си тръгне? Какво толкова!

Пейн погледна през рамо.

— Аз съм дъщеря на божество, Мануел. Божество. Сиянието, което допирът ти изтръгва от мен? То е въплътената ѝ същност. Ето какво е тя. А баща ми? Баща ми беше садистично копеле, което ми предаде желанието да убивам — това беше неговият „дар“. И знаеш ли какво направих с този дар? Знаеш ли? — Даваше си сметка, че е започнала да повишава глас, ала нямаше никакво желание да заговори по-тихо. — Убих баща си, Мануел. И заради това престъпление против собствената си плът и кръв, заради това престъпване на правилата за държание на една жена, бях пленена и държана като затворница в продължение на векове. Така че имаш право. Върви си... и го направи още сега. Така е най-добре. Но *не* се заблуждавай, че принадлежа на това място повече, отколкото ти.

И като изруга още веднъж, тя мина покрай него и излезе в коридора. Мануел най-вероятно щеше да се окаже свободен много скоро...

— Било е заради брат ти, нали?

Спокойните думи отекнаха в празния коридор и накараха не само краката, но и сърцето ѝ да спре.

— Видях в какво състояние се намира — продължи Мануел с дълбок глас. — Може ли това да е дело на баща ти?

Пейн бавно се обърна. Застанал в средата на коридора, лечителят ѝ не изглеждаше нито шокиран, нито ужасен; единственото, което се четеше по лицето му, беше интелигентността, която бе свикнала да очаква от него.

— Защо мислиш така? — попита тя глухо.

— Когато го оперирах, видях белезите. Очевидно бе, че някой се е опитал да го кастрира. От ограниченото ми общуване с него останах с впечатлението, че е прекалено докачлив и агресивен, за да допусне някой да го надвие. Така че е било или дело на цяла група или някой му го е причинил, когато той е бил дълбоко и напълно уязвим. Втората възможност ми се струва по-вероятна, защото... е, да кажем, че бих се изненадал, ако и сред вашата раса не се намират родители, които малтретират децата си.

Пейн преглътна мъчително и ѝ трябваше известно време, докато си възвърне способността да говори.

— Баща ни... го държа. На един ковач му беше наредено да го татуира... а след това да извади чифт клещи...

За миг Мануел стисна очи.

— Съжалявам. Наистина... адски съжалявам.

— Баща ни беше избран за наш създател заради своята агресивност и безпощадност; брат ми беше предаден в ръцете му като съвсем малък, а аз останах в Светилището с нашата мамен. Нямах нищо, с което да запълвам времето си, затова гледах в кристалните купи какво се случва на земята... и виждах как през годините брат ми беше малтретиран във военния лагер. Отново и отново съобщавах за това на майка ми, ала тя държеше да уважи споразумението, което бе сключила с Блъдлетър. — Пейн стисна ръце в юмруци. — Онзи мъж, онзи прокълнат, садистичен мъж... не бе способен да създаде синове, но тя му бе обещала да го дари с такъв, ако се съгласи да бъде с нея. Три години след раждането ни, тя предаде Вишъс в жестоката власт на баща ни, а мен се опита да вкара насила в калъп, в който никога не можах да пасна. А после, когато Вишъс беше... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Повече не бях в състояние да стоя безучастно. Дойдох тук долу... и намерих Блъдлетър. Притиснах го към земята и го изпепелих. И не се разкайвам за това.

— Кой те държа затворена?

— Майка ми. Ала смъртта на баща ми бе само част от причината. Понякога си мисля, че беше по-скоро заради огромното ѝ разочарование от мен. — Пейн избърса очите си и потърка пръсти, за да прогони влагата. — Но достатъчно за това. За всичко това. Върви си... Ще говоря с краля и ще те изпратя. Довиждане, Мануел.

И без да чака отговор, тя отново понечи да си тръгне...

— Да, желая те.

Пейн се закова на място и погледна през рамо. След един миг каза:

— Ти си способен лечител и си свърши работата, както сам изтъкна. Вече няма причина да разговаряме.

Пое по коридора, но той бързо я догони, хвана я и я обърна към себе си.

— Ако не бях останал с дрехите си, нямаше да мога да се откъсна от теб.

— О, няма!

— Дай ми ръката си.

Без да го поглежда, тя му протегна едната си ръка.

— Защо...

Преди да е успяла да довърши, той пъкна дланта ѝ между краката си и я притисна до горещата, твърда плът там.

— Права си. — Тазът му се повдигаше ритмично и възбудата му се триеше в дланта ѝ. — Макар да се опитвах да се убедя, че не е така, знаех, че ако се съблека, ще останеш девствена само толкова дълго, колкото щеше да ми трябва да те сложа по гръб. Не е романтично, но е самата шибана истина.

Когато устните на Пейн се разтвориха, очите му се плъзнаха по тях и от гърдите му се откъсна ръмжене.

— И сама можеш да почувстваш, че това е истината. Тя е в ръката ти.

— Не те ли е грижа за стореното от мен...

— Имаш предвид с баща ти? — Той спря да се отърква в нея и се намръщи. — Не. Аз съм на принципа око за око. Брат ти като нищо е можел да умре от раните си, независимо колко бързо се възстановява вашата раса. Освен това съм готов да се обзаложа, че този задушевен момент между баща и син завинаги е прецакал главата му. Така че — да, нямам никакъв проблем с това, което си направила.

„Законът на отмъщението“, помисли си тя, докато осмисляше думите му.

Улови го по-здраво и отново подхвана онова, което той бе спрял, прокарайки ръка нагоре-надолу по члена му с галещи движения.

— Радвам се, че изпитваш това.

И то бе вярно в повече от едно отношение. Ерекцията му беше прекрасна, така корава и гладка. Искаше ѝ се да го опознае сантиметър по сантиметър, както той нея... с пръстите... с устата... с езика си...

Мануел притвори очи и отметна глава, стиснал зъби.

— И все пак... брат ти е прав.

— Нима? — Тя се приведе към него и лекичко го близна по устните. — Сигурен ли си?

Когато се отдръпна, очите им се срещнаха в продължение на един възпламеняващ момент... а после той изръмжа, завъртя я и я притисна към стената.

— Внимавай — каза дрезгаво той.

— Защо?

Пейн плъзна устни по шията му и бавно и неумолимо прокара един от вампирските си зъби по вената му.

— О... господи... — С отчаяна ругатня, той стисна ръката ѝ, задържайки я на място върху бедрата си; като очевидно се мъчеше да си възвърне самоконтрола. — Чуй ме. Колкото и хубаво да е това между нас... — Той преглътна мъчително. — Колкото и хубаво... Мамка му, виж, брат ти знае какво говори... аз не мога да се грижа за теб както трябва...

— И сама мога да се грижа за себе си. — Пейн долепи устни до неговите и разбра, че е победила, когато бедрата му започнаха да се повдигат нагоре и отново да се отпускат надолу. Може и да бе задържал ръката ѝ, но тялото му прекрасно компенсираше спрялото триене.

— Мили боже — простена той. — Искаш да свърша тук ли?

— Да, искам. Искам да знам какво е.

Още целуване. И въпреки че той бе този, който я притискаше към стената, истинският агресор беше тя.

Мануел се отдръпна, ала това видимо му струваше огромно усилие. Пое си няколко големи глътки въздух и каза:

— Попита ме дали бих останал, ако можех? Без да се поколебая нито за миг. Ти си красива и секси и не знам какво са си мислели майка ти или някой друг, сравнявайки те с когото и да било. Нищо и никой не може да се сравнява с теб... в никое отношение.

Говореше с плашеща сериозност и непоклатима искреност... и одобрението, което ѝ даваше, бе толкова щедро, колкото и единствено по рода си — никой никога не я бе приемал така изцяло и безпрекословно. Дори собственият ѝ брат искаше да ѝ откаже правото сама да избере партньора си.

— Благодаря ти — прошепна Пейн.

— Не беше комплимент. А начинът, по който стоят нещата. — Мануел я целуна нежно и задържа устните си върху нейните. — Но въпреки всичко копелето с козята брадичка е право, Пейн.

— Копелето... с козята брадичка?

— Съжалявам. Малък прякор, който измислих за близнака ти. — Той сви рамене. — Ала въпреки това смятам, че наистина е загрижен за теб, а в дългосрочен план ти действително се нуждаеш от нещо по-добро от мен... дали мога да остана тук или не, е само част от проблема.

— Не и в моите очи.

— Значи трябва да погледнеш по-добре. След около четири десетилетия няма да съм жив. И то ако имам късмет. Наистина ли искаш да ме гледаш как остарявам? Как умирам?

Пейн неволно затвори очи и извърна глава при мисълта за смъртта му.

— О, съдби... не.

В последвалото мълчание, енергията между тях се промени, превръщайки се от чисто сексуална... в друг вид копнеж. И сякаш изпитвайки същото, което и тя, Мани я притисна до тялото си, държейки я здраво в силните си ръце.

— Ако има нещо, което съм научил като лекар, то е, че биологията винаги надделява. Двамата с теб можем да решаваме каквото си искаме, ала биологичните разлики помежду ни са нещо, което не можем да променим. Продължителността на живота ми е с пъти по-малка от твоята... в най-добрия случай ни остават десетина години, преди да се озова в земята на Виагра.

— Какво е това?

— Едно много изветряло, кастрирано място — сухо отвърна той.

— Ами... тогава и аз ще дойда с теб, Мануел. — Тя се поотдръпна, така че да може да надникне в красивите му кафяви очи. — Където и да е то.

Последва миг мълчание. А после по устните му пробяга тъжна усмивка.

— Харесва ми начина, по който казваш името ми.

Пейн въздъхна и сложи ръка на рамото му.

— А на мен ми харесва да го казвам.

Докато стояха така, притиснати един до друг, тя се зачуди дали не е за последен път. И това я накара да се замисли за брат си. Тревожеше се за Вишъс и искаше да поговори с него, но той бе избрал да си тръгне, без да й остави начин да го открие. Така да бъде. Колкото

и да ѝ беше трудно, щеше да пусне Вишъс да си отиде за известно време... и щеше да отдаде цялото си внимание на онзи, който беше с нея.

— Искам да те помоля за нещо — каза тя на своя лечител... на Мануел, поправи се сама.

— Каквото и да е.

— Отведи ме в твоя свят. Покажи ми... ако не всичко, то поне някои неща.

Мануел застина.

— Не съм сигурен, че идеята е особено добра. Та ти си на крака едва от дванайсет часа.

— Но се чувствам силна, пък и си имам начини да се справя с пътуването.

В краен случай можеше просто да се дематериализира обратно в имението. От видяното в кристалните купи знаеше, че брат ѝ е обградил мястото с мис, който за нея бе като светлината на фар. — Повярвай ми, няма да бъда в опасност.

— Ала как ще успеем да излезем от тук?

Пейн се отдръпна от прегръдката му.

— Ти се преоблечи, докато аз се погрижа за всичко. — И виждайки, че той се кани да възрази, поклати глава. — Нали каза, че биологията винаги побеждава? Е, добре. Аз пък ти казвам, че тази нощ е наша — нека не я пропиляваме.

— Повече време заедно... ще направи раздялата още по-трудна.

О, как болеше това.

— Ти каза, че ще направиш всичко, което те помоля. Нима ще се отметнеш от обещанието си?

Устните му се свиха, но после той наклони глава.

— Имаш право. Ще отида да се преоблека.

Мани отиде в стаята им, а Пейн се върна в офиса и вдигна телефона, точно както Джейн и Елена ѝ бяха показали. Справи се с набирането и икономът начаса ѝ отговори с радостен глас.

Трябва да се получи, каза си тя. Просто *трябва* да се получи. А после изрече на Древния език:

— *Пейн е, сестра на воина от Братството на черния кинжал, Вишъс, кръвен син на Блъдетър. Бих желала да говоря с краля, ако той благоволи да ми окаже тази чест.*

36.

Когато връхлетя в Дупката, Вишъс трябваше да избърше окървавеното си лице, за да вижда къде върви, докато отиваше към коридора със спалните. Навярно беше добре, че огледалото се бе строшило в средата — така имаше по-малко парчета, забили се в него... но всъщност изобщо не го беше грижа.

Когато стигна до стаята на Мариса и Бъч, почука на вратата. Силно.

— Дай ми минутка.

В действителност на Бъч не му отне толкова, за да отвори, докато си навличаше халата.

— Какво... — Така и не можа да стигне по-далеч. — Исусе Христе... *Ви*.

Зад рамото му се виждаше Мариса, седнала в леглото им със зачервени бузи и разрошена руса коса, придърпала завивките над гърдите си. Сънливото задоволство върху лицето ѝ бързо бе изместено от потрес.

— Май трябваше просто да звънна. — Докато говореше, Ви усети металически вкус в устата си, ала остана впечатлен от спокойния си тон. — Но не знам къде ми е телефонът.

Впил поглед в най-добрия си приятел, той изведнъж се почувства като диабетик, отчаяно нуждаещ се от инсулин. А може би наркоман, копнеещ за хероин, бе по-точно сравнение. Каквато и да бе най-подходящата метафора, повече не можеше да продължава така, защото иначе щеше да си изгуби ума и да извърши нещо престъпно глупаво.

Като да извади камите си и да накълца хирурга на кайма.

— Хванах ги заедно — чу се да казва. — Но не се тревожи. Човекът все още диша.

А после, въпросът, който бе дошъл да зададе, остана да виси във въздуха — така очевидно изписан върху лицето му, както и кръвта, стичаща се по него.

Бъч погледна към своята шелан. Тя кимна, а в очите ѝ се четеше такава печал, доброта и разбиране, че колкото и да беше вцепенен емоционално, Ви се трогна за миг.

— Върви — каза тя. — Погрижи се за него. Обичам те.

Бъч ѝ кимна и навярно оформи едно беззвучно „И аз те обичам“. След това погледна към Ви и промърмори прегракнало:

— Изчакай ме на двора. Ще докарам кадилака... И си вземи кърпа от банята. Приличаш на шибания Фреди Крюгер^[1].

Ченгето отиде до дрешника и хвърли халата си, за да се облече, а Ви погледна към неговата шелан.

— Всичко е наред, Вишъс — каза тя. — Всичко ще бъде наред.

— Не го искам. — Ала се нуждаеше от него, преди да бе станал опасен за себе си и за околните.

— Знам. Освен това обичам и теб.

— *Ти си несметна благословия* — каза Ви на Древния език.

А после ѝ се поклони и си тръгна.

Когато след известно време светът отново дойде на фокус, Ви откри, че седи в кадилака, на мястото до шофьора. Бъч беше зад волана и като се имаше предвид как натиска педала за газта, несъмнено бяха оставили доста километри зад себе си. Светлините на Колдуел не грееха пред тях, а бяха около тях, надничачи през прозорците на колата.

Тишината в колата бе напрегната като ръка, стиснала кинжал, и плътна като гъста мъгла. И макар че вече приближаваха целта си, на Ви все още му беше трудно да проумее това тяхно пътуване. Ала връщане назад нямаше. За никого от тях.

Влязоха в подземния гараж на „Комодор“.

Двигателят изгасна.

Две врати се отвориха... две врати се затвориха.

А после нагоре с асансьора. Което бе досущ като идването насам — Ви не запомни абсолютно нищо.

В следващия миг Бъч вече използваше медния ключ, за да отвори вратата на апартамента.

Ви влезе пръв, запалвайки черните свещи по стените с помощта на волята си. В мига, в който светлина обля черните подове и стени,

той се превърна от зомби в проводник под напрежение. Сетивата му се изостриха до краен предел, така че дори звукът от собствените му стъпки му се струваше като тътен на бомба, а вратата, затворила и двамата в апартамента, тресна така, сякаш сградата рухваше.

Всяко поемане на дъх беше като порив на вятъра. Всеки удар на сърцето му — кроше на боксьор. Всяко преглъщане заплашваше да го удави.

Дали неговите покорни се бяха чувствали по същия начин, сякаш изведнъж бяха станали прекалено живи?

Спря до масата. Нямахте яке, което да съблече. Нищо, освен вече окървавената болнична нощница.

Зад него Бъч се извисяваше като планина.

— Може ли да използвам телефона ти? — дрезгаво попита Ви.

— Дръж.

Обърна се и улови подхвърления апарат с ръката в ръкавицата. Избра „д-р Джейн“ от адресната книга и натисна бутона за съобщения.

А после пръстите му замръзнаха. Умът му беше задръстен от емоции. Крясъците, които отчаяно се нуждаеше да отприщи, му пречеа и превръщаха обичайната му съдържаност в стоманено здрави решетки, които го заключваха в самия него. Но нали точно това беше целта им.

Изруга тихо и затвори празното съобщение.

Когато понечи да върне телефона на Бъч, той вече беше до леглото и събличаше едно от многобройните си шикозни кожени якета. В свободното си време ченгето не носеше разни рокерски измишльотини... о, не — неговото яке пасваше съвършено на масивния му гръден кош, материалът — мек като памук. Което Ви знаеше, тъй като беше подавал дрехата на приятеля си безброй пъти.

Бъч не се биеше в това яке. И сега с основание го сваляше. Нямахте никаква причина да опръска нещо подобно с кръв.

Докато Ви оставяше телефона на леглото и се дръпваше назад, Бъч най-грижливо сгъна коженото яке и го положи върху черната завивка така внимателно, сякаш беше малко дете. След това силните му пръсти повдигнаха черния спортно-елегантен панталон и опънаха черната копринена риза.

Тишина.

От неловкия вид.

Вишъс погледна към стъклените стени на апартамента и се взря в отражението на най-добрия си приятел.

След миг ченгето обърна глава. Очите им се срещнаха в подобното на огледало стъкло.

— С това ли ще останеш? — мрачно попита Бъч.

Вишъс посегна към връзката на тила си, която придържаше двете половини на болничната нощница, и я развърза. След това стори същото с връзката на кръста си. Пред очите на Бъч, който гледаше от другия край на стаята, дрехата се свлече на пода.

— Мамка му, трябва ми питие — заяви ченгето.

Отиде до бара, напълни една чашка за шотове с „Лагавулин“ и я пресуши. После още една. След това я бутна настрана, сграбчи бутилката и я надигна.

Вишъс остана на мястото си. Устата му беше отворена, дъхът му — учестен, докато се взираше в отражението на най-добрия си приятел.

Бъч върна бутилката на плота, но продължи да я стиска. Главата му се отпусна, сякаш бе затворил очи.

— Не е нужно да го правиш — дрезгаво каза Ви.

— Напротив.

Тъмнокосата глава на Бъч се вдигна и той се обърна.

Когато най-сетне пристъпи напред, остави водката на бара и спря зад Вишъс. Беше близо... достатъчно близо, че Ви да почувства топлината на тялото му.

А може би усещаше кипенето на собствената си кръв?

— Какви са правилата? — попита ченгето.

— Няма такива. — Вишъс изпъна рамене и се стегна. — Прави каквото искаш... но трябва да ме прекършиш. Трябва да ме разкъсаш на парчета.

В имението Мани си облече чисти хирургически дрехи. Ако продължаваше в същия дух, щеше да му се наложи да купи акции в шибаната компания, която ги шиеше. Или пък да инвестира в перални машини.

Излезе в коридора, облегна се на стената и се загледа в маратонките си. Подметките им нямаше защо да се притесняват —

двамата с Пейн нямаше да стигнат далеч. Не и заедно.

Дъщеря на божество.

Което... нямаше никакво значение за него. Него ако питаха, можеше да е дъщеря и на щраус.

Той разтърка лице, неспособен да определи дали е впечатлен или ужасен от факта, че така леко приема тази новина. Вероятно би било по-нормално да е шокиран, изумен, неспособен да повярва. Ала мозъкът му го беше преглътнал без проблем, което означаваше, че или става по-гъвкав по отношение на заобикалящата го реалност, или сивото му вещество бе изпаднало в състояние на безпомощност.

Вероятно бе първото. Защото, честно казано, се чувстваше напълно с всичкия си. Всъщност от доста време насам не се бе чувствал толкова добре. Въпреки че бе оперирал в продължение на десет часа без прекъсване и през нощта (или деня, или която част от денонощието беше), бе дремнал, свит на един стол, както умът, така и тялото му бяха силни, здрави и будни. Протегна се, но не беше схванат... нищо не изпука, нито изскърца. Сякаш беше прекарал цял месец на почивка, където го бяха масажирани и бе практикувал йога на брега на океана.

Не че някога действително бе опитвал позата „Куче, гледащо надолу“^[2].

При тази мисъл в главата му изникна прекрасен и невероятен мръснишки образ на Пейн. Пенисът му начаса вдигна ръка, за да вземе участие, и Мани си помисли, че определено би било добра идея да не развежда Пейн на обиколка из, да кажем, спалнята си. Всъщност, като се имаха предвид някои наскорошни събития, в които той беше на колене... май щеше да е по-добре да стоят настрани и от банята. Може би трябваше изцяло да избягва стаи с плочки? Значи и кухнята отпаднаше. Както и преддверието...

Пейн почти изскочи от офиса, понесла куфарчето и останалите му вещи.

— Свободни сме!

С грацията на атлет, тя се втурна към него; косата ѝ се развяваше, крачките ѝ — също толкова плавни, колкото и черните кичури зад гърба ѝ.

— Свободни сме! Свободни сме!

Хвърли се в ръцете му, а той я улови и я завъртя.

— Пускат ни да си вървим?

— Да! Имаме разрешение да изкараме автомобила ти оттук. — Докато му подаваше нещата, тя се усмихна толкова широко, че кучешките ѝ зъби се показаха. — Реших, че може да ти потрябват. А и телефонът вече работи.

— Откъде разбра, че са мои?

— Носят миризмата ти. А Рот ми каза за картата, която близнакът ми е извадил.

Кой го беше грижа за телефони и SIM карти. Това, че тя го разпознаваше по миризмата, го възбуди, напомняйки му точно колко близо бяха стигнали...

Добре, време бе да спре кинолентата.

Пейн сложи ръка на лицето му.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Харесва ми как ме гледаш, Мануел.

— О, така ли?

— Напомня ми как устата ти беше върху мен.

Мани простена и за да не допусне нещата да излязат от контрол, обви ръка около кръста ѝ.

— Да вървим. Да тръгваме, преди да сме изгубили тази възможност.

Смехът ѝ бе толкова безгрижен, че незнайно защо сякаш разтвори гърдите му, разкривайки туптящото му сърце. И това беше преди да се наведе и да го целуне по бузата.

— Възбуден си.

Мани я погледна.

— А ти си играеш с огъня.

— Обичам да ми е горещо.

Мани се изсмя.

— Не се притеснявай, ти можеш да накараш кръвта на всекиго да закипи.

Когато стигнаха до изхода, той сложи ръка върху бравата.

— И наистина ще се отвори?

— Опитай и ще видиш.

Мани я натисна и... я виж ти, механизмът изщрака и тежката врата се помести. Никъде не се виждаха вампири с пистолети и ножове

и Мани поклати глава.

— Как, по дяволите, успя да го направиш?

— Кралят не остана доволен. Но аз не съм затворница тук. Пълнолетна съм и няма причина да не мога да излизам от имението.

— А в края на вечерта... какво?

Радостта ѝ помръкна и на Мани изведнъж му просветна. Ето как беше успяла. Строго погледнато, тя го изпращаше до тях... Това беше сбогуването им.

Той приглади косата ѝ назад.

— Всичко е наред. Наистина... всичко е наред, бамбина.

Тя като че ли преглътна мъчително.

— Няма да мисля за бъдещето и ти също не бива да го правиш. Остават ни още дълги часове.

Часове. Не дни, седмици, месеци... години. А часове.

Господи, изобщо не се чувстваше свободен.

— Да вървим. — Улови я за ръка и прекрачи прага. — Да направим така, че те да си струват.

Колата му беше паркирана в сенките от дясната страна и когато се приближи, Мани установи, че е отключена. Не че имаше защо да се учудва — кой би могъл да се добере до нея тук?

— Нека ти помогна.

С тези думи той отвори вратата откъм мястото до шофьора, улови ръката на Пейн като кавалер и я настани да седне, а след това ѝ сложи колана, щраквайки го в механизма.

По начина, по който очите ѝ обхождаха вътрешността на колата, а ръцете ѝ докосваха седалката, Мани предположи, че това може да е първото ѝ возене с кола. Кое то беше страшно готино.

— Някога качвала ли си се в кола?

— Честно казано, не съм.

— Е, тогава ще карам бавно.

Понечи да се изправи, ала тя го хвана за ръката.

— Може ли да върви бързо?

Мани се засмя.

— Това е порше. Бързината му е присъща.

— Тогава нека се понесем на крилете на вятъра! Ще бъде досущ като дните, когато препусках в галоп!

Мани запечата в ума си необузданото щастие, изписало се върху лицето ѝ в този миг. Тя сияеше... и не по онзи неземеен начин, а по простичкия начин, по който и хората сияеха от жизнерадост.

Наведе се и я целуна.

— Толкова си красива.

Тя улови лицето му в ръцете си.

— Благодаря ти за това.

О, то изобщо не се дължеше на него. Онова, което я караше да грее, беше свободата, здравето, оптимизма... а тя не заслужаваше нищо по-малко.

— Искам да те запозная с някого — рече той изведнъж.

Пейн му се усмихна.

— Тогава да вървим, Мануел. Да поемем в нощта.

След като я погледа в продължение на още един миг... Мани направи точно това.

[1] Герой от хорър поредицата „Кошмар на «Елм Стрийт»“. — Бел.прев. ↑

[2] Асана в йога. — Бел.ред. ↑

37.

Застанал гол в апартамента си, Вишъс чакаше... нещо, каквото и да било.

Вместо това Бъч отстъпи назад и се изгуби в кухнята. Останал сам, Ви затвори очи и изруга. Ама че тъпа идея. Не можеш да поканиш един добър католик да си играе с играчките, които...

Ударът дойде отзад, бърз и точен.

Беше леко променен удар с цяло тяло, изпълнен превъзходно. Две огромни ръце го сграбчиха през гърдите и бедрата, завъртяха го и го запратиха в стената до работната маса. Блъсна се в нея с всеки сантиметър от тялото си. Ала не отскочи. Дори не помръдна.

Беше прикован на място за тила и задника.

— Вдигни ръце над главата.

Разнеслото се ръмжене беше като пистолет, опрян в черепа му. Ви се помъчи да се подчини, борейки се със силата, която притискаше ръцете му. Първа се освободи дясната му страна... и начаса китката му беше сграбчена и заключена в окова. С лявата се случи също толкова бързо.

Разбира се, ченгетата ги биваше в слагането на белезници.

За миг му бе позволено да си отдъхне и той си пое въздух. А после се разнесе дрънчене на вериги, прокарани през зъбно колело, оповестявайки накъде отиваха нещата. Нагоре.

Постепенно тежестта бе вдигната от стъпалата му, прехвърляйки се върху ръцете му. Издигането спря точно преди пръстите на краката му да се откъснат от пода... и той остана да виси така, с лице към прозореца, дишайки със свистене, докато слушаше как Бъч се движи зад него.

— Отвори уста.

При тази заповед Ви разтвори челюсти толкова широко, че скулната му кост изпука, а от порязванията по лицето му отново потекоха кървави сълзи.

Наустникът бе надянат през главата му и пасна точно където трябваше. Топката се пхна между кучешките му зъби, принуждавайки го да зяпне още по-широко. С едно бързо движение кожената лента на тила му беше затегната толкова силно, че закопчалката се впи в черепа му.

Устройството моментално постигна онова, за което бе предназначено — увиснал така, задушаван от наустника, Ви усети прилив на адреналин, накарал тялото му да се напрегне до краен предел.

На ред беше корсет с шипове. Металните връхчета от вътрешната страна се впиха в кожата му, докато Бъч закопчаваше каишките — първо през гърдите, а после все по-надолу и по-надолу, пристягайки го все по-здраво, докато от гърдите на Ви, през стомаха и чак до кръста, се надигнаха концентрични кръгове от заслепяваща болка; те пламнаха в гръбнака му и се изстреляха нагоре към рецепторите на мозъка му и надолу към коравия му като камък пенис.

Въздухът излизаше със свистене през ноздрите му; за миг нищо не се случваше, а после Бъч отново се залови за работа... този път с четири гумени ленти. За аматьор демонстрираше страхотен инстинкт: и наустникът, и корсетът имаха стоманени халки, разположени на равни интервали и ченгето възнамеряваше да изцеди всичко от тях.

Все така систематично, Бъч прокара кукички през халките по наустника и опъна кожените ленти, закачайки ги за предната и задната част на корсета.

Кое то застопори главата на Ви обърната право напред.

След това Бъч го завъртя и тялото му започна да описва кръгове, сякаш се взеше на някаква гротескна въртележка. В скованото му състояние това здравата се изгаври с ума му и не след дълго Ви не бе сигурен кой всъщност се движи — той или стаята. Около него едно след друго преминаваха неща — барът, вратата, масата... Бъч... леглото, прозорците... и отново барът, вратата, масата... Бъч...

Който бе отишъл до окачените по стените камшици и вериги. И стоеше там, приковал очи във Вишъс.

Като влак, влизащ в гара, въртенето постепенно се забави, докато накрая съвсем спря... и двамата останаха един срещу друг.

— Каза, че няма никакви правила — процеди Бъч. — Още ли го мислиш?

Неспособен нито да кимне, нито да поклати глава, Ви направи каквото можа със стъпалата си, помръдвайки ги нагоре-надолу.

— Сигурен ли си?

Когато Ви повтори движението, очите на Бъч проблеснаха на светлината на свещите... сякаш в тях имаше сълзи.

— Добре тогава — дрезгаво каза той. — След като искаш да го направим по този начин.

Избърса лицето си, обърна се към стената и тръгна покрай наредените играчки. Когато го видя да се приближава до камшиците, Ви си представи как те се впиват в него, а шиповете по краищата им потъват в плътта му... но Бъч продължи напред. После идваха щипките за зърна и стоманените белезници с шипове, които можеха да бъдат сложени около глезените, ръцете, гърлото...

Когато Бъч отмина и последното приспособление, Ви се намръщи, чудейки се дали ченгето просто го дразни... което изобщо не беше забавно...

Ала в този миг Бъч спря и посегна към...

Ви простена и започна да се мятта в механизма, който го задържаше във въздуха. Отворил широко очи, той направи всичко по силите си, за да му се примоли, но не можеше нито да помръдне глава, нито да говори.

— Каза, че няма никакви ограничения — с усилие изрече Бъч. — И така ще го направим.

Мощни спазми разтърсваха краката на Ви, гърдите му се бунтуваха от липсата на кислород.

По качулката, която Бъч бе избрал, нямаше никакви отвори — нито за очите, нито за устата, нито за ушите. Беше направена от кожа и същата с помощта на метален конец и единственият начин, по който кислородът проникваше в нея, беше през два замрежени отвора толкова назад, че до очите не достигаше никаква светлина... а въздухът трябваше да мине през горещата, плувнала в пот кожа, преди да влезе през устата и да проникне в дробовете. Ви я беше купил, но никога не я бе използвал. Беше я запазил единствено защото тя го ужасяваше, което бе достатъчна причина да я задържи.

Да му отнемат и зрението, и слуха бе единственото, което можеше да го накара да обезумее... и именно това бе причината Бъч да избере маската. Той прекрасно познаваше най-уязвимите места на

Ви... физическата болка беше едно, ала психологическият ужас бе неизразимо по-страшен. И поради тази причина — много по-ефикасен.

Бъч бавно се приближи и мина зад него. Ви трескаво се мъчеше да се обърне, но пръстите на краката му не успяваха да стъпят достатъчно здраво на земята — още един успешен ход от страна на ченгето. Едно бързо движение и качулката беше надяната на главата му, здраво и сигурно.

Недостигът на кислород в мозъка му настъпи незабавно. Нямаше въздух, нито капчица, никакъв...

Почувства нещо върху крака си. Нещо дълго и тънко. И студено.

Като острие.

И замръзна. Толкова внезапно и изцяло, че инерцията от предишните му движения го залюля напред-назад, тялото му — същинска статуя, придържана единствено от две метални ленти.

Дишането му вътре в качулката отекваше като гръм в ушите му, докато цялото му внимание беше насочено към усещането под кръста му. Ножът бавно и неумолимо пътуваше нагоре и докато го правеше, се плъзна от вътрешната страна на бедрото му... оставяйки след себе си топла струйка, която се стече по коляното му.

Ви дори не усещаше болка, докато острието се насочваше към члена му — мисълта какво вещае това сякаш взриви бутона му за унищожение.

В миг минало и бъдеще се смесиха, и той отново се върна в нощта, когато мъжете на баща му го бяха натиснали в пръстта по заповед на Блъдлетър. Татуировките далеч не бяха най-страшното, случило се тогава.

А ето че сега историята бе на път да се повтори. Само че не с клещи.

Вишъс изкрещя през топката на наустника... и продължи да крещи. Крещеше заради всичко, което бе изгубил... задето беше полумъж... заради Джейн... заради това кои бяха родителите му и какво искаше за сестра си... крещеше заради онова, което бе принудил най-добрия си приятел да направи... Крещеше ли, крещеше, докато вече нямаше дъх, съзнание, нищо.

Нито минало, нито бъдеще.

Нито дори самия себе си.

И колкото и невъобразимо странно да бе, наред целия този хаос, той стана свободен.

Бъч разбра точно в кой момент приятелят му изгуби съзнание. Не беше само защото краката му спряха да се люлеят — цялото му тяло изведнъж се отпусна, до последния мускул. Нямаше вече напрежение в огромните ръце и яките бедра. Широките гърди престанаха да се издуват, сякаш ще се пръснат. Железните нишки на мускулите по плещите и гърба му се изгладиха.

Бъч начаса махна от бедрото му лъжицата, която бе донесъл от кухнята, и престана да разлива леко затоплената вода от чашата, която бе взел от бара.

Сълзите в очите му не помагаха при разхлабването и махането на качулката. Нито пък от тях му беше по-лесно да се оправи с обездвижващия механизъм. Както и с наустника.

Разхлабването на корсета също не беше лесно, ала при цялото му отчаяние да свали веригите на Ви определено му беше от полза, че имаше неограничен достъп до него отвсякъде. Много скоро корсетът беше отвързан, макар и Ви да бе окървавен.

Бъч отиде до стената и като задейства механизма, бавно свали масивното, безчувствено тяло. Нямаше никакви признаци, че Ви усеща промяната в положението си. Коленете му се подвиха при допира с мраморния под, който сякаш се надигна, за да посрещне останалата част от него.

Когато Бъч отключи белезниците, потече още кръв.

Господи, приятелят му беше в ужасно състояние. Кожените каиши на наустника бяха оставили алени ивици върху бузите му; раните, нанесени от корсета, бяха още по-грозни, а китките му бяха направо разкъсани.

И това беше в допълнение към състоянието на лицето му, благодарение на каквото и да бе онова, в което се бе блъснал по-рано.

В продължение на миг, единственото, което Бъч можеше да направи, бе да отметне гарвановочерната коса на Ви с ръце, които трепереха, сякаш страдаше от някакво заболяване. След това плъзна поглед по тялото на приятеля си... към татуировките под кръста, отпуснатия пенис... и белезите.

Блъдлетър беше невъобразим изверг, задето бе измъчвал сина си по този начин. А Скрайб Върджин беше напълно безполезна, след като бе допуснала то да се случи.

А това, че бе използвал ужасяващото минало на Ви, за да накара нещо в него да се отвори, едва не бе убило Бъч. Само че не бе искал да му причини физическа болка — не беше някой лигльо, но просто не бе в състояние да го направи. Пък и умът е най-силното оръжие, с което всеки разполага срещу себе си.

Въпреки това по бузите му се бяха стичали сълзи, докато прокарваше лъжицата по бедрото на приятеля си, защото знаеше точно какво ще си помисли той. Така, както бе сигурен, че топлата вода окончателно ще затвърди откъсването от настоящето.

Писъците бяха заглушени от наустника и качулката... и все пак този безгласен звук бе пронизал ушите му така, както нищо друго не би могло. Щеше да мине много време, преди Бъч да надмогне случилото се днес. Всеки път щом затвореше очи, виждаше единствено тялото на най-добрия си приятел, разтърсвано от необуздани конвулсии.

Потърквайки лице, той се изправи, отиде в банята и взе наръч черни кърпи. Някои от тях остави сухи, други навлажни с топла вода в мивката. След това се върна при Ви и се зае да избърше кръвта и потта на ужас от тялото му, обръщайки го настрани, така че да не пропусне нито сантиметър.

Отне му поне половин час. Както и още няколко отивания до мивката.

Самият сеанс бе отнел незначителна част от това време.

Когато приключи, вдигна тежкото тяло на Ви на ръце, отнесе го до леглото и го сложи да легне, с глава върху възглавниците от черен сатен. Отмиването на кръвта бе накарало тялото да настръхне, така че Бъч го зави старателно с чаршафите.

Изцеляването вече бе започнало; плътта, която бе ожулена или порязана, заздравяваше, белезите избледняваха. Което беше добре.

Бъч отстъпи назад, макар да му се искаше да легне до приятеля си и да го вземе в ръцете си. Ала не бе сторил всичко това заради себе си... пък и ако не се махнеше оттук и не се напиеше възможно най-скоро, щеше да си изгуби шибания разсъдък.

Когато се увери, че Ви е настанен удобно, взе якето, което бе бутнал на пода...

Чакай малко, ами кървавите кърпи и бъркотията под механизма за повдигане?

Той бързо забърса пода, а после вдигна влажните кърпи от пода и ги отнесе в коша за пране в банята... което го накара да се зачуди кой чисти това място. Може би Фриц... или пък Ви се правеше на домакиня?

Когато се върна в стаята, отново провери дали всички следи, с изключение на лъжицата и чашата, са премахнати... а после отиде да види дали Ви е все така потънал в сън... или в полукома.

Бе отрязан като пън.

— Ще ти дам онова, от което наистина се нуждаеш — меко каза Бъч, чудейки се дали някога отново щеше да задиша нормално... струваше му се, че гърдите му са толкова стегнати, колкото и тези на Ви допреди малко. — Дръж се, мой човек.

Докато излизаше, извади телефона си, започна да набира... и го изпусна. Ха. Ръцете му май още трепереха. Да не повярваш.

Когато най-сетне избра номера, не му оставаше друго, освен да се моли разговорът да...

— Направих го — каза дрезгаво. — Трябва да дойдеш. Не, вярвай ми... ще има нужда от теб. Направих го и за двама ви. Не... да. Не, аз си тръгвам. Добре. Да.

След като прекъсна разговора, заключи входната врата и повика асансьора. Докато чакаше, се опита да си облече якето, но ръцете не го слушаха, така че в крайна сметка се отказа и го метна през рамо. Когато вратата на асансьора се отвори със звън, той пристъпи вътре, натисна копчето за подземния паркинг... и пое надолу, надолу, надолу, пропадайки с овладяна плавност, благодарение на малката метална кабина на асансьора.

Предпочете да изпрати съобщение на своята шелан, вместо да ѝ се обади, по две причини. Нямаше доверие на гласа си и не беше готов да отговори на въпросите, които тя несъмнено и напълно основателно щеше да му зададе.

„Всичко е наред. Отивам къщи да почина. Обичам те ххх Б“

Отговорът на Мариса дойде светкавично — очевидно бе стояла с телефон в ръка, очаквайки новини от него: *„И аз те обичам. В*

Убежището съм, но мога да се прибера вкъщи?“

Асансьорът се отвори и сладникавата миризма на бензин му показва, че е достигнал целта си. Докато отиваше към кадилака, написа ново съобщение: *„Не, честно, добре съм. Остани на работа — ще си бъда вкъщи, когато свършиш.“*

Тъкмо вадеше ключовете си, когато телефонът отново избръмча: *„Добре, но кажи, ако имаш нужда от мен, ти си най-важното нещо.“*

Господи, това се казваше достойна жена.

„И ти за мен“, изпрати в отговор.

След това изключи алармата на колата, отключи вратата откъм шофьора, седна зад волана, затвори вратата и отново я заключи.

Би трябвало да я подкара, ала вместо това облегна чело на кормилото и си пое дълбоко дъх.

Добрата памет определено беше прехвалена способност. И колкото и да не завиждаше на Манело за цялото това изтриване на спомени, би дал почти всичко, за да се отърве от образите в главата си.

Не и Ви обаче. Не и тази... връзка.

Никога не би се отказал от него. Никога.

38.

— Реших, че едно кафе ще ти се отрази добре.

Хосе де ла Крус остави чашата с лате от „Старбъкс“ върху бюрото на партньора си и се настани на мястото срещу него.

Век би трябвало да изглежда като прегазен от валяк, като се имаше предвид, че все още носеше дрехите, с които бе облечен, когато се беше метнал върху онази кола предишната нощ. Ала вместо развлечено, копелето имаше небрежно привлекателен вид.

Поради което Хосе бе готов да се обзаложи, че останалите шест полуизпити чаши с кафе върху бюрото бяха донесени от различни дами от участъка.

— Благодаря, човече.

Век пое най-новата доза горещ кофеин, без да отмества поглед от монитора — несъмнено преглеждаше файловете с изчезнали хора и вадеше досиетата на всички жени между седемнайсет и трийсет години.

— Какво правиш? — попита Хосе въпреки това.

— Гледам обявените за изчезнали. — Век се протегна в стола си. — Забелязал ли си колко много са изчезнали напоследък, между осемнайсет и двацет и четири годишни? Мъже, не жени.

— Аха. Кметът събира специален екип.

— Има и доста жени, обаче това си е направо епидемия.

По коридора отвън минаха двама униформени полицаи. Хосе и Век им кимнаха, а след като стъпките им заглъхнаха, Век се прокашля.

— Какво казаха от „Вътрешни разследвания“. — Не беше въпрос. И тъмносините му очи не се откъснаха от екрана. — Затова си дошъл, нали?

— Е, и да ти донеса кафе. Макар че за това вече са се погрижили.

— Регистрацията на долния етаж.

А, да. Бритни, Тереза и двете Кати. Те сигурно го мислеха за герой.

Хосе се прокашля.

— Оказа се, че срещу фотографа вече има повдигнати обвинения в тормоз, защото редовно се появявал там, където не е желан. Двамата с адвоката му искат просто всичко да бъде потулено, защото още едно незаконно навлизане на местопрестъпление само ще му навреди. От „Вътрешни разследвания“ взеха показания от всички — в крайна сметка ще го минат като обикновено обезвреждане на нарушител, без утежняващи вината обстоятелства. Освен това фотографът заяви, че ако се стигне дотам, ще откаже да сътрудничи на прокуратурата срещу теб. Навярно защото си мисли, че това ще му помогне.

Сега вече Век го погледна.

— Слава богу.

— Не бързай да се радваш.

Век присви очи... но не от недоумение. Прекрасно знаеше къде е уловката. И въпреки това не попита нищо, а продължи да чака.

Хосе се огледа наоколо. В десет вечерта в отдел „Убийства“ нямаше никой, въпреки че телефоните звъняха — тихи звуци, които се надигаха ту тук, ту там, докато телефонният секретар не се погрижеше за тях. В коридора отвън чистачките се трудеха усърдно, а откъм лабораторията по криминалистика малко по-надолу се носеше бръмчене на прахосмукачки.

Така че нямаше никаква причина да не говорят направо.

Въпреки това Хосе затвори вратата. След това се върна на стола си и като взе един кламер, започна да чертае невидима фигурка по бюрото.

— Попитаха ме какво мисля за теб. — Той се потупа по слепоочието с кламера. — За това как си с главата. Проблеми с гнева, такива работи.

— И ти им отговори...

Хосе сви рамене и не каза нищо.

— Копелето снимаше *труп*. За *пари*...

Хосе вдигна ръка, за да прекрати изблика на възмущение на Век.

— Няма какво да ме убеждаваш. По дяволите, ние всички искахме да му сритаме задника. Въпросът е... ако не те бях спрял, колко далеч щеше да стигнеш, Век?

Това накара партньора му отново да се намръщи.

А после между тях се възцари тишина. Мъртвешка тишина. Е, ако не се брояха телефоните.

— Знам, че си видял досието ми — каза Век.

— Аха.

— Е, аз *не* съм като баща си. — Думите бяха изречени бавно и тихо. — Дори не израснах при него. Почти не го познавам и изобщо не приличам на него.

Което си беше истински късмет.

Много неща работеха в полза на Томас дел Векио. Беше завършил криминалистика с пълно отличие... начело на випуска си в полицейската академия... Трите години като патрулиращ полицай бяха преминали без никакъв инцидент. Освен това изглеждаше толкова добре, че никога не се налагаше сам да си купува кафе.

Ала освен това беше син на чудовище.

И именно тук се коренеше проблемът. Нямаше никакво морално основание греховете на бащата да се стоварват върху сина. И Век беше прав — психологическите тестове бяха доказали, че е също толкова нормален, колкото всеки друг.

Така че Хосе го беше взел за партньор, без изобщо да го интересува какъв е бил баща му. Но предишната нощ това се беше променило и проблемът бе изражението върху лицето на Век, когато се бе нахвърлил върху онзи фотограф.

Работил в отдел „Убийства“ през по-голямата част от съзнателния си живот, Хосе се бе нагледал на убийци. Имаше престъпления от страст, в които някой убиваше заради жена или пък мъж; имаше и такива от глупост — в тази категория той слагаше онези, извършени под влиянието на наркотици или алкохол, както и насието, дело на престъпни банди; и накрая имаше садистични изверги, които трябваше да бъдат пречуквани като бесни псета.

Всички тези вариации на една и съща тема причиняваха невъобразимо страдание на семействата и близките на жертвите. Но не заради тях Хосе не можеше да спи нощем.

Бащата на Век беше убил двацет и осем души в продължение на седемнайсет години... и това бяха само телата, които бяха открили. В момента копелето чакаше изпълнението на смъртната си присъда, едва на сто двацет и пет километра отгук, в Самърс, Кънектикът, и щеше да бъде екзекутиран, въпреки многобройните обжалвания на адвоката му. Ала най-отвратителното бе, че Томас дел Векио старши си имаше фенклуб, при това — международен фенклуб. Със сто хиляди

приятели във Фейсбук, сувенири, които можеха да се купят онлайн, и песните, написани за него от разни дет метъл групи, той беше истинска знаменитост.

От което, бог му беше свидетел, Хосе направо полудяваше. Всички тези идиоти, които го боготворяха, би трябвало да дойдат да поработят на мястото на Хосе за седмица. Да видят колко готини са убийците в действителност.

Самият той никога не се бе срещал с Дел Векио старши, но беше изгледал предостатъчно записи на негови разпити. Външно той изглеждаше с напълно бистър ум и спокоен като инструктор по йога. Дори приятен. Независимо кой седеше срещу него, какво се говореше и колко се опитваха да го предизвикат, той нито веднъж не се бе прекършил или разколебал, нито с каквото и да било бе показал, че нещо от това изобщо има значение.

Само че издайническите признаци не бяха убегнали от вниманието на Хосе, както и на някои други професионалисти. От време на време в очите му се появяваше блясък, от който Хосе инстинктивно посягаше към разпятието си. Същият блясък, който можеше да се зърне в погледа на някой шестнайсетинагодишен хлапак при вида на готина кола или момиче с хубаво дупе и къса блузка. Приличаше на слънчев лъч, отразен от остър нож — моментно проблясване от светлина и наслада.

Ала това бе единственото, с което се бе издал. Бяха го осъдили въз основа на веществените доказателства, защото така и не беше направил самопризнания.

Именно *такива* убийци караха Хосе да се взира в тавана нощем, докато жена му спеше до него. Дел Векио старши беше достатъчно умен, за да не изгуби контрол и да прикрива следите си. Беше находчив и независим. И неумолим като смяната на сезоните. Той беше като герой от филма „Хелоуин“^[1], само че в паралелна вселена — не обикновен човек със страшна маска, а демон, надянал маската на красиво, дружелюбно лице.

А Век изглеждаше досущ като него.

— Чу ли какво казах?

Гласът на колегата му извади Хосе от мислите му.

— Да, чух те.

— Значи става въпрос за теб и мен — остро рече Век. — Казваш, че вече не искаш да работим заедно? При положение че все още имам работа, разбира се.

Хосе отново се зае да чертае фигурки с кламера.

— От „Вътрешни разследвания“ ще те накажат с предупреждение.

— Наистина ли?

— Казах им, че с главата ти всичко си е наред — заяви Хосе след един миг.

Век се прокашля.

— Благодаря, човече.

Хосе продължи да драска с кламера; в притихналата стая звукът се чуваше необикновено силно.

— Напрежението в нашата работа е убийствено. — При тези думи той погледна Век право в очите. — И няма да става по-лесно.

Последва пауза. След това партньорът му измърмори:

— Не вярваш на това, което си им казал, нали?

Хосе сви рамене.

— Времето ще покаже.

— Тогава защо, по дяволите, ми спаси работата?

— Да кажем, че според мен заслужаваш шанс да изкупиш греховете си... дори и те да не са твои.

Онова, което Хосе не изрече на глас, бе, че не за първи път се съгласяваше да работи с партньор, който се нуждаеше от тази професия, за да се избави от собствените си демони.

О, да, и вижте само как беше свършил Бъч О'Нийл — в неизвестност. Вероятно — мъртъв. Независимо какво Хосе си бе помислил, че е чул в онова обаждане на 911.

— Аз не съм баща ми, инспекторе. Кълна ти се. Само защото бях толкова овладян, когато ударих онзи тип...

Хосе се приведе напред, впил очи в тези на колегата си.

— Откъде знаеш, че именно това ме уплаши в нападението? Откъде знаеш, че беше именно спокойствието ти?

Век пребледня, а Хосе отново се облегна назад. След миг поклати глава.

— Това не означава, че си убиец. И само защото се страхуваш от нещо, не значи, че то е вярно. Но смятам, че двамата с теб трябва да

сме откровени един с друг. Както ти казах, не мисля, че е справедливо да те преценяваме различно от останалите заради баща ти... но ако отново избухнеш по същия начин, поради каквато и да било причина, било то и глоба за паркиране например... — Тук той кимна към чашата от „Старбъкс“. — Лошо кафе, прекалено колосана риза... шибаната фотокопирна машина... сме дотук. Ясно ли е? Няма да допусна някой, който представлява заплаха, да носи значка... или пистолет.

Век рязко извърна очи и се втренчи в монитора. Оттам го гледаше лицето на красиво, русокосо момиче на деветнайсет години, което бе изчезнало преди две седмици. Все още не бе открито тяло, ала Хосе бе готов да се обзаложи, че е мъртва.

След като кимна, Век взе чашата с кафе и се облегна в стола си.

— Съгласен.

Хосе изпусна дъха си и върна кламера на мястото му в малка прозрачна кутийка с магнитен ръб.

— Добре. Защото трябва да открием този тип, преди да е убил още някого.

[1] Филм на ужасите, в който пациент, избягал от психиатрична клиника, убива, скрит зад маска. — Бел.прев. ↑

39.

Докато пътуваха на юг по „Нортуей“, както Мануел наричаше улицата, Пейн не можеше да се насити на света, който профучаваше покрай нея. Всичко наоколо я очароваше — потоците на трафика от двете страни на пътя, безкрайното черно небе над тях, освежаващият нощен хлад, който нахлуваше в купето на колата, щом отвореше прозореца.

Кое то бе на около всеки пет минути. Направо обожаваше смяната на температурата — топло и студено, топло и студено... Така различно от Светилището, където всичко бе еднакво. Освен това вятърът нахлуваше с мощен порив, който облъхваше лицето ѝ, рошеше косата ѝ и я караше да се смее.

И разбира се, всеки път щом го направеше, поглеждаше към Мануел и го виждаше да се усмихва.

— Още не си ме попитала къде отиваме — подхвърли той, когато тя за пореден път затвори прозореца.

В действителност това нямаше значение. Бяха заедно, свободни и сами... и това ѝ беше достатъчно.

„Изтриваш спомените му. В края на вечерта изтриваш спомените му и се прибираш тук. Сама.“

Пейн положи усилие да не потръпне. Рот, син на Рот, имаше глас, който съвършено си пасваше с тронове, корони и черни кинжали, препасани през гърдите. И кралският му тон не беше само поза. Той действително очакваше да му се подчиняват и Пейн изобщо не се заблуждаваше, че само защото е дъщеря на Скрайб Върджин, това я освобождава от властта му. Докато беше тук долу, това бе неговият свят и тя бе част от него.

Докато кралят изричаше тези отвратителни думи, тя бе стиснала очи, и в мълчанието, което ги бе последвало, съвсем ясно си бе дала сметка, че ако не се закълне, двамата с Мануел няма да отидат никъде.

Така че го бе сторила.

— Е, искаш ли да знаеш? Ехо? Пейн?

Тя се сепна и се насили да се усмихне.

— Предпочитам да ме изненадаш.

Сега бе негов ред да се ухили широко.

— Още по-забавно... е, както ти казах, искам да те запозная с някого. — Усмивката му помръкна малко. — Мисля, че ще я харесаш.

Нея? Значи беше жена? Да я хареса?

Това можеше да се случи единствено ако въпросната „нея“ има лице на кон и огромен задник, помисли си Пейн.

— Звучи прекрасно.

— Това е нашата отбивка. — Последваха няколко тихи изщраквания, докато Мануел завърташе кормилото, и те слязоха от широкия път върху друг, по-тесен и полегат.

Когато спряха в редица от други коли, далеч на хоризонта Пейн зърна град, чиито размери очите ѝ едва успяваха да възприемат. Огромни сгради, в които грееха неизброими светлинки, се възправяха над по-ниски постройки и цялото място сякаш кипеше от живот. Червени и бели светлинки се шумугваха в него и покрай него... несъмнено стотици коли, подобни на тази, в която се намираха те двамата.

— Виждаш Ню Йорк Сити — заяви Мани.

— Толкова е... красив.

Той се засмя.

— Част от него — със сигурност. А мракът и разстоянието са страхотни гримьори — скриват всеки недостатък.

Пейн посегна и докосна прозрачното стъкло пред себе си.

— Там, където бях преди, нямаше просторни гледки. Никакво великолепие. Нищо, освен потискащо млечно небе и задушаваша гора, обгърнала ни отвсякъде. Всичко това е така прекрасно...

Рязък звук отекна зад тях, а после — още един.

Мани хвърли свиреп поглед в малкото огледало над главите им.

— По-спокойно, мой човек. Тръгвам...

Докато той ускоряваше, за да стопи разстоянието между тях и предната кола, Пейн се почувства виновна, задето му бе отвлякла вниманието.

— Съжалявам. Няма да говоря вече.

— Можеш да говориш до безкрай, а аз ще те слушам с удоволствие.

Е, това беше добре.

— Не съм напълно незапозната с нещата, които виждам тук, ала в по-голямата си част всичко това е същинско откровение. Кристалните купи, които имаме от Другата страна, ни разкриват единствено откъслечни картини от случващото се тук, фокусирани върху хора, а не вещи... освен ако тези неодушевени предмети не са част от нечия съдба. Всъщност това, което виждаме, е единствено съдба, не прогрес, живот или пейзаж. Това тук сега е всичко, заради което исках да бъда свободна.

— Как успя да избягаш?

„Кой път?“, помисли си Пейн.

— Ами, първият път... си дадох сметка, че когато майка ми дава аудиенции на посетители от Далечната страна, има кратък промеждутък, в който бариерата между двата свята се превръща в нещо като... мрежа. Открих, че мога да прехвърлям молекулите си през миниатюрните отвори, които се появяват... и ето как го направих. — Миналото я привлече в хватката си, спомени се събудиха за живот и лумнаха не само в ума, но и в душата ѝ. — Майка ми побесня и се яви пред мен, настоявайки да се върна в Светилището... но аз отказах. Имах мисия и никой, дори и тя, не можеше да ме отклони от пътя ми. — Пейн поклати глава. — След като... направих онова, което трябваше... реших, че просто ще живея собствения си живот, ала имаше неща, които не бях очаквала. Тук е необходимо да се храня, както и... други неща.

Като например периодът ѝ на нужда, макар че нямаше никакво намерение да му обяснява как времето, в което можеше да зачене, я бе връхлетяло със смазваща, осакатяваща мощ. Беше такъв шок. Там горе жените на Скрайб Върджин бяха готови да заченат почти през цялото време, така че телата им не бяха подвластни на тази огромна промяна в хормоните им. Ала щом слезеха тук долу и прекараха повече от един-два дни, цикълът ги сграбчваше в лапите си. Благословена да е съдбата, че това се случваше само веднъж на десет години... макар че Пейн погрешно бе сметнала, че разполага с десет години, преди да ѝ се наложи да се безпокои за това.

За съжаление се бе оказало, че това са десет години *след* като преминеше през първия си период на нужда — той беше започнал едва месец след като бе напуснала Светилището.

Завладяна от спомена за мъчителната нужда да бъде обладана от мъж, която я бе оставила беззащитна и отчаяна, тя се съсредоточи върху лицето на Мануел. Дали би се погрижил за нея в момента ѝ на нужда? Дали би задоволявал необузданите ѝ потребности? Беше ли изобщо един човек способен на това?

— И все пак си се върнала обратно? — попита той.

Пейн се прокашля.

— Да. Имах известни... затруднения и майка ми отново ми се яви. — В действителност Скрайб Върджин беше ужасена да не би разгонени мъжки вампири да се нахвърлят на единствената ѝ дъщеря... която и без това вече бе „съсипала“ толкова много от живота, който ѝ беше даден. — Каза ми, че ще ми помогне, но само ако отида от Другата страна. Съгласих се да се върна с нея, мислейки, че ще бъде както преди... и че отново ще мога да избягам. Ала не това се случи.

Мани сложи ръка върху нейната.

— Но сега си свободна от всичко това.

Дали? Слепият крал се опитваше да направлява съдбата ѝ досуц като майка ѝ. Вярно, неговите причини не бяха така себични — в края на краищата той имаше братята и техните шелани, както и едно дете, които да защитава, докато живеят под покрива му. Ала Пейн се боеше, че той споделяше мнението на брат ѝ за човеците — че не са нищо повече от лесъри, които само чакат да бъдат повикани в служба на Омега.

— Знаеш ли какво? — попита тя.

— Какво?

— Мисля, че бих останала завинаги в този автомобил с теб.

— Интересно... и аз изпитвам съвсем същото.

Ново прещракване и те завиха надясно.

Докато пътуваха, колите наоколо намаляха, но за сметка на това се появиха повече сгради и Пейн разбра какво бе имал предвид, когато ѝ каза, че мракът разкрасява града. В този район нямаше никакво великолепие. Счупени прозорци тъмнееха като липсващи зъби, а лицата на постройките бяха покрити с ивици мръсотия, досуц като бръчки. Някога гладките, ярко боядисани фасади, сега бяха осеяни с петна от мухъл и олющена боя, сякаш белези от шарка. Свежестта на младостта бе прецъфтяла, повехнала под ударите на времето.

А и хората, облягащи се в сенките, не изглеждаха по-добре. Облечени в смачкани дрехи със същия цвят като асфалта наоколо, те имаха вид сякаш нещо отгоре ги притискаше, сякаш някакъв невидим товар тегнеше върху раменете им и ги поваляше на колене... и никога нямаше да им позволи да се изправят.

— Не се тревожи — каза Мануел. — Вратите на колата са заключени.

— Не ме е страх. Просто съм... натъжена, по някаква причина.

— Да, градската бедност обикновено предизвиква подобна реакция.

Минаха покрай поредната прогнила кутия, която почти нямаше покрив и пред която стояха двама мъже, споделящи едно палто. На Пейн и през ум не ѝ бе минавало, че може да открие нещо хубаво в потискащото съвършенство на Светилището, ала ето че сега се запита дали пък майка ѝ не бе създала онова убежище, за да предпази Избраниците от гледки като тези. Живот като този.

Скоро обаче навлязоха в по-добър район, а не след дълго Мануел свърна от пътя и подкара през паркинг, разположен покрай просторна нова сграда. Високи извити улични лампи хвърляха прасковена светлина върху ниската сграда, лъскавите покриви на две паркирани коли и грижливо подрязаните храсти, които се издигаха около пътеките.

— Пристигнахме — заяви Мануел, като спря колата и се обърна към нея. — Ще те представя като моя колежка. Просто прави като мен.

Пейн се усмихна широко.

— Ще се опитам.

Излязоха заедно и... о, въздухът! Такъв сложен букет от приятен и нетърпим, металически и сладък, мръсен и божествен аромат.

— Прекрасно — каза тя. — Просто прекрасно.

Разпери ръце и се завъртя на един крак. Когато спря да се върти и отпусна ръце покрай тялото си, видя, че той я е зяпнал, и от устните ѝ се откъсна засрамен смях.

— Съжалявам. Аз...

— Ела тук — изръмжа той; изпод полуспуснатите клепачи погледът му беше горещ и собственически.

Начаса я заля възбуда, тялото ѝ пламна. Без сама да знае как, тя почувства, че трябва да отиде при него бавно, много бавно, карайки го

да чака, макар и само няколко секунди.

— Желаяш ме — проточи, когато се озоваха лице в лице.

— Да. О, господи, да. — Ръцете му я сграбчиха през кръста и я притеглиха плътно до него. — Дай ми устата си.

Пейн го направи, обвивайки ръце около шията му, като едновременно с това се прилепи до силното му тяло. Целувката беше недвусмислен израз на собственическо чувство, както неговата, така и нейната, и когато най-сетне свърши, Пейн не бе в състояние да изтрие усмивката от лицето си.

— Харесва ми, когато ми заповядваш — каза тя. — Напомня ми за душа, когато ти...

От гърдите му се изтръгна стон и той я прекъсна, слагайки нежно ръка върху устата ѝ.

— Да, спомням си. *Вярвай ми* — спомням си.

Пейн го близна лекичко по ръката.

— Ще го направиш ли отново? Тази вечер?

— Де да имам този късмет.

— Ще го имаш. Както и аз.

Мануел се засмя.

— Знаеш ли какво? Май ще трябва да си сложа някоя от лекарските ми престилки.

Той отвори колата и извади изгладена бяла престилка, на ревера на която се четеше името му в курсив. По начина, по който той затвори двете половини на дрехата, Пейн разбра, че се опитва да скрие реакцията на тялото си към нея.

Жалко. Харесваше ѝ да го гледа в това състояние, горд и корав.

— Хайде... да влизаме — каза той, улавяйки я за ръка. А после, под носа си, сякаш добави: — Преди да съм свършил в...

Той не довърши и Пейн запази усмивката върху лицето си, широка и неприкрита.

Когато се приближиха, сградата се оказа укрепена почти като за обсада — с дискретни решетки на прозорците и висока ограда, която се простираше докдето поглед стигаше. Вратите бяха затворени и Мануел дори не направи опит да натисне бравите им.

Нямаше нищо чудно в това, че сградата бе така защитена, помисли си Пейн. Като се имаше предвид как изглежда по-голямата част от града.

Мануел натисна един бутон и начаса се разнесе металически глас:

— Ветеринарна клиника „Трикаунти“.

— Доктор Мануел Манело. — Той обърна глава към камерата. — Тук съм, за да видя...

— Здравейте, докторе. Влизайте.

Разнесе се бръмчене и Мануел отвори вратата, задържайки я за Пейн.

— След теб, бамбина.

Мястото, в което се озоваха, беше почти празно и много чисто, с гладък каменен под и редици столове, сякаш хората прекарваха доста време тук в чакане. По стените бяха окачени снимки в рамки, върху които се виждаха коне и бикове, много от които бяха украсени с панделки в синьо и червено. Насреща им имаше стъклено табло, върху което с елегантни златни букви пишеше РЕГИСТРАТУРА; виждаха се и врати... толкова много врати. Върху някои от тях се четяха символите за мъж и жена... върху други пишеше неща като ВЕТЕРИНАРЕН ДИРЕКТОР... ФИНАНСИ... ЧОВЕШКИ РЕСУРСИ.

— Какво е това място? — попита тя.

— Моето спасение. Е, да вървим. Насам.

Той я поведе през една двукрила врата и отиде до мъж в униформа, седнал зад едно бюро.

— Здравейте, доктор Манело. — Мъжът остави вестника, в горната част на който с големи букви пишеше „Ню Йорк Поуст“. — Не сме ви виждали от известно време.

— Това е моя колежка, П... Памела. Дойдохме да видим момичето ми.

Човекът се съсредоточи върху лицето на Пейн. А после тръсна глава.

— Тъъ... тя е, където я оставихте. Лекарят днес прекара много време с нея.

— Аха. Обади ми се. — Мануел потропа с кокалчета по бюрото. — Е, до скоро.

— Разбира се, докторе. Приятно ми беше да се запознаем... Памела.

Пейн кимна.

— Прекрасно бе да ви срещна.

Думите ѝ бяха последвани от неловко мълчание — човекът очевидно бе напълно поразен от нея. Беше зяпнал с уста, очите му — широко отворени... и пълни с одобрение.

— Полека, здравеняко — мрачно каза Мануел. — Какво ще кажеш отново да започнеш да мигаш... например сега. Сериозно.

Мануел застана между нея и мъжа и я улови за ръка, като по този начин едновременно я скри от погледа му и предяви властта си над нея. И това не беше всичко. От тялото му се надигна мирис на тъмни подправки, предупреждавайки другия мъж, че жената, на която се възхищава, е достъпна единствено през трупа му.

От което в гърдите ѝ сякаш засия истинско слънце.

— Хайде, Пей... Памела. — Мануел я подръпна лекичко и докато се отдалечаваха, добави приглушено: — Преди челюстта на Джони да се откачи от лицето му и да тупне върху спортната страница.

Пейн подскочи, както правят малките момиченца. После още веднъж.

Мануел я погледна.

— Горкият охранител едва не се оказа с баджа си, натъпкан в гърлото, а ти си щастлива?

Пейн го целуна по бузата, прочитайки истината, скрита зад престорено мрачното изражение на красивото му лице.

— Ти ме харесваш.

Мануел извъртя очи и като сложи ръка около врата ѝ, я притегли към устните си.

— Не думай.

— *Не думай* — изимитира го тя.

Един от двамата се препъна в крака на другия, трудно бе да се каже точно кой в кого, но Мануел успя да ги задържи, за да не паднат.

— Май ще е добре повече да внимаваме — каза той. — Преди да се наложи да ни оказват първа помощ.

Пейн го смушка с лакът.

— Мъдро заключение.

— Не дърпай дявола за опашката.

Пейн погледна през рамото му... и го плесна по дупето... силно. Той изохка, а тя му смигна.

— Нямах никаква опашка. — След това притвори очи и като понижи глас, попита театрално: — Искаш ли да го направя отново,

Мануел? Може би... от другата страна?

Тя размърда пресилено вежди и смехът, изригнал от гърдите му, отекна в празния коридор. А после, когато отново се бутнаха един в друг, той я спря.

— Чакай, трябва да го направим по-добре. — Хвана я под ръка, целуна я по челото и застана наравно с нея. — На „три“ тръгваме с десния крак. Готови? Едно... две... три.

По команда те протегнаха дългите си десни крака, а после бе ред на левите... десни... леви...

В свършен синхрон.

Един до друг.

Те поеха по коридора. Заедно.

На Мани изобщо не му бе хрумвало, че Пейн, неговата сексапилна жена вампир, би могла да има чувство за хумор. Кое то я правеше напълно и абсолютно свършена.

По дяволите, не беше само това. Беше удивлението и радостта ѝ, усещането, че е готова да опита всичко. По нищо не приличаше на онези крехки, чупливи барбита от хайлайфа, с които бе излизал досега.

— Пейн?

— Да?

— Ако ти кажа, че тази вечер искам да изкатерим планина...

— О! С удоволствие! Би било прекрасно да видя гледката...

Бинго! Само че, господи, не можеше да не се зачуди над жестокостта на това най-сетне да намери идеалната си половинка... в някой, с когото бе така изначално несъвместим.

Когато стигнаха до втората двукрила врата, която въвеждаше в клиничната част на ветеринарната болница, Мани побутна едното крило и без да губят ритъм, двамата се завъртяха на една страна и влязоха едновременно... и именно в този миг то се случи.

Именно в този миг той окончателно се влюби в нея.

Беше заради веселото ѝ бърборене, жизнерадостно леката ѝ стъпка и очите ѝ с цвят на лед, грейнали като кристали. Заради миналото ѝ, което тя бе споделила с него и достойнството, което бе показала, и това, че бе сравнявана и преценявана въз основа на онези, с

които той бе излизал до неотдавна (и с които сега дори не би седнал на една маса). Заради силното ѝ тяло и острия ѝ ум, и...

Исусе... дори не се бе сетил за секса.

Каква ирония. Пейн му бе дала най-великолепните оргазми в живота му, а те дори не бяха начело в списъка му „Причини защо те обичам“.

Ето колко невероятна бе тя.

— Защо се усмихваш, Мануел? — чу гласа ѝ. — Навярно си мислиш за следващия път, когато ръката ми ще се озове върху дупето ти?

— Аха. Точно затова.

Притегли я към себе си за нова целувка... като се мъчеше да не обръща внимание на болката в гърдите си — нямаше нужда да разваля времето, което им оставаше, с мисли за сбогуването, което така или иначе им предстоеше твърде скоро.

Освен това почти бяха стигнали.

— Ето тук е — заяви и като сви наляво, влезе в крилото с отделенията за възстановяване.

В мига, в който вратата се отвори, Пейн се поколеба и се намръщи, чула изцвилването и потропването на конски копита, които се носеха в напоения с мирис на слама въздух.

— Малко по-надолу. — Мани я подръпна за ръката. — Казва се Глори.

Глори беше чак в дъното, но в мига, в който той изрече името ѝ, дългата ѝ елегантна шия се проточи и съвършената ѝ глава се показа над вратата на отделението ѝ.

— Здравей, момиче — каза Мани.

Тя изцвили в отговор и наостри уши, а ноздрите ѝ се разшириха, душейки въздуха.

— О, милостива съдба! — ахна Пейн и като пусна ръката му, избърза пред него.

Докато тя се приближаваше до отделението, Глори отметна глава, така че черната ѝ грива се развя, и изведнъж Мани си представи как кобилата ухапва Пейн.

— Внимавай — каза и се затича след нея. — Тя не обича...

В мига, в който Пейн положи ръка върху кадифената муцуна, Глори се долепи до нея, бутайки се в дланта ѝ, молейки се да бъде

погалена.

— ... непознати хора — довърши Мани неубедително.

— Здравей, миличка — промълви Пейн и като се облегна на вратата на отделението, плъзна поглед по тялото на кобилата. — Толкова си красива... толкова голяма и силна... — Бледите ръце се плъзнаха по черната шия и започнаха да я потупват бавно. — Защо предните ѝ крака са превързани?

— Счупи си десния крак. Тежко. Преди около седмица.

— Може ли да вляза при нея?

— Ами... — Господи, направо не беше за вярване, ала Глори сякаш се беше влюбила, притворила очи, докато Пейн я чешеше зад ушите. — Да, мисля, че няма да е проблем.

Вдигна резето на вратата и двамата се мушнаха вътре. Глори отстъпи настрани, накуцвайки...

Толкова бе отслабнала, че ребрата ѝ се очертаваха под кожата като пречки на ограда. Пък и Мани беше сигурен, че когато оживлението от това, че има гости, поотминеше, щеше да си отиде и този прилив на енергия.

Съобщението от ветеринаря беше недвусмислено: тя вехне. Счупената ѝ кост заздравяваше, но не достатъчно бързо, и от преразпределението на теглото ѝ другият ѝ крак щеше да отслабне и да последва дегенерация.

Глори протегна муцуна и го бутна лекичко по гърдите.

— Здравей, момиче.

— Тя е невероятна. — Ръцете на Пейн се плъзгаха по цялото тяло на кобилата. — Просто невероятна.

И ето че на съвестта на Мани натежа още нещо. Ами ако да доведе Пейн тук беше не дар, а жестокост? Защо да я запознава с животно, което вероятно щеше да...

Господи, не можеше дори да си го помисли.

— Ти не си единственият, който изпитва собственически чувства — тихо подхвърли Пейн.

Мани я погледна покрай главата на Глори.

— Моля?

— Когато ми каза, че искаш да ме запознаеш с жена, аз... аз се надявах тя да има конска физиономия.

Той се засмя и поглади Глори по челото.

— Е, тя наистина има такава.

— Какво ще правиш с нея?

Мани се заигра с кичура грива, който падаше над почти черните очи на кобилата, докато се мъчеше да оформи някакъв отговор.

— Мълчанието ти е достатъчно красноречиво — горчиво каза Пейн.

— Не знам защо те доведох тук. Имам предвид... — Той се прокашля. — Всъщност знам... и то е адски жалко. Нямам нищо друго, освен работата си... Глори е единственото, което имам извън нея. За мен това е лично.

— Сигурно си съкрушен.

— Така е. — Мани изведнъж погледна над гърба на вехнещия си кон към тъмнокосата жена вампир, която бе облегла глава на хълбока му. — Аз съм... напълно съсипан от загубата.

40.

Броени мигове след като Бъч ѝ се обади, Джейн вече се материализираше на терасата на Ви. Когато тялото ѝ си възвърна плътността, нощният въздух разроши косата ѝ с ледените си пръсти и накара очите ѝ да се насълзят от студ. Но дали наистина беше от студ?

Погледна през стъклото и съвсем ясно видя всичко — масата, камшиците, останалите... неща.

Когато бе идвала тук с Вишъс, тези атрибути на особените му предпочитания ѝ се бяха сторили просто възбуждащ и леко плашещ фон за невероятния секс, който бяха правили. Ала нейната версия на „игрички“ бе като пудел, сравнен с върколак.

И колко добре го знаеше тя сега.

Какво ли бе използвал Бъч? В какво състояние щеше да завари своя мъж? Дали щеше да има много кръв...

Я чакай малко! Къде беше Ви?

Джейн мина през плъзгащата се стъклена врата и...

Не се виждаше кръв. Нито по пода, нито капеща от инструментите. От тавана не висяха куки за окачване във въздуха. Всичко си беше както предишния път, когато бе дошла тук, сякаш нищо не се бе случило...

Извън обръча светлина, хвърлян от свещите, долетя стон и я накара да обърне рязко глава. Разбира се. Леглото.

Взря се натам и когато очите ѝ привикнаха с мрака, го видя — плътно завит със сатенените чаршафи, опънат по гръб, гърчещ се от болка... или от това, което сънуваше?

— Вишъс? — тихо каза тя.

Той се събуди с вик и седна в леглото с широко отворени очи. Джейн начаса забеляза, че лицето му е покрито с избледняващи белези... имаше и други, по гърдите и корема му. Ала онова, което я срази, беше изражението му. Беше ужасен.

В миг той трескаво отметна завивките от себе си, а когато погледна надолу, по гърдите и раменете му изби пот, от която тялото

му засия дори в сенките, докато покриваше члена си с ръка... сякаш за да защити онова, което бе останало там долу.

След това отпусна глава и започна да поема големи глътки въздух. Вдишване. Издишване. Вдишване. Издишване...

Които постепенно се превърнаха в хлипове.

Свивайки се в себе си, закрил с ръце мястото, понесло такава невероятна бруталност преди всички онези години, той зарίδα, разтърсван от чувства, твърде мощни, за да ги съдържа повече. Отишли си бяха резервираността и самоконтролът му; превърнат в обикновен поданик, умът вече не владееше царството на неговото същество.

Дори не си даваше сметка, че Джейн стои до него.

Навярно трябваше да си тръгне, даде си сметка тя. Ви не би искал тя да го види в това състояние... дори и преди всичко между тях да се бе разпаднало. Мъжът, когото познаваше и обичаше, онзи, с когото се бе обвързала, не би искал никой да стане свидетел на неговото...

Трудно бе да се каже какво привлече вниманието му... и по-късно Джейн щеше да се чуди как бе избрал да я погледне тъкмо в мига, в който тя се канеше да се дематериализира.

Тя се вцепени. Ако беше вбесен заради случилото се с Пейн, сега вече щеше наистина да я намрази... нямаше връщане назад от подобно навлизане в най-съкровено то му лично пространство.

— Бъч ме повика — изрече на един дъх. — Мислеше, че ще...

— Той ме нарани... Баща ми ме нарани...

Думите бяха изречени толкова тихо, че Джейн едва ги чу. Но когато осъзна значението им, сърцето ѝ сякаш спря.

— Защо? — попита Вишъс. — Защо ми го причини? Ами майка ми? Не съм ги молил да ме раждат... и никога не бих го поискал, ако някой от тях ме беше попитал... Защо?

Бузите му лъщяха от сълзите, бликащи от диамантените му очи — неспирен поток, който той нито забелязваше, нито го интересуваше. И Джейн имаше чувството, че сълзите нямаше да спрат скоро — сякаш някоя от артериите му беше срязана и това бе кръвта на сърцето му, изливаща се от него.

— Толкова съжалявам — дрезгаво промълви Джейн. — Не знам защо са го сторили... но знам, че не си го заслужавал. И... вината не е твоя.

Той вдигна ръце от тялото си и се взря надолу. Доста време мина преди да проговори, а когато го стори, думите му бяха бавни и премерени... и също така безспирни, както и тихите му сълзи.

— Ще ми се да бях цял. Ще ми се да можех да те даря с деца, ако го искаше и ако можеше да заченеш. Ще ми се да можех да ти кажа, че едва не ме уби, когато си помисли, че съм бил с друга. Ще ми се всяка нощ, когато се събудех, да ти бях казал, че те обичам. Ще ми се да се бяхме обвързали както си му е редът вечерта, в която ти се върна при мен от мъртвите. Ще ми се... — Тук блесналите му от сълзи очи се вдигнаха към нейните. — Ще ми се да имах поне половината от твоята сила и да те заслужавах. И... ами това е.

Е, добре. Страхотно. Сега и двамата плачеха.

— Толкова съжалявам за Пейн — задавено каза Джейн. — Исках да говоря с теб, но тя вече беше решила. Опитах се да я разубедея, наистина, но в крайна сметка просто... не исках... не исках ти да си онзи, който ще го направи. Предпочитах да прекарам вечността с това ужасяващо дело на съвестта си, отколкото ти да си принуден да убиеш собствената си сестра.

— Знам... вече го знам.

— И ако трябва да съм откровена, излекуването ѝ ме кара да се обливам в студена пот при мисълта колко близо бяхме до това да направим нещо ужасно.

— Ала сега всичко е наред. Тя е добре.

Джейн си избърса очите.

— И мисля, че когато става дума за... — Тя погледна към стената, обляна в млечножълтата светлина на свещите, която изобщо не смекчаваше заплашителните на вид шипове и още по-заплашителните мисли, на които навеждаха нещата, окачени там. — Когато става дума за... за теб и за секс, винаги съм се тревожила, че не съм ти достатъчна.

— По дяволите... не... ти си *всичко* за мен.

Джейн трябваше да покрие устата си с ръка, иначе щеше напълно да рухне. Защото това бяха точно думите, които имаше нужда да чуе.

— Дори не татуирах името ти на гърба си — продължи Ви. — Мислех, че е глупаво и загуба на време... но как би могла да се

чувстваш обвързана без това... особено когато всеки мъж в имението е белязан с името на своята шелан?

Господи, изобщо не се бе замисляла по въпроса.

Ви поклати глава.

— Ти ми даваше достатъчно свобода... да бъда с Бъч, да се бия заедно с братята, да си върша моите работи в интернет. А какво ти дадох аз?

— Лечебницата, като за начало. Никога не бих могла да я построя без теб.

— Не е точно букет от рози.

— Не подценявай дърводелските си умения.

Думите ѝ го накараха да се усмихне за миг. А после отново стана сериозен.

— Може ли да ти кажа нещо, което си мисля всеки път, щом се събудя до теб?

— Разбира се.

Вишъс, същият, който винаги имаше отговор за всичко, изведнъж усети, че езикът му се връзва. Но най-сетне успя да каже:

— Ти си причината да се събудям вечер. И пак ти си причината да бързам да се прибера на зазоряване. Не войната. Не братята. Нито дори Бъч. А ти.

Толкова обикновени думи... ала смисълът им. Мили боже, смисълът им.

— Може ли да те прегърна? — попита тя задавено.

Мъжът, когото обичаше, разпери силните си ръце.

— Защо вместо това аз да не те подържа в ръцете си?

— Не е нужно да бъде или едното, или другото — отвърна Джейн, докато се хвърляше в разтворените му обятия.

Начаса, без никакво усилие, тялото ѝ стана плътно — магическата химия между тях я извика в реалния свят и я задържа там. А когато Вишъс зарови лице в косата ѝ, потръпвайки, сякаш беше пробягал огромно разстояние и най-сетне бе пристигнал у дома, Джейн знаеше точно какво изпитва.

Докато притискаше своята шелан до себе си, Ви имаше чувството, че са го отворили... и отново са го зашили.

Господи, какво бе сторил Бъч за него! За всички им!

Подходът, който ченгето бе избрал, се беше оказал най-правилният. Невъобразимо ужасяващ... но абсолютно правилен. И докато Ви държеше Джейн в обятията си, погледът му обходи мястото, където се бе разиграло всичко. Сега то беше почистено и разтребено... с изключение на две неща, които нямаха място там — лъжица и чаша, на дъното на която имаше нещо, приличащо на вода.

Значи е било просто една илюзия. Нищо не го бе порязало. И Ви беше готов да се обзаложи, че Бъч бе оставил двете вещи на толкова видно място нарочно, та когато той се събуди, да разбере точно по какъв начин е бил прекършен.

Като погледнеше назад, му се струваше толкова глупаво... не, не случилото се между него и ченгето, а това, че никога не бе мислил за Блъдлетър и годините, прекарани във военния лагер. За последно бе станало дума за миналото му, когато за първи път беше с Джейн... и то само защото тя го беше видяла гол и трябваше да ѝ обясни.

„Баща ми не искаше да създавам потомство.“

Това бе всичко, което ѝ бе казал. А после, като труп, изплувал на повърхността на някое застояло езеро, цялата тази гадост отново бе потънала на дъното, затлачвайки се в песьчливото дъно на самата му същност.

Пр. Дж. или преди Джейн той никога не си бе свалял панталоните, докато правеше секс. Не от срам (или поне така си казваше), а просто защото нямаше желание да задълбава отношенията си с анонимните мъже и жени, които беше чукал.

Сл. Дж.? Тогава беше различно. Нямаше нищо против да бъде гол с нея, навярно защото тя напълно бе запазила самообладание при вида му. И все пак, като се замислеше сега, винаги я беше държал на разстояние дори когато тя бе в прегръдките му. Всъщност беше по-близък с Бъч... но то беше като мъж с мъж и поради това някак не толкова заплашително.

Без съмнение — наследство от неразрешени проблеми с майка му. След всичко, което тя му беше причинила, Ви просто не бе в състояние да се довери на жена така, както на братята или на най-добрия си приятел.

Само че Джейн никога не го беше предавала. Всъщност тя беше готова да заглуши собствената си съвест, само и само той да не е

принуден да извърши немислимото деяние, което близначката му искаше от него.

— Ти не си майка ми — прошепна той в косата на своята шелан.

— Абсолютно си прав. — Джейн се отдръпна и го погледна право в очите... съвсем в неин стил. — Аз никога не бих изоставила сина си. Нито бих се отнесла по този начин с дъщеря си.

Ви си пое дълбоко дъх, а когато го изпусна, имаше чувството, че се освобождава и от всички митове, с които бе определял себе си... и Джейн... и връзката им.

Трябваше да промени начина си на мислене.

Заради тях. Заради себе си. Заради Бъч.

Исусе, изражението върху лицето на приятеля му по време на разигралото се тук тази вечер бе направо съкрушително.

Така че — да, време бе да престане да използва какво ли не от външния свят, за да се оправя с чувствата си. В продължение на дълго време екстремният секс и болката му се бяха стрували прекрасно решение на проблемите, ала в действителност те бяха като коректор върху пъпка — грозотата си оставаше вътре в него.

Онова, което трябваше да стори, бе да се справи с цялата тази гадост вътре в себе си, та да няма нужда Бъч (или който и да било друг) да го прекършва, за да може той да излее това, което го измъчваше. По този начин „игричките“ можеха да бъдат единствено за удоволствие с Джейн.

Я го вижте само — май най-сетне беше готов да потърси психиатричния еквивалент на препарат против акне.

Като нищо много скоро щеше да се озове пред камерите, нареждайки неща като: „Достатъчно е само едно намазване със «Самоосъзнаване»... а след това изплакнете с «Да определиш себе си», и ето че умът и чувствата ви са чисти и сияещи...”

Е, добре, сега вече наистина бе взел да откача.

Милвайки меката коса на Джейн, той промълви:

— Нещата, които имам тук... Ако си навита, все още ще искам да играем... ако разбираш какво имам предвид. Но от сега нататък ще е само за забавление и само между мен и теб.

По дяволите, бяха правили цял куп див, необуздан секс в този апартамент и той винаги щеше да го прави с нея. Стига и тя да искаше...

— Харесва ми онова, което правим тук. — Джейн се усмихна. — Възбужда ме.

Е, и това ако не накара члена му да навири глава.

— И мен.

Докато ѝ се усмихваше в отговор, Ви си даде сметка за единственото, което можеше да обърка нещата. Намерението му да обърне нова страница беше похвално, ала как щеше да продължи в същия дух? Просто не можеше да си позволи да се събуди утре вечер и отново да бъде онзи, който излизаше от релсите.

Е, явно щеше да му се наложи да разбере как, нали?

Той нежно погали своята шелан по бузата.

— Преди да те срещна, никога не съм имал връзка. Но трябваше да знам, че рано или късно ще се озовем в задънена улица.

— Обикновено така става.

Ви се замисли за братята и за многобройните караници и сериозни раздори между твърдоглавите бойци. Някак си, рано или късно всичко се оправяше... нередко — като си разменяха по някой и друг пестник. Което беше типично в мъжки стил.

Очевидно бе, че на двамата с Джейн им предстоеше същото. Не размяната на юмруци, разбира се, а това, че ги очакваха трудности, които рано или късно щяха да бъдат разрешени. В крайна сметка това беше истинският живот... не приказка.

— Ала знаеш ли кое е най-хубавото? — попита неговата Джейн, докато обвиваше ръце около врата му.

— Че вече нямам чувството, че съм умрял, защото не си част от живота ми?

— Е, това също. — Тя наклони глава към него и го целуна. — Три думи — секс за сдобряване.

О, да! Само дето...

— Чакай, това не са ли две думи? Предлозите броят ли се?

— Е, защо да не се броят?

— Или пък — помирителен секс?

— Това също става. — Пауза. — Споменавала ли съм, че ти си най-сексапилният многознайко, когото познавам?

— Хей, възразявам срещу тази забележка! — Той наведе глава и докосна устните ѝ със своите. — И най-добре я запази за себе си — все пак имам репутация на корав тип, която трябва да поддържам.

— Тайната ти е в безопасност с мен.

Ви изведнъж стана сериозен.

— Аз съм в безопасност с теб.

Джейн го докосна по лицето.

— Не мога да ти обещаая, че в бъдеще не ни очакват още трудни моменти и съм сигурна, че винаги ще сме на едно мнение. Но знам едно — ти винаги ще бъдеш в безопасност с мен. Винаги.

Вишъс я притегли към себе си и намести глава в извивката на шията ѝ. Когато тя умря и се завърна при него в прекрасната си призрачна форма, той бе предположил, че няма повече стъпала, които да изкачват. Ала беше сгрешил. Любовта, даде си сметка, беше като камите, които изработваше в пещта си. Когато я изковеш, тя е лъскава и нова, и острието ѝ грее на светлината. Вземаш я в ръка, пълен с оптимизъм какво ще бъде да я изпиташ в битка, и нямаш търпение да го направиш. Само че първите една-две вечери са малко странни, докато все още свикваш с нея, а тя — с теб.

С течение на времето стоманата започва да губи блясъка си, по дръжката се появяват петна, острието се нацърбва тук-там. Но в замяна получаваш нещо, което ти спасява живота. След като веднъж се опознаете, тя става такава част от теб, че сякаш се превръща в продължение на ръката ти. Защишава те и ти помага да браниш братята си; дава ти увереността и силата да посрещнеш всичко, изскочило срещу теб в нощта. Тя е с теб, където и да отидеш — точно над сърцето ти, винаги там, когато и да ти потрябва.

Все пак трябва да поддържаш острието. И от време на време да пренавиваш дръжката. И да проверяваш баланса.

Интересно... всичко това се разбираше от само себе си, когато ставаше дума за оръжия. Защо тогава не му бе просветнало, че същото важи и за обвързването?

Боже, помисли си, чудейки се на собствената си глупост, може би производителите на картички биха били навити да пуснат серия за Свети Валентин със средновековен, готически мотив. Той можеше да им даде цял куп идеи.

Затвори очи и докато държеше Джейн, си каза, че е почти доволен, задето беше рухнал така, след като в резултат на това бяха стигнали дотук. Е, навярно би предпочел да го бяха сторили по по-малко мъчителен начин, стига да имаше такъв. Само че не беше

сигурен дали е възможно. Мястото, където бяха сега, трябваше да бъде заслужено.

— Искам да те попитам нещо — нежно каза той.

— Всичко.

Ви се отдръпна лекичко, без да престава да я милва по косата с ръката в ръкавицата. Мина известно време, преди най-сетне да изрече онова, което беше на върха на езика му:

— Ще ми позволиш ли... да правя любов с теб?

Докато гледаше Вишъс и усещаше тялото му, притиснато до своето, Джейн знаеше, че никога няма да го остави да си отиде. Никога. Знаеше също така, че ако бяха в състояние да се справят със случилото се през последната седмица, значи връзката им имаше издръжливостта, потребна за всеки добър брак... или обвързване.

— Да — каза тя. — Моля те...

През времето, откакто бяха заедно, хелренът ѝ безброй пъти бе идвал при нея за секс — денем и нощем; под душа и в леглото; облечен, съблечен или полуоблечен... и винаги — бързо и мощно. Тази негова неударжимост... винаги бе усилвала възбудата ѝ... Неударжимостта, както и непредсказуемостта му — Джейн никога не знаеше какво да очаква — дали щеше да поиска нещо от нея, дали щеше да завладее тялото ѝ, или пък да се завърже, така че тя да може да прави каквото си пожелае с него.

Единствената константа бе, че никога не го правеше бавно.

А ето че сега просто я милваше по косата, прокарваше пръсти през кичурите и ги прибираще зад ушите ѝ. После, без да откъсва очи от нейните, бавно долепи устни до нейните. Погали ги със своите, близна ги лекичко, но когато тя ги разтвори, не нахлу в нея както правеше обикновено. Вместо това продължи да я целува... докато тя се почувства почти упоена.

Обикновено желанието изригваше в нея като пламък, но този път то се разля бавно по тялото ѝ, като я умиротворяваше и отпускате, носейки със себе си спокойна възбуда, която въпреки това бе също толкова дълбока и разтърсваща, колкото и несдържаната страст, която изпитваше обикновено.

Ви се раздвижи и Джейн стори същото — водена от него, тя легна по гръб, докато той се повдигна и покри тялото ѝ със своето. Целувката им не спря нито за миг и Джейн бе толкова погълната от нея, че дори не забеляза кога ръката му се мушна под ръба на ризата ѝ. Топлата му длан се плъзна нагоре, насочвайки се към гърдите ѝ... Когато ги откри, нямаше подръпване или стисване, а просто прокарване на палеца му върху зърното ѝ, отново и отново, докато гръбът ѝ не се изви в дъга и тя не простена в устата му.

А после ръцете ѝ докоснаха хълбоците му... и откриха онези белези, които беше видяла и които продължаваха към...

Вишъс улови китките ѝ и ги върна върху леглото.

— Не мисли за това.

— Стореното от него...

— Шшт.

Той отново започна да я целува и макар че за миг Джейн искаше да се възпротиви, много скоро насладата надделя и я накара да ѝ се отдаде изцяло.

„Всичко вече е в миналото“, каза си тя. И каквото и да се бе случило, то ги бе довело дотук.

Това бе всичко, което ѝ трябваше да знае.

Гласът на Вишъс достигна до слуха ѝ, нисък и плътен.

— Искам да сваля дрехите ти. Може ли?

— Да... моля те... Господи, да!

Събличането беше част от удоволствието, също така прекрасно, както и крайната му цел — телата им да се долепят едно до друго, без нищо помежду им. И някак си постепенното разкриване на онова, което той бе виждал толкова пъти, направи изживяването ново и специално.

Гърдите ѝ се втвърдиха още повече, когато хладният въздух ги облъхна, докато тя гледаше как той я съзерцава. Желанието беше там, изписано върху лицето му... ала имаше и още нещо — благоговение, благодарност... и уязвимост, която тя бе усещала, но никога досега не бе виждала така ясно.

— Ти си всичко, от което се нуждая — каза Ви, докато навеждаше глава.

Ръцете му бяха навсякъде — върху корема и ханша ѝ, между бедрата ѝ. Върху влажната ѝ женственост.

Оргазмът, с който я дари, беше като гореща вълна, разляла се в тялото ѝ и понесла я върху блажен облак от наслада. И наред всичко това той проникна в нея — никакви тласъци, просто още от същата вълна, навътре, навън, докато тялото му се движеше и ерекцията му ту се отдръпваше, ту отново потъваше в нея.

Не устремно, а все така бавно и нежно.

Нямаше за къде да бързат — нали разполагаха с всичкото време на света.

Най-сетне той свърши... и Джейн го последва отново, двамата — вплетени един в друг, слени както телом, така и духом.

След това Ви се преобърна и ето че тя се озова върху него, отпусната върху коравите му мускулести гърди, като ленив летен бриз и също толкова лека. Сякаш се рееше във въздуха, изпълваше я топлина...

— Добре ли си? — попита Вишъс, вдигнал очи към нея.

— Повече от добре. — Джейн обходи лицето му с поглед. — Имам чувството, че за първи път правихме любов.

— Добре. — Той я целуна. — Това беше целта.

Положила глава върху туптящото му сърце, тя огледа стената зад масата. Никога не си бе помисляла, че може да е благодарна за такъв ужасяващ набор от „играчки“, ала ето че изпитваше точно това. След бурята те бяха намерили покой.

Веднъж разделени, сега отново бяха едно цяло.

41.

Куин крачеше напред-назад из спалнята си, като плъх, търсец начин да излезе от капана. От всички шибани нощи, в които можеше да им заповяда да си останат вкъщи, Рот бе избрал точно тази.

Страхотно!

Докато за пореден път минаваше покрай отворената врата на банята, си даде сметка как това, че забраната да излизат е напълно основателна, само допълнително подклажда гнева му — в момента единствените, които не бяха ранени, бяха Джон и Хекс. Всички други бяха взели участие в мелето и бяха пострадали повече или по-малко.

Имението се беше превърнало в същински лазарет.

И въпреки това те тримата можеха да са навън и да търсят разплата.

Куин спря пред вратата на терасата и погледна към грижливо поддържаните градини, цветята на които всеки миг щяха да разцъфтят. Тъй като лампата в стаята му беше угасена, той прекрасно виждаше басейна, покрит за зимата. И дърветата, с все още голите им клони. И цветните лехи, които...

Блей беше ранен.

... все още бяха просто симетрично оформени купчинки тъмна пръст.

— Мамка му.

Потривайки вече късата си коса, той се опита да пропъди тежестта, настанила се в гърдите му. Според Джон, Блей бил ударен по главата и освен това имал прободна рана в стомаха. За първото следели състоянието му, а за второто доктор Джейн вече се била погрижила като го зашила. Никое от двете наранявания не беше животозастрашаващо.

Което беше добре.

За съжаление, гърдите му не бяха на същото мнение. Откакто Джон Матю му бе съобщил новината, тази проклета болка се бе

нанесла там, разполагайки се така удобно, сякаш нямаше никакво намерение да си тръгне скоро.

Куин буквално не бе в състояние да си поеме дълбоко дъх.

По дяволите, ако беше наистина зрял мъж (което, с оглед на това как се оправяше с някои неща, беше доста съмнително, ако не и направо невярно), щеше да излезе в коридора, да отиде до стаята на Блей и да почука на вратата. След това щеше да влезе и лично да се убеди, че червенокосият все още има пулс и че е с всичкия си след удара в главата... а после щеше да отиде да си върши работата.

Ала вместо това ето го тук, преструвайки се, че не мисли за него, докато се опитваше да протрие пътека върху килима.

И като стана дума за това, време бе отново да закрачи напред-назад. Всъщност би предпочел да отиде в тренировъчния център и да потича, но фактът, че Блейлок беше тук, в това крило, беше като въже, което не му позволяваше да се отдалечи. Без сериозна причина, която да го накара да отиде някъде, като например да се бие... или пък ако къщата се подпалеше, той очевидно не бе в състояние да се откъсне оттук.

А когато отново се озова пред френските прозорци, започна да се досеща защо все спираше там.

Помъчи се да разубеди ръката си да не натиска бравата. Безуспешно.

Резето беше вдигнато и хладният въздух го удари в лицето. Излязъл навън бос и по халат, той почти не усещаше леденостудените плочи под стъпалата си, нито вятъра, който влизаше под халата му и го стискаше право за топките.

От френските прозорци на стаята на Блей струеше светлина. Което беше добра новина — несъмнено щяха да дръпнат завесите, ако правеха секс. Така че беше безопасно да надзърне вътре, нали?

Освен това Блей все още се възстановяваше, така че едва ли щяха да правят креватна гимнастика.

Примирявайки се с ролята си на воайор, той се запрокравда на пръсти, като се придържаше в сенките и се мъчеше да не се чувства като някой вманиачен почитател. Когато стигна до прозореца, събра сили, наведе се и...

... си пое дъх с облекчение.

Блей беше сам в леглото, облегнат на таблата. Носеше черен халат, вързан на кръста, и черни чорапи. Очите му бяха затворени, а ръката му почиваше над корема, сякаш се грижеше за мястото, което вероятно все още беше превързано.

Някакво движение в другия край на стаята привлече вниманието му. Оказа се Лейла, излизаща от банята с бавна стъпка. Двамата размениха няколко думи — без съмнение той ѝ благодареше, защото му беше дала от кръвта си, а тя му отвърщаше, че за нея е било удоволствие. Нямаше нищо чудно в това, че е тук — тя обикаляше по стаята и Куин вече я беше срещнал малко преди Първото хранене... или поне онова, което би трябвало да е Първото хранене, стига някой да се беше появил.

Лейла излезе от стаята на Блей и Куин зачака Сакстън да се появи. Гол. С роза между зъбите. И шибана кутия шоколадови бонбони.

И ерекция като за световно.

Нищо.

Единственото, което се случи, бе, че Блей отпусна глава и клепачите му отново се затвориха. Изглеждаше напълно изтощен и за първи път — по-възрастен. Това вече не беше момче, наскоро преминало през своето преобразяване, а истински мъж.

Зашеметяващо красив... истински мъж.

В ума си Куин се видя как отваря френските прозорци и прекрочва вътре. Блей щеше да отвори очи и да опита да се надигне... но докато се приближаваше към него, Куин щеше да му махне да не го прави. Щеше да го попита за раната му. И Блей щеше да отвори халата си, за да му я покаже.

Куин щеше да посегне и да докосне превръзката... а после пръстите му щяха да оставят бинтовете и да се плъзнат по топлата, гладка кожа на стомаха на Блей. Блей щеше да се сепне, ала във фантазията на Куин нямаше да отблъсне ръката му... Вместо това щеше да я свали надолу, покрай раната, върху бедрата и...

— Мамка му!

Куин отскочи назад, но беше твърде късно — незнайно как Сакстън беше влязъл в стаята, отишъл бе до прозореца и бе понечил да пусне завесите. При което беше видял задника, застанал на терасата и зяпнал вътре.

„Не отваряй вратата“, повтаряше си Куин, докато се обръщаше, за да отпрати към стаята си. „Не отваряй вратата...“

— Куин?

„Пипнаха те.“

Замръзвайки на мястото си, като крадец, заловен с плазмен телевизор под мишница, той се увери, че халатът му е затворен, преди да се завърти. По дяволите. Сакстън излизаше навън и също така беше по халат.

Явно беше нощ на халатите... дори Лейла носеше такъв.

Докато се обръщаше към братовчед си, Куин си даде сметка, че те не бяха разменили повече от две думи, откакто братовчед му се беше нанесъл в имението.

— Просто се чудех как е.

Нямаше никаква нужда да използва имена — напълно бе ясно кого зяпаше.

— В момента Блейлок спи.

— Нахрани ли се?

Въпреки че знаеше отговора.

— Да.

Сакстън затвори френския прозорец зад себе си, без съмнение, за да попречи на студа да нахлуе в стаята, а Куин се помъчи да не обръща внимание на това, че копелето е босо. Защото това навеждаше на мисълта, че и други части от тялото му са голи.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — измърмори Куин. — Лека...

— Можеше просто да почукаш. На вратата.

Думите бяха изречени с аристократично произношение, което накара Куин да настръхне. Не защото мразеше Сакстън. А защото твърде много му напомняше за семейството, което го беше отритнало.

— Не исках да ви притеснявам. Него. Никого от вас.

Силен порив на вятъра се надигна и ги връхлетя, ала невъзможно гъстата, вълниста и руса коса на Сакстън не се раздвижи... сякаш всяка частица от тялото му, чак до корените на косата, бе прекалено овладяна и добре възпитана, за да бъде повлияна от... каквото и да било.

— Куин, нямаше да прекъснеш нищо.

„Лъжец“, помисли си Куин.

— Ти беше тук пръв, братовчеде — промълви Сакстън. — Ако беше поискал да го видиш или да бъдеш с него, щях да ви оставя насаме.

Куин примига. Какво... те да нямаха отворена връзка? Какво, по дяволите...

Или пък... възможно ли беше да е убедил не само Блей, но и Сакстън, че изобщо няма сексуални желания към най-добрия си приятел?

— Братовчеде, мога ли да говоря откровенно?

Куин се прокашля.

— Зависи какво имаш да ми кажеш.

— Аз съм неговият любовник, братовчеде...

— Хей! — Куин вдигна ръце. — Това изобщо, ама изобщо не ми влиза в работата.

— ... не любовта на живота му.

Куин отново примига няколко пъти. А после, за частица от секундата, си представи как братовчед му се оттегля благородно и той напълно го замества. Само че във фантазията му имаше голяма зацепка — Блей беше приключил с него.

И той сам си беше виновен за това.

— Разбираш ли какво ти казвам, братовчеде? — Сакстън говореше тихо, въпреки че вятърът виеше, а вратата беше затворена. — Разбираш ли?

Е, добре, това определено беше обрат, какъвто Куин не бе очаквал тази нощ... пък и която и да било друга. По дяволите, изведнъж усети, че е настръхнал... и само дето не каза на братовчед си да се разкара и да иде да си оскубе веждите или нещо такова... или още по-добре — направо да се изнесе.

Само че тогава си спомни колко възмъжал изглеждаше Блей. Той най-сетне бе намерил мястото си и би било престъпно несправедливо да му отнемат всичко това по този начин, тук в мрака.

Куин поклати глава.

— Няма да е правилно.

Не и за Блей.

— Ти си глупак.

— Не. Вече не.

— Е, тук не мога да се съглася с теб. — Изящната ръка на Сакстън придърпа реверите на халата му, затваряйки ги още поплътено. — Ако ме извиниш, най-добре ще е да се прибера. Тук навън е студено.

Е, на това му се викаше метафора.

— Не му казвай — дрезгаво рече Куин. — Моля те.

Сакстън присви очи.

— Тайната ти е в пълна безопасност. Вярвай ми.

С тези думи той се обърна и влезе в стаята на Блейлок. Вратата се затвори с изщракване зад него, а после светлината угасна, скрита от тежките завеси.

Куин отново потърка косата си.

Част от него искаше да връхлети вътре и да заяви: „Размислих... а сега се махай оттук, за да мога да...“

Да каже на Блей онова, което бе споделил с Лейла.

Само че Блей най-вероятно беше влюбен в Сакстън, а един бог знаеше, че Куин вече беше прецаквал живота на най-добрия си приятел достатъчно пъти.

Или пък не, в зависимост от гледната точка.

Когато най-сетне тръгна обратно към стаята си (само защото беше прекалено жалко да стои тук отвън и да се взира в дръпнатите пердета), си даде сметка, че досега всичко в живота му се беше въртяло около него. Какво искаше той. От какво се нуждаеше. Какво задължително трябваше да има.

Старият Куин щеше да нахлуе през метафоричната врата, която Сакстън бе открянал...

Работата бе там, че лигавият, глупав израз беше съвсем верен: обичаш ли някого, трябва да го пуснеш да си върви.

Когато се прибра в стаята си, седна на леглото и се огледа наоколо. Видя мебели, които не беше купувал... и украса, която макар и красива, беше анонимна и изобщо не бе в негов стил. Единствените неща, които му принадлежаха, бяха дрехите в гардероба, самообръсначката в банята и маратонките, които беше събул, когато се беше прибрал малко по-рано.

Досущ като в къщата на родителите му.

Е, тук останалите го ценяха. Но станеше ли дума за живот, той всъщност нямаше такъв. Беше защитник на Джон. Воин на Братството.

И...

Мамка му, сега, когато бе сложил край на пристрастеността си към секса, списъкът се изчерпваше дотук.

Облегна се на таблата, кръстоса глезени и оправи халата си. Нощта се простираше пред него безкрайно еднообразна... сякаш шофираше през пустинята, все по-навътре и по-навътре... а занапред го очакваха единствено още такива нощи.

Още такива месеци.

Години.

Помисли си за Лейла и съвета, който ѝ бе дал. Господи, двамата бяха в съвсем същото положение. Затвори очи и за огромно свое облекчение усети, че започва да се унася. Ала имаше чувството, че какъвто и покой да открие, той няма да трае дълго.

И беше прав.

42.

Във ветеринарната клиника „Трикаунти“ Мани стоеше неподвижен, докато Глори душеше дрехите му. Знаеше, че най-вероятно трябва да си тръгне. Ала просто не бе в състояние да откъсне нито себе си, нито Пейн от коня.

Времето на Глори изтичаше и това го убиваше. Но не можеше да я остави да се топи като свещ, да отслабва и окуцява с всеки изминал ден. Тя заслужаваше нещо много по-добро от това.

— Обичаш я — меко каза Пейн, докато прокарваше бледата си ръка по гърба и хълбока на чистокръвната кобила.

— Да, така е.

— Тя е голяма късметлийка.

Не, тя беше обречена и умираше.

Мани се прокашля.

— Предполагам, че трябва да...

— Доктор Манело?

Мани се обърна и погледна над вратата на отделениято.

— А, здрасти, докторе. Как сте?

Докато главният ветеринар крачеше към тях, смокингът му беше толкова не на място, колкото би била една вила за сено в операта.

— Аз съм добре... както и вие, доколкото виждам. — Той намести папийонката си. — Издокаран съм така, защото се връщам от опера. Но просто трябваше да мина да нагледам момичето ви.

Мани излезе и му протегна ръка.

— Аз също.

Докато двамата се здрависваха, ветеринарят погледна към отделениято на Глори... и очите му едва не изскочиха при вида на Пейн.

— Тъъ... здравейте.

Когато Пейн му се усмихна лекичко, добрият доктор примига, сякаш слънцето беше пробило облаците и го бе огряло.

Е, добре, на Мани определено му беше дошло до гуша копелетата да я зяпат по този начин.

— Има ли някакво обездвижване, което можем да приложим? — попита той, заставайки между ветеринаря и Пейн. — За да облекчим част от напрежението?

— Всеки ден го правим за по няколко часа. — Докато отговаряше, ветеринарят направи крачка встрани, така че Мани трябваше да стори същото, за да продължи да скрива Пейн от очите му. — Не искам да рискуваме да се появят стомашни или белодробни проблеми.

Мани, на когото му бе омръзнал този „танц“ с ветеринаря, а и не искаше Пейн да чуе онова, към което се бе насочил разговорът, го улови за ръката и го дръпна настрана.

— Е, каква е следващата ни стъпка?

Ветеринарят потърка очи, сякаш за да даде на ума си възможност да си дойде на мястото.

— Ако трябва да съм откровен, доктор Манело, имам не особено добро предчувствие за това накъде вървят нещата. Другият ѝ крак също започва да отслабва и макар че правя всичко по силите си, за да го лекувам, няма особен резултат.

— Все трябва да има нещо.

— Ужасно съжелявам.

— Колко време, докато сме напълно сигурни...

— И сега съм сигурен. — Очите на лекаря бяха мрачни. — Ето защо дойдох тази вечер... надявах се на някакво чудо.

Точно както и Мани.

— Защо не останете още малко с нея — предложи ветеринарят. — Колкото искате.

Което, преведено на нормален език, означаваше: „Сбогувайте се с нея“.

Лекарят сложи ръка върху рамото на Мани за миг, а после се обърна и се отдалечи. Докато го правеше, поглеждаше във всяко от отделенията, проверяваше пациентите си, тук-там погалваше някоя муцуна.

Добър тип. Старателен.

От онези, които изчерпваха абсолютно всяка възможност, преди да вземат крайното решение.

Мани си пое дълбоко дъх и се помъчи да си каже, че Глори не е домашен любимец. Хората не гледаха състезателни коне като домашни любимци. А Глори заслужаваше нещо по-добро от това да страда, затворена между четири стени, докато той събира кураж да стори онова, което бе правилно. Вдигна ръка и докосна разпятието, което носеше под хирургическите дрехи, и изведнъж го обзе желание да отиде на църква...

В началото забеляза единствено, че сенките по стената насреща му станаха по-гъсти. И си помисли, че някой трябва да бе запалил осветлението в конюшните. А после си даде сметка, че светлината идваше от отделението на Глори.

Какво... по...

Обърна се рязко, сепна се... и едва не падна.

Пейн беше коленичила в стърготините на пода, сложила ръце върху предните крака на кобилата; очите ѝ бяха затворени, челото — сбърчено.

А тялото ѝ — обгърнато от ярка, прекрасна светлина.

Над нея Глори бе застинала съвършено неподвижна, ала кожата ѝ потръпваше, а очите ѝ бяха извити назад. Кратки, накъсани изцвилвания се надигаха в дългата ѝ шия и излизаха от разширените ѝ ноздри... сякаш бе завладяна от чувство на облекчение и болката ѝ бързо отслабваше.

Ранените ѝ крака сияеха лекичко.

Мани не смееше да помръдне, нито дори да си поеме въздух или да мигне. Само още по-силно стисна разпятието... и се замоли никой да не прекъсне онова, което се случваше. Не беше сигурен колко дълго тримата останаха така, но най-сетне стана очевидно, че усилието започва да идва твърде много на Пейн — тялото ѝ затрепери, дишането ѝ стана неравномерно.

Мани влезе в отделението и като я откъсна от Глори, прегърна отпуснатото ѝ тяло, измествайки се настрани, да не би Глори да се подплаши и да направи нещо непредвидимо.

— Пейн?

О, господи...

Клепачите ѝ се повдигнаха.

— Успях ли... да ѝ помогна?

Като я милваше по косата, Мани погледна към кобилата си. Глори стоеше на място, повдигайки ту едното си копито, ту другото, сякаш се опитваше да разбере на какво се дължи това неочаквано облекчение. След това тръсна глава... и отиде да си хапне от сеното, което до този миг не беше докоснала.

Докато прекрасният звук на кон, дъвчещ суха трева, изпълваше въздуха, Мани сведе поглед към Пейн.

— Помогна й — каза той дрезгаво. — Мисля, че й помогна.

Очите на Пейн сякаш се мъчеха да се фокусират отново.

— Не исках да се наложи да я загубиш.

Завладян от благодарност, за която не му достигаха думи, Мани я притисна още по-силно до сърцето си и я задържа така за миг. Искаше му се да останат по този начин много по-дълго, но тя не изглеждаше добре, пък и бог знае кой друг беше забелязал светлинното шоу. Трябваше да се махнат оттук.

— Да отидем у нас — каза той. — Там ще можеш да си полегнеш.

Пейн кимна и той я вдигна на ръце. По дяволите, усещането беше толкова съвършено. Докато затваряше вратата на отделението зад тях, Мани хвърли поглед към Глори. Тя се тъпчеше със сено като за световно.

Мили боже... нима наистина беше подействало?

— Утре пак ще дойда — обеща й той, преди да се отдалечи, изпълнен с лъчиста надежда.

Когато стигнаха до бюрото на охраната, Мани се усмихна и сви рамене.

— Двойни смени в болницата — изтощена е.

Мъжът се изправи, сякаш самото присъствие на Пейн (дори да беше припаднала) стигаше, за да привлече вниманието му.

— Най-добре я откарайте вкъщи. Трябва да се грижите добре за жена като нея.

Колко беше прав.

— Точно натам сме тръгнали.

Движейки се бързо, той отиде до регистратурата и изчака бръмченето, за да отвори и последната врата. Надяваше се, че главният ветеринар не бе видял нищо...

— Благодаря ти, Исусе — промърмори Мани, когато чу бръмченето и бутна вратата с хълбок.

Без да губи никакво време, той отиде право при колата, макар че да извади ключовете, както държеше Пейн на ръце, не беше особено лесно. Нито пък това да отключи вратата. После я настани на мястото до шофьора, като през цялото време се чудеше дали е болна. По дяволите, нямаше никакъв начин да се свърже с когото и да било от нейния свят.

Докато заобикаляше колата и седнаше зад волана, си помисли, че всичко можеше да върви по дяволите — просто щеше да я закара обратно при вампирите...

— Мога ли да те помоля за нещо? — каза тя леко завалено.

— Всичко... какво...

— Може ли да взема вената ти за миг? Усещам се... странно изчерпана.

На това му се казваше готов за употреба. Мани заключи вратите и само дето не изтръгна ръката си, докато ѝ я предлагаше.

Меките ѝ устни откриха вътрешната страна на китката му, ала ухапването не беше бързо, сякаш ѝ беше трудно да събере енергия. Накрая все пак успя и той подскочи, когато острата болка го прониза в сърцето и го замая. Или пък... възможно ли бе това да беше резултат от внезапната, всепоглъщаща възбуда, която сграбчи не само топките и члена, но и цялото му тяло.

Той отметна глава назад и от устните му се откъсна стон, а бедрата му се раздвижиха върху седалката на поршето. Господи, беше прекрасно... ритъмът на смученето ѝ спокойно можеше да бъде върху ерекцията му... и въпреки че би трябвало да го боли, подръпването и преглъщането му носеха единствено удоволствие — парещо, сладко удоволствие, за което той би умрял.

Мани изпадна в състояние на истинско блаженство; струваше му се, че от векове бяха свързани от зъбите ѝ в плътта му. Времето не означаваше нищо, както и това, че се намираха на паркинга, седнали в кола с прозрачни прозорци.

Майната му на света. Сега съществуваша единствено той и тя. Заедно.

И това беше преди диамантените ѝ очи да се отворят и да го погледнат, приковани не в лицето, а върху шията му.

„Вампир“, помисли си той. „Красив вампир.“

„Моя.“

Докато тази мисъл се избистряше в съзнанието му, Мани действаше на автопилот — извъртя глава на една страна, предлагайки й вената си...

Не беше нужно да я кани два пъти. С едно мощно движение Пейн се надигна и само дето не се нахвърли отгоре му с цялото си тяло. Зарови ръка в косата му и я плъзна върху тила му, стисвайки го с такава сила, че той не бе в състояние да помръдне — прикован на място, така че тя можеше да прави с него каквото си поиска... като хищник с плячката си. И сега, когато той беше неин, тя продължи бавно — зъбите й се спуснаха към кожата му, плъзнаха се по основата на врата му, карайки го да настръхне в очакване на пробуждането и засмукването.

— По дяволите! — възкликна Мани дрезгаво. — О... да...

Ръцете му я сграбчиха за раменете, придърпвайки я още по-близо.

— Вземи я всичката... вземи... О, господи... Исусе...

Нещо докосна пениса му. И като се имаше предвид, че знаеше точно къде са неговите ръце, трябва да беше тя. Мани се размърда, обзет от неудържимо желание, давайки й толкова място да се движи, колкото му беше възможно... и тя наистина го направи — надолу, нагоре по напрегнатата му ерекция, докато бедрата му й помагаха, подхващайки нейния ритъм.

Запъхтяното дишане и стоновете му изпълниха вътрешността на колата. Не мина много, преди топките му да се напрегнат, а върхът на пениса му да се стегне под напора на усилващото се напрежение.

— Ще свърша — простена той. — По-добре спри, ако не искаш...

В този миг тя развърза шнура на хирургическия му панталон и пъкна ръка вътре...

На Мани му се видяха звезди. В мига, в който кожата й докосна неговата, той свърши така, както никога преди. Главата му отскочи назад, пръстите му се впиха в раменете й, бедрата му подскочиха необуздано. А тя не спираше — нито да пие, нито да се грижи за възбудата му... така че, също както преди, оргазмът му продължаваше ли, продължаваше, насладата — все по-огромна с всеки нов спазъм.

Всичко свърши твърде скоро.

Разбира се, той можеше да продължава така цяло десетилетие и пак да си остане жаден за още.

Пейн се отдръпна от него, облегна се в седалката и прокара розов език по острите връхчета на кучешките си зъби. Господи... прекрасното сияние отново се бе появило под кожата ѝ, от което тя изглеждаше като блян.

Но всъщност тя беше точно това, нали?

— Кръвта ти е силна — каза дрезгаво, докато се навеждаше, за да го близне по шията. — Много силна.

— Така ли? — промълви Мани.

И сам не беше сигурен дали наистина е проговорил. Може би просто си го бе помислил.

— Усецам как мощта ѝ се разлива в тялото ми.

Човече, никога не си беше падал по пикапи (проклетите неща бяха твърде тромави и да ги караш беше като да се търкаляш по каменист планински склон), но сега би дал всичко на света за задна седалка, на която може да се побере нещо повече от стикове за голф. Искаше да я сложи да легне там и...

— Искам още от теб — промълви Пейн, завряла лице във врата му.

Е, той все още беше корав като камък, въпреки че беше...

— Искам те в устата си.

Мани рязко отметна глава назад и простена, докато пенисът му потръпваше. Но колкото и да я желаше, не бе сигурен, че тя е наясно какво я очаква. Дори мисълта за устните ѝ върху...

Главата на Пейн се спусна към скута му, преди Мани да успее да проговори. Нямаше никакво встъпление — тя направо го засмука, пое го в себе си, задържайки го в топлата си, влажна уста.

— Мамка му! Пейн!

Улови я за раменете, уж за да я дръпне да се изправи... ала Пейн нямаше такова намерение. Без никаква помощ от негова страна тя знаеше точно какво да прави, как да подръпва и смуче, преди да го близне в основата. А после се зае да го изследва с обстойност, която красноречиво говореше, че се наслаждава на ставащото не по-малко от него... което още повече го възбуди.

В този миг усети как вампирските ѝ зъби драсват съвсем лекичко главичката му.

Начаса я вдигна и плени устата ѝ с целувка, сграбчвайки лицето ѝ в шепи, докато свършваше върху ръцете ѝ. Но това не продължи дълго. Тя се отскубна и се върна там, където беше преди малко, хващайки го по средата на оргазма, поглъщайки онова, което тялото му сякаш имаше в огромни количества за нея.

Когато мощните спазми най-сетне престанаха, тя се отдръпна, погледна го... и бавно облиза устни.

Тук Мани трябваше да затвори очи, ерекцията му пулсираше почти до болка.

— А сега ще ме отведеш у дома си — изръмжа тя.

Не беше молба. А тонът ѝ говореше, че си мисли съвсем същото, което и той. Така че това можеше да доведе само до едно.

Мани, който сякаш се бе разпаднал на съставните си части, се стегна и отвори очи. Пресегна се, докосна лицето и погали долната ѝ устна с палец.

— Не съм сигурен, че е добра идея, бамбина — каза дрезгаво.

Ръката ѝ върху члена му го стисна малко по-здраво и той простена.

— Мануел... мисля, че именно там трябва да бъдем.

— Не е... добра идея.

Тя се отдръпна назад, прибра ръката си, а сиянието ѝ избледня.

— Но ти си възбуден. Дори и в този миг.

„Не думай!“

— Именно това имам предвид.

Погледът му обходи лицето ѝ и се спусна към гърдите ѝ. Отчаяно я жадуваше, искаше му се да разкъса дрехите си и да отнеме девствеността ѝ в колата.

— Няма да съм в състояние да се удържа, Пейн. И сега едвам успявам...

Тя измърка от задоволство и отново облиза алените си устни.

— Харесва ми, когато губиш самоконтрол.

О, господи, така изобщо, ама изобщо не му помагаше.

— Аз... — Мани тръсна глава. Това беше истински ад — да отказва онова, което и двамата жадуваха. — Мисля, че е време да

направиш онова, което трябва, и да ме оставиш. Докато все още съм в състояние да те пусна да си отидеш...

За миг в почукването по прозореца нямаше никаква логика. Нали бяха сами в колата, спряна на празния паркинг? Ала после загадката беше разкрита.

— Излез от колата и ми дай всичките си мангизи.

Мъжкият глас накара Мани да обърне рязко глава... и да се взре в дулото на пистолет.

— Чу ме, човече. Излез от колата или ще те гръмна.

Докато дърпаше Пейн назад в седалката, по-надалеч от цевта на оръжието, Мани прошепна тихо:

— Когато изляза, заключи вратите. Ето така.

Той посегна към контролното табло и ѝ показа копчето.

— Аз ще се оправя с това. — Имаше четиристотин долара в брой и цял куп кредитни карти. — Ти стой вътре.

— Мануел...

Дори не ѝ даде възможност да отговори — що се отнасяше до него, пистолетът съдържаше всички въпроси и определяше всички правила. Грабна портфейла си и бавно отвори вратата, но за сметка на това излезе бързо и също толкова бързо я затръшна зад гърба си. Когато го стори, зачака да чуе как ключалките изщракват. Чакаше.

И чакаше.

Напрегнал отчаяно слух, за да долови звука, който означаваше, че Пейн е в такава безопасност, в каквата изобщо би могла да бъде тук, Мани почти не чу как типът със ски маската излая:

— Портфейла. И кажи на кучката да излезе от колата.

— Имам четиристотин...

Портфейлът изчезна.

— Кажи ѝ да излезе или идва с мен. Часовника. Искам и часовника.

Мани погледна към сградата. Навсякъде имаше прозорци, а охраната все трябваше да обикаля терена от време на време, за да проверява какво става. Може би ако действаше бавно...

Дулото на пистолета се навря на сантиметри от лицето му.

— Часовника. Сега.

Не беше най-хубавият му часовник — ясно бе, че няма да седне да оперира, носейки този на „Пиаже“. Не че имаше някакво значение

— задникът можеше да вземе проклетото нещо. Пък и докато се преструваше, че ръцете му треперят, можеше да спечели вр...

Трудно бе да се каже какво точно стана и в каква последователност се случи.

Като погледнеше назад, Мани си даваше сметка, че Пейн първо трябва да беше отворила вратата. Ала въпреки това имаше чувството, че едва бе чул ужасяващия звук от отварянето, а тя вече беше зад крадеца.

Другото странно нещо бе, че нападателят разбра, че към тях се е присъединил още някой, едва когато Мани изруга. Само че това не можеше да е вярно... би трябвало да я види как заобикаля колата, нали?

Каквото и да се бе случило (и както и да се бе случило), в крайна сметка типът със ски маската отскочи наляво и започна да мести оръжието си между Мани и Пейн.

Тази своеобразна партия тенис не можеше да продължава дълго. Мани с ужас си даде сметка, че копелето ще насочи вниманието си към Пейн, тъй като тя беше по-слабата от двамата...

Следващия път, когато дулото на пистолета се завъртя към нея... тя беше изчезнала. И не в смисъл, че се наведе, отскочи или побягна. В един миг беше там, заемаше място... а в следващия вече я нямаше.

Появи се отново само след част от секундата и сграбчи китката на мъжа, тъкмо когато той се канеше да завре пистолета в лицето на Мани. Обезоръжаването стана също толкова мълниеносно: едно — тя изви пистолета настрани, две — изтръгна го от ръката на копелето, три — подхвърли го на Мани, който го улови.

А после дойде време за сритване на задници.

Пейн завъртя нападателя им, стисна го за тила и заби главата му в капака на поршето. След като излъска боята на автомобила с физиономията му, тя го сграбчи за дъното на провисналите дънки и като го улови за косата, го вдигна над главата си и го хвърли... на поне десет метра.

Дори Супермен не би могъл да полети по-добре от крадеца — той се заби с челото напред в стената на ветеринарната клиника. Сградата нямаше кой знае какво да каже в отговор... нито пък нападателя. Приземи се по очи в една цветна леха и остана там, купчинка безжизнено месо.

Не потръпваше. Не стенеше. Не опитваше да се изправи.

— Добре ли си, Мануел?

Мани бавно обърна глава към Пейн. Тя дори не се беше задъхала.

— Исусе... Христe... — прошепна той.

Докато вятърът отнасяше думите на Мануел, Пейн се зае да оправи широката си блуза и хлабавите панталони. След това приглади косата си. Това бе единственото, което можеше да стори, за да се въведе в ред след насилието отпреди малко.

Какво напразно усилие да си придаде по-женствен вид. А междувременно Мануел продължаваше да се взира в нея.

— Нищо друго ли няма да кажеш? — попита тя тихо.

— Тъъ... — Мануел разтри със свободната си ръка челото си. — Аз... ще отида да проверя дали е добре.

Пейн обви ръце около тялото си, докато той отиваше при човека. В действителност изобщо не я вълнуваше в какво състояние беше оставила крадеца. Единственото, което бе имало значение, бе да махне смъртоносното оръжие от лицето на Мануел и тя го беше постигнала. Какво щеше да стане с нападателя, не я интересуваше... но очевидно не познаваше правилата на този свят. Нито последиците, които постъпката ѝ можеше да има.

Мануел беше прекосил половината тревна ивица, когато „жертвата“ се претърколи по гръб със стон. Ръцете, които допреди малко бяха държали пистолет, посегнаха към маската, която покриваше лицето му и я вдигнаха на челото.

Мануел коленичи.

— Аз съм лекар. Колко пръста съм вдигнал?

— Какво...

— Колко пръста?

— Три...

Мануел сложи ръка върху рамото на мъжа.

— Не ставай. Здравата си удари главата. Да чувстваш изтръпване в краката?

— Не. — Типът се взираше в Мануел. — Защо правиш това?

Мануел махна с ръка.

— Медицинско образование — създава неудържимата нужда да лекуваш болните и ранените, независимо от обстоятелствата. Мисля, че трябва да повикаме линейка.

— Как ли пък не!

Пейн се дематериализира до тях. Оценяваше добрите намерения на Мануел, но се безпокоеше, че нападателят им може да има и друго оръжие. В мига, в който тя се появи зад Мануел, типът на земята се сви ужасено и вдигна ръце пред себе си, мъчейки се да се отдръпне.

Мануел погледна през рамо и тогава Пейн видя, че изобщо не беше наивен — беше насочил пистолета към мъжа пред себе си.

— Всичко е наред, бамбина, държа го на...

В този миг крадецът се изправи не особено стабилно на крака и дулото на оръжието го проследи, когато залитна и се облегна на стената. Очевидно се канеше да избяга.

— Пистолетът остава у нас — каза Мануел. — И не е нужно да ти казвам, че имаш късмет, дете изобщо си жив... след като нападна приятелката ми.

Докато човекът потъваше на бегом в сенките, Мануел също се изправи.

— Трябва да предам оръжието в полицията — каза той и се обърна към нея.

— Всичко е наред, Мануел. Мога да се оправя с пазача, така че нищо да не се разбере. Направи каквото трябва.

Мануел кимна, извади малкото устройство за телефониране, отвори го и натисна няколко копчета. След това го доближи до ухото си и каза:

— Да, казвам се Мануел Манело и току-що се опитаха да ме оберат с пистолет. В клиниката...

Докато той говореше, Пейн се огледа наоколо и си помисли, че не иска всичко да свърши по този начин. Само че...

— Трябва да си вървя — каза, когато Мануел затвори. — Не бива да съм тук, ако ще има още човеци. Това само допълнително ще усложни нещата.

Мани свали телефона от ухото си.

— Да... разбирам. — Изведнъж се намръщи. — Обаче... ако ще идва полиция, трябва да запомня какво се случи... иначе ще ме заварят с пистолет в ръка и без никакво обяснение за него.

Наистина — изглежда бяха хванати натясно. И като никога, Пейн беше благодарна за тази безизходица.

— Не искам да ме забравиш — тихо каза тя.

— Планът не беше такъв.

— Знам.

Той поклати глава.

— Ти си най-важната във всичко това. Така че трябва да се погрижиш за себе си и ако това означава да изтриеш...

— Доктор Манело! Доктор Манело... добре ли сте?

Пейн погледна през рамо. Първият мъж, когото бяха видели в клиниката, онзи зад бюрото, тичаше към тях през моравата, видимо обзет от паника.

— Направи го — каза Мануел. — А аз ще измисля нещо...

Когато пазачът дойде при тях, Пейн се обърна.

— Тъкмо правех обиколката си — заобяснява той — и докато проверявах кабинетите в другия край на клиниката, ви видях през прозореца. Дотичах възможно най-бързо!

— Добре сме — увери го Пейн. — Ала може ли да направите нещо за мен?

— Разбира се! Обадихте ли се в полицията?

— Да. — Пейн се докосна под дясното око. — Погледнете ме.

Той и бездруго я гледаше, а когато още повече се съсредоточи, това съвсем улесни задачата на Пейн — единственото, което трябваше да стори, бе да отвори пътека в мозъка му и да изличи всичко, свързано с нея.

Що се отнасяше до човека, нейният хирург беше дошъл и си бе отишъл сам.

Тя го задържа в транс и се обърна към Мануел.

— Не се тревожи. Спомените му са толкова скорошни, че няма да има никакъв отрицателен ефект.

В далечината се разнесе вой на сирена, пронизителен и настойчив.

— Полицията — каза Мануел.

— Значи трябва да си вървя.

— Как ще се прибереш?

— По същия начин, по който излязох от колата ти.

Изчака го да посегне към нея... да каже нещо... но той просто си стоеше там, а студеният въздух и тишината на нощта ги разделяха.

— Ще ги излъжеш ли, че си заличила спомените ми? — попита той.

— Не знам.

— Е, в случай че трябва да се върнеш, за да го направиш, аз съм в...

— Лека нощ, Мануел. Моля те, грижи се за себе си.

С тези думи тя вдигна ръка и изчезна, тихо и неумолимо.

43.

Клиентът определено беше от странните.

— Е, къде е приятелят ти?

Кари Равич, известна на улицата като Канди, проституираше от девет месеца, така че се бе нагледала на какво ли не. Но това...

Огромният мъж, застанал до вратата на мотелската стая, отговори тихо:

— Идва.

Кари отново дръпна от цигарата с марихуана и си помисли, че поне типът пред нея беше готин. Пък и беше платил пет стотачки и беше наел тази стая. И въпреки това... нещо не беше както трябва.

Странен акцент. Странни очи. Странни идеи.

Ала адски секси.

Докато чакаха, тя се бе изтегнала чисто гола върху леглото. Всички лампи бяха угасени, но все пак не беше съвсем тъмно. Клиентът с дебелия портфейл беше сложил върху евтината тоалетка нещо като прожектор, чийто лъч прекосяваше стаята и падаше върху голото ѝ тяло. Сякаш беше на сцена. Или пък беше произведение на изкуството.

Което всъщност не бе чак толкова странно, колкото някои от нещата, които бе правила. По дяволите, ако проституирането не затвърдеше у теб мнението, че мъжете са гадни, извратени копелета, нищо друго не бе в състояние да го направи. Ако оставим настрана обикновените типове, които изневеряваха, и онези, на които това даваше чувството за власт, имаше копелета с фетиш към крака, такива, които обичаха да ги пляскаат, други, които искаха да пикаят върху тях...

Кари довърши цигарата си и докато я изгасяше, си помисли, че това с прожектора може би не е чак толкова лошо. Преди две седмици например, един задник беше поискал да яде хамбургери от нея, което си беше направо гнусно...

Изщракването на ключалката я накара да подскочи и тя изведнъж осъзна, че без да е забелязала, някой беше пристигнал. Това беше

звукът от заключването на вратата. Отвътре.

А до първия мъж стоеше още един.

Добре че сводникът ѝ беше в съседната стая.

— Здравсти — каза тя, протягайки се автоматично.

Гърдите ѝ бяха изкуствени, но от хубавите изкуствени гърди, а стомахът ѝ беше плосък, въпреки че имаше едно дете. Освен това не беше обръсната, а епилирана с електролиза.

Кое то и бе причината да продава услугите си на толкова висока цена.

„Човече... още един едър тип“, помисли си тя, когато новодошлият пристъпи напред и застана в долната част на леглото. Всъщност беше направо огромен. Същинска планина. И то не в смисъл на дебел и отпуснат. Плещите му сякаш бяха начертани с линия, толкова бяха квадратни, а гърдите му образуваха съвършен триъгълник с тесните му бедра. Заради светлината, струяща зад него, не можеше да види лицето му, но това нямаше значение, тъй като в този миг първият клиент се изтегна на леглото до нея.

Мамка му... изведнъж почувства, че е възбудена. Беше заради размера им, опасността на мрака и миризмите. Исусе... миришеха невероятно.

— Обърни се по корем — нареди вторият.

Господи, какъв глас. Същият чуждоземски акцент, както онзи, който беше уредил всичко това... ала гласът беше много по-дълбок... и в него се усещаха опасни нотки.

— Май наистина искаш да видиш дупето ми? — проточи тя, докато се надигаше. Улови едрите си гърди в шепи и ги повдигна, притискайки ги една към друга. — Защото отпред изглеждам още по-добре.

При тези думи тя повдигна едната си гърда, а после изплези език и близна зърното ѝ, докато местеше очи между двамата мъже.

— По корем.

Добре, ясно бе, че тук имаше някаква йерархия. Онзи, който лежеше до нея, имаше огромна ерекция, но въпреки това дори не я докосваше. А този, който даваше нарежданията, бе единственият, който говореше.

— Щом така искаш.

Кари бутна възглавниците настрани и се обърна театрално, извивайки горната част на тялото си, така че едната ѝ гърда все още се виждаше. С лакирания си в черно нокът започна да описва кръгчета около зърното, като в същото време изви гръб, така че дупето ѝ щръкна...

Тихо ръмжене се разнесе в застоялия въздух на стаята и това бе нейният знак. Тя разтвори крака и отново изви гръб.

Знаеше точно какво показва на онзи, който стоеше до леглото... и ръмженето му я увери, че гледката му харесва. Значи беше време да отиде още по-далеч. Поглеждайки го през рамо, тя налага средния си пръст и го засмука, а след това свали ръка и се потърка там долу.

Дали беше заради тревата... или нещо в мъжете... обаче изведнъж страшно се възбуди. Толкова, че поиска онова, което предстоеше да се случи.

Докато се надвесваше над нея, този, който очевидно командваше, сложи ръка на бедрата си.

— Целуни я — нареди той.

Кари беше напълно готова за това, макар че обикновено не го позволяваше. Обърна лице към другия мъж и начаса устата ѝ беше завладяна от меки, настойчиви устни... а после един език проникна в нея...

В същия миг, в който две големи ръце я уловиха за хълбоците и я разтвориха още повече.

А друг чифт ръце стиснаха гърдите ѝ.

Въпреки че беше професионалистка, този път разумът ѝ си взе почивка и въпросите (*Къде са презервативите? Какви са правилата?*), които обикновено я занимаваха по време на работата ѝ, се изпариха.

Катарама. Цип. А после звук от събуване на панталони и хлътването на матрака, когато нещо тежко се качи отгоре му.

Кари смътно се зачуди дали и току-що освободеният пенис е толкова голям, колкото останалата част от мъжа зад нея... и ако беше така, мина ѝ през ума, като нищо можеше да им даде втори рунд, без пари. Стига да бяха в състояние да изкарат толкова дълго.

Докато членът на мъжа зад гърба ѝ проникваше в нея, ръцете му повдигнаха бедрата ѝ от матрака и я накараха да застане на четири крака. Господи, беше *огромен*... и Кари се приготви за мощни тласъци, докато пръстите му се плъзгаха по гръбнака ѝ, за да се вплетат в късата

й коса. Канеше се да издърпа главата й назад, ала нея не я бе грижа. Просто искаше да почувства още от него в себе си.

Само че не последва нищо грубо... всъщност той дори не започна веднага. Просто я милваше, сякаш му харесваше допирът на плътта й... прокара ръка обратно по раменете й и отново я спусна към кръста й... а после още по-ниско, към влажната й женственост. А когато най-сетне проникна в нея напълно, го направи плавно, като дори й даде секунда, за да свикне с големината и дължината му.

След това остана така, улови я за ханша и започна да я чука. В същия миг, в който приятелят му мина под нея и засмука гърдите й.

Докато тласъците му се усилваха, гърдите й се залюскаха все по-силно, удряйки се в устата на онзи под нея със същия ритъм, с който тазът на мъжа зад нея се блъскаше в дупето й, отново и отново. По-бързо. По-мощно. По-бързо...

— Чукай ме — простена тя. — О, господи, да...

Изведнъж онзи, който лежеше под нея, се премести и напълни устата й с най-големия penis, който Кари бе налапвала някога.

И в този миг тя свърши.

Ако продължаваха по същия начин, *тя* щеше да е тази, която щеше да *им* даде бакшиш.

Частица от секундата по-късно онзи отзад излезе от нея и Кари усети как нещо горещо обля гърба й. Но той не беше приключил и миг по-късно продължи, също толкова дебел и корав, колкото и при първия тласък.

Онзи, когото тя смучеше, бе започнал да стене, а после се откъсна от нея, повдигна главата й и свърши върху гърдите й, а топлите капчици напоиха кожата й с още от онази невероятна миризма, докато този зад нея отново се отдръпна и еякулира върху гърба й.

А после светът се завъртя и тя се озова по гръб. Онзи, който й беше платил, зае мястото на другия, изпълвайки сърцевината й също така плътно, както и първия.

Тя бе тази, която посегна към мълчаливия му властен приятел и като налапа пениса му, го извади от ролята на наблюдател, поемайки го отново в себе си.

Беше толкова голям, че трябваше да отвори челюстта си възможно най-широко, за да го побере... а вкусът му беше фантастичен... различен от всичко, което бе опитвала дотогава. Докато

го смучеше, а приятелят му я чукаше по най-невероятния начин, Кари напълно се отдаде на усещането от това да бъде изпълнена, завладяна и цялостно разтърсвана.

В екстаза си тя опита да види мъжа, на когото правеше свирка, ала някак си той винаги се държеше с гръб към светлината... което правеше всичко още по-еротично. Сякаш духаше на жива сянка. По дяволите, за разлика от другия, този не издаваше никакви звуци, дори не дишаше тежко. Но му харесваше, това беше сигурно. Личеше си от начина, по който потъваше в нея и пак се отдръпваше само за да нахлуе отново. Поне докато не излезе напълно и не взе ерекцията си в ръце. Кари стисна гърдите си и ги повдигна, осигурявайки му страхотна писта за приземяване. И, о, господи — въпреки че му беше за трети път, той я покри цялата!

Докато гърдите ѝ не лъснаха и от тях не започнаха да се процеждат капчици.

В следващия миг коленете ѝ изведнъж се озоваха до ушите ѝ и онзи, който ѝ беше платил, се нахвърли като за световно, по възможно най-добрия начин. В същото време другият отново намери устата ѝ, търсейки още. Което тя бе повече от щастлива да му даде.

Докато ги гледаше как се движат над нея, Кари изведнъж бе обзета от внезапен страх — стига да искаха, можеха да я прекършат надве.

Но те не я нараниха.

А продължиха неуморно, сменяйки местата си, отново и отново. Очевидно го бяха правили безброй пъти и, господи, тя определено щеше да им даде телефонния си номер.

Най-сетне всичко свърши.

Никой от тях не каза нищо. Нито на нея, нито един на друг... което беше странно, защото в края на повечето тройки, в които Кари бе участвала, двамата идиоти обикновено плясваха тържествуващо ръце. Но не и тези тук. Те просто се закопчаха... и я виж ти, отново бе изваден портфейл.

Докато стояха над нея, Кари вдигна ръце към устата, шията и гърдите си. Беше покрита на повече места, отколкото можеше да преброи... и това страшно ѝ харесваше. Тя я втъркваше в кожата си, играеше си с нея, защото така искаше... не заради тях.

— Искаме да ти дадем още пет стотачки — гърлено каза първият.

— За какво? — Възможно ли бе тези задоволено провлечени думи да бяха излезли от нейната уста?

— Ще ти хареса. Обещавам.

— Нещо необичайно ли е?

— Много.

Тя се засмя и разлюля бедра.

— Тогава съм съгласна.

Мъжът отброи пет банкноти и Кари забеляза, че в портфейла му има още цял куп като тях... ако беше някой друг, нищо чудно да кажеше на сводника си, за да може той да ги обере на паркинга. Ала нямаше да го направи. Донякъде заради невероятния секс. Но най-вече защото тези двамата по всяка вероятност щяха да смажат шефа ѝ от бой.

— Какво искате да направя? — попита, докато вземаше парите и ги стисваше в шепата си.

— Разтвори крака.

Тя се подчини, без изобщо да се поколебае.

Те също не се поколебаха и едновременно се наведоха над влажната ѝ сърцевина.

Мили боже, да не би да имаха предвид френска любов? Самата мисъл за това бе достатъчна, за да я накара да затвори очи и да изтръгне стенание от гърдите ѝ...

— Ау!

Кари се надигна рязко, ала силни ръце я натиснаха върху матрака.

От лекото смучене, което последва, главата ѝ се замая. Но то не беше върху женствеността ѝ. А от двете ѝ страни — там, където краката ѝ се срещаха с тялото.

Ритмично подръпване... като кърмене.

Кари въздъхна и се остави на усещането. Имаше шокиращото чувство, че по някакъв начин те се хранят от нея, но то беше невероятно... особено когато нещо проникна в нея. Може би пръсти... най-вероятно.

Да, определено.

Четири от тях я изпълниха и две отделни ръце започнаха да я подръпват и потупват, докато две усти смучеха плътта ѝ.

Тя свърши отново.

И пак.

И пак.

След бог знае колко време те я близнаха един-два пъти — там, където я бяха смукали, не където бяха ръцете им. А после всичко се отдръпна — устни, пръсти, тела.

Двамата се изправиха.

— Погледни ме — каза лидерът.

Клепачите ѝ бяха толкова натежали, че беше истинско усилие да се подчини. В мига, в който го направи, остра болка прониза слепоочията ѝ. Тя обаче не трая дълго, а след това Кари сякаш... се понесе във въздуха.

Поради което не обърна особено внимание на далечния приглушен писък, долетял малко по-късно от съседната стая... не тази, в която беше сводникът ѝ, а онази от другата страна.

Бум! Туп! Тряс...

Кари започна да се унася в сън, глуха за света, стиснала стотачките, които залепваха за дланта ѝ, докато онова, което беше влажно, постепенно изсъхваше. Не се тревожеше за нищо. Всъщност чувстваше се невероятно.

По дяволите... с кого беше допреди малко?

Кор излезе от стаята на курвата, следван плътно от Троу, и като затвори вратата, се огледа наляво и надясно. Мястото, което войникът му беше избрал за това плътско развлечение, се намираше в покрайнините на града. Занемарената едноетажна постройка беше разделена на около петдесетина миниатюрни кутийки, като канцеларията се намираше чак в дъното вляво. Бяха поискали най-отдалечената стая в другия край, за да могат да се уединят, ала най-доброто, което бяха успели да си набавят, беше предпоследната стая.

Макар че какви бяха шансовете другите да са заети? Та тук нямаше почти никого.

Погледът му обходи паркинга пред тях. Имаше черен мерцедес, който отчаяно се опитваше да изглежда по-нов, отколкото беше всъщност... както и пикап със закрыта с хардтоп каросерия. Другите две коли се намираха чак в другия край, до канцеларията.

Мястото беше съвършено за целта, за която го бяха използвали. Откъснато. Посещавано от хора, които не искаха никой да им се бърка в работата и които бяха готови да направят същата услуга на другите. А и външното осветление беше слабо — повечето от лампите над вратите не работеха... мамка му, дори крушката до главата му беше счупена. Така че всичко тънеше в полумрак.

На Кор и шайката му копелета щеше да им се наложи да си намерят жени от своята раса, които да засищат нуждата им от кръв в дългосрочен план, но докато това станеше, трябваше да се задоволяват с такива като тази, която току-що бяха изчукали, и да го правят в места като това.

— Удовлетворен ли си? — тихо попита Троу.

— Да. Тя ставаше.

— Радвам се...

Мирисът, който долетя до ноздрите им в този миг, накара и двамата да обърнат глави към вратата на последната стая. Кор си пое дълбоко дъх, за да се увери, че не се е заблудил... и потвърждението, че наистина е надушил прясна човешка кръв дойде като неприятна изненада.

За разлика от изражението върху лицето на Троу. Изразяваше неприязън, но не и изненада.

— Не си го и помисляй — отсече той. — Троу... *Мамка му.*

Воинът вече се бе обърнал към вратата с буреносно изражение, агресивността му — несъмнено разпалена от факта, че там се проливаше кръвта на жена — плодовитостта се усещаше съвсем ясно във въздуха.

— Нямаме време за това — рязко заяви Кор.

В отговор Троу отвори шибаната врата с ритник.

Кор изруга и за миг си помисли дали да не се дематериализира... но един поглед беше достатъчен, за да прогони тази мисъл. Абсурдната героична жилка на Троу беше разкрила същински кошмар.

Една жена беше завързана върху леглото, а в устата ѝ беше натъпкано нещо. Беше полумъртва... твърде близо до гроба, за да бъде спасена. Кръвта ѝ беше навсякъде — опръскала стената до нея, капеща по пода, просмукала се в дюшека. Инструментите на онзи, който ѝ беше причинил това, бяха върху нощното шкафче — два ножа, тиксо,

ножици... както и половин дузина прозрачни бурканчета, пълни с някаква безцветна течност.

Капачките им бяха свалени и вътре плуваше нещо...

Откъм банята се разнесе трясък — сякаш някой бе отворил прозорец, а после го бе затръшнал.

Троу понечи да се втурне в стаята, ала Кор се хвърли след него и го стисна за ръката. С едно мълниеносно движение той откачи стоманените белезници, които висяха от колана му, и щракна едната халка около яката китка на своя войник. След това дръпна с цялата си сила и го завъртя, като топка на края на верига. Миг по-късно се разнесе силно „туп“, когато долнокачествената хоросанова стена спря инерцията на превърналия се в махало вампир.

— Пусни ме.

Кор го дръпна към себе си.

— Това не ти влиза в работата.

Троу вдигна ръка и заби юмрук в стената, пробивайки дупка в нея.

— Напротив! Пусни ме!

Кор сложи ръка на тила му.

— Не е. Твоят. Свят.

Те се сборичкаха, блъскайки се в разни неща и вдигайки повече шум, отколкото би трябвало. И тъкмо когато бяха на път да се сгромолясат върху окървавения килим, някакъв човек без врат и с тъмни очила се показа на прага. Хвърли един поглед към леглото, един към Кор и Троу и като си измърмори нещо под носа, закри очите си с ръце и се втурна навън.

Миг по-късно вратата на стаята, в която двамата вампири бяха чукали, се отвори и затвори... а после — още веднъж. Високи токчета зачаткаха забързано и неравномерно, а после се чу звук от качване в кола. Изрева двигател и мерцедесът изхвърча от паркинга, несъмнено отнасяйки курвата и парите.

Което напълно потвърди мнението на Кор за клиентелата на това място.

— Чуй ме — каза той на Троу. — Чуй ме, глупаво копеле, това не е наш проблем. Но ако останеш тук, ще стане...

— Убиецът избяга!

— Както ще направим и ние.

Бледите очи на Троу се стрелнаха към леглото и за миг гневната маска падна от лицето му. Онова, което се разкри под нея, укроти дори агресията на Кор. Такава болка. Господи, такава болка.

— Това не е сестра ти — прошепна той. — А сега ела с мен.

— Не мога... да я оставя... — Широко отворени, замъглени очи срещнаха тези на Кор. — Не искам това от мен.

Кор се обърна, без да пуска своя войник. В стаята все трябва да бе останало нещо от убиеца, нещо, което биха могли...

Влачейки Троу след себе си, Кор влезе в банята и онова, което откри върху прозорчето над тоалетната чиния, го изпълни с мрачно задоволство. Дебелото матирано стъкло беше здраво, ала върху металната рамка имаше яркочервено петно. Тъкмо следата, от която се нуждаеха. Кор посегна към прозореца и прокара два пръста по онова, което бе закачило и раздрало плътта на човека.

Кръвта полепна по кожата му.

— Отвори — нареди той.

Троу отвори уста и облиза пръстите му, затваряйки очи, за да се съсредоточи по-добре, тъкмо когато в далечината се разнесе звук на сирени.

— Наистина трябва да се махаме — каза Кор. — Ела с мен и ще ти позволя да намериш този човек. Съгласен? Просто кимни. — Троу го направи, но Кор реши, че се нуждае от нещо повече. — Закълни се.

Троу се поклони.

— Заклевам се.

Кор му свали белезниците... а после двамата се изпариха в същия миг, в който примигваща синя лампа оповести пристигането на полицията.

Кор определено не беше от милостивите. Ала дори да беше, в сърцето му със сигурност нямаше да има място и за капчица милост към човешкия осквернител... онзи, когото Троу си бе набелязал и който скоро щеше да се превърне в негова жертва.

44.

— Доктор Манело?

При произнасянето на името му, Мани рязко се върна в действителността и откри, че все още се намира на моравата пред клиниката „Трикаунти“. Каква ирония само — пазачът бе този, в чийто мозък бяха бръкнали, ала въпреки това той мислеше ясно.

— Тъъ... да. Съжалявам. Какво каза?

— Добре ли сте?

— Не, не съм.

— Е, току-що ви нападнаха... не мога да повярвам как се оправихте с него. В един момент той ви навираше пистолет в лицето, а в следващия пистолетът беше у вас, а той... летеше. Нормално е да не знаете на кой свят сте.

— Аха. Така е.

Появата на ченгетата две секунди по-късно беше последвана от лавина въпроси и отговори. И колкото и да беше невероятно, пазачът нито веднъж не спомена Пейн. Сякаш тя изобщо не бе идвала тук.

Не че това трябваше да го учудва, като се имаше предвид какво самият той беше преживял не само с нея, но и с Джейн. И въпреки това Мани беше поразен.

Не разбираше толкова много неща. Как така беше изчезнала пред очите му. Как от нея не бе останала и следа, поне що се отнасяше до пазача, ала в същото време той отлично си спомняше Мани. И колко спокойна и овладяна бе тя в една толкова опасна ситуация.

Всъщност това последното беше адски еротично. Да я гледа как сритва задника на онова копеле беше невероятно възбуждащо — Мани не беше сигурен какво говори това за него, но си бе самата истина.

Тя щеше да излъже, сигурен бе. Щеше да каже на своите, че е заличила спомените му. Че се е погрижила за всичко.

Пейн беше открила решение, което вършеше работа и на двамата: той бе запазил ума си, тя си бе върнала краката, а нито брат й, нито себеподобните му трябваше да научат истината. Да, Пейн се беше

погрижила за всичко и единственото, което му оставаше сега, бе да прекара живота си, вехнейки по жена, която изобщо не би трябвало да е срещал. Нищо работа.

Час по-късно се качи в поршето и се отправи обратно към Колдуел. Докато шофираше сам, колата му се струваше не просто празна, а същинска пустош. Опита се ту да отваря, ту да затваря прозорците, но не беше същото.

Тя не знаеше адреса му, помисли си. Ала това всъщност нямаше значение, нали? Защото нямаше да се върне.

Господи, трудно му бе да реши кое би било по-мъчително: дълго проточило се сбогуване, в което той се взира в очите ѝ и прехапва език, за да не каже твърде много? Или така мигновено, както бе станало, все едно маха лепенка?

И двете бяха отвратителни.

Когато пристигна в „Комодор“, паркира на запазеното си място в подземния гараж и слезе от колата. Отиде до асансьора. Качи се до апартамента си. Влезе. Остави вратата да се затвори зад гърба му.

Мобилният му телефон иззвъня и той трескаво бръкна в джоба си. Когато видя номера, изруга. Голдбърг от болницата.

Отговори без никакво желание:

— Здравсти.

— Ти вдигна! — разнесе се облекчен глас от другата страна. —

Как си?

Да бе, да. Все едно щеше да подхване тази тема.

— Добре съм. — А когато последва пауза, добави: — Ами ти?

— И аз съм добре. Нещата са...

Болница. Болница. Болница болница, болницаб олни цаболни цабол ницаболница...

Влизаше през едното му ухо и излизаше през другото. Въпреки това Мани не бездействаше. Отиде до бара в кухнята, извади бутилката „Лагавулин“ и изпита чувството, че са го цапардосали в стомаха, когато видя колко малко бе останало. Бръкна по-дълбоко и извади бутилка уиски, която стоеше там толкова отдавна, че капачката ѝ беше прашлясала.

След известно време затвори телефона и се зае сериозно с пиенето. Първо шишето „Лагавулин“, а после и другото уиски. След това дойде ред на двете бутилки вино в хладилника. Както и онова,

което бе останало от шестте бири „Корона“... които бяха в килера и поради това не бяха охладени.

Ала синапсите му изобщо не правеха разлика между топъл и изстуден алкохол.

Алкохолният фестивал му отне един час. И се оказа крайно ефикасен. Когато грабна последната бира и се насочи към спалнята си, Мани вървеше все едно прекосяваше мостика на космически кораб, поклащайки се ту наляво, ту надясно... и от време на време олюлявайки се назад. И въпреки че виждаше достатъчно добре на уличното осветление, нахлуващо през прозорците, пак се блъсна в цял куп неща. По някакво крайно неуместно чудо, мебелите му очевидно бяха оживели и твърдо бяха решили да застанат на пътя му, всички — от кожените кресла до...

— Мамка му!

... малката масичка.

Когато най-сетне се добра до стаята си, отпи от бирата и със залитане влезе в банята. Пусна водата. Свали си дрехите. Влезе под душа. Нямаше смисъл да чака водата да се стопли — бездруго не усещаше нищо и именно това беше целта.

Не си даде труда да се бърше. Просто отиде до леглото, както си капеше, седна на ръба и довърши бирата. А после — нищо. Здравата се беше налял, но очевидно не достатъчно, за да изпадне в безсъзнание.

Ала „съзнание“ беше относително понятие. Въпреки че уж беше буден, напълно бе изключил... и то не само заради алкохола в кръвта си. Вътрешно, сякаш бе останал без гориво по възможно най-странния начин.

Отпусна се на дюшека и си каза, че сега, когато ситуацията с Пейн беше разрешена, вероятно беше време да въведе ред в живота си и да го вкара в релсите... или поне да се опита да го направи на следващата сутрин, когато махмурлукът го събудеше. Умът му си беше добре, така че нямаше никаква причина да не може да се върне на работа и да остави възможно най-голяма дистанция между тази прецакана афера и останалата част от обикновения му живот.

Вперил поглед в тавана, Мани с облекчение усети как зрението му се размазва.

Поне докато не си даде сметка, че това са сълзи.

— Ама че лигльо!

Избърса очите си, твърдо решен да не мисли за нея. Само че го направи... и не можеше да престане. Господи, тя вече му липсваше до болка.

— Мамка... му...

Мани вдигна рязко глава, а пенисът му се напрегна. Погледна през плъзгащата се врата на терасата, вирайки се в нощта с отчаяние, имайки чувството, че лудостта отпреди няколко дни се е завърнала.

Пейн...

Пейн...?

Помъчи се да стане от леглото, ала тялото му отказваше да помръдне... сякаш умът му говореше език, който ръцете и краката му не разбираха. А после алкохолът победи, изключвайки напълно всички програми в тялото му.

И то не за да ги рестартира.

След като клепачите му се затвориха веднъж, битката беше изгубена, независимо колко силно се бореше с вълните на съня.

На терасата отвън Пейн стоеше, брулена от студения вятър, който развяваше косата и вледеняваше кожата ѝ.

Беше изчезнала от погледа на Мануел. Но не го беше оставила.

Макар да беше доказал, че е в състояние да се грижи за себе си, тя нямаше намерение да повери живота му на когото или каквото и да било. Така че се бе обвила с мис и бе останала на моравата пред ветеринарната клиника. Гледала бе как разговаря с охранителя и полицаите. А после, когато се бе качил в колата, го беше последвала, дематериализирайки се от място на място, проследявайки го благодарение на малкото кръв, която бе изпил от нея.

Пътуването му до дома бе свършило в сърцето на град, по-малък от онзи, който бе видяла от колата, ала въпреки това впечатляващ с високите си сгради, павирани улици и красиви мостове, извисяващи се над широка река. Колдуел бе наистина прекрасен през нощта.

Ах, само да беше дошла за нещо друго, а не за безмълвно сбогуване.

Когато Мануел влезе в някакво подземно помещение за превозни средства, Пейн го остави да продължи сам. Целта ѝ беше изпълнена — беше се прибрал невредим у дома, така че бе време тя да си върви. Уви,

вместо това се бе задържала на улицата отвън, все така обгърната в мис, гледайки как колите минават покрай нея, а пешеходците пресичат улиците. Беше останала така цял час. Просто не можеше да си тръгне.

Най-сетне, отстъпвайки пред увещанията на сърцето си, се бе издигнала нагоре, нагоре, нагоре... натам, където усещаше присъствието на Мануел, материализирайки се на терасата му тъкмо в мига, в който той излезе от кухнята и пое през хола. Очевидно не се държеше сигурно на крака и непрестанно се блъскаше в мебелите... и то надали защото осветлението не беше включено. Без съмнение причината беше питието в ръката му.

Или по-точно — всички питиета, които беше обърнал преди това.

В спалнята той не толкова съблече, колкото смъкна дрехите от гърба си и отиде под душа. Когато се появи, целият мокър, на Пейн ѝ се доплака. Струваше ѝ се невероятно, че бе минал едва ден, откакто за първи път го бе видяла по този начин... Имаше чувството, че ако се протегне, почти може да докосне онези наелектризиращи мигове, когато двамата бяха на ръба да споделят... не само настоящето, но и бъдещето.

Ала на това бе сложен край.

Мануел приседна на леглото... а после се строполи по гръб върху матрака.

Когато той вдигна ръка, за да избърше очите си, мъката на Пейн беше пълна и неудържима. Както и поривът да отиде при него...

— Пейн.

Тя изписка и рязко се обърна. Насреща ѝ, брулен от вятъра... стоеше нейният близък. И в мига, в който го видя, Пейн почувства, че нещо в него беше различно. Да, лицето му вече заздравяваше от раните, които сам си беше нанесъл... но истинската промяна беше вътре в него. Нямахше ги напрежението, гнева и плашещата студенина.

Докато вятърът развяваше косата ѝ, Пейн опита да се овладее, избърсвайки сълзите, които бяха замъглили очите ѝ.

— Откъде разбра... къде...

Вишъс посочи нагоре с ръката в ръкавицата.

— Имам апартамент на последния етаж. Двамата с Джейн тъкмо си тръгнахме, когато те усетих тук долу.

Трябваше да се досети — точно както тя бе в състояние да долови неговия мис, така и той усещаше нейния.

Как само ѝ се искаше да беше продължил по пътя си. Последното, от което се нуждаеше, бе още един рунд с властен мъж, който да ѝ каже какво трябва да прави. Освен това кралят вече ѝ беше обяснил какво се очаква от нея. Заповедта на Рот определено не се нуждаеше от допълнително подсилване от страна на брат ѝ.

Преди той да е успял да каже и една дума за Мануел, Пейн вдигна ръка, за да му попречи.

— Не искам да ми повтаряш онова, което кралят вече ми обясни. А и тъкмо си тръгвах.

— Заличи ли спомените му?

Пейн вирна брадичка.

— Не, не съм. С него излязохме, а после... стана един инцидент.

Ръмженето, откъснало се от гърдите на брат ѝ, беше по-силно от воя на вятъра.

— Какво ти направи...

— Не беше той. Всемогъщи съдби, ще престанеш ли... да го мразиш! — Докато потъркваше слепоочията си, Пейн се зачуди дали бе възможно главата ти наистина да се пръсне... или в един или друг момент всички се чувстваха по този начин. — Нападна ни един човек и докато го обезоръжавах...

— Човека?

— Да. Докато го обезоръжавах, той пострада, а после трябваше да бъде повикана полиция и...

— *Обезоръжила* си човек?

Пейн го изгледа свирепо.

— Е, така се нарича, когато отнемеш пистолет от някого, нали?

Вишъс присви очи.

— Да, така се нарича.

— Не можех да изтрия спомените му, защото нямаше да е в състояние да отговори на въпросите, зададени му от полицаите. А съм тук... защото исках да се уверя, че ще се прибере без проблем.

В последвалата тишина Пейн си даде сметка, че току-що сама се бе поставила натясно. Като бе защитила Мануел, беше доказала твърдението на близка си, че мъжът, когото желае, не може да се грижи за нея. Но какво значение имаше това всъщност? След като така или иначе възнамеряваше да се подчини на краля, за нея и Мануел нямаше никакво бъдеще.

Когато Вишъс отвори уста, за да каже нещо, тя простена и запуши уши.

— Ако притежаваш и капка състрадание, ще ме оставиш да тъгувам тук сама. Не искам да слушам всички причини, поради които трябва да се разделя с него — знам ги до една. *Моля те. Просто си върви.*

Тя затвори очи и се извърна, молейки се на майка им, там горе, брат ѝ да направи каквото го беше помолила.

Ръката върху рамото ѝ беше тежка и топла.

— Пейн. Пейн, погледни ме.

Останала без капчица сила, за да се съпротивлява, тя отпусна ръце и срещна сериозните му очи.

— Отговори ми на един въпрос — каза близнакът ѝ.

— Какъв?

— Обичаш ли коп... го? Обичаш ли го?

Пейн погледна през стъклената врата към човека върху леглото.

— Да. Обичам го. И ако вземеш да ме разубеждаваш, като ми изтъкнеш, че не съм живяла достатъчно дълго, за да мога да преценя, позволи ми да ти кажа... да вървиш на майната си. Не е нужно да познавам света, за да съм наясно за какво копнее сърцето ми.

Последва дълго мълчание.

— Какво каза Рот?

— Същото, което се канеше да кажеш и ти. Че трябва да се излича от паметта му и никога повече да не го видя.

Когато брат ѝ не отговори, тя поклати глава.

— Защо си още тук, Вишъс? Опитваш се да измислиш с какво да ме убедиш да се прибера у дома ли? Нека ти спестя усилието — когато съмне, ще си тръгна... и ще се подчинявам на правилата, но не защото така ще е удобно за теб, за краля или за мен. А защото така ще е най-безопасно за него — не се нуждае от врагове като теб и Братството, които да го измъчват единствено заради чувствата, които изпитвам. Така че, ще стане точно както искате. С изключение — тук тя го изглежда свирепо — на това, че няма да изтрия спомените му. Умът му е твърде ценен, за да бъде похабен по този начин... а няма да издържи още един такъв епизод. Ще се погрижа той да бъде в безопасност, като стоя далеч от него, но няма да го обрека на живот на слабоумие. Просто няма да стане. Той не е сторил нищо, освен да ми помогне и

заслужава нещо по-добро, отколкото да бъде използван и захвърлен като непотребна вещ.

С тези думи Пейн отново обърна очи към стъклената врата.

Тишината се проточи и тя реши, че близникът ѝ си е тръгнал. Поради което едва не изпищя, когато той пристъпи пред нея, закривайки Мануел от погледа ѝ.

— *Все още* си тук! — сопна се тя.

— Ще уредя нещата вместо теб.

Пейн се дръпна рязко, а после изръмжа:

— Да не си посмял дори да помислиш да го убиеш...

— С Рот. Ще се погрижа за това. Аз... — Вишъс потърка косата си. — Ще измисля нещо, така че да можеш да го задържиш.

Пейн примига. А после зяпна.

— Какво... какво каза?

— Познавам Рот от години. А строго погледнато, според Древните закони аз съм главата на малкото ни щастливо семейство. Ще отида при него и ще му кажа, че одобрявам... тази връзка и че според мен ти заслужаваш свободата да се виждаш с този кучи... този тип. Мъж. Манело. — Той се прокашля. — Рот е много стриктен, когато става дума за сигурността, но с бариерата от мис около имението... Манело не би могъл да ни намери, дори да иска. Пък и би било лицемерно да ти откажем онова, което други от братята са правили от време на време. По дяволите, Дариъс имаше дете от човешка жена... а сега Рот е женен за порасналата му дъщеря. Всъщност знаеш ли какво щеше да се случи, ако някой се бе опитал да го раздели от неговата Бет, когато я срещна? Той щеше да убие всеки, който само се осмелеше да предложи подобно нещо. Мери на Рейдж? Същата история. Значи би трябвало... да бъде така и за теб. Ще говоря дори с майка ни, ако се наложи.

Пейн сложи ръка върху разтуптяното си сърце.

— Не разбирам защо... би го направил...

Вишъс погледна през рамо към мъжа, когото тя обичаше.

— Ти си ми сестра. А той е онова, което искаш. — Ви сви рамене. — Пък и... аз също се влюбих в човек. Влюбих се в моята Джейн едва час след като я срещнах и... ами, да. Без нея не бих имал нищо. Ако изпитваш към Манело поне половината от това, което

изпитвам аз към своята шелан, животът ти никога няма да бъде пълен без него...

Пейн го сграбчи в прегръдките си. И почти не го събори.

— О... братко мой...!

Ръцете му се обвиха около нея и я задържаха.

— Съжалявам, че бях такъв задник.

— Ти беше... — Пейн потърси друга дума. — Да, беше истински задник.

Той се засмя и звукът отекна в гърдите му.

— Видя ли? Има и нещо, за което сме на едно мнение.

Докато го притискаше към себе си, Пейн каза:

— Благодаря ти... благодаря ти...

След миг той се отдръпна.

— Нека поговоря с Рот, преди отново да отидеш при Манело, става ли? Искам първо да уредя всичко... и да, връщам се право у дома. Джейн трябва да мине на визитации, а Братството тази нощ няма да дава дежурства, така че веднага ще се срещна с краля. — Последва кратка пауза. — В замяна искам само едно.

— Какво? Всичко. Само го назови.

— Ако смяташ да останеш до зазоряване, влез вътре. Тук е адски студено. — Вишъс направи крачка назад. — Върви... бъди с твоя... мъж... — Той разтърка очи и Пейн имаше чувството, че си е припомнил видяното, когато бе влязъл в банята и я бе заварил с лечителя й. — Ще се върна... Тъъ... ще позвъня... Имаш ли телефон? Ето, вземи моя... Мамка му, не е у мен.

— Всичко е наред, братко мой. Ще се върна на зазоряване.

— Добре... дотогава би трябвало да имам отговор.

Тя го изгледа продължително.

— Обичам те.

Той се усмихна. Широко и безрезервно. Протегна ръка и я помилва по лицето.

— Аз също те обичам, сестричке. А сега влизай вътре и се стопли.

— Ще го направя. — Тя подскочи и го целуна по бузата. — Ще го направя!

И като му помахна, се материализира през стъклото.

О, колко топло беше вътре в сравнение с терасата... а може би беше заради радостта, нахлула неудържимо в тялото ѝ. Каквато и да беше причината, тя се завъртя на един крак, а после отиде до леглото.

Мануел не просто беше заспал, а почти беше изгубил сваяст... не че Пейн я беше грижа. Покатери се на леглото и обви ръка около него. Начаса той простена, обърна се към нея и я притегли в прегръдките си. Когато телата им се прилепиха плътно, а ерекцията му се допря в хълбока ѝ, очите ѝ се стрелнаха към терасата.

Нямаше причина да насилва късмета си с Вишъс... но той си бе тръгнал.

Усмивайки се широко в тъмното, Пейн се намести удобно и помилва Мануел по рамото. Всичко щеше да се нареди и ключът беше в съкрушителната логика, която Вишъс бе изложил. Всъщност доводите му бяха толкова основателни, че направо не можеше да повярва как сама не се бе сетила за тях.

На Рот всичко това можеше и да не му хареса, ала нямаше да има друг избор, освен да се съгласи, защото фактите си бяха факти... а той беше справедлив управник, който неведнъж бе доказал, че не слугува на старите обичаи.

Докато се наместваше, Пейн знаеше, че за нищо на света няма да заспи и да рискува да бъде изпечена жива от слънцето — самата тя грееше, докато лежеше до Мануел, толкова силно, че хвърляше сенки в стаята.

Не, за нея нямаше да има сън. Искаше просто да се наслади на това усещане.

Завинаги.

45.

Вишъс се прибра за частици от секундата и след като се обади на Джейн в клиниката, се отправи към имението през подземния тунел. Когато стигна във фоайето, го посрещна единствено оглушителна тишина, която го накара да се почувства некомфортно.

Беше прекалено тихо.

Разбира се, това обикновено би се дължало на факта, че е два през нощта и братята са навън. Ала тази нощ всички бяха тук и вероятно правеха секс, съвземаха се, след като бяха правили секс или се канеха да правят секс.

„Имам чувството, че за първи път правихме любов.“

Докато думите на Джейн отново отекваха в ума му, Вишъс не знаеше дали да се усмихне или да си срита задника. Но това вече нямаше значение — от тази нощ пред него се разкриваше един нов свят... не че беше сигурен какво означава това, но нямаше търпение. Просто нямаше търпение.

Докато изкачваше голямото стълбище, насочил се право към кабинета на Рот, той се потупа по всички джобове, които нямаше. Все още беше облечен в проклетата болнична нощница. С петната от кръв. И никакви цигари.

— Мамка му.

— Господарю? Нуждаете ли се от нещо?

Спрял на последното стъпало, Вишъс погледна към Фриц, който почистваше перилата, и едва не го целуна по устата.

— Останах без тютюн. И цигарена хартия...

Старият доген се усмихна толкова широко, че с всичките си бръчки заприлича на шарпей.

— Имам колкото искате в килера. Веднага се връщам... С краля ли ще се срещнете?

— Аха.

— Ще ви ги донеса там... както и един халат, може би?

Второто предложение беше изречено деликатно.

— Мамка му, благодаря ти, Фриц. Спасяваш ми живота.

— Не, вие спасявате животи, господарю. — Икономът се поклони. — Всяка нощ вие и Братството спасявате всички нас.

Фриц забърза надолу с по-бодра стъпка, отколкото можеше да се очаква. Но разбира се, той не обичаше нищо повече от това да бъде полезен. Което беше супер.

Е, добре. Време беше за работа.

Чувствайки се като пълен идиот в болничната нощница, Ви отиде до затворената врата на кралския кабинет, сви ръка в юмрук и почука.

Миг по-късно през дебелилото дърво долетя глас:

— Влез.

Ви прекрачи прага.

— Аз съм.

— Какво има, братко?

Рот беше седнал върху трона на баща си зад внушителното писалище в другия край на префърцунено боядисания кабинет. На пода, върху специално изработено алено кучешко легло, се беше излегнал Джордж. При появата на Ви, ретривърът повдигна златистата си глава и наостри съвършените си триъгълни уши. Опашката му затупа по пода в знак на поздрав, ала остана до господаря си.

Кралят и неговото куче водач никога не се отделяха един от друг. И не само защото Рот се нуждаеше от помощта му.

— Е, Ви. — Рот се облегна назад в украсения с резба трон и като отпусна ръка, погали Джордж по главата. — Миризмата ти е интересна.

— Така е. — Ви се настани срещу краля и като сложи ръце върху коленете си, ги сви в юмруци, мъчейки се да отвлече вниманието си от жаждата за никотин.

— Остави вратата отворена.

— Фриц ще ми донесе цигари.

— Няма да пушиш край кучето ми.

Мамка му.

— Тъъ...

Беше забравил за новото правило... а да поиска от Джордж да се пръждоса за известно време, беше немислимо — в крайна сметка Рот

може и да беше изгубил зрението си, ала все още беше смъртоносен, а Ви вече беше поел дозата си садо-мазо за тази вечер.

Фриц се появи тъкмо когато черните вежди на краля отново се скриха зад плътните му очила.

— Господарю, тютюна ви — щастливо каза икономът.

— Благодаря, мой човек. — Ви пое цигарените хартийки, кесийката и запалката, която досетливият доген не беше забравил. Както и халата.

Вратата се затвори, а Ви погледна към кучето. Джордж беше положил масивната си глава върху лапите, а добрите му кафяви очи сякаш се извиняваха, задето присъствието му пречеше на Ви да запали цигара. Дори размаха предпазливо крайчето на опашката си.

Вишъс поглаждаше кесийката с турски тютюн като някакъв жалък загубеняк.

— Нещо против да си свия една-две?

— Само да чуя изщракване на запалка и ще те изравня с килима.

— Ясно. — Ви подреди нещата върху писалището. — Дойдох, за да поговорим за Пейн.

— Как е сестра ти?

— Тя се чувства... прекрасно. — Ви отвори кесийката, вдиша дълбоко и трябваше да потисне надигналото се в гърдите му „ммм“. — Получи се... не съм сигурен как, но тя е на крака. Като нова е.

Кралят се приведе напред.

— Сериозно? Ама наистина?

— Абсолютно.

— Това е чудо.

На име Мануел Манело, както се оказваше.

— И така би могло да се каже.

— Е, това е страхотна новина. Искаш ли да й подсигурирам стая тук? Фриц ще...

— Малко по-сложно е.

Когато веждите на Рот отново се скриха зад тъмните очила, Ви си помисли, че макар и сляп, кралят сякаш се взираше в събеседниците си, както по времето, когато можеше да вижда. Което създаваше усещането, сякаш някой се е прицелил с пистолет в челото ти.

Ви се зае да разстила малки бели листчета.

— Става въпрос за човешкия хирург.

— О... за бога! — Рот вдигна тъмните си очила на челото и разтърка очи. — Само не ми казвай, че между тях има нещо.

Вместо отговор, Ви взе торбичката и се зае да вади тютюн, щипка по щипка.

— Чакам да ми кажеш, че не съм те разбрал правилно. — Рот отново си сложи очилата. — *Все още* чакам.

— Обича го.

— И ти нямаш нищо против?

— Как ли пък нямам. Но тя може да излиза и с някой от Братството и според мен копелето пак няма да е достатъчно добро за нея. — Ви взе една от хартийките, върху които вече имаше тютюн, и започна да я навива. — Така че... ако наистина го иска, кой съм аз, че да се меся.

— Ви, знам накъде биеш и няма да го позволя.

Както облизваше една от хартийките, за да я залепи, Вишъс замръзна. За миг си помисли дали да не намеси и Бет в приятния разговор, ала кралят бездруго изглеждаше така, сякаш бе започнало да го мъчи главоболие.

— Друг път не можеш да го позволиш! Рейдж и Мери...

— Рейдж беше пребит за това, забрави ли? И то с основателна причина. Освен това времената се променят, Ви. Войната се разгаря, Обществото на лесърите набира нови попълнения като за световно, а да не забравяме и накълцаните убийци, които открихте в града миналата нощ.

„По дяволите“, помисли си Ви. Онези посечени лесъри.

— А и тъкмо получих ей това. — Без да поглежда, Рот потупа вляво от себе си и вдигна лист хартия, изписан с Брайловата азбука. — Копие от писмо, изпратено по електронната поща на онова, което е останало от Първите семейства. Кор и момчетата му са се преместили... което е и причината да откриете онези лесъри в такова състояние.

— По дяволите! Знаех си, че е той.

— Опитва се да ни постави натясно.

Ви настръхна.

— В смисъл?

Изражението на Рот сякаш казваше: „О! Не се прави, че не разбираш!“

— Някои загубиха цели клонове от семействата си. Избягаха от домовете си, но искат да се върнат. Ала вместо да става по-сигурно, положението в Колдуел става все по-опасно. Точно сега не бива да приемаме нищо за даденост.

С други думи — Рот не приемаше за даденост, че мястото му на трона е сигурно. Независимо къде седеше в момента.

— Повярвай ми, разбирам какво изпитва Пейн — продължи той. — Но в момента трябва да спуснем капациите на прозорците, да залостим вратите и да се приготвим да посрещнем надигащата се буря. Сега не е време допълнително да усложняваме положението, като допуснем човек между нас.

За миг в стаята се възцари тишина.

Докато обмисляше контрааргументите си, Ви взе поредното листче, нави го плътно, близна крайчеца и го залепи.

— Той помогна на моята Джейн миналата нощ. Когато с братята се върнахме след онова меле, Манело запретна ръкави. Той е забележителен хирург. Знам го от личен опит. Изобщо не може да се нарече безполезен. — Ви погледна над бюрото. — Ако войната стане още по-ожесточена, още един чифт ръце, които могат да извършват операции, ще ни дойдат добре.

Рот изруга на английски. А после и на Древния език.

— Вишъс...

— Джейн е невероятна, но е само една. А Манело притежава умения, които тя няма.

Рот отново вдигна очилата си и потърка очи. Ожесточено.

— Искаш да ми кажеш, че този тип ще се съгласи да живее тук, ден и нощ, до края на живота си? Не е никак малко да поискаш такова нещо от някого.

— Е, ще го попитам.

— Това не ми харесва.

Дъвъълго мълчание. От което Ви разбра, че постига напредък. Ала и прекрасно знаеше, че не бива да притиска краля.

— Мислех, че искаш да убиеш копелето — измърмори Рот. Сякаш това би било за предпочитане.

Внезапно в ума на Ви изникна образът на Манело, коленичил пред Пейн, толкова ярък, че му се прииска да грабне най-близката химикалка и да си избодне очите.

— Все още искам — отвърна мрачно. — Но... той е мъжът, когото тя желае. Имам ли избор?

Ново дъбълго мълчание, по време на което Ви натрупа задоволително висока купчинка цигари.

Най-сетне Рот прокара ръка през дългата си цял километър черна коса.

— Ако иска да се вижда с него навън, това не ми влиза в работата.

Вишъс отвори уста, за да възрази, но после я затвори. Този отговор беше по-добър от категоричен отказ, а кой знае какво ги очакваше в бъдеще — ако Ви бе в състояние да еволюира до състояние, в което дори след кошмара в банята Манело бе останал жив и невредим, всичко бе възможно.

— Звучи ми справедливо. — Той отново затвори кесийката. — Какво ще правим с Кор?

— Ще изчакаме Съветът да се събере... което несъмнено ще стане в близките една-две нощи. Глимерата ще налага въдицата и тогава вече ще си имаме истински неприятности — каза Рот, а после добави сухо: — За разлика от всичките ни бели кахъри.

— Искаш ли да събере Братството за среща?

— Не. Нека си починат до края на нощта. Това няма да избяга.

Ви се изправи, облече си халата и прибра пушаческите принадлежности.

— Благодаря ти. Нали се сещаш... за това с Пейн.

— Не е за да ти направя услуга.

— Но е добра новина, която мога да ѝ предам.

Вишъс беше стигнал до средата на стаята, когато думите на Рот го накараха да се обърне рязко.

— Тя ще иска да се бие.

— Моля?

— Сестра ти. — Рот подпря лакти върху листовете на бюрото и се приведе напред; суровото му лице беше мрачно. — Трябва да се подготвиш за деня, когато тя ще поиска да излезе и да се бие.

О, господи, не!

— Не искам да слушам за това.

— Но ще ти се наложи. Аз съм се изправял срещу нея по време на онези тренировъчни двубои — тя е не по-малко смъртоносна,

отколкото теб или мен и ако си мислиш, че ще се задоволи с това да прекара следващите шестстотин години, бродейки из имението, значи не си наред. Рано или късно тя ще поиска да се бие.

Вишъс отвори уста. А после я затвори. Е, нали се порадва на живота, колко... двайсет и девет минути?

— Не ми казвай, че ще го позволиш.

— Хекс се бие.

— Тя е поданица на Ривендж. Не твоя. — Веждите на Рот се скриха за трети път. — При нея е различно.

— Първо, всеки под този покрив е мой поданик. И второ — не е различно, само защото Пейн ти е сестра.

— Разбира се. — „Че е.“ — Че не е.

— Сигурен ли си?

Вишъс се прокашля.

— Сериозно ли обмисляш да ѝ позволиш...

— Виждаш ли ме в какво състояние се прибирах от нашите тренировки, нали? А изобщо не се опитвах да се възпирам или нещо такова, Вишъс. Тази жена знае какво прави.

— Но тя... — „... ми е сестра.“ — Не можеш да я оставиш да излиза да се бие.

— В момента се нуждая от всички воители, които мога да намеря.

Вишъс пхна една цигара между устните си.

— Май ще е най-добре да си вървя.

— Идеята си я бива.

В мига, в който се озова навън и затвори вратата, Ви щракна златната запалка, която Фриц му бе донесъл, всмукна като прахосмукачка и се зае да обмисля следващия си ход. Навярно би могъл просто да се дематериализира обратно в „Комодор“ и да съобщи добрата новина на сестра си, но се боеше какво ще завари там. Освен това разполагаше с часовете до зазоряване, за да убеди сам себе си, че идеята Пейн да се бие заедно с тях не е най-безумната на света.

Пък и трябваше да се види с още някого.

Слезе по стълбите, пресече фойето и вестибюла и излезе навън. След това бързо прекоси застлания с чакъл двор и влезе в Дупката през масивната входна врата.

Познатата гледка на диваните, плазмения телевизор и джагата му поддържа успокояващо.

Гледката на празната бутилка „Лагавулин“ върху малката масичка? Не чак толкова.

— Бъч?

Не получи отговор, затова пое по коридора към стаята на ченгето. Вратата беше отворена и вътре... вътре нямаше нищо, освен огромния гардероб на Бъч и празно, неоправено легло.

— Тук съм.

Ви се намръщи, върна се назад и надникна в собствената си стая. Лампите бяха угасени, но аплиците в коридора хвърляха достатъчно светлина.

Бъч седеше от другата страна на леглото, с гръб към вратата; широките му рамене бяха прегърбени, главата му — провесена надолу.

Вишъс влезе и затвори вратата след себе си. Нито Джейн, нито Мариса щяха да се появят (и двете бяха заети, всяка със своята работа), ала Фриц и помощниците му най-вероятно щяха да наминат, за да почистят, а този иконом, бог да го поживи, никога не чукаше, дори вратата да беше затворена. Беше живял тук твърде дълго.

— Здравсти — каза Ви в мрака.

— Здравсти.

Ви пристъпи напред, заобиколи леглото, използвайки стената за ориентир, и приседна до най-добрия си приятел.

— Всичко наред ли е между вас с Джейн? — попита ченгето.

— Да. Наред е. — Меко казано. — Тя пристигна тъкмо когато се събудих.

— Аз я повиках.

— Досетих се. — Вишъс се наклони и го погледна, въпреки че това нямаше особено значение в непрогледния мрак. — И ти благодаря...

— Съжалявам — изхриптя Бъч. — Господи, толкова съжалявам...

Задавеното поемане на въздух, което последва думите му, ужасно приличаше на хлип, който той се бе опитал да потисне.

Въпреки че не виждаше нищо, Ви протегна ръка и я обви около ченгето. Притегли го до гърдите си и положи глава върху него.

— Всичко е наред — дрезгаво каза Ви. — Всичко е наред... Ти направи онова, което трябваше...

Той завъртя ченгето, така че двамата се оказаха излегнати един до друг, а Бъч беше в ръцете му.

По някаква причина Ви си спомни първата нощ, която бяха прекарали заедно, сякаш преди милион години, в къщата на Дариъс в града. Две единични легла, едно до друго на горния етаж. Бъч го беше попитал за татуировките. Ви му беше казал да си гледа работата.

И ето че сега отново бяха заедно в мрака. След всичко, което се бе случило оттогава, изглеждаше направо невероятно, че са същите мъже, които се бяха сблизили заради „Ред Сокс“.

— Не искам от мен да го повторя скоро — каза ченгето.

— Съгласен.

— И все пак, ако се нуждаеш от него... ела.

На Ви му беше на върха на езика да каже: „Никога повече!“, но това бяха празни приказки. Двамата с Бъч бяха изкарали не една и две „сесии“ на този психиатричен етаж и макар че той уж обръщаше нова страница... нямаше как да е сигурен.

Така че просто повтори обещанието, което си бе дал, докато беше с Джейн. От днес нататък щеше да споделя. Дори от това да се чувства толкова неловко, че да му иде да закрепси, то бе за предпочитане пред досегашната му стратегия да задържа всичко в себе си. Пък и беше по-здравословно.

— Надявам се да не се наложи — промърмори той. — И все пак, благодаря ти, мой човек.

— И още нещо.

— Какво?

— Мисля, че сега сме гаджета. — Ви се изсмя дрезгаво и Бъч сви рамене. — Така де... съблякох те. Носеше корсет. Да не говорим пък за къпането с гъба след това.

— Копеле.

— До последен дъх.

Когато смехът им заглъхна, Ви затвори очи и за миг изключи ума си. С масивните гърди на най-добрия му приятел, притиснати до неговите, и знанието, че между тях с Джейн всичко е наред, в живота му не липсваше нищо.

Само ако можеше да задържи сестра си далеч от нощните колдуелски улички... животът щеше да е просто съвършен.

46.

Когато пристигна пред мотел „Монроу“, Хосе веднага видя, че единственото ново нещо наоколо беше жълтата лента, опъната в далечния край. Всичко друго беше западнало и прогнило, включително и колите, паркирани край канцеларията.

Той мина покрай редицата патрулни автомобили, отиде до най-последната стая и спря необозначената си кола диагонално на останалите. Докато дърпаше ръчната спирачка погледна към мястото до себе си.

— Готов ли си?

Век вече посягаше към дръжката на вратата.

— И още как.

Когато двамата излязоха, останалите полицаи ги наобиколиха и взеха да потупват Век по гърба. В управлението го имаха за герой заради начина, по който се беше оправил с онзи папарак... и поздравленията, с които го засипваха, изобщо не намаляваха заради факта, че той с нищо не показваше да си пада по подобни овации.

Сдържан и хладнокръвен, Век повдигна панталона си и извади цигара. Запали я, всмукна веднъж и заговори, докато изпускате дима:

— Е, какво имаме тук?

Хосе остави колегата си да събере нужната информация, а самият той се пъкна под жълтата лента. Изкъртената врата на местопрестъплението беше затворена едва-едва и той я побутна с рамо.

— По дяволите — промърмори под носа си.

Въздухът беше пропит с мирис на прясна кръв... и формалдехид.

В този миг блесна светкавицата на фотоапарат и освети тялото на жертвата върху леглото... и бурканчетата върху нощното шкафче. Както и ножовете.

Хосе затвори очи за миг.

— Инспекторе?

Той погледна през рамо към Век.

— Да?

— Имаме регистрацията на пикапа. Илинойска. Собственост на Дейвид Кроунър. Не е обявен за откраднат и познай какво — Кроунър е бял мъж, на трийсет и три години... неженен... на държавни пом... мамка му! — Век млъкна рязко, когато застана до леглото. — Исусе.

Светкавицата на фотоапарата отново проблесна, а после се разнесе електронно бръмчене, докато машината се съвземаше от усилието.

Хосе погледна към съдебния лекар.

— От колко време е мъртва?

— Не много. Все още е топла. Ще мога да ви кажа нещо точно, когато приключа.

— Благодаря. — Хосе се приближи до паянтовото бюро и с помощта на една химикалка побутна тънък златен пръстен, чифт лъскави обици и розово-черна гривна.

Татуировката, изрязана от жертвата и прибрана в един от бурканите, също беше розово-черна. Навярно това бяха любимите ѝ цветове.

Приживе.

Хосе продължи да обикаля стаята, като се оглеждаше за неща, които не бяха на мястото си, провери кошчето, надникна в банята.

Някой очевидно беше прекъснал забавлението на убиеца. Някой бе чул или видял нещо и бе изкъртил вратата, принуждавайки го да избяга през прозореца над тоалетната чиния. Позвъняването на 911 беше направено от мъж, отказал да даде името си. Той просто бе съобщил за труп в последната стая и толкова. Не беше убиецът. Копелета като него не спираха, освен ако не бяха принудени, и определено не оставяха доброволно след себе си трофеи като тези на нощното шкафче и бюрото.

— Къде си отишъл след това? — помърмори Хосе на себе си. — Къде си избягал...

Горите наоколо се претърсваха с кучета, но Хосе имаше предчувствието, че няма да намерят нищо. Само на около двеста метра от хотела течеше река, достатъчно плитка, за да бъде прегазена — по пътя насам, двамата с Век бяха минали по моста над нея.

— Променя начина си на действие — обади се Век, а когато Хосе се обърна, сложи ръце на хълбоците си и поклати глава. — За първи път го прави на толкова публично място. Това, което върши, оставя

огромна бъркотия след себе си, а и е възможно да вдига шум. Все щяхме да открием и други сцени като тази.

— Съгласен съм.

— Дейвид Кроунър е отговорът.

Хосе сви рамене.

— Може би. А може и да е поредният труп, който ще открием.

— Никой не го е обявил за изчезнал.

— Е, нали каза, че е неженен. Може би живее сам. Кой ще разбере, че го няма?

Само че още докато търсеше слаби места в тази теория, Хосе бе стигнал до същото заключение. Рядкост бе да изчезне човек, без никой да забележи — роднини, приятели, колеги, съседи... Не беше невъзможно, но определено бе малко вероятно.

Въпросът бе къде щеше да отиде убиецът сега. Ако следвах конвенционалната логика, той вероятно навлизаше в ускорената фаза на своята патология. В миналото жертвите се бяха появявали в интервали от месеци, ала ето че сега бяха открили два трупа само за една седмица.

Кое по всяка вероятност означаваше, че с предпазливостта, обгръщала действията му досега, беше свършено и каквато и система да си беше създал, тя щеше да се разпадне под напора на това френетично темпо. Добрата новина бе, че небрежността щеше да улесни залавянето му. Лошата бе, че нещата вероятно щяха да се влошат, преди да започнат да се оправят.

Век се приближи до партньора си.

— Отивам при пикапа му. Искаш ли да присъстваш?

— Да.

Когато се озоваха навън, Хосе си пое голяма глътка от нощния въздух, който не миришеше на кръв и химикали. Век си сложи хирургически ръкавици и се зае за работа. Естествено, колата беше заключена, но това не можеше да го спре. Той извади тънка линейка и отвори вратата откъм шофьора, сякаш безброй пъти беше прониквал в чужда собственост.

— Леле! — промърмори и се дръпна назад.

Не отне кой знае колко време, докато вонята достигна до Хосе и го накара да се закашля. Още формалдехид, примесен със сладникавото зловоние на смърт.

— Не идва отпред. — Век насочи фенерчето си към седалките.
— А отзад.

Върху квадратната двойна врата на каросерията имаше катинар, ала Век просто отиде до служебната им кола и се върна с електрическо трионче.

Разнесе се пронизително бръмчене... нещо изпраця... и Век влезе...

— Мамка му!

Хосе се доближи, за да види какво бе накарало партньора му да изругае, и поклати глава.

Фенерчето на Век осветяваше същинска колекция от малки бурканчета, пълни с бистра течност, в която различни неща плуваха или пък почиваха на дъното. Бурканите бяха закрепени стабилно върху специално изработени рафтове, монтирани върху лявата стена. Дясната беше запазена за инструменти — ножове и въжета, ролки тиксо, чукове, длета, бръснарски ножчета, скалпели, ретрактори.

Здравей, Дейвид Кроунър. Малко вероятно бе убиецът да инсталира всичко това в чужда кола. А Хосе беше готов да се обзаложи, че трофеите в малките бурканчета можеха да запълнят дупките по телата на жертвите.

Най-добрият им шанс беше онези, които претърсваха гората, да открият нещо. В противен случай щяха да изгубят още някоя жена. Хосе беше готов да заложи къщата си на това.

— Ще се свържа с ФБР — каза той. — Трябва да дойдат и да хвърлят един поглед.

Век огледа вътрешността на каросерията.

— Аз ще помогна на момчетата по събирането на улики. Искам възможно най-скоро да преместим пикапа при нас, за да може всичко да бъде описано както трябва.

Хосе кимна, извади мобилния си телефон и натисна един от бутоните за бързо избиране. Докато слушаше звъненето от другата страна, си помисли, че след като приключи с федералните, ще трябва да се обади на жена си. Нямаше никакви изгледи да се прибере у дома за закуска.

Ама никакви.

47.

— Слънцето! Господи! Бързо, най-добре...

Мани се събуди напълно във въздуха: очевидно беше скочил от леглото, повличайки завивката и няколко възглавници със себе си и сега те всички се приземиха накуп — краката му, одеялото и четирите възглавници.

Слънчевите лъчи струяха през огромните прозорци и обливаха спалнята с ярка светлина.

Пейн беше тук, казваше умът му. Тя беше тук.

Оглеждайки се трескаво наоколо, той се втурна в банята. Нищо. Обиколи на бегот останалата част от апартамента. Нищо.

Потърквайки глава, Мани се върна до леглото... и тогава осъзна, че все още пази всичките си спомени. За нея. За Джейн. За копелето с козята брадичка. За операцията и за... невероятното изживяване под душа. И за Глори.

Какво, по...

Наведе се, вдигна една от възглавниците от пода и я поднесе към носа си. Да, Пейн определено беше лежала до него. Но защо беше дошла? И ако го бе сторила, защо не беше изтрила спомените му?

Той отиде в преддверието, грабна мобилния си телефон и... Е, всъщност не можеше да й се обади. Не знаеше номера й.

В продължение на един дълъг миг остана там като истукан. А после си спомни, че се бе съгласил да се срещне с Голдбърг след по-малко от час.

Изпълнен с напрежение и паника, за които не виждаше точна причина, Мани си облече анцуг и се качи в асансьора. Във фитнес залата кимна на останалите трима мъже, които вдигаха тежести или правеха коремни преси, и се качи на бягащата пътека, която обикновено използваше.

Беше забравил шибания айпод, ала мозъкът му работеше трескаво, така че между ушите му определено не беше тихо. Докато влизаше в обичайния си ритъм, се опита да си припомни какво се бе

случило, след като си беше взел душ предишната нощ... но безуспешно. Но нямаше никакво главоболие. Което навеждаше на мисълта, че тази дупка в паметта беше напълно естествена и се дължеше на алкохола.

По време на тренировката му се наложи да усили скоростта един-два пъти — очевидно някой задник беше направил нещо с машината и ремъкът запъваше. На петия километър изведнъж си даде сметка, че няма махмурлук. От друга страна, главата му беше бръмнала заради толкова неща, че му беше трудно да забележи някаква си болка.

Когато петнайсетина минути по-късно слезе от пътеката, му трябваше хавлия, така че се насочи към купчината до изхода. Един от останалите в залата стигна едновременно с него, но отстъпи почтително.

— Първо ти, мой човек — каза мъжът, посочвайки кърпите.

— Благодаря.

След като се избърса, Мани се отправи към изхода, ала поспря за миг, когато забеляза, че всички в залата бяха преустановили това, което правеха, и го зяпат. Той погледна бързо надолу и видя, че с дрехите му всичко бе наред. На какво се дължеше това зяпане, по дяволите?

Когато влезе в асансьора, се протегна и си помисли, че би могъл да пробяга още десет... петнайсет километра. Без проблем. И въпреки пиячката, очевидно беше спал прекрасно, защото сега беше бодър и преливащ от енергия... но така става, когато кръвта ти е пълна с ендорфини. Дори когато се разпадаш на съставните си части, едно хубаво физическо усилие е по-добро от кофеина... или трезвеността.

Без съмнение рано или късно щеше да рухне, но щеше да се тревожи за това, когато се случеше.

Половин час по-късно влезе в заведението на „Старбъкс“ на улица „Еверет“, където преди години двамата с Голдбърг се бяха срещнали за първи път... разбира се, тогава малкото кафене все още не беше станало част от голямата верига. Голдбърг беше завършил Колумбийския университет и кандидатстваше за стажант в „Свети Франсис“, а Мани беше част от екипа, чиято цел беше да го грабне — Голдбърг беше забележително талантлив още тогава, а Мани искаше да състави най-доброто отделение в страната.

Докато чакаше реда си на опашката, за да си поръча лате, той се огледа наоколо. Заведението беше претърпано, но Голдбърг вече бе успял да намери маса до прозореца. В което нямаше нищо странно. Той открай време подраняваше за срещите си — вероятно беше тук поне от петнайсет, двайсет минути. Въпреки това не се оглеждаше за Манело, а се взираше в картонената си чаша, сякаш се опитваше да разбърка капучиното с помощта на волята си.

А... значи имаше да му каже нещо сериозно.

— Мануел? — повика типът зад щанда.

Мани взе поръчката си и си запроправя път между и покрай кафе манияците, изложените чаши и дискове, както и триъгълната бяла дъска, върху която бяха написани специалитетите за деня.

— Здравсти — каза, докато се настаняваше срещу колегата си.

Другият хирург вдигна глава. И едва не подскочи.

— Тъъ... здравей.

Мани отпи глътка кафе и се облегна в стола, при което извитата облегалка се впи в гръбнака му.

— Как си?

— Ами... добре. Господи, изглеждаш фантастично.

Мани потърка наболата си брада. Ама че лъжа. Не си беше направил труда да се обръсне и освен това носеше суитшърт и сини дънки. Определено не беше като слязъл от страниците на някое списание.

— Забрави ненужните любезности. — Той отпи още една глътка от латето. — Какво имаш да ми казваш?

Очите на Голдбърг започнаха да се стрелкат насам-натам. Найсетне Мани се съжали над него.

— Искат да си взема отпуск, нали?

Голдбърг се прокашля.

— Управителният съвет смята, че така ще е най-добре за... всички.

— И те помолиха да поемеш моите задължения, нали?

Ново прокашляне.

— Тъъ...

Мани сложи чашата си на масата.

— Няма нищо. Всичко е наред. Радвам се... ти ще се справиш чудесно.

— Съжалявам... — Голдбърг поклати глава. — Аз... Това изобщо не е правилно. Но... винаги можеш да се върнеш. Нали се сещаш... по-късно. Освен това почивката ти се отразява добре. Искам да кажа, че изглеждаш...

— Фантастично — сухо довърши Мани. — Аха.

Точно това казваха хората, когато им беше жал за някого.

Известно време двамата пиеха кафетата си в мълчание и Мани се зачуди дали Голдбърг си мисли същото, което и той: Исусе, как само се променяха нещата. Когато за първи път се бяха срещнали тук, Голдбърг бе също толкова нервен, колкото и сега, ала по съвсем различни причини. Кой да предположи, че един ден Мани ще бъде изпратен в принудителен отпуск. По онова време той се бе устремил към върха и нищо не можеше да го спре...

Поради което реакцията му на това искане от страна на съвета беше истинска изненада. Той всъщност не беше особено разстроен. Чувстваше се някак... изключил, сякаш всичко това се случваше на някой, който някога бе познавал, но с когото отдавна бе изгубил връзка. Да, случило се бе нещо сериозно... ала не му пукаше.

— Ами...

Прекъсна го звъненето на телефона му. И това какво наистина имаше значение за него, си пролича от трескавия начин, по който заопипва джобовете си, сякаш пуловерът му беше пламнал.

Само че не беше Пейн. А ветеринарят.

— Трябва да вдигна — извини се той на Голдбърг. — Ще отнеме само две секунди. Да, докторе, как е... — Мани се намръщи. — Наистина? Аха. Да... да... аха... — Широка усмивка сграбчи лицето му и бавно започна да го опъва, докато накрая стигна до ушите му. — Да. Нали? Истинско чудо.

Когато затвори и погледна към Голдбърг, видя, че веждите му се бяха вдигнали нагоре.

— Добри новини. За коня ми.

Веждите на другия хирург подскочиха още по-нависоко.

— Не знаех, че имаш кон.

— Чистокръвна кобила. Казва се Глори.

— О! Леле.

— Падам си по конни състезания.

— Не го знаех.

— Аха.

И това беше краят на разговора за лични неща. От което на Мани му стана ясно всъщност колко много говореха за работа. В болницата двамата с Голдбърг бяха прекарвали часове в обсъждане на пациентите, колегите, ръководството. Сега? Нямаха кой знае какво да си кажат.

Въпреки всичко мъжът срещу него беше наистина свестен... и навярно бе следващият шеф на хирургията в „Свети Франсис“. Разбира се, бордът на директорите щеше да потърси кандидати из цялата страна, ала изборът щеше да падне върху Голдбърг, защото останалите хирурзи, които се плашеха лесно и държаха на стабилността, го познаваха и му имаха доверие. Както и трябваше да бъде. В операционната Голдбърг беше невероятен, вършеше прекрасно и административната част от задълженията си и беше далеч по-уравновесен от Мани.

— Ще се справиш чудесно — каза Мани.

— Какво... о! То е временно, само докато ти... е, нали се сещаш, докато се върнеш.

И като че ли наистина го вярваше, което беше доказателство за добрия му характер.

— Аха.

Мани се размърда в стола си и кръстоса крака. Докато го правеше, погледът му попадна върху три момичета насреща му. Трябва да бяха на около осемнайсет и в мига, в който срещна очите им, те се разкискаха и доближиха глави, преструвайки се, че допреди миг не го бяха зяпнали.

Обзет от същото чувство като във фитнес залата, той се погледна. Не. Все още си беше напълно облечен. Какво, по...

Когато вдигна очи, видя, че едно от момичетата се беше приближило до тяхната маса.

— Здравсти. Приятелката ми мисли, че си готин.

Тъъ...

— Ами... благодаря.

— Това е телефонният ѝ номер...

— А, не... Не. — Мани взе листчето, което тя остави на масата, и го натъпка обратно в ръката ѝ. — Поласкан съм, но...

— Тя е на осемнайсет.

— А аз съм на четирийсет и пет.

При тези думи челюстта на момичето увисна.

— Не може да бъде!

— Може. — Той прокара пръсти през косата си, чувствайки се като в епизод на някой тийнейджърски сериал. — Освен това имам приятелка.

— О! — Момичето се усмихна. — Разбирам... Можеше с това да започнеш. Нямахте нужда да лъжеш, че си някакъв прашлясал дъртак.

И с тези думи тя се върна на масата си. Настани се на мястото си и след малко оттам се разнесе колективен стон. А после Мани получи няколко намигвания.

Той погледна към Голдбърг.

— Детска им работа. Честно...

— Тъъ... да.

Добре, време беше да сложи край на цялата тази неловкост. Мани погледна през прозореца, обмисляйки как да се оттегли отгук...

И тогава видя отражението си. Същите високи скули. Същата квадратна челюст. Същите устни и нос. Същата черна коса. Ала въпреки това имаше нещо различно. Приведе се напред и си помисли... очите му бяха...

— Трябва да отида до тоалетната — каза спокойно. — Ще ми пазиш ли кафето, преди да си тръгнем?

— Разбира се. — Голдбърг се усмихна облекчено, сякаш беше доволен, както че скоро щяха да си тръгнат, така и че има нещо за правене. — Не бързай.

Мани се изправи и отиде в унисекс тоалетна. Почука и когато не получи отговор, отвори вратата и запали осветлението и свързания с него вентилатор. Заклучи се вътре и застана пред огледалото, на което беше залепен мъничък надпис: „Моля служителите да си мият ръцете“.

Лампата беше директно над умивалника. По всякакви правила на логиката би трябвало да изглежда ужасно: изпит от изтощение, под очите му — торбички, в които човек можеше да напъха багаж за цяла седмица, и кожа с цвят на хумус.

Обаче огледалото не показваше нищо такова. Дори на калпавата флуоресцентна светлина, която струеше отгоре му, той изглеждаше десет години по-млад, отколкото си се спомняше. Буквално пращеше

от здраве, сякаш някой бе прикачил негова стара снимка върху сегашното му тяло.

Отстъпи назад, протегна ръце пред гърдите си и клекна, след което се изправи, давайки на ставите си възможността да изпукат недоволно. Както и на бедрата си, които бе упражнявал допреди по-малко от час, да възнегодуват. Или пък гърбът му.

Никаква болка. Никаква схванатост. Никакъв дискомфорт.

Тялото му преливаше от сила.

Мислите му се върнаха към онова, което главният ветеринар му беше казал по телефона с глас, едновременно объркан и възторжен: „Костта се е възстановила, а кракът ѝ е напълно излекуван, сякаш никога не е бил счупен“.

Исусе... Христе. Ами ако Пейн бе направила своята магия и върху него? Докато бяха заедно? Възможно ли бе, без никой от тях да си даде сметка, тя да го бе „излекувала“ от ефекта на времето... връщайки го назад не просто с месеци, а с цяло десетилетие, ако не и повече?

Мани стисна разпятието, което висеше на врата му.

В този миг някой почука на вратата и той пусна казанчето, макар да не беше използвал тоалетната, а след това остави водата да тече известно време в мивката, та отстрани да не изглежда така, сякаш прави нещо съмнително вътре. После излезе като в мъгла, кимна на закръглената жена, която искаше да влезе, и се отправи към Голдбърг.

Когато седна на мястото си, трябваше да избърше внезапно овлажнелите си от пот длани в панталона си.

— Искам да те помоля за услуга — каза той на бившия си колега. — Нещо, за което не бих се обърнал към никой друг...

— Само ми кажи. Каквото и да е. След всичко, което си сторил за мен...

— Искам да ме прегледаш. И да ми направиш снимки.

Голдбърг кимна начаса.

— Нямах намерение да повдигам въпроса, но мисля, че идеята е добра. Главоболията... белите петна в паметта. Трябва да се увериш, че не се касае за... заболяване. — Той спря дотук, тъй като не искаше разговорът да стане прекалено мрачен или да се превърне в спор. — Макар че, господи, наистина говорех сериозно — никога не си изглеждал по-добре.

Мани взе чашата с кафе от масата и се изправи, ала усещането за неотложност, което бърмчеше във вените му, не се дължеше на кофеина.

— Да вървим. Имаш ли време сега?

Голдбърг напълно споделяше припряността му.

— За теб винаги ще имам време.

48.

От време на време Куин виждаше смъртта си. Насън. Появяваше се в редките мигове, когато всичко бе тихо и спокойно. А понякога — просто за да се изгаври с него.

Той се опитваше да избегне колажа от гледки, миризми и звуци, сякаш бягаше от чума, ала, макар да беше подал молба за ограничителна заповед във вътрешния съд на съществото си, ответната страна се държеше като истински задник и непрекъснато повдигаше най-различни възражения... така че гадните образи отново и отново се връщаха.

Беше се изтегнал върху леглото си в онова мъгливо състояние, когато умът нито спи, нито е буден, и разбира се, ужасяващата нощ реши, че това е тъкмо моментът да му звънне, за да си поприказват... и ето че спомените в главата му задрънчаха, принуждавайки го да вдигне.

Собственият му брат беше един от бранителите на честта, дошли, за да го пребият. Бандата копелета, облечени в черни дрехи и качулки, го бяха настигнали край пътя, докато той си тръгваше от имението на семейството си завинаги. Носеше на гърба си малкото неща, които притежаваше и нямаше никаква представа накъде отива. Баща му го беше изхвърлил от къщи, бяха го заличили от семейното дърво и... ето ти го него. Без корени. Без посока.

Всичко това — заради разноцветните му очи.

Бранителите трябваше да го пребият, задето беше опетнил семейната чест. Но не и да го убият. Само че нещата бяха излезли извън контрол и в изненадващ обрат на събитията брат му се бе опитал да го спаси.

Тази част Куин помнеше отлично. Гласът на брат му, нареждащ на останалите да спрат.

Само че вече бе твърде късно и Куин се бе зареял извън тялото си, далеч не само от болката, но и от света... единствено за да се озове наред морето от бяла мъгла, разтворило се, разкривайки врата. Без

никой да му казва, бе разбрал, че това е входът към Небитието... така, както бе разбрал, че отвори ли го веднъж, връщане назад нямаше.

Което му се бе сторило прекрасна идея. Нямаше нищо за губене и така нататък...

И въпреки това в последния момент се бе уплашил. Поради причина, която не можеше да си спомни.

Което бе най-странното в цялата история... Онази нощ се бе запечатала така ярко в съзнанието му, но това късче от нея не можеше да си припомни, колкото и да се опитваше.

За сметка на това не беше забравил как се бе върнал в тялото си. Когато се свести, Блей му правеше изкуствено дишане... което беше повече от основателна причина да иска да живее...

Почукването на вратата го разбуди напълно. Надигна се рязко от възглавниците и с помощта на ума си запали лампите, за да се увери къде се намира.

Да. В спалнята си. Сам.

Ала не за дълго.

Докато очите му, все още привикващи със светлината, се насочваха към вратата, вече знаеше кой стои от другата страна. Усещаше деликатното ухание, носещо се оттам, и знаеше защо е дошла. Мамка му, може би точно затова не бе успял да заспи наистина — беше очаквал всеки миг да бъде събуден от появата на Лейла.

— Влез — каза тихо.

Избраницата се плъзна безшумно в стаята и когато се обърна към него, Куин видя, че изглежда ужасно. Изцедена. Съсипана.

— Господарю...

— Можеш да ме наричаш Куин. Всъщност дори те моля да го направиш.

— Благодаря. — Тя се поклони в кръста и се изправи с усилие. — Питам се дали бих могла да се възползвам от любезното ви предложение да... пия от вената ви. Изцедена съм и не съм в състояние да се прибера в Светилището.

Когато Куин срещна погледа на зелените ѝ очи, нещо в ума му се надигна... някакво осъзнаване, което всеки миг щеше да дойде на фокус.

Зелени очи. Зелени като нефрит, гроздови зърна и пролетни пъпки.

— Защо ме гледате по този начин? — попита тя, увивайки се още по-плътено в робата си.

Зелени очи... върху лице, което...

Избраницата хвърли поглед към вратата.

— Може би ще е най-добре да си вървя...

— Съжалявам. — Куин тръсна глава и като се увери, че завивките го покриват до кръста, ѝ даде знак да се приближи. — Току-що се събудих... не ми обръщай внимание.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Хайде, ела. Нали сме приятели, забрави ли? — Протегна ръка и когато тя се доближи, улови дланта ѝ и я дръпна да седне.

— Господарю? Все още ме гледате по този начин.

Очите на Куин сезираха изпитателно в лицето ѝ, а после се спуснаха надолу по тялото ѝ. Зелени очи...

Какво толкова имаше в проклетите очи? Не беше като да не ги е виждал досега.

Зелени очи...

Той преглътна една ругатня. Исусе, беше като в главата ти да се върти песен, на която си спомняш мелодията, но не и думите.

— Господарю?

— Куин. Кажете ми го, моля те.

— Куин.

По устните му пробяга усмивка.

— Ето, вземи това, от което се нуждаеш.

Господи, колко беше тънка, помисли си Куин, докато ѝ поднасяше китката си. Тя се наведе и отвори уста. Изключително белите ѝ зъби бяха дълги, ала деликатни. Не като неговите. А убождането им бе също толкова нежно и женствено, колкото и всичко друго у нея.

Кое то традиционалиста в него намираще за съвсем редно.

Докато Лейла пиеше, той съзерцаваше сложно сплетената ѝ руса коса, голите рамене, красивите ѝ ръце.

Зелени очи.

— Исусе! — Когато тя понечи да се отдръпне, Куин сложи длан на тила ѝ и я задържа върху вената си. — Няма нищо. Кракът ми се е схванал.

По-скоро — умът.

Обзет от безсилно раздразнение, той вдигна глава и вместо да я удари в стената, разтърка очи. Когато погледът му отново си дойде на фокус, установи, че се взира във вратата...

... през която Лейла току-що беше влязла.

Начаса бе въввлечен обратно в съня. Но не онзи за побоя, нито пък за брат му. Видя се застанал пред входа на Небитието... протегнал ръка към дръжката на бялата врата.

Действителността се изкриви, сякаш разтеглена от невидими ръце, докато Куин вече не бе сигурен дали е буден или заспал... или мъртъв.

Вихрушката се надигна от средата на вратата, сякаш онова, от което беше изработена, се бе втечило, придобивайки плътността на мляко. В сърцето на този ураганен вихър един образ започна да приема очертания и се понесе нагоре, по-скоро като звук, отколкото като картина.

Беше лицето на млада жена. Млада жена с руса коса, изтънчени черти и бледозелени очи.

Тя го гледаше, задържала очите му със своите така сигурно, както ако беше уловила лицето му в малките си красиви ръце. След това мигна. И ирисите ѝ промениха цвета си.

Единият стана зелен, а другият — син. Досущ като неговите.

— Господарю!

В първия миг Куин беше напълно объркан, чудейки се защо тя го бе нарекла така. Откъде знаеше кой е той?

— Куин! Нека да затворя раната!

Той примига. И установи, че се бе хвърлил към таблата на леглото, при което зъбите на Лейла се бяха изтръгнали от плътта му и сега кръвта му шуртеше върху чаршафите.

— Нека...

Той задържа Избраницата настрани и сам се погрижи за раната си. Докато го правеше, не откъсваше очи от Лейла.

Прекалено лесно беше да насложи чертите на онази млада жена върху лицето ѝ и да открие нещо далеч по-дълбоко от прилика. Докато сърцето му биеше лудешки, той си напомни, че никога не бе проявявал ясновидски способности. За разлика от Ви, той не бе в състояние да надникне в бъдещето.

Лейла се изправи съвсем бавно, сякаш не искаше да го изплаши.

— Да отида ли да доведе Джейн? Или може би ще е най-добре да си вървя?

Куин отвори уста... ала от нея не излезе никакъв звук.

Леле. Никога не беше претърпявал автомобилна злополука, но си представяше, че обзелият го ужас доста прилича на онова, което изпитваш, когато видиш как, вместо да спре на „Стоп“, някой връхлита право върху теб: преценяваш посоката му, сравняваш неговата скорост със своята и стигаш до заключението, че сблъсъкът е неизбежен.

Макар че изобщо не бе в състояние да си представи свят, в който Лейла забременява от него.

— Видях бъдещето — каза той сякаш от много далече.

Лейла вдигна ръце към гърлото си, сякаш се задушаваше.

— Нещо лошо ли е?

— Не е... възможно. Въобще.

Стиснал главата си с ръце, единственото, което Куин виждаше в мрака, беше онова лице... наполовина това на Лейла и наполовина неговото.

Господ да им е на помощ... и на двамата. На всички.

— Господарю? Плашите ме.

Е, значи ставаха двама...

Ала то не можеше да е вярно. Нали?

— Ще си вървя — дрезгаво каза тя. — Благодаря за онова, което ми дадохте.

Куин кимна, неспособен да я погледне.

— Няма защо.

След миг вратата се затвори. Куин потрепери, а в костите му се настани вледеняващ страх... и стигна до дъното на душата му.

Каква ирония, помисли си. Родителите му никога не бяха искали той да се възпроизведе и ето че сега мисълта да натовари Лейла с дефектна дъщеря или, още по-лошо, да предаде прецаканите си очи на едно невинно дете, го накара да се вкопчи в обета си за въздържание така, както нищо друго не би могло.

Всъщност би трябвало да се радва. От всички съдби, които би могъл да има, тази можеше да бъде избегната със стопроцентова сигурност, нали така?

Просто никога нямаше да прави секс с Лейла.

Никога.

Така че всичко това бе чисто и просто една невъзможност. Точка по въпроса.

49.

Мани се прибра в апартамента си към шест вечерта. Беше прекарал осем часа в болницата, по време на които най-различни хора, които познаваше по-добре от някои от по-далечните си роднини, го бяха боли с игли, пъхали тръбички в тялото му и какво ли още не.

Резултатите бяха в електронната му поща, понеже той беше препратил копия от всичко, което се съдържаше в служебната му поща, на личния си имейл. Не че имаше причина да отваря всички тези документи — знаеше резултатите, бележките, рентгеновите снимки и тези от скенера наизуст.

Хвърли ключовете си на барплота в кухнята и отвори хладилника, като му се искаше там да има пресен портокалов сок. Вместо това видя пакетчета соев сос от близкия китайски ресторант, който правеше доставки по домовете... бутилка кетчуп... и кутия с храна, останала след една бизнес вечеря, на която беше присъствал преди две седмици.

Все тая. Бездруго не беше особено гладен.

Неспокоен, неспособен да си намери място, той погледна небето. На запад все още проблясваше светлина. Ала нямаше да му се наложи да чака дълго.

Пейн щеше да дойде при него, след като слънцето залезеше. Усецаше го с цялото си същество. Все още не беше сигурен защо беше прекарала нощта с него, нито защо бе запазил спомените си, но не можеше да не се чуди дали, когато дойде, Пейн няма да се погрижи за това.

Отиде в спалнята си и първото, което направи, бе да вдигне възглавниците от пода и да ги върне на мястото им. След това опъна покривката... и беше готов да започне да си събира багажа. Отиде до скрина и се залови да изважда дрехи и да ги подрежда на купчинки върху леглото.

Нямаше за какво да се връща в „Свети Франсис“. По средата на всички онези тестове си беше подал оставката.

Нямаше причина да остава и в Колдуел... всъщност навярно би било най-добре да се махне от града. Нямаше представа къде ще отиде, но човек не се нуждае от определена цел, за да се махне от някъде.

Чорапи. Боксерки. Ризи. Дънки. Спортни панталони.

Това, гардеробът ти да се състои предимно от хирургически дрехи, осигурени от болницата, определено улесняваше стягането на багажа. Но поне спортни сакове не му липсваха.

От най-долното чекмедже на скрина извади единствените два пуловера, които притежаваше... Снимката в рамка под тях беше поставена с лицето надолу.

Мани протегна ръка и я вдигна. Не беше нужно да я обръща, за да знае кого ще види. Беше запомнил и най-малката подробност от лицето още преди много години.

И въпреки това изпита моментен шок, когато завъртя снимката в ръката си и се взря в образа на баща си. Красиво копеле. Страшно красиво. Тъмна коса — досущ като тази на Мани. Дълбоки очи — досущ като тези на Мани.

И... достатъчно с ретроспекциите. Както винаги, когато станеше дума за баща му, Мани сбутваше всичко в някое тъмно кътче на ума си и продължаваше със своя живот. Кое то тази вечер означаваше да прибере снимката в най-близкия сак и това беше то...

Почукването по стъклото идва твърде рано, за да е тя, помисли си Мани.

Ала после зърна часовника и си даде сметка, че събира багажа си от поне час.

Погледна през рамо и сърцето му заби поне три пъти по-бързо при вида на Пейн, застанала от другата страна на стъклото. Господи... направо го зашеметяваше. Беше сплела косата си, носеше дълга бяла роба, пристегната в кръста и... направо спираше дъха.

Мани отиде до плъзгащата се врата, отвори я и студеният нощен въздух, който го блъсна в лицето, му помогна да се съвземе.

Широко усмихната, Пейн не толкова влезе в стаята, колкото се хвърли в прегръдките му; тялото ѝ бе така реално до неговото, ръцете ѝ около шията му — толкова силни.

Мани си позволи да я държи по този начин в продължение на един дълъг миг... за последен път. А след това, макар това да го

убиваше, я пусна и под претекст, че трябва да затвори вратата заради силния вятър, се отдръпна от нея.

Когато отново я погледна, тя бе обвила ръце около тялото си, радостта си бе отишла от лицето ѝ.

— Знаех си, че ще се върнеш — дрезгаво каза той.

— Аз... имах добри новини. — Пейн погледна към саковете върху леглото. — Къде отиваш?

— Трябва да се махна оттук.

Тя затвори очи за миг и Мани имаше чувството, че ще умре, задето не може да отиде и да я утеши. Но и така му беше прекалено трудно. Да я докосне отново щеше да го прекърши.

— Днес бях на лекар — каза вместо това. — Прекарах целия следобед в болницата.

Пейн пребледня.

— Болен ли си?

— Не точно. — Той направи няколко крачки насам-натам и в крайна сметка се озова до скрина и затвори вече празното долно чекмедже. — Всъщност ни най-малко. Изглежда, че някои части от тялото ми са се регенерирани. — Ръката му се спусна надолу. — От години страдах от артрит в тазобедрената става заради прекомерното спортуване... отдавна бях наясно, че рано или късно ще се наложи да я сменят. Ала след днешната рентгенова снимка? В съвършено състояние е. Точно такава, както когато бях на осемнайсет. Никакъв артрит, никакво възпаление.

Когато Пейн зяпна, Мани реши, че след като така и така е започнал, най-добре да ѝ поднесе всичко наведнъж. Запретна ръкав и прокара пръсти по кожата на ръката си.

— През последните две десетилетия имах лунички от прекомерно излагане на слънце — вече ги няма. — Наведе се и вдигна крачолата си. — Проблемите в прасците, от които страдам от време на време? Няма и следа от тях. И то въпреки че тази сутрин пробягах осем километра, без изобщо да усетя... и то за по-малко от четирийсет и пет минути. Кръвните тестове показаха, че нямам проблеми с холестерола, чернодробните ми показатели са съвършени, хемоглобинът и тромбоцитите — също. — Той докосна слепоочията си. — Освен това вече бях на път да се нуждая от очила за четене — все протягах ръка възможно най-далече, за да мога да видя какво пише

в менютата и списанията... но вече не е така. Мога да прочета и най-ситния шрифт само на сантиметри от носа си. И ако щеш вярвай, това е само началото.

Да не говорим за изчезналите бръчици около очите му и фактът, че посребрялата коса на слепоочията му сега беше тъмнокафява, а коленете не го боляха.

— И мислиш... — Пейн сложи ръка на гърлото си. — Мислиш, че аз съм причината?

— Сигурен съм. Какво друго би могло да бъде?

Пейн поклати глава.

— Не разбирам защо това не е благословия. Всички раси копнеят за вечна младост...

— Не е *естествено*. — При тези думи тя потръпна, но Мани трябваше да продължи. — Аз съм лекар, Пейн. Знам всичко за нормалния начин, по който телата на хората остаряват и се справят с травмите. Това... — той посочи тялото си, — не е правилно.

— То е регенерация...

— Но къде ще спре? Ами ако стана като Бенджамин Бътън^[1] и продължа да се подмладявам, докато не се превърна в дете?

— Това е невъзможно — възрази Пейн. — Аз съм била изложена на светлината много по-дълго от теб, ала въпреки това не съм се превърнала в момиче.

— Е, добре, да кажем, че това няма да се случи... ами всички останали в живота ми? — Не че списъкът беше кой знае колко дълъг, но все пак. — Види ли ме такъв, майка ми ще реши, че съм си направил пластична операция... но след десет години? Тя е само на седемдесет. Вярвай ми, докато стане на осемдесет или деветдесет, все ще ѝ просветне, че синът ѝ не остарява. Или трябва да се откажа от нея?

Мани отново закрачи из стаята и когато зарови пръсти в косата си, дърпайки я разсеяно, беше готов да се закълне, че е по-гъста от преди.

— Днес си изгубих работата... заради случилото се, след като изтрихте спомените ми. През седмицата, в която бях далеч от теб, главата ми беше толкова прецакана, че нямах представа дали е ден или нощ, а това е всичко, което те знаят, защото не е като да мога да им обясня какво всъщност стана. — Той отново се обърна към нея. —

Проблемът ми е, че това е единственото тяло, което имам, единственият мозък, единственото... всичко. Твоите хора си играха с мозъка ми и аз едва не го изгубих... Какви ще са последиците от това? Знаем само каква е причината... Но какви ще бъдат същинските измерения на крайния резултат? Нямам представа и това ме ужасява, и то — с пълно основание.

Пейн хвана края на дебелината си плитка и започна да го поглажда, загледана в пода.

— Съжалявам...

— Вината не е твоя, Пейн — простена Мани, махвайки отчаяно с ръка. — И не искам да стоварвам всичко това върху теб, но...

— Напротив, моя е. Аз съм причината.

— Пейн...

Мани понечи да се доближи до нея, ала тя вдигна отбранително ръце и заотстъпва назад.

— Не, не се приближавай.

— Пейн...

— Имаш право. — Тя спря, когато се блъсна в стъклената врата, през която беше влязла. — Аз съм опасна и нося разруха.

Мани потърка разпятието под ризата си. Въпреки всичко, което беше наприказвал, в момента искаше само да си вземе думите обратно и да намери начин да оправи нещата между тях.

— Това е дар, Пейн. — В крайна сметка и тя, и Глори бяха демонстрирали ползата от краткосрочното излагане на уменията ѝ. — Той може да помогне на теб, на семейството ти, на расата ти. По дяволите, с това, на което си способна, спокойно можеш да вземеш хляба на Джейн.

— Така е.

— Пейн... погледни ме. — Когато очите ѝ най-сетне се повдигнаха и срещнаха неговите, на Мани му се прииска да зариде. — Аз...

Само че така и не довърши. Истината бе, че я обичаше. Абсолютно и завинаги. Ала това беше тяхното проклятие, и на двама им. Никога нямаше да преодолее тази любов и за него никога нямаше да има друга.

Той изпъна рамене и събра цялата си сила.

— Искам да те помоля за нещо.

— И какво е то? — попита тя дрезгаво.

— Не заличавай спомените ми. Никому няма да кажа за теб и за расата ти... заклевам се в майка си. Просто... когато си отидеш, остави ме какъвто съм. Без ума си няма да имам нищо.

Пейн почти летеше от щастие, когато тръгна от имението. Вишгъс ѝ бе съобщил невероятната новина в мига, в който се бе прибрала, точно преди изгрев-слънце, и тя бе прекарала целия ден, като ту се носеше сякаш върху облаците, ту бе на път да излезе от кожата си заради това колко бавно се точи времето.

А после дойде тук.

Трудно ѝ бе да си представи, че едва преди десетина минути беше преливала от радост.

За сметка на това изобщо не ѝ бе трудно да разбере Мануел. И се учудваше, че никой от тях не бе предвидил до какво може да доведе нейната... целителна сила. Или каквото и да бе то.

Разбира се, че щеше да има ефект върху него.

Погледна към Мануел и установи, че не е в състояние да понесе напрежението му. Той наистина се боеше какво би му останало, ако му отнемеха спомените за времето, прекарано заедно. А и как да не се бои? Заради нея беше загубил работата, която обичаше. Умът и тялото му се намираха в опасност — пак заради нея.

О, съдби, изобщо не трябваше да се доближава до него.

И именно заради това на връзките с хора не се гледаше с добро око.

— Не се тревожи — тихо каза тя. — Няма да съсипя ума ти. Вече направих достатъчно.

При звука на облекчената му въздишка, Пейн усети как гърлото ѝ се свива от мъка.

Той я погледна в продължение на един дълъг миг.

— Благодаря ти.

Тя се поклони лекичко, а когато се изправи, с изумление видя влага в красивите му махагонови очи.

— Искам да те помня, Пейн... всичко у теб. Всичко от случилото се. — Тъжният му, изпълнен с копнеж поглед, обхождаше лицето ѝ. — Вкусът ти, усещането, когато те докосвам. Звукът, когато се смееш...

или простенваш. Времето, когато бях до теб... — Гласът му изневери и той се прокашля. — Тези спомени трябва да ми стигнат за цял живот.

Сълзи се стичаха по бузите на Пейн, сърцето ѝ отказваше да работи.

— Ще ми липсваш, бамбина. Всеки ден. До края на живота ми.

Той разтвори ръце и когато се хвърли в прегръдките му, Пейн загуби и последните късчета самообладание. Обгърнатата от силното му тяло, тя зарови лице в ризата му и зарида, вкопчена в него така отчаяно, както и той в нея.

Откъснаха се един от друг в същия миг, сякаш имаха едно сърце. И навярно беше точно така.

Наистина, част от нея искаше да продължи да се бори, да спори, да се опита да погледне на нещата от друг ъгъл, по друг начин. Но не беше сигурна, че има такъв. Не можеше да надзърне в бъдещето повече, отколкото той... нито пък знаеше какви ще са последиците от промените в него.

Нямаше какво друго да си кажат. Този край, настъпил така неочаквано, бе удар, който не можеше да бъде смекчен нито с приказки, нито с допир, нито — подозираше тя — с времето.

— Ще си вървя — каза, отстъпвайки назад.

— Нека ти отворя вратата...

Докато се дематериализираше от апартамента му, Пейн осъзна, че това бяха последните думи, които Мануел щеше да ѝ каже.

Тяхното сбогуване.

Мани се взираше в празното пространство, където само допреди миг стоеше жената, която обичаше. Ала там вече нямаше нищо — тя бе изчезнала безвъзвратно, като лъч светлина, угаснал изведнъж.

Беше си отишла.

Първият му порив бе да отвори шкафа в коридора, да извади бейзболната си бухалка и да направи мястото на пух и прах. Да изпотроши огледалата, чашите и чиниите... а после да изхвърли през терасата малкото мебели, които притежаваше. След това... може би щеше да изкара поршето от гаража и да подкара по „Нортуей“, да натисне газта до дупка и да избере маршрут, който да завършва в подпорните колони на някой мост.

Без да се хаби да си слага предпазен колан, разбира се.

В крайна сметка обаче просто седна на леглото до спортните сакове и улови главата си в ръце. Не беше някой лигльо, който да се разреве сякаш е на погребение. Ни най-малко. Просто накапа спортните си обувки.

Мъжествено. Адски мъжествено.

Но как изглежда отстрани, в очите на несъществуващите зрители в празния му апартамент, имаше също толкова малко значение, колкото и гордостта му, егото му, пенисът и топките му... колкото всичко.

Господи... това не беше просто тъжно.

Загубата го бе съсипала.

И той щеше да носи тази болка със себе си до последния си дъх.

Каква ирония. В началото името ѝ му се бе сторило странно. А сега му се струваше толкова подходящо.

[1] Главният герой от филма „Странный случай с Бенджамин Бътн“, в който едноименният герой се ражда като старец и през целия си живот се подмладява, докато не умира като бебе. — Бел.прев. ↑

50.

Пейн не искаше да се връща в имението. Нямахме никакво какво желание да вижда когото и да било от обитателите му. Нито краля, дал ѝ свободата, от която тя всъщност не се нуждаеше; нито близнака си, който се бе застъпил за нея. И със сигурност никоя от щастливите, благословени двойки, които живееха под кралския покрив.

Така че вместо да се отправи на север, тя се материализира на брега на реката, която течеше покрай високите стъклени сгради в сърцето на града. На нивото на земята вятърът беше по-слаб и носеше плисъка на вълничките, миещи скалистите брегове. В далечината се долавяше бръмчене на автомобили — по-настойчиво, когато изкачваха полегатия гръб на моста и постепенно затихващо, когато се спускаха от другата му страна — и я караше още по-ясно да си дава сметка за това колко просторен бе пейзажът наоколо ѝ.

Заобиколена от хора, тя бе свършено сама.

Но нали точно това бе искала. Това бе свободата, за която бе копняла така отчаяно и бе търсила с такава жар. В Светилището нищо не се променяше. Ала и никога не се случваше нищо лошо.

Въпреки това Пейн предпочиташе настоящия труден момент пред някогашната си безчувствена изолираност.

„О, Мануел...“

— Хей, сладурано.

Пейн погледна през рамо. Някакъв човек се приближаваше към нея, очевидно излязъл иззад една от колоните на моста. Преплиташе крака и миришеше на пот и мръсотия, наслойвали се кой знае откога.

Без да си дава труда да отвърне на поздрава му, Пейн се дематериализира по-надолу по брега. Нямахме нужда да изтрива спомените му. Едва ли щеше да си спомня, че я е видял. А и най-вероятно беше свикнал с халюцинации, предизвикани от наркотици.

Загледана в набраздената повърхност на реката, Пейн не се чувстваше привлечена от мрачните ѝ глъбини. Нямахме да се нарани заради случилото се. Това не беше затвор, в който би искала да се

озове... пък и от сега нататък нямаше да избира малодушния изход. Стъпила здраво на земята, тя скръсти ръце на гърдите си и просто... се остави да съществува в мястото, където се намираще, докато времето се процеждаше през решетото на реалността, а звездите над главата ѝ се въртяха, безспирно променяйки положението си...

Миризмата проникна в ноздрите ѝ почти незабележимо, промъквайки се в смесицата от пръст, влажни камъни и градско замърсяване. Така че в началото тя дори не я забеляза като нещо отделно от останалите.

Ала нещо дълбоко в ума ѝ се събуди.

Подтиквана от неосъзнат инстинкт, главата ѝ се завъртя, сякаш надарена със собствена воля. Раменете ѝ я последваха, а после и останалата част от тялото ѝ.

Това зловоние идваше от врага.

Лесър.

Пейн се затича леко, а във вените ѝ имаше агресия, която не се дължеше единствено на разбитото ѝ сърце, и гняв заради това, което съдбата ѝ беше причинила. Приближавайки се до източника на миризмата, тя бе тласкана от бездънно наследство от агресия и инстинкт да брани; краката, десницата и кучешките ѝ зъби тръпнеха. Преобразена от смъртоносната си мисия, тя не беше нито мъж, нито жена; вече не беше Избраница, нито пък дъщеря или сестра. Докато бягаше през улиците, тя беше войник.

Свърна в една уличка и в дъното ѝ се натъкна на двамата убийци, чиято миризма я беше извикала от брега. Застанали един до друг, доближили глави над нещо, което тя разпозна като телефон, те очевидно бяха нови попълнения, с тъмни коси и неспокойно потръпващи тела.

Не вдигнаха поглед, когато Пейн спря, което ѝ даде време да вземе от земята сребрист метален диск, върху който пишеше „Форд“. От него ставаше хубаво оръжие — можеше да го използва както за щит, така и за да го хвърля.

Миг по-късно силен порив на вятъра улови робата ѝ и я развя. Движението трябва да бе привлякло вниманието им, тъй като се обърнаха рязко.

Появиха се ножове. Както и две усмивки, които накараха кръвта ѝ да кипне.

„Глунави момчета“, помисли си Пейн. Вярвах, че понеже е жена, няма да окаже никаква съпротива.

Не виждаше причина да прекъсва небрежната бавна стъпка, с която те се приближиха. Всъщност наистина щеше да се наслади на изненадата, която им предстоеше да изживеят... но не и да преживеят.

— Какво правиш тук, малката? — попита по-едрият от двамата. — Сам-самичка.

„Каня се да ви прережа гърлата с онова, което държи зад гърба си. След което ще ви строша краката — не защото трябва, а защото звукът ще ми достави удоволствие. А после ще намеря парче стомана, с което да понижа празните ви гърди и да ви изпратя обратно при вашия създател. А може би ще ви оставя да се гърчите на земята.“

На глас обаче Пейн не каза нищо. Вместо да говори, тя разпредели равномерно тежестта на тялото си и приклепна лекичко. Никой от лесърите не забеляза промяната в стойката ѝ — прекалено бяха заети да се приближават, наперени като пауни. Не се разделиха, за да минат от двете ѝ страни. Нито пък единият опита да я въвлече в ръкопашен бой, за да може другият да я нападне отзад.

Просто си останаха пред нея... където тя можеше да ги достигне без проблем.

Уви, това нямаше да бъде нищо повече от една добра загревка. Макар че все още бе възможно да се появят и други, които умееха да се бият по-добре.

Кор усещаше настъпилата промяна в копелетата си.

Докато крачеха в боен строй през улиците на Колдуел, енергията им зад него беше като барабанен ритъм на агресия. Рязък. Освежен. По-силен, отколкото когато и да било през последното десетилетие.

Нямаше съмнение, че да се преместят тук беше най-доброто решение, което бе вземал някога. И то не само защото предишната нощ двамата с Троу бяха правили добър секс и се бяха напили с кръв. Мъжете му бяха като ками, току-що извадени от ковашката пещ, инстинктите им — подновени и искрящи на изкуствената лунна светлина на града. Нищо чудно, че в Древната страна не бяха останали никакви лесъри. Те очевидно бяха насочили всичките си усилия...

Кор рязко обърна глава и забави крачка. Миризмата, носеща се във въздуха, накара кучешките му зъби да се издължат, а тялото му да затупти от мощ. Нямахше защо да обявява промяната в посоката — копелетата му също бяха усетили гадната сладникава миризма, довявана от нощния бриз.

Докато свиваха зад ъгъла и поемаха право напред, Кор се молеше врагът да е многоброен. Дузина. Сто. Двеста. Искаше да бъде покрит с кръвта на враговете, окъпан от черната течност, която поддържаше живота им...

Пред тях изникна уличка и той не просто спря, а се закова на място, сякаш краката му бяха залепнали за земята. Само между две мигвания миналото го бе връхлетяло, преодолявайки разстоянието от месеци, години и векове, за да разцъфне в настоящето.

Насред уличката стоеше жена в развяна бяла роба и се биеше с двама лесъри. Парираше ударите им с ритници и юмруци, като се въртеше и скачаше толкова бързо, че трябваше да ги чака да отвърнат на ударите ѝ. С видимото си превъзходство в битките, тя просто си играеше с тях. А те като че ли изобщо не осъзнаваха, че тя всъщност се съдържа и в действителност е способна на много повече.

Смъртоносна. Тя беше смъртоносна и всеки момент щеше да нанесе истинския си удар.

И Кор знаеше точно коя е тя.

— Това е... — Останалите думи така и не можаха да излязат през свитото му гърло.

Беше я търсил безуспешно в продължение на цяла вечност... само за да я открие най-случайно в един най-случаен град от другата страна на огромния океан... това можеше да бъде дело единствено на съдбата.

Писано им е било да се срещнат отново.

Тук. Тази нощ.

— Това е убийцата на баща ми. — Той извади косата от ножницата на гърба си. — Онази, която отне живота на собствената ми плът и кръв...

Някой го улови за ръката и я задържа във въздуха.

— Не тук.

Спря го единствено фактът, че не беше Трой с неговата прекомерна милозливост. А Зайфър.

— Ще я заловим и ще я отведем у дома. — Боецът се изсмя мрачно и еротичният тембър на гласа му стана по-плътен. — Ти се облекчи, ала сред нас има и други, които се нуждаят от онова, което ти получи снощи. А после? После можеш да ѝ покажеш какво значи разплата.

Зайфър беше тъкмо онзи, от когото можеше да се очаква подобен план. И въпреки че мисълта да я убие на място, тук и сега, беше ужасно привлекателна, Кор бе чакал този момент достатъчно дълго, за да пропусне да се наслади на смъртта ѝ както трябва.

Толкова много години.

Прекалено много... докато най-сетне бе изгубил надежда да я открие някога и единствено сънищата му поддържаха жив спомена за онова, което го беше оформило като личност и му бе дало място в живота.

Да, каза си той. Би било подобаващо да го направят в стила на Блъдлетър. Тази жена не заслужаваше лека смърт.

Кор прибра косата в мига, в който убийцата се зае сериозно за работа. Без предупреждение, тя се хвърли напред, сграбчи един от лесърите през кръста, минавайки под размаханите му ръце, и го притисна към стената на сградата. Стана толкова светкавично, че вторият лесър беше прекалено изненадан (и очевидно — неопитен), за да спаси другаря си.

Макар че дори да беше по-умел, вторият убиец пак нямаше да ѝ бъде достоен съперник. Буквално в същия миг, в който започна атаката си, тя завъртя някакъв метален диск зад себе си, улучвайки другия лесър право във врата. Върху шията на убиеца зейна дълбока рана и начаса сложи край на опитите му да се докопа до нея. От тялото му шурна черна кръв и коленете му се подгънаха. В това време тя се оправи с онзи, когото беше приковала до стената, като заби два юмука в лицето му и един в адамовата ябълка. След това го вдигна във въздуха и го стовари върху свитото си коляно.

Пращенето, с което гръбнакът му се строши, отекна по цялата уличка.

Още преди звукът да беше отшумял, тя се обърна, за да се изправи срещу онези, които я бяха гледали как се бие. В което нямаше нищо чудно. Някой с нейните умения не можеше да не усети, че има зрители.

Наклони глава на една страна, без да изглежда особено разтревожена... но и защо да бъде? Те бяха застанали в сенките и очевидно бяха от собствената ѝ раса — докато Кор не се разкриеше, тя нямаше да има никаква представа в каква опасност се намира.

— Добър вечер — обади се той от мрака с нисък глас.

— Кой е там? — повика тя.

„Това е моментът“, помисли си Кор и пристъпи в светлината...

— Не сме сами — рязко прошепна Трой.

Кор се закова на място и присви очи при вида на седмината лесъри, които в този миг се появиха в другия край на уличката.

Действително. Изобщо не бяха сами.

По-късно Кор щеше да е убеден, че единствената причина да успее да залови жената бе появата на тези лесъри. Приближаването на врага привлече погледа ѝ... и вниманието ѝ. Ала преди тя да успее да се дематериализира в друга позиция, Кор беше отгоре ѝ.

Въпреки лудешкото биене на сърцето му, жаждата за мъст му помогна да се съсредоточи достатъчно, за да може да разпръсне молекулите си тъкмо в мига, в който тя се обърна, за да посрещне редицата убийци. Халката на белезниците щракна около китката ѝ и когато тя се завъртя, необузданата ярост върху лицето ѝ му напомни как бе изпепелила баща му.

Спаси го изстрелът на един от лесърите.

Гърмът не беше силен, но резултатът от него беше забележително благоприятен за Кор — тъкмо когато тя вдигаше свободната си ръка, за да я сложи върху него, кракът ѝ се подкоси и тя политна към земята. Куршумът очевидно бе засегнал нещо важно и именно в този миг на слабост Кор я надви. Имаше един-единствен шанс да надделее над нея — не се ли възползваше от него, можеше и да не си тръгне жив оттук.

Начаса сложи втората халка на белезниците около другата ѝ китка, а след това сграбчи плитката ѝ и я уви около врата ѝ, затягайки я толкова силно, че спря дъха ѝ в същия миг, в който войниците му се втурнаха напред с извадени оръжия.

О, как се съпротивляваше тя само! Толкова смела. Така силна.

Макар да бе просто жена... всъщност беше много повече от това. Почти не му отстъпваше по сила, а имаше и други преимущества. Дори заловена и на ръба на задушаването, бледите ѝ очи се впиха в

неговите с настойчивост, която на Кор му се стори, че е в състояние да проникне в ума му и да завладее мислите му.

Само че той не можеше да бъде сплашен по този начин. По-надолу по уличката отекна звук от битка, а той задържа диамантения поглед на убийцата на баща си, докато ръцете му стягаха примката около шията ѝ все по-силно и по-силно.

Борейки се за въздух, тя се гърчеше, а устните ѝ се движеха.

Кор наведе глава, за да чуе какво се опитва да...

— ... защо...?

Кор се дръпна рязко в същия миг, в който тя най-сетне се предаде и поразителните ѝ очи се затвориха.

Прескъпа Скрайб Върджин, та тя дори не знаеше кой е той.

51.

Ставаше ли дума за мъжки убежища, Ви открай време смяташе, че билиардната зала в имението на Братството притежава абсолютно всичко необходимо. Гигантски телевизор със съраунд саунд. Дивани толкова меки, че спокойно можеха да минат за легла. Камина, която топлеше и създаваше романтична атмосфера с червената жарава. Бар, зареден с всевъзможни питиета, газирани напитки, чай, кафе, бира, всичко, за което можеше да се сети човек.

Както и билиардна маса, разбира се.

Единственото „лошо“ нещо всъщност изобщо не беше лошо — машината за пуканки беше скорошна придобивка... и то адски странна. Рейдж обичаше да си играе с проклетото нещо, но всеки път, когато го стореше, Фриц го хващаха нервите и искаше да се включи. Така или иначе, машината беше готина.

Докато чакаше да дойде неговият ред, Вишъс взе парче син тебешир и натърка върха на щеката си. От другата страна на зеленото сукно Бъч се наведе и се прицели, докато от уредбата ехтеше „Астън Мартин Мюзик“ на Рик Рос.

— Седма в ъгъла — каза ченгето.

— Ще успееш, нали? — Ви върна парчето тебешир на мястото му и поклати глава, когато от масата се разнесе звук от удар, търкаляне и трополене. — Копеле.

Бъч го погледна тържествуващо.

— Просто си ме бива. Съжалявам, загубеняко.

Той отпи от чашата си с „Лагавулин“ и мина от другата страна на масата. Докато преценяваше разположението на топките, самодоволната усмивка не слизаше от лицето му, разкривайки нащърбения му зъб.

Ви го беше държал под око. След като бяха прекарали часове наред заедно, те се бяха разделили някак неловко и си бяха взели душ поотделно. За щастие, топлата вода сякаш бе оправила всичко и когато

отново се срещнаха в кухнята на Дупката, нещата между тях бяха както обикновено.

И си бяха останали така.

Не че Ви не го човъркаше изкушението да попита ченгето дали всичко е наред. На всеки пет минути. Имаше чувството, че са се били заедно и сега са им останали строшени кости и избледняващи синини. Но Ви се носеше по течението... което в случая означаваше, че най-добрият му приятел го смазва на билиард.

— Това беше — обяви ченгето, когато осмата топка се завъртя и влезе в джоба.

— Победи ме.

— Аха. — Бъч се ухили и надигна чаша. — Искаш ли реванш?

— Можеш да си заложиш топките.

Миризмата на разтопено масло и подобните на изстрели звуци от развилнели се царевични зърна оповестиха появата на Рейдж... или пък беше Фриц? Не, Холивуд стоеше до машината заедно със своята Мери.

Ви се облегна назад, за да може да погледне през свода на вратата, през фойето и в трапезарията, където икономът и служителите му подготвяха Последното хранене.

— Човече, Рейдж си играе с огъня — подхвърли Бъч, докато нареждаше топките.

— Давам на Фриц трийсет секунди преди да... А, ето го.

— Ще се престоря, че не съм тук.

Ви отпи от чашата си с „Грей Гус“.

— Аз също.

Докато те се занимаваха с билиардните топки, Фриц прекоси гневно фойето, като ракета, насочила се право към целта си.

— Внимавай, Холивуд — подшушна Ви, когато Рейдж се приближи, понесъл кошничка с топли, пресни пуканки.

— Отразява му се добре. Нуждае се от упражнения... Фриц! Как си, мой човек?

Докато Ви и Бъч правеха физиономии, се появи Рив, уловил Елена под облечената си в норка ръка. Както обикновено, копелето беше увито в дебели дрехи и пак както обикновено, се подпираше на бастуна си. За сметка на това усмивката на щастливо обвързан вампир бе лепната на лицето му, а неговата шелан направо сияеше.

— Момчета — поздравявай той.

Ви изръмжа някакъв отговор в същия миг, в който Зи и Бела слязоха заедно с Нала. Фюри и Кормия също се появиха, защото днес бяха в имението. Рот и Бет вероятно все още бяха в кабинета, където преглеждаха разни документи... или пък бяха извели Джордж от стаята, за да прекарат малко „време насаме“.

След като Джон и Хекс също се присъединиха към тях, както и Блей и Сакстън, единствените, които липсваха, бяха Куин и Тормент, които вероятно бяха в тренировъчния център, и Мариса, която беше в „Убежището“. Тези тримата, както и неговата Джейн, която беше в клиниката и попълваше запасите си от материали, изразходени в нощта на боя с лесърите.

И разбира се, близначката му, която в този миг без съмнение беше със своя хирург и... хм, да...

Помещението изведнъж се изпълни с гласове и тела, докато всички си наливаха питиета, предаваха си бебето или си вземаха цели шепи пуканки. Междувременно Рейдж и Фриц зареждаха машината с нова доза царевични зърна. Някой пък сменяше каналите на телевизора... най-вероятно Рив, който никога не бе доволен от онова, което даваха. Друг пък разбутваше огъня в камината.

— Хей! Всичко наред ли е? — тихо попита Бъч.

Ви прикри сепването си като извади една цигара от джоба на кожените си панталони. Въпросът на ченгето беше толкова тих, че беше невъзможно някой друг да го е чул. Кое то беше добре. Вярно, той щеше да сложи край на прекалената си резервираност, но не искаше никой да знае точно колко далеч бяха стигнали двамата с Бъч. Това беше лично.

Запали цигарата и вдиша дълбоко.

— Аха. С мен всичко е наред. — След това погледна в лешниковите очи на най-добрия си приятел. — Ами... с теб?

— И с мен.

— Добре.

— Добре.

Я виж само колко добре се справяше с установяването на близост или както там му казваха. Още малко и щеше да си заслужи златна звезда в медицинския картон.

Едно бързо потупване по рамото и ето че Бъч отново се беше върнал в играта и се готвеше за първия удар, докато Ви се наслаждаваше на гордостта от това колко успешно се справяше с плана си да бъде отворен с близките си. Тъкмо отпиваше поредната глътка от ниската, тумбеста чаша с водка, когато очите му се насочиха към арката на вратата.

Джейн надникна колебливо вътре, а бялата ѝ престилка се разтвори, когато се наведе настрани, сякаш го търсеше.

Първият му порив бе да скрие широката си усмивка зад чашата с водка. Ала не го стори. Нов световен ред.

„Хайде, усмихни се, копеле“, помисли си той.

Джейн му помаха лекичко, с онази сдържаност, която двамата проявяваха, когато бяха заедно на обществено място, а после се обърна, за да отиде до бара и да си приготви нещо за пиене.

— Задръж за малко, ченге — промърмори Ви, докато оставяше чашата и подпираше щеката си на билиардната маса.

С усещането, че е на петнайсет, той напъха цигарата между зъбите си, загащи впитата си тениска, приглади косата си и... ето че беше толкова готов, колкото беше възможно. Приблужи се изотзад до Джейн, която бе подхванала разговор с Мери. Тя се обърна да го поздрави и изглеждаше леко изненадана, че е дошъл при нея.

— Здравей, Ви... Как...

Вишъс дойде още по-близо, така че телата им се допряха, и обви ръце около кръста ѝ. След това, прегърнал я по този собственически начин, бавно я наведе назад, докато тя бе принудена да го улови за раменете, а косата падна от лицето ѝ.

Джейн ахна, а Ви изрече точно онова, което мислеше:

— Липсваше ми.

С тези думи сложи устни върху нейните и я зацелува като за световно; едната му ръка се плъзна по ханша ѝ, докато той я целуваше ли, целуваше...

Смътно усети, че цялата стая притихна и че всички се взират в него и неговата шелан. Ала нямаше значение. Това бе, което той искаше и щеше да го направи пред всички... както и пред кучето на краля, както се оказа.

Защото в този миг Рот и Бет се появиха откъм фойето.

Докато Вишъс изправяше бавно своята шелан, започнаха подсвиркванията и одобрителните възгласи, а някой хвърли шепа пуканки във въздуха, сякаш бяха конфети.

— Да си дойдем на думата! — каза Холивуд и хвърли още една шепа пуканки.

Вишъс се прокашля.

— Искам да направя съобщение.

Така. Добре де, върху тях може и да бяха приковани цял куп очи, обаче той нямаше да се поддаде на порива да се откаже и да си замълчи.

Притискайки зачервената и смутена Джейн до себе си, Ви заяви на всеослушание:

— Ще се обвържем. Както си му е редът. Очаквам всички да присъствате и... Ами, това е.

Мъртвешка тишина.

А после Рот пусна повода на Джордж и заръкопляска. Силно и бавно.

— Крайно. Време. Беше.

Миг по-късно братята и техните шелани, както и всички гости, последваха примера му, а после воините подхванаха напев, от който покривът едва не подскочи — така силно ехтяха гласовете им във въздуха.

Ви погледна към Джейн и видя, че тя сияеше. Буквално сияеше.

— Може би първо трябваше да те попитам? — промълви той.

— Не. — Тя го целуна. — Така беше съвършено.

Вишъс се разсмя. Човече, ако това беше да допускаш другите близо до себе си, щеше да захвърли сдържаността си, без да му мисли — братята му го подкрепяха, Джейн беше щастлива и... е, добре, можеше да мине и без пуканките в косата си, ама все тая.

Няколко минути по-късно Фриц донесе чаши за шампанско и много скоро в стаята се разнесоха подобни на изстрели звуци, когато навсякъде се разхвърчаха тапи от шампанско, а събралите се вампири заговориха още по-високо.

Докато някой тикваше чаша с шампанско в ръката му, той прошепна в ухото на Джейн:

— Шампанското ме възбужда.

— Нима?...

Той плъзна ръка по ханша й... и по-надолу... и я притисна към ерекцията, която бе получил изведнъж.

— Някога запознавала ли си се с банята в коридора?

— Мисля, че бяхме официално представ... Вишъс!

Той престана да я хапе лекичко по шията, ала бедрата му продължиха да се търкат в нейните. Което беше малко непристойно, но не и нещо, което останалите двойки не бяха правили в един или друг момент.

— Да? — провлачи Ви, а когато Джейн не можа да му отговори, като че беше останала без думи, той засмука долната й устна и изръмжа: — Ако не си забравила, обсъждахме банята. Мислех си, че може би няма да е лошо отново да ви представя един на друг. Не съм сигурен дали го знаеш, ала плотът на мивката направо те вика.

— А умивалниците са сред местата, където се справяш най-добре.

Ви прокара един от кучешките си зъби по шията й.

— Така си е.

Ерекцията му запулсира и той улови ръката на своята шелан...

В този миг големият часовник в ъгъла се събуди и отброи четири ниски удара. Което накара Вишъс да се поотдръпне и да погледне ръчния си часовник, макар да не беше необходимо... защото този в ъгъла от двеста години отмерваше времето свършено точно.

Четири часът? Къде, по дяволите, беше Пейн?

Обзе го неудържимо желание да отиде в „Комодор“ и да я върне у дома, но си напомни, че макар зората да приближаваше, тя разполагаше още с около час. А като се имаше предвид какво се канят да направят двамата с Джейн, не можеше да я вини, че иска да се възползва максимално от времето си със своя мъж... дори и ако категорично отказваше да мисли за това.

— Всичко наред ли е? — попита Джейн.

Връщайки се към онова, което беше прекъснал, Ви наведе глава към нея.

— Ще бъде, когато те покача на онзи плот.

Двамата с Джейн останаха в тоалетната в продължение на четирийсет и пет минути. Когато излязоха, другите все още бяха в билиардната. Музиката беше усилена до дупка и „Аз не съм човешко същество“ на Лил Уейн отекваше до тавана на фойето. Догени

сновяха насам-натам, понесли малки префърцунени хапки върху сребърни подноси, а Рейдж ръсеше шеги, заобиколен от цял кръг смеещи се слушатели.

За миг всичко бе като в доброто старо време.

А после Вишъс установи, че сестра му не се вижда никъде. И никой не дойде да му каже, че се е качила в стаята за гости, където беше настанена.

— Ей сега се връщам — рече той на Джейн и като я целуна лекичко, се измъкна от партито и отиде в празната трапезария. Докато заобикаляше подредената, ала така пуста маса, извади мобилния си и набра номера на телефона, който ѝ беше дал.

Никакъв отговор.

Опита отново. Никакъв отговор. Трети път. Никакъв... шибан отговор.

Ви изруга и набра номера на Манело, потръпвайки при мисълта какво ли прекъсва... но те вероятно бяха дръпнали пердетата и бяха загубили представа за времето. А мобилните телефони много лесно се губеха между чаршафите, каза си той и потръпна.

Звън... звън... звън...

— Вдигни, мамка...

— Ало?

Манело не звучеше добре. Всъщност звучеше направо лошо. Ужасно.

— Къде е сестра ми?

Защото хирургът определено нямаше да е в такова състояние, ако Пейн беше в леглото му.

Последвалата пауза също не вещаеше нищо добро.

— Не знам. Тръгна си преди няколко часа.

— *Часа?*

— Какво става?

— Исусе Христе... — Ви му затвори и отново набра нейния номер. И пак.

Завъртя глава и погледна към вратата на вестибюла.

Разнесе се тихо бръмчене и стоманените капаци на прозорците, които защитаваха къщата от слънцето, започнаха да се спускат.

„Хайде, Пейн... ела си у дома. Сега. Веднага.“

Лекото докосване на Джейн го върна на земята.

— Всичко наред ли е?

Първият му порив беше да скрие истината, като подхвърли някаква шега за Рейдж, който тъкмо в този момент имитираше някого, но Ви го потисна, заповядвайки си да бъде откровен със своята шелан.

— Пейн... възможно е да е изчезнала. — Когато Джейн ахна и протегна към него и другата си ръка, на Ви му се прииска да побегне, но краката му останаха здраво стъпили върху персийския килим. — Тръгнала си е от апартамента на Манело преди часове и сега се моля на майка си, която презирам, сестра ми да се появи през тази врата.

Джейн не каза нищо. Вместо това се пообърна, така че и тя да може да вижда входната врата, и зачака заедно с него.

Ви взе ръката ѝ в своята и си даде сметка, че е истинско облекчение да не е сам, докато партито кипеше в съседната стая... а сестра му все така не се прибираше.

Видението, в което тя препускаше в галоп, възседнала черен кон, се появи пред очите му в тишината на трапезарията. Тъмната ѝ коса се развяваше зад нея, досуц като гривата на жребеца, двамата — политнали бог знае накъде. Дали беше алегория, зачуди се той. Или копнежът на един брат, сестра му най-сетне да бъде свободна...

Двамата с Джейн все така стояха един до друг и сезираха във вратата, когато слънцето изгря, двацет и две минути по-късно.

Докато крачеше напред-назад из апартамента си, Мани имаше чувството, че ще полудее. Напълно. Беше възнамерявал да си тръгне малко след като Пейн си бе отишла, ала тогава и последната капчица сила сякаш го бе напуснала и той бе прекарал цялата нощ, вирайки се... в нощта.

Толкова празен.

Чувстваше се твърде празен, за да е в състояние дори да помръдне.

Когато телефонът до него бе иззвънял, той бе погледнал номера и за миг се бе съживил. Неизвестен номер. Трябва да беше тя.

А като се имаше предвид, че досега безброй пъти бе прехвърлял през ума си онова, което ѝ беше казал, му трябваше един миг, за да се съвземе след цялото това въртене на празни обороти. Речта, която ѝ беше дръпнал, му се бе струвала толкова разумна и правилна... поне

докато не се бе взрял в дулото на едно бъдеще, по-пусто и бездънно и от черна дупка.

Когато вдигна, изобщо не очакваше от другата страна да долети мъжки глас. Още по-малко пък — този на брат й. А най-малко пък бе очаквал той да се изненада, че Пейн не е в апартамента.

Докато крачеше в кръг, Мани не откъсваше очи от телефона, сякаш със силата на волята си можеше да го накара да иззвъни... и този път да е Пейн, която да му съобщи, че е добре. Или пък брат й. Който и да било.

По дяволите, можеше да му се обади дори и Ал Рокър^[1], стига да бе с новината, че тя е добре.

Само че зората дойде твърде скоро, а телефонът си остана безмълвен. Тогава, като истински загубеняк, Мани отвори списъка с последните си позвънявания и набра онзи „неизвестен номер“. Когато не получи отговор, му се прииска да запрати телефона в стената... но какво щеше да прави тогава?

Безсилието беше съсипващо. Смазващо.

Искаше му се да излезе и... по дяволите, да открие Пейн, ако се беше изгубила. Или да я върне у дома, ако беше навън сама. Или...

Телефонът иззвъня. Неизвестен номер.

— Слава богу! — каза, докато вдигаше. — Пейн...

— Не.

Мани затвори очи — брат й звучеше ужасно.

— Къде е?

— Не знаем. И нищо не можем да направим оттук, хванати сме като в капан от слънцето. — Брат й издиша шумно, сякаш пушеше. — Какво се случи, преди тя да си тръгне, по дяволите? Мислех, че ще прекара цялата нощ с теб. Няма нищо, ако двамата... е, нали се сещаш... но защо си е тръгнала толкова рано?

— Казах й, че нещата между нас няма да се получат.

Дълго мълчание.

— Какво си мислеше, *мамка му*?

Очевидно бе, че ако навън не грееше слънце, копелето вече щеше да чука на вратата на Манело, за да му срита италианския задник.

— Мислех, че ще останеш доволен.

— О, да. Абсолютно. Разбий сърцето на сестра ми. Нищо не може да ме зарадва повече. — Ново рязко издишване, сякаш духаше

дим. — Тя *те* обича, задник такъв.

Е, и това ако не го накара да се закове на място. Но той се съвзе.

— Слушай, двамата с нея...

Тук се предполагаше да обясни всичко онова с резултатите от медицинските изследвания и как си беше изкарал акъла, и не знаеше какви ще са последиците. Проблемът беше, че в часовете, откакто Пейн си бе тръгнала, Мани бе осъзнал, че колкото и да беше вярно всичко това, дълбоко в него се криеше друга, по-важна причина — той беше тъпо копеле. Към тази раздяла го бе подтикнало това, че почти бе на път да се подмокри от страх, защото се беше влюбил в жена... вампир... все тая. Да, имаше и цял куп неща, които не можеше да разбере или обясни, дрън, дрън, дрън. Ала в основата на всичко бе фактът, че изпитваше към Пейн толкова силни чувства, че сякаш вече не се познаваше и това го плашеше.

Беше се уплашил и се бе измъкнал при първата удача му се възможност.

Но с това беше свършено.

— Двамата се обичаме.

И дяволите да го вземат, би трябвало да му стиска да го изрече пред Пейн. Да я прегърне. Да я задържи.

— Е, както казах — какво си мислеше, тогава?

— Отличен въпрос.

— Исусе... Христе.

— Слушай, как да помогна... аз мога да излизам на слънцето и няма нищо, което не бих сторил, за да я върна. *Нищичко*. — Обсебеността му вля сили и той тръгна да си вземе ключовете. — Ако не е с вас, къде може да е отишла? Например на онова място... Светилището?

— Кормия и Фюри провериха. Нищо.

— Тогава... — Ненавиждаше да мисли за тази възможност. — Ами враговете ви? Те къде стоят през деня... ще отида там.

Ругатня. Поредното шумно издишване. Пауза. След това тихо щракване и поемане на дъх, сякаш си бе запалил нова цигара.

— Нали знаеш, че не трябва да пушиш — чу се как казва Мани.

— Вампирите не се разболяват от рак.

— Сериозно?

— Аха. Слушай сега. Обществото на лесърите няма щабквартира или нещо такова. Обикновено те се смесват с нормалното население на малки групички, така че е почти невъзможно да ги открием, без да се вдигне голям шум. Единственото... Провери уличките край реката в центъра на града. Може да се е натъкнала на лесъри... търси следи от битка. Навсякъде ще има мазна, черна течност. Като масло за двигател. И ще усетиш сладникава миризма — като от прегазено животно и бебешка пудра. Не можеш да я сбъркаш. Да започнем оттам.

— Ще ми трябва начин да се свържа с теб. Дай ми номера си.

— Ще ти го пратя на съобщение. Имаш ли пистолет? Някакво оръжие?

— Да, имам. — Мани вече вадеше законно притежавания четирийсеткалибров пистолет. Беше прекарал целия си живот на възрастен в града, а тук се случваха всякакви неща... така че още преди двайсетина години се бе научил да стреля.

— Каж ми, че е нещо по-голямо от девет милиметра.

— Аха.

— Вземи и нож. Ще ти трябва острие от неръждаема стомана.

— Слушам. — Той се запъти към кухнята и извади най-големия и най-остър нож, който притежаваше. — Нещо друго?

— Огнехвъргачка. Нунджако. Метателни звезди. Картечница. Да продължавам ли?

— Ще я върна, вампире. Помни ми думата, ще я върна. — Взе си портфейла и вече отиваше към вратата, когато внезапен ужас го накара да се закове на място. — Те колко наброяват? Враговете ви.

— Няма т край.

— И... са мъже?

Пауза.

— Някога, преди да бъдат превърнати, са били човешки мъже.

От устните на Мани се откъсна нечленоразделен звук... звук, какъвто не се бе откъсвал от тях никога преди, сигурен бе в това.

— Не, тя може да се оправи в ръкопашен бой — каза брат ѝ с мъртвешки тон. — Страшно е корава.

— Нямах това предвид. — Мани потърка очи. — Тя е девствена.

— Все още? — попита брат ѝ след един дълъг миг.

— Да. Не беше редно да... ѝ го отнемам.

О, господи, самата мисъл, че може да я наранят...

Без да губи и миг повече, Мани излезе от апартамента и повика асансьора. Докато чакаше, си даде сметка, че от другата страна на линията се чува единствено мълчание.

— Ало? Там ли си?

— Да. — Гласът на близнака й сякаш бе на път да се прекърши.

— Да, тук съм.

Линията си остана отворена, докато Мани се качваше в асансьора и натискаше копчето за паркинга. Цялото спускане надолу до мястото, където беше колата му, премина без двамата да си кажат каквото и да било.

— Те са импотентни — промърмори най-сетне близнакът й, тъкмо когато Мани се качваше в поршето. — Не могат да правят секс.

Е, не може да се каже, че от това на Мани му стана по-добре. Ако се съдеше по гласа на брат й, той споделяше чувствата му.

— Ще ти се обадя — каза Мани.

— Направи го, мой човек. Направи го на всяка цена.

[1] Американски телевизионен метеоролог. — Бел.прев. ↑

52.

Когато дойде на себе си, Пейн не отвори очи. Нямаше причина никой друг да го узнае.

Останалите ѝ сетива я информираха за положението ѝ: стоеше права, с долепен до стената гръб и окови около китките. Глезените ѝ също бяха оковани и разтворени широко, а главата ѝ се полюшваше напред по крайно неудобен начин.

Всяко поемане на въздух носеше миризма на застояла пръст, а вляво от нея долитаха мъжки гласове.

Изключително дълбоки гласове. Трептящи от възбуда, сякаш току-що в лапите им беше паднала огромна печалба.

С други думи — тя.

Докато събираше сили, Пейн не хранеше никакви илюзии за това, което се канеха да сторят с нея. Много скоро. Тя се стегна, мъчейки се да не мисли за своя Мануел... и как ако тези мъже постигнаха своето, щяха да я опетнят отново и отново, преди да я убият, вземайки онова, което по право принадлежеше на лечителя ѝ.

Само че тя не можеше и нямаше да мисли за него. Защото да поеме по този път означаваше да пропадне в черна яма, която щеше да я улови в недрата си и да я направи беззащитна. Вместо това Пейн се зарови в спомените си, сравнявайки лицето на своя похитител с онези, които бе виждала в кристалните купи в Светилището.

„Защо?“, не спираше да се чуди. Нямаше представа защо онзи с обезобразената устна се бе нахвърлил отгоре ѝ с такава ненавист...

— Знам, че си будна. — Гласът беше невъобразимо дълбок, имаше силен акцент и се разнесе съвсем близо до ухото ѝ. — Дишането ти се промени.

Пейн отвори очи и вдигна глава, отправяйки поглед към войника. Той беше застанал в сенките, така че ѝ беше трудно да го види добре.

Изведнъж всички останали гласове затихнаха и Пейн усети, че в нея са приковани много погледи. Значи така се чувстваше плячката на някой хищник.

— Това, че не ме помниш, ме наранява дълбоко. — При тези думи той поднесе една свещ към лицето ѝ. — Аз мисля за теб всяка нощ, откакто се срещнахме за първи път. Преди сто години и още сто преди това.

Пейн присви очи. Черна коса. Жестоки сини очи. И заешка устна, която очевидно му беше по рождение.

— Спомни си кой съм. — Това не беше молба или въпрос, а заповед. — *Спомни си кой съм.*

И тогава всичко се завърна в съзнанието ѝ. Малкото селце в покрайнините на гористата долчинка. Мястото, където бе убила баща си. Това трябва да беше един от войниците на Блъдлетър. Без съмнение те до един бяха негови войници.

О, тя наистина беше плячка, а те щяха да ѝ причинят истинско страдание, преди да я убият, задето им бе отнела техния водач.

— *Спомни си.*

— Ти си един от войниците на Блъдлетър.

— *Не* — излая той, завирайки лице в нейното. — Аз съм *повече* от това.

Пейн се намръщи, а той отстъпи назад и започна да обикаля в кръг, стиснал здраво юмруци, върху един от които капеше восък от свещта в ръката му.

Когато отново застана пред нея, се владееше. Макар и с усилие.

— Аз съм неговият син. Неговият *син*. Ти ми отне моя баща...

— Невъзможно.

— ... без всякакво основание... *Какво?*

В поразеното му мълчание, Пейн високо и ясно заяви:

— Невъзможно е да си негов син.

Когато значението на думите ѝ проникна до съзнанието му, сляпата ярост, изписала се върху лицето му, беше самото възплъщение на омраза; ръката, която вдигна, трепереше.

Зашлеви я толкова силно, че на Пейн ѝ се привидяха звезди.

Тя вирна глава и го погледна право в очите. Беше ѝ писнало. От невярното му убеждение. От преценяващия начин, по който шайката му я оглеждаше. От цялото му престъпно невежество.

Пейн задържа погледа на своя похитител.

— Блъдлетър е създал само един мъжки потомък...

— Воинът от Братството на черния кинжал Вишъс. — Суров смях отекна в помещението. — Чувал съм разказите за неговите перверзии...

— Брат ми не е перверзник!

Тук Пейн най-сетне изгуби самоконтрол; гневът, който я бе поддържал през нощта, в която бе убила баща си, се завърна и я завладя изцяло. Вишъс беше нейна плът и кръв и неин спасител, след всичко, което бе сторил за нея. И тя нямаше да допусне да го обиждат по този начин... дори ако да го защити й струваше живота.

Между един удар на сърцето ѝ и следващия, в нея се надигна вътрешна енергия и обля мазето, където се намираха, в ослепителна бяла светлина. Оковите се стопиха и тупнаха на пръстения под.

Мъжът пред нея отскочи назад и зае бойна позиция; останалите грабнаха оръжията си. Само че тя нямаше намерение да ги нападне... не и физически.

— А сега ме чуйте — заяви Пейн. — Аз съм дъщеря на Скрайб Върджин. Избраница от Светилището. Затова, когато ви казвам, че Блъдлетър, моят баща, е създал само един мъжки потомък, това е *факт*.

— Лъжа! — задъха се мъжът. — А ти... ти не може да си дъщеря на Майката на нашата раса. Тя никога не е родила...

Пейн вдигна облените си в сияние ръце.

— Аз съм това, което съм. Отхвърлете истината на свой риск.

И последната капчица кръв се отцеди от лицето на мъжа; в стаята последва дълго и напрегнато патово положение — всички оръжия бяха насочени към нея, а тя грееше със свещен гняв.

А после главният от тях свали ръце и се изправи от бойната си позиция.

— Не може да е вярно — с мъка успя да процеди. — Нищо от това...

„*Какъв глупак*“, помисли си Пейн и като вирна брадичка, заяви:

— Аз съм кръвната дъщеря на Блъдлетър и Скрайб Върджин. И ти казвам... — тя пристъпи напред, — че убих *моя* баща, а не *твоя*. — След това вдигна ръка и го зашлеви през лицето. — И да не си посмял да обиждаш моята плът и кръв.

Когато жената го удари, главата на Кор отхвъркна настрани толкова рязко, че той си изкълчи врата, докато се мъчеше да задържи проклетото нещо на мястото му. Кръв изпълни устата му и той я изплю, преди отново да се изправи.

Действително жената пред него беше величествена в гнева и решимостта си. Висока почти колкото него, тя го гледаше право в очите, стъпила здраво на земята, стиснала ръце в юмруци, готова да ги използва срещу него и шайката му копелета.

Не, тя не беше обикновена жена. И не само заради начина, по който беше стопила оковите.

Всъщност, докато го гледаше така, без да трепне, тя му напомни за баща му. Желязната воля на Блъдлетър бе не само в лицето, очите и тялото ѝ, а в самата ѝ душа.

Кор изпита непреодолимото чувство, че дори те всички да се нахвърлеха отгоре ѝ, тя щеше да се бие до последен дъх и до последния удар на сърцето си. Бог му беше свидетел, че го бе зашлевила като воин. А не като слаба жена.

Ала...

— Той беше мой баща. Сам ми го каза.

— Той беше лъжец. — Докато го изричаше, тя не мигна, нито извърна очи или наведе глава. — В кристалните купи видях как му се раждат безчет незаконни дъщери. И един-единствен син — моят близък.

Кор не беше готов да чуе това пред своите воини. Той ги погледна. Дори Троу държеше оръжие, а по лицата на всички се четеше нетърпелива ярост. Едно негово кимване и те щяха да се нахвърлят отгоре ѝ, дори тя да ги превърнеше в пепел.

— Оставете ни — нареди и изобщо не се учуди, че Зайфър бе този, който взе да спори.

— Нека я задържим, докато ти...

— *Оставете ни.*

Последва миг на пълно вцепенение. А после Кор изкрещя:

— *Оставете ни!*

Те се обърнаха незабавно и се изпариха по стълбите, отвеждащи в притъмнения горен етаж. Вратата се затръшна, а след това отгоре се разнесе шум от стъпки, сякаш обикаляха напред-назад, като животни, хванати в клетка.

Кор отново насочи вниманието си към жената. И дълго се взира в нея.

— Търся те от векове.

— До скоро не бях тук.

Изправена срещу него насаме, тя си оставаше все така непоклатима. И докато очите на Кор обхождаха изпитателно лицето ѝ, той усети как ледените пластове в сърцето му се разместват.

— Защо? — попита дрезгаво. — Защо... го уби?

Жената примига бавно, сякаш не искаше да показва уязвимост и ѝ трябваше един миг, за да е сигурна, че няма да допусне подобна слабост.

— Защото нарани близнака ми. Той... подложи брат ми на мъчения и затова трябваше да умре.

„Значи легендите все пак може и да са верни“, помисли си Кор.

Както повечето войници, и той беше чувал мълвата за това как Блъдлетър заповядал да притиснат сина му към земята, за да го татуират... а след това и кастрират. Разказваше се, че раната била частична... че по някакъв магически начин Вишъс успял да прогори въжетата, с които бил вързан, и избягал в нощта, преди касапите да довършат работата си.

Кор погледна към оковите, които бяха паднали от китките на жената... изгорени.

След това вдигна собствените си ръце и се загледа в плътта си. Тя никога не бе сияла.

— Каза ми, че съм бил роден от жена, която посещавал, за да пие кръв. Каза ми... че тя не ме искала заради моята... — Кор докосна обезобразената си горна устна, без да довърши. — Той ме взел със себе си и... ме научил да се бия. Заедно с него.

Кор смътно си даваше сметка, че говори задавено, но не го беше грижа. Имаше чувството, че надзърта в огледало и вижда свое отражение, което не познаваше.

— Каза ми, че съм негов син... и ме призна за такъв. След смъртта му аз поех неговата роля, както правят синовете.

Жената го изгледа изпитателно и поклати глава.

— А аз ти казвам, че те е излъгал. Погледни ме в очите и виж, че говоря истината, която е трябвало да научиш много отдавна. — Гласът ѝ се понижи до шепот. — Прекрасно знам какво е да бъдеш предаден

от най-близките си. Познавам болката, която изпитваш сега. Не е справедливо да носиш този товар върху плещите си. Ала не допускай да бъдеш тласнат към отмъщение заради една лъжа, умолявам те. Защото ще бъда принудена да те убия... а ако не успея, близъкът ми ще те открие заедно с братята и ще те накара да се молиш за собствената си смърт.

Кор потърси дълбоко в себе си и откри нещо, което презираше, но което не можеше да пренебрегне. Нямаше никакъв спомен за кучката, която го беше родила, ала твърде добре знаеше историята за това как го бе изхвърлила от родилната стая заради грозотата му. Беше искал някой да го обяви за свой. И Блъдлетър бе сторил именно това — физическият дефект на Кор нямаше никакво значение за него; интересуваха го единствено качествата, които той имаше в изобилие. Бързина, издръжливост, пъргавина, сила... и смъртоносна концентрация.

Все неща, които Кор вярваше, че е наследил от него.

— Той ми даде име — чу се да казва. — Майка ми отказала. Ала Блъдлетър ми даде име.

— Толкова съжалявам.

Колкото и да бе странно, Кор усети, че ѝ вярва. Доскоро готова да се бие до смърт, сега тя изглеждаше натъжена.

Кор се отдалечи от нея и закрачи напред-назад. Ако не беше син на Блъдлетър, кой беше тогава? И дали все още щеше да предвожда войниците си? Дали те отново щяха да го последват в битка?

— Поглеждам към бъдещето... и не виждам нищо — промълви.

— И това чувство ми е познато.

Кор спря и се обърна към нея. Беше скръстила ръце пред гърдите си, но гледаше не към него, а към стената насреща си, а по лицето ѝ бе изписана същата празнота, която той усещаше в гърдите си.

Изпъна рамене и каза:

— Нямам никакви сметки за уреждане с теб. В действията си, насочени към моя... — той поспря за миг — към Блъдлетър... си била тласната от свои основателни причини.

Всъщност съвсем същата кръвна ярност и желание за мъст, която го бе подтиквала да я издирва през всички тези години.

Като истински воин тя се поклони ниско, приемайки неговото отстъпление и уреждането на нещата между тях.

— Свободна ли съм да си вървя?

— Да... но слънцето вече изгря. — Когато тя погледна към леглата наоколо, сякаш си представяше мъжете, които я бяха желали, Кор добави: — Нищо лошо няма да те сполети. Аз съм техният водач и... — Е, всъщност *беше* техният водач. В минало време. — За твоя сигурност ще прекараме деня на горния етаж. Върху масата отсреща ще намериш храна и нещо за пиене.

Кор направи тези отстъпки по отношение на благоприличието и осигуряването на удобствата ѝ, не защото изпитваше някаква особена почит към положението ѝ на Избраница. Не, у тази жена... имаше нещо, което той уважаваше. Ако съществуваше някой, който би могъл да разбере колко е важна разплатата с онези, опетнили семейството, това бе той. А Блъдлетър беше увредил безвъзвратно нейния брат.

— Щом се спусне нощта — продължи той, — ще те изведем оттук със завързани очи, тъй като не бива да узнаеш къде сме отседнали. Но ще бъдеш освободена напълно невредима.

След това ѝ обърна гръб и отиде до единственото едноетажно легло. Чувстваше се като глупак, но въпреки това опъна грубото одеяло. Нямахме възглавница, така че той се наведе и вдигна купчина изпрани ризи.

— Това е моето легло... можеш да го използваш, за да си починеш. А ако се боиш за безопасността или целомъдрието си — от двете му страни има по един пистолет. Ала не се тревожи. Ще видиш, че ще посрещнеш залеза в пълна безопасност.

Не ѝ се закле в честта си, защото нямаше такава. И не погледна назад, докато поемаше по стълбите.

— Как се казваш? — попита тя.

— Нима вече не го знаеш, Избранице?

— Не знам всичко.

— Е, да. — Той сложи ръка върху грубия парапет. — Нито пък аз. Лек ден, Избранице.

Докато се изкачваше по стълбите, Кор имаше чувството, че откакто бе свалил топлото, безжизнено тяло на жената в мазето, е остарял с векове.

Когато отвори здравата дървена врата, нямаше никаква представа какво го очаква от другата страна. След съобщението, което щеше да

направи, войниците му като нищо можеха да решат да се отрекат от него...

Те всички бяха там, застанали в полукръг, Троу и Зайфър — в двата му края. В ръцете си държаха оръжия, а лицата им бяха погребално мрачни... и до един го чакаха да каже нещо.

Кор затвори вратата и се облегна на нея. Не беше страхливец и нямаше намерение да бяга нито от тях, нито от случилото се в мазето; не виждаше смисъл и да се опитва да смекчи онова, което бе научил, с внимателно подобрени думи и паузи.

— Жената говори истината. Не съм кръвен син на онзи, когото смятах за свой баща. Е, какво ще кажете?

Те не пророниха нито дума. Не се спогледаха. Не се поколебаха. Като един коленичиха на пода и сведоха глави. А после Троу заяви:

— Ние сме на твоите заповеди.

При този отговор, Кор се прокашля. И после пак. И още веднъж. А след това рече на Древния език:

— *Никой пълководец не е предвождал по-силни плещи, превити с по-голяма лоялност от тези, събрани пред мен сега.*

Троу вдигна очи.

— Не на паметта на баща ти служехме през всичките тези години.

Думите му бяха последвани от гръмки възгласи на одобрение... което беше многократно по-добре от който и да било обет, облечен в цветисти фрази. А после камите потънаха дълбоко в пода пред краката му, дръжките им — стиснати от юмруците на войници, които оставаха верни на волята му.

Би спрял дотук, ала дългосрочните му планове изискваха още едно разкритие и допълнително потвърждение.

— Имам по-важна цел от това да се бием успоредно с Братството. — Той понижи глас, така че жената в подземията да не може да чуе нищо. — Амбициите ми биха означавали сигурна смърт за нас, ако бъдат разкрити от някого. Разбирате ли какво ви казвам?

— Кралят — прошепна някой.

— Да. — Кор ги погледна в очите един по един. — Кралят.

Никой от тях не извърна поглед, нито се изправи. Те бяха едно цяло, солидна маса мускули, сила и смъртоносна решителност.

— Ако това променя нещата за когото и да било от вас — настоя Кор, — ще ми кажете сега и ще си отидете със спускането на нощта, за да не се върнете никога вече, под страх от смъртно наказание.

Троу развали строя, като наведе глава, но това бе всичко. Не се изправи и не се отдалечи. Не го стори и никой друг.

— Добре — заяви Кор.

— Ами жената? — попита Зайфър с мрачна усмивка.

Кор поклати глава.

— Абсолютно не. Не е заслужила никакво наказание.

Веждите на другия вампир подскочиха.

— Чудесно. Аз мога да го направя така, че и на нея да ѝ е приятно.

О, за бога. Същински *ленихан*.

— Не. И с пръст няма да я докоснеш. Тя е Избраница. — Това привлече вниманието им, ала Кор нямаше намерение да стигне подалеч с разкритията. Досегашните му бяха предостатъчно за една вечер. — Освен това ще спим тук.

— Защо, по дяволите, е нужно това? — Зайфър се изправи и останалите последваха примера му. — След като казваш, че не бива да я докосваме, всички ще се подчиним. Защо...

— Защото такава е волята ми.

За да подсили думите си, Кор седна пред вратата, облягайки гръб в солидното дърво. На бойното поле би доверил живота си на своите воини, но там долу имаше красива, силна жена, а те до един бяха зажаднели за секс кучи синове.

Трябваше да минат през него, за да се доберат до нея.

В края на краищата той може и да беше копеле, ала все пак имаше някакъв код на честта, а тя заслужаваше защитата му (макар и навярно да не се нуждаеше от нея), заради доброто, което му беше сторила.

Убийството на Блъдлетър?

Оказваше се, че с това тя му бе направила услуга. Защото означаваше, че на Кор няма да му се наложи сам да отнеме живота на лъжливото копеле.

53.

Стиснал волана с всичка сила, Мани не откъсваше очи от пътя пред себе си. Направи рязък завой... и се натъкна точно на онова, което Вишъс му беше описал.

Крайно. Време. Беше.

Цели три часа беше обикалял из шибаните улици, докато найсетне открие проклетото място. Но да — именно това търсеше. На утринните лъчи, които струяха между сградите, паважът лъщеше, покрит с нещо мазно, оцапало и тухлените стени, и контейнера за боклук, и прозорците с метална мрежа.

Мани натисна съединителя, изключи от скорост и скочи върху спирачките. Отвори вратата и миг по-късно се дръпна рязко назад.

— *Мамка му...*

Вонята беше неописуема. Нахлу в носа му и накара мозъка му да изключи, толкова бе отвратителна. Но въпреки това я разпозна. Беше се излъчвала от порите на типа с шапката на „Ред Сокс“ в нощта, когато беше оперирал ранените вампири.

Извади телефона си и набра свръхсекретния номер на Вишъс. Първото позвъняване още не бе отзвучало, когато близъкът на Пейн отговори.

— Намерих мястото — каза Мани. — Точно както ми го описа... човече, ама че *смрад*. Да. Аха. Ясно. Ще се чуем след малко.

Докато затваряше, част от него беше на път да полудее при мисълта, че Пейн може би е била замесена в нещо, което приличаше на истинска кървава баня. Въпреки това успя да се овладее, докато обикаляше наоколо, търсейки нещо, каквото и да било, което да му каже какво се бе случило...

— Мани?

— Мамка му! — Докато се обръщаше рязко, той сграбчи разпятието... или може би сърцето си, за да му попречи да се пръсне в гърдите му. — Джейн?

Призрачната фигура на някогашната му колежка се материализира пред очите му.

— Здравсти.

Първата му мисъл беше: „Господи, слънцето...“ Коего красноречиво говореше колко много се беше променил животът му.

— Я, чакай! Светлината не ти ли пречи...

— Не. — Тя протегна ръка и го успокои. — Дойдох, за да помогна... Ви ми каза къде си.

Мани я стисна лекичко за рамото.

— Аз... страшно се радвам да те видя.

Джейн го прегърна за миг, бързо, но силно.

— Ще я намерим. Обещавам ти.

Да, но в какво ли състояние щеше да е?

Двамата обединиха усилията си и се заеха да претърсват уличката, като ту потъваха дълбоко в сенките, ту отново излизаха на слънцето. Слава богу, че все още беше рано и че се намираха в безлюдна част на града, защото Мани изобщо не беше в настроение да се занимава с усложненията, причинени от появата на хора (и особено на полицията).

През следващия половин час двамата с Джейн претършуваха всеки сантиметър от уличката, ала единственото, което намериха, бяха следи от употреба на наркотици, разни боклуци и немалко презервативи, които Мани нямаше никакво намерение да разглежда по-отблизо.

— Нищо — промърмори той. — Абсолютно нищо.

Е, добре. Все тая. Това нямаше да го спре — щеше да продължи да претърсва и да се надява...

Някакво тракане го накара да завърти рязко глава, а после да отиде до контейнера.

— Нещо вдига шум тук — извика той към Джейн, докато коленичеше. Макар че с техния късмет сигурно щеше да се окаже плъх, който тъкмо закусва.

Джейн се приближи точно когато Мани бъркаше под контейнера.

— Мисля... мисля, че е телефон — запъхтяно каза той, докато се протягаше и опипваше земята с пръсти, опитвайки се да... — Ето го!

Издърпа ръка и установи, че наистина държи телефон — строшен и сложен на вибрация, което обясняваше звука. За съжаление,

който и да звънеше, беше прехвърлен на гласова поща преди Мани да успее да вдигне.

— Човече, целият е покрит с някаква мастилена гадост. — Той избърса ръката си в контейнера... което говореше колко отвратително бе онова, с което беше изцапан телефонът. — И освен това има парола.

— Трябва да го занесем на Ви... той може да хакне всичко.

Мани се изправи и я погледна.

— Не съм сигурен, че ми е позволено да отида там — рече и понечи да ѝ подаде телефона. — Ето. Ти го занеси, а аз ще видя дали няма да намеря и други места като това.

Макар че, ако трябваше да бъде откровен, вече беше обиколил целия район.

— Не предпочиташ ли да научаваш какво се случва от първа ръка?

— По дяволите, разбира се, че предпочитам, но...

— А ако Ви открие нещо, не смяташ ли, че ще е по-добре да се изправиш срещу проблема, въоръжен както трябва?

— Ами... да, но...

— Е, никога ли не си чувал, че може просто да направиш нещо и след това да се извиниш? — Едната вежда на Мани подскочи и Джейн сви рамене. — Именно така се оправях с теб в болницата години наред.

— Сериозно ли говориш?

— Ще се върнем в имението с колата ти и ако някой има проблем с това, аз ще се погрижа. И мисля, че няма да е лошо първо да се отбием у вас, за да си вземеш някои неща, в случай че се наложи да поостанеш.

Мани поклати бавно глава.

— Ако тя не се върне...

— *Не.* Дори не го изричай на глас. — Джейн прикова очи в неговите. — *Когато* тя се върне, независимо колко дълго ще отнеме, ти ще бъдеш там. Ви спомена, че си напуснал работата си... Пейн му е казала. Ще поговорим за това по-късно...

— Няма какво да говорим. Бордът на „Свети Франсис“ само дето не ме помоли да си подам оставката.

Джейн преглътна мъчително.

— О, господи... Мани...

Исусе, дори на него му беше трудно да повярва на думите, излезли от устата му:

— Няма значение, Джейн. Стига тя да се върне невредима, нищо друго няма значение.

Джейн кимна към колата.

— Тогава защо още говорим?

Абсолютно основателен въпрос.

Двамата изтичаха до поршето, качиха се, затегнаха коланите и потеглиха с Джейн зад волана. Докато се носеха към „Комодор“, Мани се почувства преобразен, сега, когато имаше цел. Веднъж вече беше пропилял шанса си с жената, която обичаше. Нямахше да го допусне отново.

Джейн спря пред луксозния блок и остана в колата, докато Мани влезе тичешком във фоайето, втурна се в асансьора и влетя в апартамента си. Движейки се светкавично, той грабна лаптопа си, зарядното за мобилния...

Сейфът.

Отиде на бегом до дрешника в спалнята, въведе комбинацията и отвори малката вратичка. С бързи ръце и остър като бръснач ум извади акта си за раждане, седем хиляди долара в брой, два златни часовника на „Пиаже“ и паспорта си. Издърпа първия попаднал му сак и натъпка вътре всичко това, както и лаптопа и зарядното. След това взе още два сака, пълни с дрехи, и изхвърча от апартамента.

Докато чакаше асансьора, си даде сметка, че напуска хотела на собствения си живот. Завинаги. Независимо дали щеше да се събере с Пейн или не, нямахше да се върне тук... и не ставаше дума само за „Комодор“ и апартамента.

В мига, в който за втори път даде ключовете от колата си на Джейн, той метафорично казано сякаш сви зад ъгъла и пристъпи в снежна буря: нямахше представа какво има пред него, ала връщане назад нямахше. И той нямахше нищо против.

Когато слезе на улицата, метна саковете в багажника и на задната седалка и заяви:

— Е, да го направим.

Около трийсет и пет минути по-късно, Мани отново се намираще в потъналата в мъгла планина на вампирите. Погледна към почти съсипания телефон в ръката си и горещо се помоли по някакъв начин

да ги свърже с Пейн... и да му даде втори шанс за онова, което бе захвърлил...

— Мили... боже... — Пред тях, изникнала внезапно от странната мъгла, се появи огромна каменна камара с размерите на планински връх. — Това е... шибана къща.

„Мавзолей“ беше друга дума, с която би могла да бъде наречена.

— Братството гледа много сериозно на сигурността — обясни Джейн, докато паркираше пред стълбище, достойно за катедрала.

— Или е това — промърмори Мани, — или семейството, в което си се омъжила, притежава каменоломна.

Слязоха заедно от колата и преди да извади саковете, Мани се огледа наоколо. Стената, която се губеше в далечината и в двете посоки, се издигаше на поне шест метра над земята. По цялото ѝ протежение бяха вградени охранителни камери, а отгоре ѝ имаше бодлива тел. Самата къща беше огромна, разпростряла се във всички посоки, и висока четири етажа. И като стана дума за крепост — всички прозорци бяха закрити с метални капаци. А двукрилата врата? На човек сигурно щеше да му трябва танк, за да премине през нея.

В двора имаше доста коли (по някои от които при нормални обстоятелства Мани здравата би точил лиги), както и още една, далеч по-малка къща, построена от същите камъни, както и замъкът. Шадраванът в центъра беше спрял, но Мани можеше да си представи успокояващия звук на водата, изливаща се в него.

— Насам — каза Джейн, докато отваряше багажника и вадеше един от саковете.

— Аз ще го взема. — Мани го пое от ръцете ѝ, а след това грабна и другите два. — Първо дамните.

Докато влизаха, Джейн се обади на мъжа си, затова Мани бе почти сигурен, че хората на Пейн няма да го убият още щом го зърнат. Почти, но не напълно.

Добре че в момента изобщо не го беше грижа за самия него.

Когато се изкачиха до величествения вход, Джейн натисна звънеца и отвътре се разнесе изщракване на ключалка. Мани прекрачи прага заедно с нея и се озова във вестибюл без прозорци, от който в съзнанието му изникнаха мисли за затвор... страшно стилин и луксозен затвор, с ръчно резбована дървена ламперия и аромат на лимон във въздуха.

По никой начин нямаше да излязат от това място, освен ако някой не ги пуснеше.

— Ние сме — каза Джейн в една камера.

Начаса двукрилата врата пред тях започна да се отваря и Мани трябваше да примига няколко пъти. Яркото, пъстроцветно фоайе от другата страна изобщо не беше това, което бе очаквал — великолепно и шарено, то бе в пълен контраст с външния вид на къщата. Мили боже, изглеждаше сякаш бяха използвали всички възможни видове декоративни камъни и мрамор... да не говорим пък за купищата кристал и позлата.

След това пристъпи вътре и видя изрисувания с фрески таван, който се издигаше през три етажа... и стълбище, пред което това в „Отнесени от вихъра“ приличаше на подвижна стълба.

В мига, в който вратата се затвори зад гърба им, братът на Пейн излезе от нещо, което приличаше на билиардна, заедно с Ред Сокс. Докато идваше към тях, повдигайки черните си кожени панталони и лапнал ръчно свита цигара, вампирът имаше адски сериозен, динамичен вид. Спря пред Мани и прикова поглед в него... толкова продължително, че той започна да се чуди дали всичко няма да свърши, преди да е започнало... като го превърнат в ястие.

Само че в този миг вампирът протегна ръка.

Разбира се... мобилния телефон.

Мани пусна саковете и извади блекберито от джоба на сакоето си.

— Ето го...

Вампирът взе апарата, но не го погледна. Вместо това го премести в другата си ръка и отново протегна десницата си. Жестът беше толкова простичък; значението му — толкова дълбоко.

Мани сграбчи ръката му със своята, ала никой от тях не каза нищо. Нямаше нужда, защото всичко беше ясно и без думи — всеки от тях предлагаше своето уважение на другия и в отговор приемаше неговото.

Когато най-сетне се отдръпнаха, Мани каза:

— Телефонът?

Вампирът се справи с апарата само за миг.

— Исусе... наистина си бърз — промърмори Мани.

— Не. Това е телефонът, който аз й дадох. Обаждах й се на всеки час. Джипиесът е развален... иначе щях да ти дам координатите на

мястото, където си го намерил.

— Мамка му. — Мани потърка лице. — Там нямаше нищо друго. Двата с Джейн претърсихме уличката сантиметър по сантиметър. А преди това обикалях из района в продължение на часове. Сега какво?

— Сега ще чакаме. Нищо не можем да направим преди залез-слънце. Ала в мига, в който се стъмни, Братството ще изхвърчи отук като рояк разярени стършели. Ще я намерим, не се тревожи...

— Аз също идвам — заяви Мани. — Да сме наясно.

Братът на Пейн понечи да поклати глава, но Мани нямаше намерение да слуша никакви възражения и увещания да бъде разумен.

— Съжалявам. Тя може и да е твоя сестра... но е моята жена. Което означава, че ще бъде част от всичко това.

При тези думи типът с бейзболната шапка я свали и поглади косата си.

— Дяволите да...

Мани се вцепени и така и не чу остатъка от думите му.

Лицето му... *мили боже*... лицето му. Беше сбъркал за това къде го е виждал преди.

— Какво? — попита типът, свеждайки поглед и оглеждайки се.

Мани смътно си даде сметка, че братът на Пейн се бе намръщил, а Джейн беше придобила притеснен вид, ала цялото му внимание беше погълнато от другия мъж. Погледът му обхождаше лешниковите очи, устата, брадичката, търсейки нещо, което да не пасва, да не е на място... нещо, което да опровергае натрапчивата теория, която бе започнала да се оформя в главата му.

Единственото, което бе съвсем мъничко различно, беше носът... но то бе, защото очевидно беше чупен.

Истината беше изваяна в чертите на това лице. А връзката не беше болницата, нито дори катедралата „Свети Патрик“ (където, като се замислеше сега, определено беше виждал този мъж... вампир... какъвто и да беше).

— Какво, по дяволите? — измърмори Бъч, поглеждайки към Вишъс.

Вместо обяснение, Мани се наведе и започна да рови из саковете си. Докато търсеше онова, което беше взел със себе си напълно несъзнателно, беше сигурен, че ще го намери. Съдбата беше подредила този пъзел прекалено точно, за да може този момент да не се случи.

Да — ето я.

Когато се изправи, ръцете му трепереха толкова силно, че стойката на рамката се удряше в гърба на снимката. Тъй като гласът му бе изчезнал, единственото, което можа да направи, бе да обърне стъклото към тях, така че тримата с очите си да видят черно-бялата снимка.

Която беше истинско копие на мъжа на име Бъч.

— Това е баща ми — дрезгаво заяви Мани.

Незаинтересованото, отегчено изражение на другия мъж в миг беше изместено от неподправен шок, който изцеди кръвта от лицето му и накара ръцете му да затреперят, когато ги протегна и внимателно взе старата снимка. Не си направи труда да се опитва да отрече каквото и да било. Защото не беше в състояние.

Братът на Пейн издиша облаче прекрасно ухаещ дим.

— Страхотно. Направо страхотно.

Което прекрасно обобщаваше всичко.

Мани погледна към Джейн, а после се обърна към мъжа, който като нищо му беше полубрат.

— Познаваш ли го?

Когато другият мъж поклати бавно глава, Мани премести поглед върху близнака на Пейн.

— Вампирите и хората могат ли...

— Да.

Докато отново се взираше в лицето, което не би трябвало да му е така познато, Мани се зачуди как да зададе следващия си въпрос.

— Значи ти си...

— Наполовина вампир? — довърши другият. — Да. Майка ми беше човешка жена.

— По дяволите! — бе единственото, което Мани успя да каже.

54.

Докато държеше снимката на мъжа, който безспорно бе негово копие, Бъч, колкото и да бе странно, си мислеше за жълтите знаци по магистралите. Онези, на които пишеше: „Мостът може да е заледен“ или „Пазете се. Падащи скали“... или временното „Внимание! Работници на пътя“, преди да стигнеш до участък, който се ремонтиреше. По дяволите, дори онези с фигурата на елен, прескачащ голяма черна стрелка, сочеща наляво или надясно.

В този момент, застанал във фоайето, той определено би оценил някакво предупреждение, че животът му е на път да излезе от релсите си. От друга страна, сблъсъците си бяха сблъсъци и не можеха да бъдат планирани.

Вдигна поглед от снимката и го прикова в очите на човешкия хирург. Те бяха тъмнокафяви, с цвета на отлежал портвайн. Ала формата им... Господи, как досега не беше забелязал приликата със своите?

— Сигурен ли си? — чу се да пита. — Това е баща ти?

Но всъщност знаеше отговора още преди другият да кимне.

— Кой... как... — Да, от него би излязъл страхотен журналист. — Какво...

Е, това беше — трябваше само да добави едно „къде“ и „кога“ и беше готов за новините.

Работата беше там, че след като се обвърза с Мариса и премина през преобразяването, най-сетне беше открил душевен мир и мястото си в живота и бе приел себе си. Докато в света на хората се чувстваше отчужден от всички, а животът му течеше успоредно с този на майка му и сестрите му, без всъщност да се пресича с техния.

И разбира се, баща му. Или поне мъжът, който бе минавал за негов баща.

Бъч беше предположил, че след като бе открил истинския си дом и своята жена тук, беше приключил с асимилирането, че беше приел

най-после толкова много болезнени дотогава неща. Ала ето че цялата тази гадост отново се бе събудила за живот.

Човекът проговори мрачно:

— Името му е Робърт Блъф. Бил е хирург в болницата „Колумбия“ в Ню Йорк, когато майка ми работела там като медицинска сестра...

— Моят майка също беше медицинска сестра. — Бъч усети, че устата му пресъхва. — Но не в тази болница.

— Той е практикувал на много места... дори... в Бостън.

Възцари се дълго мълчание, по време на което Бъч обмисляше възможността майка му да е изменила на мъжа си.

— Някой да иска нещо за пиене? — обади се Ви.

— „Лаг...“

— „Лагавулин“...

Бъч и хирургът млъкнаха едновременно, а Вишъс завъртя очи.

— Защо ли не се учудвам.

Докато той се оправяше на бара в билиардната, Манело каза:

— Изобщо не го познавах. Виждам съм го... колко, веднъж може би. Ако трябва да съм честен, дори не го помня.

В този миг Ви се появи с питиетата им и ги раздаде, досущ като някоя стюардеса.

— Знаете ли, изобщо не си падах по това, докато...

— Докато какво?

— Докато вие, момчета, не започнахте да ровичкате из главата ми. Преди харесвах „Джак Даниълс“. Ала миналата година... всичко се промени.

Бъч кимна, макар че почти не го чуваше. Човече, просто не можеше да спре да гледа онази снимка, докато след известно време не си даде сметка, че по някакъв странен начин всичко това беше облекчение. Семейната регресия беше доказала, че между него и Рот има родствена връзка, но така и не бе научил (нито пък бе искал особено да научи) каква точно. Ала ето го сега пред него — отговорът на въпроса.

По дяволите, през цялото това време беше имал чувството, сякаш страда от някакво заболяване и някой най-сетне му беше казал точното му наименование. Страдате от Синдрома на неизвестния баща. Или пък беше Болестта на незаконния син.

Да, звучеше логично. Открай време имаше чувството, че баща му го мрази и може би именно това беше причината. Макар че му беше трудно, почти невъзможно, да си представи как неговата набожна, благочестива майка се отклонява от правия път, тази снимка бе доказателството, че това трябва да се бе случило поне веднъж.

Първата му мисъл бе, че трябва да отиде при майка си и да я попита за подробностите... е, за *някои* подробности.

Ала как точно щеше да стане? Деменцията вече я бе отнесла далеч от реалността, дотам, че едва го разпознаваше, когато се отбиеше да я види... което бе единствената причина, поради която изобщо можеше да я посещава. И не беше като да можеше да попита братята и сестрите си. Те го бяха отписали в мига, в който бе излязъл от живота им, а и беше крайно невероятно да знаят повече от него.

— Жив ли е все още? — попита Бъч.

— Не съм сигурен. Преди мислех, че е погребан в „Пайн Гроув“, но сега? Един господ знае.

— Аз мога да разбера — обади се Ви и Бъч и Мани го погледнаха. — Само кажете и ще го открия... независимо дали е в света на вампирите или на хората.

— Кого ще откриеш?

Дълбокият глас се разнесе от върха на стълбището и всички глави се обърнаха натам при звука на думите, отекнали във фойето. Рот стоеше на площадката на втория етаж заедно с Джордж и въпреки че очите му бяха скрити зад тъмните очила, не беше никак трудно да се отгатне в какво настроение е — смъртоносно.

Трудно бе да се каже обаче дали е заради човека във фойето или заради всички неща, които му бяха на главата.

Вишъс се нае да отговори... което беше добре, тъй като Бъч си бе изгубил гласа, а по всичко личеше, че същото се бе случило и с Манело.

— Изглежда, че този чудесен хирург може да се окаже твой родственик, господарю.

„Мамка му!“, помисли си Бъч, а Манело се сви.

На това му се казваше още повече да усложниш бездруго сговнената ситуация.

Мани разтърка слепоочията си, докато огромният вампир с дълга до кръста черна коса слизаше по стълбите, воден, както изглеждаше, от куче със златиста козина. Копелето имаше вид сякаш мястото му принадлежи и като се имаше предвид начина, по който братът на Пейн се беше обърнал към него, нищо чудно да беше така.

— Правилно ли чух, Ви? — попита новодошлият.

— Да.

Коего разреши още един въпрос — защото и Мани беше започнал да се чуди дали не му се причува.

— Това е нашият крал — обяви Вишъс. — Рот, син на Рот. Това е Манело. Доктор Мани Манело. Мисля, че не сте се запознали официално.

— Ти си този на Пейн.

Думите бяха изречени без никакво колебание. Нямахме колебание и в отговора на Мани:

— Да. Аз съм.

Ниският гърлен звук, откъснал се от жестоката уста, беше наполовина смях, наполовина ругатня.

— И мислиш, че между нас има родствена връзка?

Ви се прокашля и побърза да се намеси:

— Има поразителна прилика между бащата на Мани и Бъч. Искам да кажа... той е същинско копие на моето момче.

Тъмните вежди се скриха зад слънчевите очила. А после изражението на лицето на краля се отпусна.

— Няма защо да ти казвам, че ще трябва да го приема на доверие.

А, значи беше сляп. Това обясняваше кучето.

— Можем да опитаме семейна регресия — предложи Вишъс.

— Аха — съгласи се Бъч. — Да го направим...

— Я чакайте малко... няма ли опасност това да го убие? — обади се Джейн.

— Задръжете така. — Мани вдигна ръце. — Задръжете така за минутка. Семейна какво?

Вишъс изпусна облаче дим.

— Процес, с помощта на който ще проникна в теб и ще видя колко от нашата кръв тече във вените ти.

— И това може да ме убие?

Мамка му, начинът, по който Джейн клатеше глава, изобщо не му действаше окуражаващо.

— Само така можем да бъдем сигурни. Дори да имаш вампирска кръв, не е като да има как да я занесем в някоя лаборатория и да я изследваме. Нечистокръвните вампири са различни.

Мани ги огледа един по един: краля, Вишъс, Джейн... и онзи, който може би беше негов полубрат. Исусе... ами ако именно заради това чувствата му към Пейн бяха така различни от всичко, което беше изпитвал досега... от мига, в който я видя за първи път, нещо в него... сякаш се пробуди. Навярно това обясняваше и избухливостта му.

И след като цял живот си бе задавал въпроси за баща си и за своите корени... сега имаше шанс да открие истината.

Само че докато те го гледаха, той изведнъж си припомни как миналата седмица беше отишъл в болницата, мислейки си, че е сутрин само за да открие, че е посред нощ. А после се сети и за онова с Пейн и промените, настъпили в тялото му.

— Знаете ли какво? — каза на глас. — Мисля да пасувам.

Джейн кимна, сякаш бе съгласна с него, и Мани си помисли, че трябва да е взел правилното решение.

Освен това, защо се разсейваха с подобни странични неща?

— Пейн ще се върне, някак си, по някакъв начин — заяви той. — И не възнамерявам да налапам зареден пистолет точно преди отново да я видя... дори ако от това зависи дали принадлежа във вашия свят или не. Знаем кой е баща ми... и в момента виждам неговото шибано копие пред себе си. На мен това ми стига... освен ако Пейн не мисли по друг начин.

Господи... майка му, помисли си внезапно. Дали е знаела?

Вишъс скръсти ръце на гърдите си и Мани се приготви за спор.

— Харесвам белия ти задник — заяви вампирът вместо това. — Ама наистина.

Като се имаше предвид по средата на какво ги беше прекъснал неотдавна кучият му син, думите бяха истинска изненада. Но Мани нямаше намерение да задълбава в това.

— Добре, съгласен съм. Ако Пейн поиска, ще го направя. Ако ли не, аз съм напълно доволен от това, което съм.

— Така е справедливо — заяви Рот.

След това се възцари тишина. Но и какво имаше за казване? Въпросът къде беше (и къде *не* беше) Пейн тежеше като воденичен камък около шията.

Мани не се беше чувствал по-безпомощен през целия си живот.

— Извинете — обади се неговият полубрат, — ама на мен ми трябва още едно питие.

Той се отдалечи и Мани го видя как минава под пищно украсения свод.

— Знаете ли какво? И на мен няма да ми се отрази зле да ударя още едно.

— Домът ми е на твое разположение — заяви кралят с дълбок глас. — Барът е ей там.

Мани потисна странното желание да се поклони, обзело го изведнъж, и вместо това кимна.

— Благодаря, мой човек.

Когато кралят вдигна ръка, свита в юмрук, Мани удари леко кокалчетата си в неговите, а после кимна на Джейн и съпруга ѝ.

Стаята, в която отиде, беше като най-луксозното помещение за отдих на посетителите на хиподрума. По дяволите, тук имаше дори машина за пуканки.

— Още „Лаг“? — обади се Бъч от другия край.

Мани се обърна и откри, че се вира в един внушителен бар.

— Да, моля.

Подаде чашата си на Бъч. Звукът от наливането на уискито му се стори по-силен от крясък и той се приближи до уредба, която сигурно би могла да озвучи цял стадион. Натисна няколко копчета и намери микс от... гангста рап.

Още малко ръчкане и вече беше в менюто на радиото, търсейки някоя метъл станция. Когато от тонколониите се разнесе „Мъртви спомени“ на „Слипнот“, той си пое дълбоко дъх.

Нощта. Той просто чакаше спускането на нощта.

— Ето — каза ченгето, появявайки се с чашата уиски. Докато му я подаваше, направи гримаса и кимна по посока на колоните. — Това да не ти харесва?

— Аха.

— Е, ето нещо, по което се различаваме.

В този миг близнакът на Пейн надникна в стаята.

— Какъв е този шум, по дяволите?

Сякаш беше надул Джъстин Бийбър. Мани поклати глава.

— Просто малко музика.

— Щом казваш.

Мани завъртя очи и се оттегли в едно изключително мрачно и опасно кътче на ума си. Истината бе, че в момента не можеше да направи нищо за своята жена и това го изпълваше с желание да нарани някого. А фактът, че във вените му може би тече и вампирска кръв, бе последното, което би искал да научи в ден като този.

Божичко, чувстваше се неопишимо зле.

— На някой да му се играе бiliarд? — вцепенено подхвърли той.

— И още как.

— Абсолютно.

Джейн се приближи и го прегърна бързо.

— Бройте и мен.

Май той не беше единственият, който отчаяно искаше да отвлече вниманието си с нещо.

55.

Приседнала върху нещо меко, с ръце в скута си, Пейн предположи, че се намира в кола, заради лекото вибриране, много подобно на онова, което бе усещала, докато се возеше в поршето на Мануел. Не можеше обаче да види дали наистина е така, защото точно както войникът на Блъдлетър беше предупредил, очите ѝ бяха завързани. Само че миризмата му долиташе точно до нея, така че някой друг трябва да шофираше.

Нищо не ѝ се бе случило през часовете между сблъсъка им и това пътуване. Беше прекарала деня, седнала на леглото на водача, притиснала колене до гърдите си, и с двата пистолета до себе си. Никой обаче не я беше обезпокоил, така че след известно време тя бе престанала да настръхва и при най-слабия звук над себе си и се бе поотпуснала малко.

Постепенно мислите за Мануел бяха погълнали по-голямата част от вниманието ѝ; отново и отново прехвърляше сцени от прекалено краткото време, което бяха прекарали заедно, докато сърцето не я бе заболяло. Преди да усети как е минал денят, предводителят се бе появил и я беше попитал дали иска да хапне нещо, преди да потеглят.

Не, не искаше.

След това беше завързал очите ѝ с бяла кърпа... толкова чиста и красива, че Пейн се бе зачудила откъде ли я има, а после я бе уловил здраво над лакътя и бавно я бе повел по стълбите, по които я бе свалил на ръце по-рано.

Трудно ѝ беше да прецени от колко време бяха в колата. Двайсет минути? Половин час?

— Тук — нареди предводителят най-сетне.

След неговата заповед онова, в което се возеха, намали скоростта и спря. После се отвори врата и Пейн почувства свеж, хладен въздух, докато ѝ помагаха да слезе, придържайки я за лакътя. Вратата се затвори, а после се чу звук от удар, сякаш някой беше потропал с юмрук по превозното средство.

Рязко завъртели се гуми вдигнаха пръстта и я запратиха в робата ѝ. А после Пейн остана сама с предводителя.

Въпреки че мълчеше, тя го усети как минава зад нея, а после кърпата около очите ѝ падна... и Пейн ахна.

— Реших, че след като ще бъдеш освободена, трябва да бъдеш посрещната от гледка, достойна за бледите ти очи.

Целият Колдуел беше под тях, блещукащите му светлини и потокът на трафика — същинско пиршество за погледа ѝ. Намираха се върху неголямо възвишение, а градът се разстилаше под краката им край бреговете на реката.

— Прекрасно е! — прошепна тя, обръщайки се към войника.

Застанал настрани, той изглеждаше така далечен, сякаш изобщо не беше там, а сенките, в които бе отстъпил, криеха обезобразяващия му дефект.

— Сбогом и на добър час, Избранице.

— И на теб... Все още не знам името ти.

— Така е. — Той се поклони лекичко. — Лека вечер.

И с тези думи се дематериализира, изчезвайки в нощта.

След миг Пейн отново се обърна към гледката и се зачуди къде ли се намира Мануел в града под нея. Трябва да беше в гората от високи сгради, така че ако се водеше по местоположението на моста, би трябвало да е... там.

Да, там.

Вдигна ръка и описа невидим кръг около високата постройка от стъкло и стомана, в която бе сигурна, че живее той.

Болката, стегнала гърдите ѝ, беше толкова силна, че спря дъха ѝ. Остана на възвишението още миг, а после се разпиля на североизток, към имението на Братството. Направи го без никакъв ентузиазъм, тласкана единствено от задължението да съобщи на брат си, че е жива и невредима.

Когато отново прие форма върху каменните стъпала на имението, усети, че изпитва странен ужас, докато отиваше към двукрилата врата. Беше благодарна, че отново си е у дома, ала отсъствието на нейния мъж ѝ отнемаше всяка радост, която би трябвало да изпитва при мисълта за срещата, която ѝ предстоеше.

Позвъни и вратата, въвеждаща във вестибюла, начаса се отвори. Тя пристъпи вътре, оставяйки нощта зад себе си...

Втората, вътрешна врата зейна още по-бързо, отворена от усмихнатия иконом.

— Господарке! — извика той.

Докато прекрочваше прага на фоайето, което я бе очаровало от мига, в който го бе видяла за първи път преди няколко дни, Пейн различи слисания си близък да изскача от билиардната.

Успя да го зърне само за миг, защото след това някаква огромна сила го помете с такава мощ, че Вишъс политна настрани, изпусайки чашата си, която разплиска съдържанието си на всички страни.

Мануел изхвърча във фоайето и се втурна към нея, а по лицето му се четяха едновременно неверие, ужас и облекчение.

Само че нямаше никакъв смисъл в това, че той тичаше към нея; никакъв смисъл в присъствието му тук, в...

Сграбчи я в обятията си още преди тя да е успяла да довърши мисълта си и, о, съдби — онова негово ухание на тъмни подправки, съвсем същото, което помнеше, нахлу в ноздрите ѝ. Раменете му също бяха точно така широки, както ги помнеше; кръстът му — все така тесен. А прегръдката му — също толкова прекрасна.

Силното му тяло се тресеше, докато я притискаше към себе си, а после се отдръпна, сякаш се боеше, че може да ѝ причинява болка.

Погледът му беше трескав.

— Добре ли си? Какво мога да направя за теб? Имаш ли нужда от лекар? Ранена ли си... задавам твърде много въпроси... съжалявам. Господи... какво стана? Къде беше? Мамка му, трябва да престана...

Като за романтично събиране след раздяла, това навярно не бяха изящните слова, които някои жени биха предпочели да чуят, ала за Пейн те означаваха всичко на света.

— Защо си тук? — прошепна тя, улавяйки лицето му между дланите си.

— Защото те обичам.

Това не обясняваше нищо... и в същото време ѝ казваше всичко, което ѝ трябваше да знае.

Изведнъж тя отдръпна ръце.

— Ами онова, което причиних на тялото ти?

— Не ме е грижа. Ще се справим някак... ще измислим нещо... но не бях прав за нас двамата. Държах се като шибан... като

страхливец... сгреших и ужасно съжалявам. Мамка му. — Той поклати глава. — Трябва да престана да ругая. О, господи, роклята ти...

Пейн погледна надолу и видя черните петна от кръвта на лесърите, които беше убила, както и алените петна от нейната собствена кръв.

— Аз съм цяла и невредима — увери го с ясен глас. — И те обичам...

Мани я прекъсна, целувайки я тържествено по устните.

— Кажи го още веднъж. Моля те.

— Обичам те.

Той простена и когато обвини ръце около нея, Пейн почувства как гърдите ѝ се изпълват с топлина и благодарност, и се притисна до него. Докато се прегръщаха, тя погледна над рамото му и видя брат си, застанал със своята шелан до себе си.

Срещна очите му и в тях прочете всичките му въпроси и страхове.

— Невредима съм — каза тя, както на своя мъж, така и на брат си.

— Какво стана? — попита Мануел, заровил лице в косата ѝ. — Открих телефона ти строшен.

— Търсил си ме?

— Разбира се! — Той отстъпи лекичко назад. — Брат ти ми се обади щом се съмна.

Изведнъж Пейн беше наобиколена от народ, сякаш някой беше ударил гонг и бе повикал всички във фойето... без съмнение шумът около появата ѝ ги беше довел, но досега бяха стояли настрани от уважение.

Очевидно имаше да успокоява повече от двама души. Кое то я накара да се почувства част от това семейство.

— Бях край реката — започна Пейн на висок глас, така че всички да могат да чуят, — когато долових мириса на врага. Привлечена от него, започнах да кръстосвам улиците и се натъкнах на двама лесъри. — Усети как Мануел настръхна и видя брат си да прави същото. — Беше чудесно отново да се бия...

Тук тя се поколеба, но кралят кимна. Както и една силна на вид жена с късо подстригана коса... сякаш и тя се биеше във войната и

познаваше и порива, тласкащ в битка, и задоволството от успеха. Ала братята изглежда се чувстваха неловко.

Пейн продължи:

— Междувременно пристигнаха няколко вампири — със здрави мишци и въоръжени до зъби, същински ескадрон. Водачът им беше много висок, с тъмни очи, тъмна коса и... — тук тя докосна устата си, — с дефект на горната устна.

Това отприщи цял порой от ругатни... и на Пейн ѝ се прииска, преди да беше напуснала Другата страна, да беше използвала кристалните купи малко повече. Очевидно мъжът, когото описваше, не им беше непознат.

— Той ме залови... — При тези думи се разнесе не едно, а две изръмжавания: от гърдите на близнака ѝ и от тези на Мануел. Тя погали успокоително мъжа до себе си и погледна към брат си. — Живееше със заблудата, че съм причинила голямо зло на неговата плът и кръв. Вярваше, че е син на Блъдлетър... и с очите си бе видял как погубих нашия баща. В продължение на векове ме е търсил, за да ми отмъсти.

Изведнъж тя млъкна, давайки си сметка, че току-що бе признала, че е извършила отцеубийство. Ала никой не изглеждаше впечатлен... което говореше красноречиво не само какви мъже и жени се бяха събрали наоколо, но и какво копеле е бил баща ѝ.

— Успях да извадя войника от заблуждението му. — Пейн пропусна да спомене, че я беше ударил и бе доволна, че следите вече не се виждаха по лицето ѝ. Имаше чувството, че не е нужно някой друг да научава за това. — И той ми повярва. Не ме нарани... всъщност защити ме от останалите мъже и ми даде леглото си...

Горната устна на Мануел се повдигна, сякаш за да разкрие вампирски зъби... и това адски я възбуди.

— Сама. Спах сама. Той и подчинените му бяха на горния етаж. — Още едно успокояващо докосване за Мануел... поне докато не си даде сметка, че той е напълно възбуден, точно както би станало с един вампир, обзет от порива да маркира своята жена. Което беше невъобразимо еротично. — Тъъ... след това ми завърза очите и ме откара до една скална тераса, от която се разкриваше прекрасен изглед към града. А после ме остави да си вървя. Това е всичко.

Пръв проговори Рот:

— Отвлякъл те е против волята ти.

— Смяташе, че има основателна причина. Вярваше, че съм убила баща му. И в мига, в който разбра, че не е така, беше готов да ме освободи, ала слънцето беше изгряло, така че не можех да отида никъде. Бих ви позвънила, но си бях изгубила телефона, а те, мисля, не можеха да ми услужат със свой, тъй като не видях такъв. Всъщност живееха по древния начин — колективно и скромно, в една подземна стая, осветявана от свещи.

— Някаква представа къде са отседнали? — попита близникът ѝ.

— Никаква. Бях в безсъзнание, когато ме... — Многогласен разтревожен вик огласи фойето и тя поклати глава. — Бях простреляна.

— Какво, по...

— Била си какво?

— Пистолет...

— Простреляна с...

— ... ранена?

Хм. Това май не помогна особено.

Докато братята говореха един през друг, Мануел я взе на ръце с лице, изкривено от сляпа ярост.

— Това беше. Приключихме тук. Сега ще те прегледам. — Той се обърна към брат ѝ. — Къде да я отнеса?

— На горния етаж. Третата врата вдясно. Там ще откриеш стая за гости. Ще накарам да ви изпратят храна. Кажи ми, ако ти трябват някакви медицински материали.

— Добре.

И с тези думи мъжът ѝ се заизкачва по стълбите, носейки я на ръце. Добре че в общи линии беше приключила с разказа си — ако се съдеше по начина, по който Мануел беше стиснал устни, Пейн скоро нямаше да говори отново за преживяното.

Освен ако не искаше да го докара до състояние на абсолютна ярост.

В действителност видът му дори сега беше такъв, че ако онзи войник някога го срещнеше, щеше да има сериозен повод за тревога.

— Толкова се радвам да те видя — дрезгаво каза тя. — Ти беше единственото, за което мислех, докато бях...

Той затвори очи за миг, сякаш връхлетян от болка.

— Наистина ли не те нараниха?

— Да.

И тогава Пейн си даде сметка за какво всъщност се тревожи той. Докосна лицето му и заяви:

— Не ме докосна. Никой от тях не го стори.

Тръпката, пробягала по силното му тяло, беше толкова мощна, че той едва не се препъна... ала бързо се овладя... и продължи напред.

Докато гледаше как човекът вдига сестра му на ръце и я отнася по величественото стълбище, Вишъс си даде сметка, че вижда как бъдещето се разкрива пред очите му. Дватаматая щяха да разрешат каквото и да се бе случило между тях, а после хирургът с крайно съмнителния музикален вкус щеше да стане част от живота ѝ... и от този на Ви... завинаги.

Изведнъж сякаш се върна назад във времето, дванайсет месеца по-рано, и копчето за превъртане спря точно в момента, когато бе отишъл да изтрие спомените на хирурга за времето, което самият Ви беше прекарал в „Свети Франсис“.

Брат.

В главата му беше отекувала думата брат.

Тогавана не бе имал никаква представа какво означава това, защото... е, сякаш нещо такова би могло да се случи! А ето че сега действителността отново пасваше на едно от виденията му.

Макар че, ако трябваше да е наистина точно, то би трябвало да извика думата „мъж на сестра ми“ в ума му.

После обаче погледна към Бъч, който също се взираше след хирурга. Мамка му, май „брат“ си беше най-подходящата дума. Кое то беше добре. Манело беше от онези, с които никой не би имал нищо против да бъде сроден.

Сякаш прочел мислите му, Рот заяви:

— Хирургът може да остане. Колкото пожелае. И може да поддържа връзка с човешкото си семейство... стига да иска. Като някой, в чиито вени има от моята кръв, той е добре дошъл в дома ми без никакви ограничения.

Думите му бяха посрещнати с шумно одобрение — както ставаше винаги в Братството, тайните не оставаха такива за дълго, така

че вече всички знаеха за връзката между Манело, Бъч и Рот. По дяволите, нали всички бяха видели снимката. Особено Ви.

Само че Ви бе направил малко повече от това. Името Робърт Блъф се бе оказало фалшиво... което можеше да се очаква. Освен това със сигурност трябва да беше вампир само наполовина, в противен случай по никой начин не би могъл да работи в която и да било болница през деня. Въпросът беше дали и колко знаеше за вампирската си наследственост... и дали все още беше жив.

Джейн положи глава на гърдите му и той обви ръце около нея още по-здраво. А после погледна към Рот.

— Кор, нали?

— Аха — потвърди кралят. — Ето че е бил видян. И не за последен път чуваме за него. Това е само началото.

„Кралят е напълно прав“, помисли си Ви. Появата на шайката копелета не вещаеше добро за никого... и най-вече за Рот.

— Господа — обяви кралят на висок глас — и дами. Гозбите за Последното хранене изстиват.

Което беше знак за всички да се отправят към трапезарията и да се заловят с онова, което дотогава упорито бяха избягвали.

Сега, когато Пейн беше в безопасност у дома, апетитите отново можеха да се развихрят... макар че проклет да бе, ако допуснеше да мисли за онова, което хирургът и сестра му без съмнение щяха да правят много скоро.

Той простена и Джейн го прегърна по-здраво през кръста.

— Добре ли си?

Ви погледна надолу към своята шелан.

— Не мисля, че сестра ми е достатъчно голяма, за да прави секс.

— Ви, с нея сте на една възраст.

Той се намръщи за миг. Така ли беше наистина? Или той беше роден пръв?

Е, имаше само един начин да получи отговор на този въпрос.

По дяволите, дори не се беше замислил за мястото на майка си във всичко това. А сега, когато се беше сетил за нея... нямаше абсолютно никакво желание да цъфне там и да й съобщи, че Пейн се чувства *страхотно* и че тя може да върви на майната си.

Не. Ако Скрайб Върджин искаше да знае какво се случва с децата ѝ, винаги можеше да погледне в една от шибаните си кристални

купи, които толкова обичаше.

Ви целуна своята шелан.

— Не ме е грижа какво казва календарът, нито пък редът на раждане. Това е малката ми сестричка и тя никога няма да е достатъчно голяма, за да... ъъ, да.

Джейн се засмя и отново се намести в прегръдките му.

— Страшно си сладък.

— Не.

— Да.

Ви я отведе до масата в трапезарията и галантно задържа стола ѝ, а после се настани от лявата ѝ страна, така че тя да е до десницата му.

Трапезарията се изпълни с глъчка и докато Джейн се смееше на нещо, което Рейдж беше казал, Вишъс погледна към Бъч и Мариса, които се усмихваха един на друг и се държаха за ръце.

Да, точно в този миг животът си го биваше.

Ама наистина.

56.

На горния етаж Мани затвори вратата с крак, а след това отнесе своята жена до легло с размерите на футболно игрище.

Нямаше причина да заключва — само на някой пълен идиот би му хрумнало да ги притеснява. Меката светлина, струяща през прозорците (които вече не бяха закрити от стоманените капаци), му стигаше, за да вижда... и дяволите да го вземат, ако онова, което виждаше, не му харесваше — неговата жена, здрава и невредима, изтегната върху... Е, добре, може и да не беше тяхното легло, но той определено щеше да го направи такова, преди да е съмнало.

Докато присядаше до нея, дискретно се опита да скрие огромната ерекция, която бе получил в мига, в който я видя да прекрочва прага. И макар да имаха да си кажат толкова много, единственото, което бе в състояние да прави, бе да я съзерцава.

А после лекарят в него взе връх.

— Била си ранена?

Прелестните ѝ ръце посегнаха към бялата роба и колкото по-високо вдигаха ръба ѝ, толкова по-ниско се притваряха клепачите ѝ.

— Мисля, ще откриеш, че съм напълно излекувана. Беше просто одраскване... тук горе.

Мани преглътна мъчително. Мамка му... да, наистина ѝ нямаше нищо. Кожата на бедрото ѝ беше гладка като порцелан.

— Но може би няма да е лошо да ме прегледаш по-обстойно — изрече тя.

Гърдите на Мани се стегнаха, а устните му се разтвориха.

— Сигурна ли си, че си добре... и че те не са те... наранили?

Никога нямаше да го преживее.

Пейн седна в леглото и го погледна право в очите.

— Онова, което открай време е предназначено за теб, все още те чака да го вземеш.

Мани притвори очи за миг. Ала после се уплаши да не би Пейн да си направи погрешен извод.

— Не че би имало значение за мен, ако не беше... искам да кажа, не става въпрос за собственически инстинкт или нещо такова... — По дяволите, днес говоренето изобщо не му се удаваше. — Просто не бих понесъл мисълта, че са те наранили.

Усмивката ѝ го изпълни с благодарност за матрака под задника му. Защото ако беше прав, тя със сигурност щеше да го нокаутира.

— Съжалявам за снощи — каза. — Сгреших...

Пейн сложи длан върху устните му.

— Важното е, че сега сме тук. Нищо друго няма значение.

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Смяташ ли да ме напуснеш?

— Никога.

— Добре. Тогава нека първо бъдем заедно, а после ще говорим. — Привеждайки се напред, тя замени пръстите си върху устните му със своите, целувайки го настойчиво и продължително. — Ммм... да, далеч по-добре от приказките, мен ако питаш.

— И си сигурна, че искаш...

Така и не можа да стигне по-далеч, защото езикът ѝ му отне способността да мисли. Мани простена и се покачи на леглото, подпирайки се над нея. А после прикова очи в нейните и бавно се отпусна върху тялото ѝ, докато ерекцията му не застана между краката ѝ.

— Целуна ли те сега, няма връщане назад. — Исусе, гласът му беше толкова гърлен, че почти ръмжеше. Но наистина го мислеше. Сякаш беше тласкан от някаква друга сила — не ставаше дума за секс, макар че процесът беше същият. Като отнемеше девствеността ѝ, той щеше да я бележи по начин, който не разбираше, но и не се опитваше да оспорва.

— Желая те — каза тя. — От векове чакам онова, което единствено ти можеш да ми дадеш.

„Моя“, помисли си той.

Преди отново да я целуне, се обърна лекичко настрани и освободи косата ѝ от плитката. Разстла тъмните кичури върху сатенената покривка на леглото и прокара пръсти през тях. След това притисна хълбоците си към сърцевината ѝ и отново ги отдръпна, притискаше ги и отново се отдръпваше... а ръката му се спусна към гърдите ѝ и стисна деликатната материя на робата.

Честно казано, беше шокиран от онова, което искаше да направи.
— Желая да бъда гола пред теб — нареди тя. — Направи го, Мануел.

Шибаната рокля нямаше никакъв шанс. Мани се понадигна, сграбчи я и я раздра надве, оголвайки гърдите ѝ пред пламналия си поглед и хладния въздух. В отговор гърбът ѝ се изви в дъга и от гърлото ѝ се откъсна стон... и с това окончателно го подлуди. Устните на Мани се впиха в щръкналите ѝ зърна, а ръцете му откриха сърцевината ѝ. Беше навсякъде, водейки я към оргазъм, като я смучеше и галеше внимателно, а когато бързото ѝ, отчаяно освобождаване настъпи, той погълна вика ѝ.

Искаше да ѝ даде още и възнамеряваше да го направи... ала тялото му не можеше да чака. Ръцете му трескаво се забориха с панталоните, разкопчаха колана и свалиха ципа, за да освободят пениса му.

Тя беше готова за него, влажна и отворена... и копнееща до болка, ако се съдеше по начина, по който краката ѝ се разтваряха.

— Ще го направя бавно — каза той до устата ѝ.

— Не ме е страх от болката. Не и с теб.

Мамка му, май в това отношение тялото ѝ беше като това на човешките жени. Което означаваше, че първият път няма да бъде лесен за нея.

— Шшт — прошепна тя. — Не се тревожи. Просто ме вземи.

Мани посегна надолу, намести се и... о, господи... едва не свърши. Тя беше топла и влажна, и...

Тя го направи толкова бързо, че той не можа да я спре, дори и да искаше. Ръцете ѝ го стиснаха за дупето, ноктите ѝ се забиха в него, а после...

Пейн повдигна хълбоци нагоре в същия в миг, в който той се спусна надолу, потъвайки до самия си край. Проникването му беше пълно и необратимо. Мани изруга, а тя се напрегна и изсъска... което беше толкова несправедливо, защото се чувстваше прекрасно, по дяволите. Но Мануел не помръдваше... не и докато тя не се съвзе от нахлуването му.

А после му просветна. Ръката му се плъзна на тила ѝ и той придърпа главата ѝ към шията си.

— Вземи ме.

Звукът, който тя издаде, го накара да свърши в нея... беше прекалено еротичен, за да удържи оргазма. И докато конвулсиите разтърсваха члена му, вампирските ѝ зъби потънаха дълбоко във вената му.

Сексът стана напълно необуздан. Тя се движеше, притисната в него; тясната ѝ сърцевина го обгръщаше и изцеждаше, докато той отново свършваше... а после хълбоците му подеха мощен ритъм и това, заедно с пиенето на кръвта му, ги въвлече в диво блъскане на телата им, което Мани знаеше, че и двамата ще почувстват на сутринта. В случващото се между тях нямаше нищо цивилизовано — това бяха мъж и жена, сведени до най-първичната си същност.

И бе най-прекрасното нещо, което бе изпитвал в живота си.

57.

Томас дел векио знаеше точно къде ще отиде убиецът. Не изпитваше и капка съмнение.

Инспектор Де ла Крус все още беше в участъка и работеше с останалите момчета върху разни теории и улики, до една — убедителни и логични, ала Век вече знаеше къде да отиде.

И докато приближаваше паркинга на мотел „Монроу“ със загасени фарове и изключен двигател на мотора, през ума му мина мисълта, че навярно не би било лоша идея да се обади на Де ла Крус и да му каже къде е.

В крайна сметка обаче телефонът му си остана в джоба.

Спря мотора до дърветата вдясно от паркинга, натисна стъпенката, слезе и окачи шлема си на кормилото. Пистолетът беше в кобура под мишницата му и той си каза, че ще си остане там, дори ако някой се появи.

И почти си повярва.

Ужасната истина бе, че го тласкаше нещо, което доскоро бе потънало в дълбок и дълъг сън. Де ла Крус с право се тревожеше да работи заедно с него... както и да се пита къде свършваха греховете на бащата и започваха тези на сина.

Защото Век беше грешник. И беше постъпил в полицията, за да се прочисти от греховете си.

Ала навярно би било най-добре да опита с прогонване на демони. Защото понякога имаше чувството, че у него наистина има демон.

Въпреки това не беше дошъл, за да убива когото и да било. Беше дошъл, за да арестува един убиец, преди копелето отново да се е заловило за работа.

Честна дума.

Докато се приближаваше до мотела, се придържаше в мрака на дърветата, насочил вниманието си към стаята, където беше намерено последното момиче. Всичко си беше точно така, както го беше

оставила полицията: един триъгълник, обхващащ вратата и част от тротоара, все още беше обграден от жълта лента, а на касата беше залепена хартиена ивица, която на теория можеше да бъде скъсана единствено от някой, дошъл по официална работа. Нито в стаята, нито пред нея светеха лампи. Наоколо нямаше никого.

Век се притаи зад дебелия дънер на едно вечнозелено дърво и с ръце, облечени в черни ръкавици, издърпа черната вълнена качулка до яката на черното си поло.

Страшно го биваше в това да стои толкова неподвижно, че почти изчезваше. Биваше го и в това да съсредоточи цялата си енергия в един всепоглъщащ покой, който пестеше силите му, като в същото време го държеше нащрек.

Плячката му щеше да се покаже. Извратеният убиец беше изгубил всичките си трофеи — сега колекцията му беше в ръцете на властите и те търсеха улики, с помощта на които да го свържат с многобройните неразрешени убийства из цялата страна. Ала побърканото копеле нямаше да дойде тук с надеждата да си върне изгубеното. Не, щеше да го стори, за да оплаче загубата на онова, с което се бе сдобил с толкова усилия.

Дали щеше да е проява на безразсъдство от негова страна? Абсолютно. Но освен това напълно си пасваше с фазата, в която бе навлязла неговата лудост. Убиецът нямаше да разсъждава трезво, а и щеше да е отчаян от загубата си. Така че Век щеше да се спотайва тук през следващите няколко нощи, докато той се появеше.

Времето си минаваше, а той чакаше ли, чакаше... По търпеливост не отстъпваше и на най-обсебения фен, следящ обекта на своето обожание ден и нощ. Макар че му мина през ума колко фатално може да се окаже това, че е тук сам. С нож, втъкнат отзад на колана му. Пък и проклетият пистолет...

Працене от счупена клонка привлече погледа му надясно. Но не завъртя глава. Не помръдна, нито промени дишането си; дори не трепна.

И — ето го. Учудващо слабоват мъж си проправяше път между рехавите храсти на гората. Изражението му, когато се приближи до мотела, беше почти религиозно, ала това не беше единственото, което го издаваше, че е убиецът. Дрехите му бяха покрити със засъхнала

кръв, също както и обувките. Куцаше, сякаш си бе наранил крака, а по лицето му имаше дълбоки драскотини... оставени от нокти.

„*Пипнах те*“, помисли си Век.

И ето че докато се взираше в убиеца, ръката му се спусна към кръста и се плъзна отзад. Към ножа.

Нареди си да остави оръжието на мястото му и вместо това да извади белезниците, но ръката му не го послуша. У него открай време имаше две половини, двама души в една кожа... и в моменти като този му се струваше, че се наблюдава отстрани; досущ като пътник в такси, той си даваше сметка, че когато пристигне до целта си, няма да е благодарение на неговите усилия.

Безмълвен като сянка, Век започна да скъсява разстоянието, делеящо го от мъжа, докато не се доближи едва на около пет стъпки от копелето. Ножът вече беше в ръката му и макар да не го искаше там, беше твърде късно да го прибере на мястото му. Твърде късно, за да се отклони от поетия път. Твърде късно, за да се вслуша в гласа, който му нашепваше, че това е престъпление, което ще го изпрати в затвора. Другата част от него беше поела юздите и той беше безсилен пред нея, на ръба да убие...

Третият мъж изникна сякаш от нищото.

Същински исполин, облечен в кожени дрехи, изскочи пред убиеца и му препречи пътя. Докато Дейвид Кроунър отскачаше уплашено назад, във въздуха се разнесе съскане.

Господи, дори не звучеше като излязло от човешко гърло. И какви бяха... тези зъби?

„*Какво, по дяволите...*“

Нападението беше толкова свирепо, че още първият удар по врата на серийния убиец едва не му откъсна главата. А от там нататък нещата станаха още по-брутални; кръвта се разхвърча така, че опръска дебелия черен панталон на Век, както и полото и качулката му.

Само че всичко това бе направено без помощта на каквото и да било оръжие.

Зъби. Копелето разкъсваше жертвата си със зъби.

Век трескаво заотстъпва назад, но се блъсна в едно дърво и прегърна земята, много по-задушевно, отколкото му се искаше. Би трябвало да хукне към мотора си или просто да побегне, ала беше като

омагьосан от насилието... и от убеждението, че онова, което вижда, със сигурност не е човешко същество.

Когато всичко свърши, чудовището пусна обезобразените останки от серийния убиец на земята... и погледна към Век.

— Мили... боже — ахна Век.

Костната структура на лицето изглеждаше съвсем човешка, но не и дългите кучешки зъби, нито размерът му, да не говорим пък за отмъстителния му поглед. Господи, от устата му буквално капеше кръв.

— Погледни ме в очите — нареди глас със силен акцент.

От онова, което бе останало от серийния убиец, се надигна клокочещ звук. Ала Век не се обърна към него. Погледът му беше прикован от две поразяващи очи... толкова сини... така искрящи...

— Мамка му... — с усилие процеди той, когато внезапно главоболие проряза всичко, което виждаше и чуваше. Политна на една страна и се сгърчи като ембрион, раздиран от болка.

Мигане.

Защо беше на земята?

Мигане.

Усещаше мирис на кръв. Но защо?

Мигане. Мигане.

Простена, повдигна глава и...

— Мамка му!

Скочи на крака в шок и се взря в кървавата маса пред себе си.

— По дяволите!

Беше го направил. Най-сетне беше убил някого...

Само че в този миг погледът му попадна върху ножа между пръстите му. Никаква кръв. Нито по острието. Нито по ръката му. И само няколко пръски по дрехите му.

Огледа се наоколо, без никаква представа какво се бе разиграло. Спомняше си как бе дошъл дотук... как беше паркирал мотора си... как беше проследил мъжа, който сега издъхваше на земята.

Ако трябваше да е брутално честен със себе си, беше възнамерявал да го убие. От самото начало. Но ако се съдеше по веществените доказателства — не го беше сторил той. Проблемът беше, че спомените му представляваха една черна дупка.

Стонът, долетял откъм серийния убиец, го накара да обърне рязко глава. Мъжът протягаше ръка към него, молейки се безмълвно за помощ, докато кръвта му шуртеше навсякъде. Как така все още бе жив?

С треперещи ръце Век извади телефона си и набра 911.

— Да, инспектор Дел Векио, полицейско управление Колдуел, отдел „Убийства“. Трябва ми линейка при мотел „Монроу“. *Незабавно.*

След като съобщението му беше вкарано в системата и медиците потеглиха към него, Век си свали якето, направи го на топка и коленичи до мъжа. Притисна дрехата до раните на гърлото му, молейки се копелето да оцелее. А после се зачуди дали това би било нещо хубаво или не.

— Не те убих аз — каза той. — Нали?

О, господи... какво се беше случило тук, по дяволите?

58.

— Дойде да те види.

От мястото си върху леглото Блейлок виждаше Сакстън, син на Тим, от най-хубавата му страна. И не, нямаше предвид задника му. Сакстън се бръснеше пред огледалото в банята и съвършеният му профил беше окъпан в меката светлина, струяща над главата му.

Господи, наистина беше красив.

В толкова много отношения, любовникът му бе всичко, което Блей би могъл да иска.

— Кой? — меко попита Блей.

Очите, които се обърнаха, за да срещнат неговите, сякаш казваха: „Кой според теб?!“

— О!

За да избегне по-нататъшен разговор, Блей сведе поглед към сатенената завивка, която беше придърпана до гърдите му. Отдолу беше гол, точно както и Сакстън, преди да си наметне халата.

— Искаше да знае дали си добре — продължи Сакстън.

Тъй като вече беше използвал „О!“ като отговор, този път Блей реши да разнообрази нещата с едно:

— Наистина?

— Беше на терасата. Не искаше да влезе, за да не ни обезпокои.

Интересно, когато беше на ръба да изгуби съзнание, след като му зашиха стомаха, Блей смътно се беше зачудил какво ли прави Сакстън там навън. Но по онова време изпитваше такива болки, че му беше трудно да мисли за каквото и да било друго.

Ала сега почувства как през него преминава ужасна тръпка на вълнение.

О, Скрайб Върджин! Толкова време беше минало, откакто не я бе изпитвал... макар че това изобщо не намали интензивността ѝ. А обзелият го след това порив да попита какво си бяха казали двамата, не беше нещо, на което можеше да се поддаде. Би било проява на неуважение към Сакстън. Да не говорим, че нямаше и никакъв смисъл.

Добре че разполагаше с предостатъчно муниции, за да заглуши този вътрешен глас. Всичко, което трябваше да направи, бе да си припомни как Куин се беше прибрал миналата седмица, лъхащ на одеколона на някакъв мъж, с разрошена коса и самодоволната усмивка на някой, който току-що се е позабавлявал добре.

Това, че Блей му се беше предложил не веднъж, а два пъти... само за да бъде отблъснат, бе нещо, за което му бе непоносимо да мисли.

— Не искаш ли да знаеш какво каза? — измърмори Сакстън, докато прокарваше острия бръснач по гърлото си, избягвайки ловко раната от ухапване, която Блей му беше оставил преди половин час.

Блей затвори очи и се зачуди дали някога щеше да избяга от истината, че Куин бе готов да чука всеки и всичко, освен него.

— Не? — попита Сакстън.

Леглото помръдна и Блей отвори очи. Сакстън беше приседнал на ръба и попиваше челюстта и бузите си с кървавочервена кърпа.

— Не? — повтори той.

— Може ли да те попитам нещо? — каза Блей. — И сега не е моментът да бъдеш обичайното си очарователно, саркастично „аз“.

Поразително красивото лице на Сакстън веднага стана сериозно.

— Питай.

Блей приглади завивката върху гърдите си. Два пъти.

— Аз... задоволявам ли те?

С крайчеца на окото си видя как Сакстън потръпна и едва не умря от смущение.

— Имаш предвид в леглото?

Стиснал здраво устни, Блей кимна и си помисли, че може би трябваше да обясни малко по-добре, но се оказа, че устата му е напълно пресъхнала.

— Как може да ти мине през ума да ми задаваш такъв въпрос? — тихо попита Сакстън.

Ами защото все нещо трябва да не беше наред с него.

Блей поклати глава.

— Не знам.

Сакстън сгъна кърпата и я сложи настрана. След това се подпря с ръка от другата страна на бедрата му и се приведе напред, така че лицата им бяха съвсем близо.

— Да. — С тези думи той долепи устни до шията му и започна да го целува. — Винаги.

Блей сложи ръка на тила му и зарови пръсти в меките къдрици в основата на врата му.

— Слава богу.

Познатото усещане за тялото, надвесено над неговото, бе нещо, което не бе изпитвал никога преди, и то му харесваше. Струваше му се правилно. Познаваше всяка извивка на гърдите, хълбоците и бедрата на Сакстън. Знаеше къде да го докосне и къде да го ухапе; знаеше точно как да го погали, как да се завърти и да извие тялото си в дъга, така че да дари Сакстън с разтърсващ оргазъм.

Тъй че, да... навярно не би трябвало да задава подобен въпрос.

Ала Куин... всичко у него сякаш оголваше най-съкровените кътчета в душата му и го правеше неимоверно уязвим. И колкото и добре да се бе научил да я прикрива външно, раната в него оставаше все така дълбока и болезнена, както и в момента, в който беше нанесена... когато му беше станало ясно, че мъжът, когото желае повече от всеки друг, никога няма да бъде с него.

Сакстън се отдръпна назад.

— Куин не знае как да се справи с това, което изпитва към теб.

Блей се изсмя дрезгаво.

— Да не говорим за него.

— Защо не? — Сакстън се пресегна и започна да прокара палец по долната устна на Блей. — Той е тук с нас, независимо дали говорим за него или не.

За миг Блей се поколеба дали да не излъже, но после се предаде.

— Съжалявам за това.

— Няма нищо... знам в каква ситуация се намирам. — Сакстън пъкна свободната си ръка под завивката. — Знам и какво искам.

Блей простена, когато ръката потърка онова, което в миг се превърна в огромна ерекция. Тазът му се повдигна и докато разтваряше крака за Сакстън, той срещна очите на своя любовник и засмука палеца му.

Това беше толкова по-приятно, отколкото да продължи с мислите за Куин, от които имаше чувството, че се вози на едно от онези увеселителни влакчета, които ту поемат нагоре, ту се спускат стремглаво надолу. Това той познаваше и харесваше. С него беше в

безопасност. Нямаше да бъде наранен, а и беше открил дълбока сексуална връзка.

Погледът на Сакстън беше едновременно пламенен и сериозен, докато отмяташе завивките от тялото на Блей и развързваше колана на халата си.

Това беше наистина хубаво, помисли си Блей. Правилно...

Когато устните на любовника му откриха ключицата му и бавно поеха надолу, Блей затвори очи... ала докато потъваше в прегръдката на физическите усещания, онова, което видя, не беше Сакстън.

— Почакай. Спри...

Надигна се, повличайки и другия вампир със себе си.

— Всичко е наред — тихо каза Сакстън. — Знам какво изпитваш.

За миг нещо в Блей сякаш се прекърши. Но Сакстън поклати глава и долепи устни до гърдите му.

Те никога не бяха говорили за любов... което го накара да осъзнае, че и в бъдеще няма да го направят, защото Сакстън действително беше наясно със ситуацията: Блей все още беше влюбен в Куин и навярно винаги щеше да бъде.

— Защо? — попита той своя любовник.

— Защото те искам до последния миг, в който мога да те имам.

— Никъде няма да ходя.

Сакстън поклати глава до стегнатия корем, който целуваше.

— Престани да мислиш, Блейлок. И започни да чувстваш.

Докато умелата му уста се спускаше надолу, Блей шумно си пое дъх и реши да последва получения съвет. Защото това беше единственият начин да оцелее.

Нещо му подсказваше, че е само въпрос на време, преди Куин и Лейла да обявят, че възнамеряват да се обвържат. Нямаше представа откъде го знае, но беше сигурен. Двамата се срещаха от седмици, Избраницата беше тук едва предишния ден — Блей беше доловил уханието ѝ и усетил кръвта ѝ в съседната стая.

И въпреки че тази убеденост може би беше просто умствено упражнение, с което да се депресира тотално, Блей имаше чувството, че става въпрос за нещо повече от това. Сякаш мъглата, която обикновено обгръщаше предстоящите дни, месеци и години, бе станала непоносимо рехава и сенките на съдбата му се разкриваха.

Беше единствено въпрос на време.

Господи, то щеше да го убие.

— Радвам се, че си тук — простена.

— Аз също — тъжно отговори любовникът му с устни около неговата ерекция. — Аз също.

59.

На следващата вечер Пейн крачеше напред-назад из имението на Братството: трапезарията, фойето, билиардната. И обратно. Отново. И отново.

Мъжът ѝ си бе тръгнал този следобед, за да се „погрижи за някои неща“. И въпреки че бе отказал да ѝ съобщи какви бяха те, на Пейн страшно ѝ беше харесала палавата усмивчица върху лицето му, докато я завиваше в леглото, което двамата бяха използвали до краен предел... А после беше тръгнал.

След това изобщо не бе могла да заспи. Нито за миг. Имаше твърде много неща, заради които да бъде щастлива.

И изненадана.

Спря пред един от френските прозорци, които извеждаха на двора, и се замисли за фотографията, която ѝ беше показал. Толкова бе очевидно, че е кръвен роднина на Бъч... а следователно — и на краля. Ала нито Мануел, нито тя проявяваха някакъв интерес към това да го изложат на риска от регресия. Не, по този въпрос тя беше напълно съгласна с него. Имаха се един друг и с оглед на нещата, с които бе трябвало да се справят, нямаше причина да рискуват всичко да завърши ужасно.

Пък и тази информация не би променила нищо. Кралят беше отворил дома си за нейния мъж дори и без да бъде обявено официално, че между двамата съществува кръвна връзка. И на Мануел му беше разрешено да поддържа контакт с майка си. Освен това беше решено, че ще работи тук, както с доктор Джейн, така и с Хавърс. В края на краищата расата се нуждаеше от още добри лекари, а Мануел беше невероятен.

Що се отнасяше до нея? Тя щеше да излиза да се бие. Нито брат ѝ, нито Мануел бяха възхитени от опасностите, срещу които щеше да се изправя, но никой от тях нямаше да я спре. Всъщност, след като го беше обсъдила най-обстойно с Мануел, той сякаш го беше приел като

част от нея. Единственото му условие бе да се снабди с възможно най-добрите оръжия... а брат ѝ бе настоял лично да се погрижи за това.

О, съдби, те двамата като че ли се разбираха. Кой би могъл да предположи?

Отиде до следващия прозорец и се вгледа в мрака, мъчейки се да зърне фаровете на кола.

Къде беше той? Къде беше...

Мануел щеше да говори с доктор Джейн за физическите промени, настъпили у него... промени, които (ако се съдеше по начина, по който тялото на Пейн засияваше всеки път щом двамата правеха любов) най-вероятно нямаше да спрат. Той щеше да следи състоянието на тялото си, за да види какво се случва, като и двамата се молеха единственото следствие от това, което тя правеше, да е да го поддържа здрав и вечно млад. Но само времето щеше да покаже.

Пейн изруга и подхвана поредната си обиколка — прекоси фойето и влезе в трапезарията. Когато стигна до третия прозорец в редицата, погледна към небесата. Нямаше никакво желание да отиде да види майка си. Би било прекрасно да сподели любовта си с онези, които я бяха създали, ала баща ѝ беше мъртъв, а майка ѝ? Пейн изобщо не беше сигурна, че Скрайб Върджин няма отново да я затвори като пленница — Мануел беше нечистокръвен, което съвсем не беше потеклото, което майка ѝ би одобрила...

Две блеснали очи, изкачващи възвишението, върху което беше построено имението, накараха сърцето ѝ да забие учестено. А после чу музиката — туптящ ритъм, проникващ през стъклото.

Пейн изхвърча от трапезарията и пробяга през мозайката, изобразяваща разцъфнало ябълково дърво. Излезе от вестибюла и се озова в нощта само миг по-късно...

Закова се на място на върха на стълбите.

Мануел не се беше върнал сам. Зад поршето му имаше друго голямо превозно средство... внушително и състоящо се от две части.

Мъжът ѝ излезе иззад волана на колата си.

— Здравсти! — извика, докато се приближаваше, ухилен до уши.

Когато се озова при нея, сложи ръце на хълбоците ѝ и я притегли към гърдите си.

— Липсваше ми — промълви до устните ѝ.

— И ти на мен. — Сега и тя се усмихваше широко. — Но... какво си донесъл?

Възрастният иконом излезе иззад кормилото на другото превозно средство.

— Господарю, да...

— Благодаря ти, Фриц, аз ще се погрижа от тук нататък.

Икономът се поклони ниско.

— За мен беше удоволствие да ви бъда полезен.

— Ти си върхът, мой човек.

Догенът буквално сияеше, докато влизаше в имението с лека стъпка. А после Мануел се обърна към нея.

— Стой тук.

Откъм внушителното превозно средство се разнесе тропот. Пейн сбърчи вежди, но каза:

— Разбира се.

След като я целуна още веднъж, Мануел се изгуби зад странния автомобил. Отвориха се врати. Разнесе се нов тропот, а след това нещо изскърца и се затъркаля, след което отново проехтя тропот. А после...

Изцвилването потвърди онова, на което Пейн не смееше да се надява. И тогава неговата красива кобила слезе по подвижната рампа.

Пейн притисна ръце до устата си, очите ѝ се напълниха със сълзи. Животното слизаше с грациозна стъпка, лъскавата му козина лъщеше на светлината, струяща от къщата, цялата сила и жизненост се бяха завърнали в тялото му.

— Защо... защо е тук? — дрезгаво попита Пейн.

— Човешките мъже подаряват на годениците си нещо в знак на своята обич. — Мануел се усмихна широко. — Реших, че Глори далеч превъзхожда всеки диамант, който бих могъл да ти купя. Означава много повече за мен... а и за теб, надявам се.

Когато Пейн не отговори, той ѝ подаде кожения повод, закачен за юздата.

— Подарявам ти я.

При тези думи Глори изцвила гръмогласно и се изправи на задните си крака, сякаш за да покаже, че одобрява.

Пейн избърса очите си и като се хвърли на врата на Мануел, го целуна с всичка сила.

— Нямам думи.

После взе повода, а Мануел се изду от гордост.

Пейн си пое дълбоко дъх и...

... преди да си даде сметка за собственото си движение, скочи във въздуха и се метна на гърба на Глори, сякаш двете бяха заедно от години, а не от броени минути.

Кобилата не се нуждаеше нито от пришпорване, нито от разрешение да тръгне — тя се хвърли напред, политайки в див галоп.

Заровила пръсти в дългата черна грива, Пейн седеше, балансирайки съвършено върху силния гръб, който се движеше под нея. Вятърът брулеше лицето ѝ и тя се разсмя ликуващо, докато двете с кобилата се носеха като възплъщение на радостта и свободата. Да... да! Хиляди пъти — да!

Да се втурне в нощта.

Да притежава свободата да се движи.

Да знае, че любовта я очаква.

То бе повече от това да си жив. То бе да *живееш*.

Застанал до караваната за коне, гледащ как двете му момичета политат в нощта, Мани не беше на себе си от щастие. Пасваха си съвършено; замесени от едно тесто, сега и двете бяха здрави и силни, и цепеха мрака в галоп, от който дори повечето коли биха изостанали.

Е, добре. Може би се просълзи мъничко. Но какво пък. Това беше невероятна нощ за...

— Видях го.

— Исусе *Христe*... — Мани стисна разпятieto си и се обърна рязко. — Винаги ли се промъкваш по този начин зад хората?

Братът на Пейн не отговори... а може би не беше в състояние. Беше приковал очи в сестра си и галопирация ѝ кон и изглеждаше също толкова развълнуван, колкото и Мани.

— Обаче си мислех, че е жребец. — Вишъс поклати глава. — Но иначе да, точно това видях... Пейн, възседнала чистокръвен кон, с развяна от вятъра коса. Ала не мислех, че е от бъдещето...

Мани отново се обърна към своите момичета, които се намираха далеч от тях, чак до високата ограда и тъкмо завиваха, за да се върнат към къщата.

— Толкова много я обичам — чу се да казва той. — Това там е сърцето ми. Моята жена.

— Абсолютно.

Докато между двамата се възцаряваше дълбоко съгласие, Мани се почувства у дома си в толкова много отношения... но нямаше намерение да се замисля особено върху това, от страх всички тези крехки благословии да не се разпаднат на късчета.

Миг по-късно погледна вампира до себе си.

— Може ли да те питам нещо?

— Давай.

— Какво, *по дяволите*, си направил на колата ми?

— Какво, музиката ли имаш предвид?

— Къде се дянаха всичките ми...

— Гадости? — Диамантените очи срещнаха неговите. — Ако ще живееш тук, ще трябва да започнеш да слушаш моите парчета, ясно?

Мани поклати глава.

— Поднасяш ме.

— Да не искаш да ми кажеш, че не ти харесаха?

— Все тая. — Мани изсумтя, а после каза неохотно: — Е, добре де, не бяха съвсем отвратителни.

Смехът, последвал думите му, беше съвсееееем мъничко по-триумфиращ, отколкото беше нужно.

— Знаех си.

— Е, какво слушах?

— Сега пък и имена искаш. — Вампирът извади ръчно свита цигара и я запали. — Да видим... „Синдарела Мен“ на Еминем. „Не съм човек“ на Лил Уейн. На Тупак беше...

Списъкът продължаваше ли, продължаваше и Мани го слушаше с половин ухо, докато поглаждаше златното разпятие на гърдите си и гледаше как Пейн препуска в галоп.

Двамата с нея бяха заедно... В полунощ той и Бъч щяха да отидат на църква... а Вишъс не го беше пронизал. Освен това, ако не го лъжеше паметта, близнакът на Пейн караше черния „Ескалейд“, паркиран ей там, което означаваше, че отмъщението му беше в кърпа вързано, под формата на цял куп песни на „Блек Вейл Брайдс“, „Булет фор май Вальнтайн“ и „Авенджед Севънфоулд“, качени в уредбата на онзи пикап.

Само мисълта за това бе достатъчна, за да накара Мани да се усмихне.

Честно казано?

Имаше чувството, че е спечелил от лотарията. Във всеки от петдесетте щата. По едно и също време.

Ето какво невероятно щастие се беше усмихнало на *всички*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.